DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

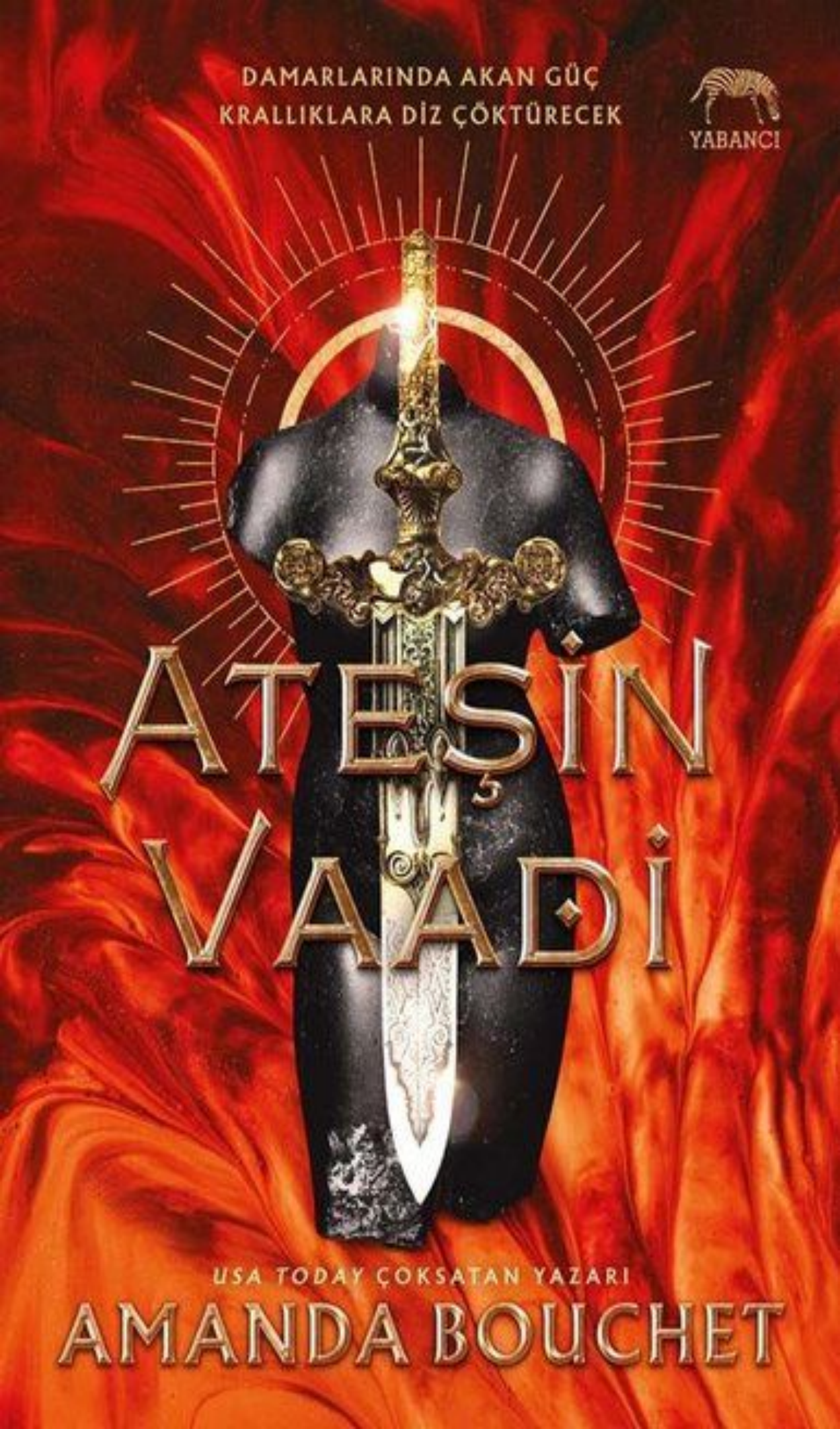
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

DAMARLARINDA AKAN GÜÇ
KRALLIKLARA DİZ ÇÖKTÜRECEK

YABANCI

ATEŞİN VAADİ

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

AMANDA BOUCHET

BİRİNCİ BÖLÜM

KIRMIZI TUNİĞİMİ ÇEKİŞTİREREK İNCE KETEN KUMAŞI yapış yapış tenimden uzaklaştırdım. Güney Sinta havası en kötü kâbusum değildi fakat bazen listenin üst sıralarına çıktığı oluyordu. Listede yüzümü kaplayan makyaj katmanı, deri pantolonum ve dize kadar gelen çizmelerimin hemen yanında yer alıyordu.

Sıcak hava, deri giysiler ve topuklular pek uyumlu değildi ama en azından haydut gibi görünmek sirkte göze batmamamı sağlıyordu. Buralarda tertipli görünmek dikkatleri üzerinize çekerdi.

Temiz hava almak için boynumu uzattım, sirk panayırı için kurulmuş masaların arasından geçerek yolumu buldum. Dikkatler merkezdeki sahnede gösteri yapanlardaydı. Bu akşam yüzlerce meşaleyle aydınlatılan ve ağzına kadar dolu amfiteatrda göğsüme sanki bir Kyklop oturmuş gibi hissediyordum – boğuluyor gibiydim.

Nemlenen kıvırcık saçlarım enseme yapışıyordu. Saçlarımı ensemden ayırdıktan sonra saç örgümün içine tıkıştırdım. Yürürken gözlerimle kalabalığı tarıyordum. Müdavimlerden bazılarını gördüm. Diğerleri tanımadıklarımdı. Gözlerim bir adama takıldı. Bana bakıyordu ve ona karşılık vermemek zordu. Karanlık, insanı çeken bir hava yayıyordu; cüssesi, silahları ve hepsini taşıyış şekli bana onun kabilelerden birinde savaş lordu olduğunu söylüyordu. Vücudu güçlü ve erkeksiydi, son derece dengeli ve akıcı yürüyordu. Adımlarında yırtıcı bir özgüven vardı; telaşsızdı ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yine de hızlı, sert bir şiddet gösterisinde bulunabileceğini gözden kaçırmak imkânsızdı. Bu ihtimal gizli saklı değildi, sadece kontrol altındaydı.

Uyanıktı, tetikteydi, etrafındaki her şeyin farkındaydı. Özellikle de benim.

Bakışlarımız kesiştiğinde içimde bir şey donakaldı. Gözleri bana Poseidon'un gazabını hatırlattı –fırtınalı, gri, *yoğun*– insanı içine çeken, orada tutan ve gitmesine izin vermeyebilecek türden gözlerdi.

İçime dolan adrenalin nabzımı hızlandırdı. Kalbim gümbürdüyordu, gözlerimi kırpıştırıp adamı incelemeye devam ettim. Zeki görünen bir çehre. Güçlü bir çene. Geniş bir ağız. Şahin gagasını andıran bir burun. Ensesinde toplanmış siyah saçları, daha yürümeye başlamadan kılıç savurmaya başladığı için bu hâlde olduğuna şüphe duymadığım geniş omuzlarına değiyordu. Teni kusursuz tonda, güneşin altında geçirilen bir ömürle kararmıştı, savaşla yontulmuş ve sert biriydi. Çok az bir çabayla düşmanını ikiye bölebilecek bir adamdı ve bunun vicdanına yükü harcadığı çabadan da az olurdu.

Gözlerini ayırmadan bana bakıyordu, omurgamdan bir ürperti geçti. *Bu adam* benim *düşmanım mı?*

Öyle düşünmem için bir sebep yoktu ancak bu kadar uzun süre hayatta kalmamı sağlayan, sağlıklı dozda bir paranoyaklıktı.

Tedbiri elden bırakmadan masama otururken iksirlerin, hediyelik eşyaların ve tılsımların olduğu sıranın arasından zikzak çizerek gelen adamdan gözlerimi ayırmadım. Peşinde onun gibi dört adam vardı. Ten renkleri farklıydı fakat hepsinde şu kendilerinden emin bakışlar vardı. Yine de savaş lordunun otoritesi ve cazibesiyle kıyaslandığında zayıf kalıyorlardı. Gri gözlü adam doğuştan bir liderdi, sadece bir aptal onu başka biriyle karıştırırdı.

Bana o kadar uzun süre gözlerini dikip baktı ki yüzümdeki boya katmanlarını soyup beni görebiliyor mu diye merak etmeye başladım ama onu daha önce hiç görmemiştim ve boyanın altındaki kişinin kim olduğunu bilmesine imkân yoktu. Ben Fisa'nın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuzeyinden geliyordum, büyünün güç sayıldığı yerden. Adam Sinta'nın güneyindendi, kimin yaşayıp kimin öleceğine kasların ve kurnazlığın karar verdiği yerden. Geçmişte yollarımız hiç kesişmemişti ve savaş lordları genellikle sirklere giden tipler değildi.

Bakışlarımı kaçırdım, onun da aynısını yapmasını umuyordum. Bir adamın bir kadına bakmasının birden fazla sebebi olabilirdi. Egzotik bir yüz ve cömert vücut hatları iyi bir gizem kadar dikkat çekerdi, belki daha bile fazla. Savaş lordunun yoğun bir şekilde inceleyen bakışları endişe verici olmaktan ziyade takdir ediciydi.

Yanaklarıma tırmanmaya başlayan kızarıklığa aldırmadan, masamı kaplayan kalın, yün battaniyenin kırışıklıklarını düzelttim ve her zamanki gibi alet edevatımı hazırladım. Parıldayan altın yaldızlı tabelamda *Muhteşem Cat – İnanılmaz Kâhin* yazıyordu. Gerçi gelecekten görüntü parçaları arada sırada uğruyordu, genellikle de rüyalarımda. Neyse ki doğruların, güneşi görünce açan çiçekler gibi kendilerini göstermeleri için birkaç soru yetiyordu. İnsanların beden dillerini okuyordum ve kim olduklarını, ne istediklerini, hatta belki neler yapabileceklerini bile azar azar topluyordum. Bu daha çok bilgi ve yanılsamayla alakalıydı. Sonuçta söylediklerim için bir bakır paramı alıyordum, benim için gayet adil bir anlaşmaydı. Kapı kapı dolaşarak gelecek satmıyordum. Benim kendime ait bir fikrim vardı, o da yeterliydi.

Bacağım gergince seğirmeye başladı. Kehanetler genel hatlarıyla yorumlanabilirdi, değil mi?

Seyircilerin nefesi kesilince sahnede neler olduğunu görmek için döndüm. Vasili karısına bıçak atıyordu. Karısı dönen bir tekerleğin düz yüzüne bağlıydı ve Vasili'nin gözlerinde bağ vardı. Karısına hiç denk getirmemişti fakat ne zaman sahneye çıksalar kalbim duruyordu. Bugün de istisna değildi, olduğum yere çakıldım ve Vasili'nin bıçakları tükenene kadar korkuyla nefesimi tuttum. Kalabalık kendini sirke öyle bir kaptırmıştı ki panayıra bakamıyordu, o yüzden yine yerimden kalktım ve gösterinin sonunu izlemek ve savaş lorduyla arama biraz mesafe koymak için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sanatçıların kapısına yöneldim. Bakmaması gerekirken hâlâ bana bakıyordu.

Kapıdan gelen hava daha temizdi, beraberinde Kerberos'un hırıltılı soluklarının sesi ve terli köpek kokusu da geliyordu. Sonuçta Hades'in evcil hayvanıydı, sıcak havanın onu rahatsız ettiğinden şüpheliydim. Ona el salladım, üç baştan ikisinin dudakları selamımı alarak hırlar gibi kıvrıldı. Bir gün üçünden de karşılık alacaktım, gerçi sekiz yıldır hiç alamamıştım. Sanırım ortadaki baş benden hiç hoşlanmıyordu.

Gösterisini bitiren Vasili karısının bağlarını çözerken Aetos üç taklayla sahneye girdi ve platformu sallayan bir savaşçı inişi yaptı. Dağ gibi ağırlığı altında sağlam ahşap gıcırdadı, mest olmuş kalabalık hayretle mırıldandı. Aetos doğrulup göğsünü yumrukladı, iri sırtındaki at postunu çıkarıp alevlerin içine daldı. Kükremesi amfiteatrı salladı. Kimse Aetos gibi kükreyemezdi. Onu gösteri yaparken yüzlerce defa izlemiştim, yine de tüylerim diken diken oluyordu.

İki metre yirmi sekiz santim boyu vardı, her yanı kastı ve Tarva kabile desenlerinden oluşan mavi dövmesi başından ayak parmaklarının ucuna kadar tüm vücudunu kaplıyordu. Ellerini inanılmaz hızlı hareket ettiriyordu. Canlı alevlerden bir küre hâline gelene kadar ateşi çeviriyordu. Çıtırdayan bariyerden başka bir kükreyişle geçti. Patlama yüzümdeki saçları uçuşturdu ve burnumun içini bile kuruttu. Metrelerce uzaktaydım ama kendimi Yeraltı Dünyası'nın ocaklarından birinde gibi hissediyordum. Kendi kendimi yellemeye çalışmam yararsızdı. Güney havasına hiç alışamayacaktım ve Aetos şovunu yaparken daha da kötü oluyordu.

Sintalı Hoi Polloiler yerlerinde zor duruyorlardı. Sanki çocuklara birkaç numara göstermek gibiydi, her şeyden büyüleniyorlardı. Onlar için sirk güçten ve imkânsız büyülü güzelliklerden oluşan bir hortum gibiydi. Panayır masalarını çevreleyen toprak zemindeki [redacted] sahneye, dairesel taş oturakların en uzak ucuna kadar [redacted] zıplıyor, bağırıyor ve ayaklarını yere vuruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben de ayaklarımı kalabalıkla birlikte vuruyordum, gözlerim sahnedeki Aetos'u takip ediyordu. Tüm bu toza ve sıcaklığına rağmen Sinta'ya geri dönmek rahatlatıcıydı. Thalyria'nın batısından uzak kalabilmek için ne gerekiyorsa yapardım. Tarva'nın tam ortasına yaptığım kısa ziyaret sırasında ciğerlerim sıkışmış ve parmaklarım bir bıçağa uzanmak için karıncalanmıştı. Sirk bir gün Fisa'nın doğusuna giderse herhalde gölgelere atlamaya başlardım. Doğduğum diyarı düşünmek bile soğuk soğuk terlememe sebep oluyordu.

Sinta. Tarva. Fisa. Batıdan doğuya. Buradan... Hakkında düşüneceğim bir şey değil.

Seyirciler Aetos'un korkusuz hareketlerini görünce tezahürata başladı. Amfiteatrdaki Hoi Polloiler coşkudan deliye dönmüşlerdi ve sebebi sadece gösteri değildi. Kabilelerin bulunduğu güney bölgeden bir savaş lordu biraz kuzeye ilerleyip Sinta Kalesi'ni ele geçirdiğinden ve tahta kendi kardeşini oturttuğundan beri kutlama yapıyorlardı. Dionysos'un bütün diyarın üstüne üç aylık şarap döktüğünü zannederdiniz. Tapınaklar minnettarlıkla dua eden Sintalılarla dolup taşıyordu; kutsal insanlara fakirleri giydirerek ve besleyerek armağanlar sunuyorlardı. Fatih savaş lordu tarafından çok sevildiği anlaşılan Athena heykelleri, buradan Sinta'nın kuzeyindeki Buz Düzlükleri'ne kadar uzanan kasabalarda ve köylerde birdenbire dikiliveriyordu. Mutluluk ve cömertlik zirvedeydi, kutlama ziyafetleri için kaç koyunun kesildiğini düşünmek bile istemiyordum.

Büyüsüz çoğunluk ilk defa yönetimdeydi ve Hoi Polloiler resmen sokaklarda dans ediyorlardı, tabii kendilerini küçük düşürücü bir sadakatle yeni kraliyet ailesinin ayaklarına atmadıkları zamanlarda. Ya da ben öyle duymuştum. Yeni kraliyet ailesini görmemiştim fakat konuşulacak bir mevzu olduğunda haberler çok hızlı yayılıyordu. Savaş lordu ve güneyli ordusu Sinta tahtını geçtiğimiz ilkbaharda ele geçirmiş, ailesinin kuzeye kadar gelmesiyse haftalar sürmüştü. Yavaş oldukları için değil, yolda sürekli onlara hayranlık duyan insanlar tarafından durdurulduklarından için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi Sinta'daki tahtta oturan kuzey doğumlu Magoi kraliyet ailesinin, Thalyria'nın her yerindekiler gibi despot oldukları sır değildi. Hoi Polloiler başlarında kendileri gibi birinin olmasının daha iyi olduğunu biliyordu.

Fakat büyüden yoksun bir kraliyet ailesi mi? Alaylı gülüşüm kalabalığın gürültüsü arasında kayboldu. *Asla yürümez.*

At postunu omuzlarına atan Aetos havaya sıçradı ve aşağı inmedi. Açık hava sahnesinin koltuklarının tepesinde süzüldü ve kararan göğe alevler fırlattı. Alevler yağmur gibi aşağı doğru süzülerek yüksek, ahşap sahneyi kararttı ve boğucu sıcaklığı artırdı. Son kül tanesiyle birlikte o da aşağı indi, yükselen bir alevi dev botunun altında ezdi, elbette kükredi ve ardından eğilerek selam verdi.

Kulaklarımı kapayarak sırıttım. Alkışlardan sağır olabilirdim.

Aetos siyah pelerinini ve kırmızı alevini savurup çıkışa yöneldi, bana başıyla selam verdi. Desma, Bin Renkli Dans gösterisi için sahneye çıktı.

Kitara melodisiyle hareket ediyordu, yavaşça başladı ve sahnede bir renk cümbüşü hâlinde dönene kadar hızlandı. Ayakları yere tam olarak değmiyordu bile. Her gözeneğinden, saçının ve kirpiğinin her telinden bir gökkuşağı parlıyordu. Yazın alacakaranlığını inanılmaz karışık bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Gözleri tanrıların isim bile vermediği renk tonlarıyla ışıldıyordu. Nefes kesecek kadar güzel Desma büyük finalini yaptığında kalabalık ona taptı.

Ben de herkes gibi Desma'nın dansıyla büyülenmiş hâldeydim ve Vasili bıçağının kör kısmıyla kaburgamı dürttüğünde şaşkınlıkla ciyakladım.

"Sen de orada onunla birlikte olmalısın, Cat. Yeni bir gösteri olur, adına da Fisalı Fantastik İkizler deriz."

Bıçağını elinden kapıp çevirdim ve onu dürttüm. "İkizler birbirine benzer."

Bir Desma'ya bir bana baktı. "Kısasınız. Uzun, siyah saçlarınız var. Parlak yeşil gözleriniz var. Fisalısınız."

Tamam. Haklı olduğu bir nokta vardı. Hatta yaşımız da aynıydı – yirmi üç.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elimi aşağı doğru sallayarak kıvrımlı vücudumu, sonra da Desma'nın çok daha zayıf fiziğini işaret ettim.

Vasili sırıttığında bıyığı fırça gibi kaşlarıyla buluşacaktı neredeyse. "O da var tabii. Desma daha çok yemeli."

Alayla güldüm. "Ya da ben daha az yemeliyim."

"Sen bir kadınsın, Cat. Zaten böyle görünmen gerekiyor."

Yüzümü buruşturdum. Buraya geldiğim günden beri Vasili bana aileden biriymişim gibi davranmıştı. O zamanlar on beşimdeydim, bir deri bir kemiktim ve kir içindeydim, ayaklarımın her yeri su toplamıştı. "Bir insana yemeği sevdirmek için onu aç bırakmak gibisi yoktur," dedim. Selena'nın gezici sirkini iş üstünde ilk gördüğümde gözlerim etrafı tarıyordu. Sekiz yıl geçmişti ama Sinta'nın güneyindeki bu tozlu yer hâlâ en sevdiğim yerdi.

Vasili bıçağını geri alıp kabzasının ucunu avucunda çevirerek hayali bir eksen etrafında döndürdü.

Dönen bıçağı izledim. "Bunu yapabilmeyi dilediğimi biliyorsun."

Gülümseyerek hızını artırdı, ta ki bıçak bir bulanıklıktan ibaret kalana kadar.

"Gösterişçi," diye homurdandım.

Gülerken, Desma'nın kapıdan çıkabilmesi için geriledi. Desma hareket etmeye devam ediyor, ritmik hareketlerle dönüyordu, ben de onu takip etmek için döndüm. Hepimiz onun duramayacağını yoksa içindeki renklerin artarak baskıyı dayanılmaz raddeye getireceğini deneyimlerimizden biliyorduk. Ellerimi tutup beni de dansına katarak çevirdi, ayaklarımız titrek ışıkla aydınlanan havaya tozları dağıtıyordu. Çıkarken Kerberos'un yanından geçtiğimizde başlardan biri kalkıverdi, kulakları oynaşıyordu.

Desma'nın renkleri ufak dişleriyle üzerime dağıldı, derimi ısırdı. Gökkuşakları hevesle üzerime atladı ve onları öyle hızlı sömürdüm ki içindeki büyü beni nefessiz bıraktı. Süzülüyordum.

"Beni yatıştırıyorsun, Cat." Amfiteatrın arka tarafından aşağı yürürken bizi sert, taş duvar boyunca yönlendirdi. "Ruhuma merhem gibisin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Meşalene dökülen bir kova su gibiyim."

Ters cevabıma kahkahalarla güldü, boğazından dökülen renkler benim içime işliyordu.

Desma'nın parlamayı kesmesi uzun sürmedi, gücünün verdiği enerji bana boğucu sıcağı unutturmaya yetecek kadardı. Parmak uçlarımdan gökkuşakları uçuşuyor, akşamın gölgelerini bin bir renkle boyuyordu. Duvara bir Minotauros resmi çizdim, sonra yanımızdan geçen arkadaşlara zararsız sihir şeritleri attım. Tadd ve Alyssa parıltılardan kaçmak için yanmış çimlerin üzerinde koşturmaya başladı. Zosimo ve Yannis rengârenk yaylım ateşime doğruca dalıverip ardından hayali yaralarla sendeleyerek yere düştü.

"Cat! Çok yaramazsın!" diye arkamdan bağırdı Aetos.

Kahkaha atarak döndüm ve içimde kalan her şeyi ona fırlattım. Büyü onu gıdıklamaktan fazlasını yapmazdı ama yine buzulların üzerindeymiş, et yiyen Trakyalı kısraklara karşı kendini savunuyormuş gibi davranıyordu.

Yüzü buruştu, her adımda daha tehditkâr oluyordu. İriyarı vücudunu gözledim, devasa at postu arkasında kara kanatlar gibi savruluyordu. Ben de Buz Düzlükleri'ne cesaretle girmek, bir canavarı yenmek ve o kısrağın başını tanrılara sunmak isterdim.

Ya ben büyümü hak etmek için hayatta kalmaktan başka ne yaptım?

Aetos renkle dolan havanın arasından geçip beni yakaladı, ayı gibi kucaklayarak eziverdi. "Şimdi kim gülüyor?" diye gürlüyordu kafamın üzerinde bir yerlerden.

"Çok sıkı." Nefesim kesildi, kemiklerim yer değiştirirken büyü vızıldıyordu.

"Üzgünüm." Beni bıraktı da yeniden nefes aldım. Buz Düzlükleri gibi soğuk mavi gözleri bana dikkatle bakarken kısıldı. "Zeus aşkına! Kırkında gibi görünüyorsun." Parmağını burnumdaki makyaj katmanına vurdu. "Yüz boyaların öyle kalın ki altındaki yüzü zorlukla görebiliyorum."

"Amaç da o zaten," dedim kurnazca bir sırıtışla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüz ifadesi düşünceli bir hâl aldı. "Kimden saklanıyorsun, Cat? Kimsin sen?"

Çenemi kapadım, içimdeki mizah başka birinin büyüsü gibi benden çekiliyordu. Aetos bana yıllardır böyle bakmamıştı. Nereden kaçtığımı ve geceleri neden çığlık attığımı sormayı kestiği zamandan beri.

Zorlukla kendini beğenmiş bir gülümseme takındım. "Ben Muhteşem Cat. İnanılmaz Kâhin."

Gülümsememe karşılık vermedi, bana konunun burada bitmediğini söyleyen bir bakış attıktan sonra oltasından kurtulmama izin verdi. "Sintalıları büyüleme zamanı, Muhteşem Cat. İnanılmaz Kâhin."

Nefret ettiğim gerilim Desma'nın kalçama vurmasıyla bozuldu. "Ya pantolonun çekmiş ya da yine çok fazla baharatlı kek yiyorsun."

Ofladım. "Neden herkes benim üzerime geliyor?"

Sırıttı. "Çünkü garipsin ve kimse kim olduğunu bilmiyor."

"Pantolonumda hiçbir sorun yok." Aslında gerçekten rahatsız edici olma yolunda ilerliyordu ama bunu şimdi itiraf edecek değildim.

Aetos kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Çok* dar. Birinin sana beş saniyeden fazla baktığını görürsem kahrolası kafalarını kahrolası vücutlarından ayırırım."

Sağ kaşımı kaldırdım. "Öyleyse kan çıkacak."

"İstediğin kadar gül," diye hırladı. "Dikkat et de üzerine sıçramasın."

Olympos Tanrıları'na bir işaret yaptım. "Bana sabır verin."

"Cidden, Cat." Desma kolumu kavradı, tutuşunda beklenmedik bir baskı vardı. "Şu yüz boyaları ve kıyafetin seni olduğundan daha büyük ve daha deneyimli gösteriyor. Bu akşam kalabalığın arasında çok dikkatli ol."

Gözlerimi devirdim. "Bunu daha önce de yaptım."

"Biliyorum." Beni tuttuğu kadar hızla bıraktı. "Fakat Sinta'da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

artık işler farklı, özellikle de güneydeyken. Bu insanlar kasların büyüye üstün *gelebileceğinin* farkında. Hoi Polloilerin cesareti bütün ilkbahar ve yaz boyunca tavan yaptı, birini kazayla öldürmek istemezsin."

İçimdeki her şey hareketsizleşti. "Böyle bir şey yapabileceğimi sana düşündürten ne?"

Desma omzunu silkti. Aetos fazlasıyla ilgili bir hâlde bakışlarını kaçırdı, o yüzden dikkatimi ona çevirdim.

"Sen ateşle öldürebilirsin."

"Tek parmağımla da öldürebilirim," diye ofladı Aetos, parmaklarını şaklatarak. "Hızlıyım da."

Desma küçük ellerini dar kalçasına dayadı. "Büyüden bahsediyoruz, tiksindirecek kadar kaslı devlerden değil."

"Sen kime tiksinç diyorsun, gökkuşağı kadın?" Aetos'un varil gibi göğsü hiddetle şişip iniyor, gözlerinde fırtına bulutları toplanıyordu.

"Durun!" İyice hararetlenmeden didişmelerini böldüm. Kader tanrıçaları bu ikisiyle ilgili her şeyi tersinden örmüştü. Ateş gücü olan devasa, dövmeli bir güneyli ve nadide güzelliğiyle renkli parıltısı haricinde Olymposlu mirasını gösterecek bir şeyi olmayan ufak tefek bir yarı tanrıça. Ne ikili ama. En sonunda yatıp tüm şu bastırılmış duyguyu ortaya serseler de kurtulsak keşke. "Gitmem lazım. Masamın sırası geldi."

Aetos göz kırptı. "Orada dikkatli ol."

Onu ittim. Ellerimi mermer bir heykele değdirmekten farkı yoktu. "Neden herkes birdenbire korunmaya ihtiyaç duyduğumu düşünüyor? Daha az önce *benim* kazayla birini öldürebilecek kadar tehlikeli olduğuma karar vermemiş miydiniz?"

"Yapabilir misin yani?" diye sordu Desma.

Başımı iki yana salladım. "Elbette hayır." Arkadaşlarıma yalan söylemekten nefret ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elinde meyveli buzu olan ve çenesinden kırmızı sıvı damlayan bir oğlan masamın önünden üç defa geçtikten sonra en sonunda durdu.

Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Otur."

Utangaç bir ifadeyle sandalyenin ucuna oturdu. "Geleceğimi görebilir misin?" diye sordu.

"Belki." Yapamama ihtimalimin olduğu hiçbir şey için garanti vermezdim. Zeus'la çay içmeyi deneyebilirdim. Bu başarılı olacağım anlamına gelmezdi.

Yüzündeki ifade saldırgan bir hâl aldı. "Bu yapamayacağın anlamına mı geliyor?"

"Hadi bir anlaşma yapalım," derken öne doğru eğilip sesimi alçalttım. "İyi bir iş çıkarmadığımı düşünürsen bana para ödemen gerekmez."

Ela gözleri keskinleşti ve başıyla onayladı.

"Söyle," diye üsteledim.

"Anlaştık."

Memnuniyetle arkama yaslandım. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Rahatsızca kıpırdandı. Şimdi çocuksu ve garip görünen ama birkaç yıla kalpleri kıracağı belli olan yüzünü ekşitti. Bekledim, soru sormasını beklerken sabırlı görünmeye çalışıyordum.

"Hiç büyü gücüm olacak mı?"

İç geçirişimi bastırdım. Ya büyüyle doğardınız ya da büyüsüz. Ya Magoi ya da Hoi Polloi. Ancak umutlarını bu kadar hızlı yok etmek acımasızlık gibi göründü. "Bana elini ver."

Güvenle sağ elini uzattı.

Terli elimi deri pantolonuma sildim, bu hiçbir işe yaramadı tabii, sonra elini tuttum. Onun eli de eriyen meyveli buz yüzünden yapış yapıştı ve sıcak tenlerimizde eriyerek birleşti.

Avuç okumak çok eski zamanlardan kalma bir ritüeldi, hiçbir şey üzerinde etkisi olmayan bir şeydi. Birinin elindeki çizgilerden tek bir şey bile okumak mümkün değildi fakat bu çocuğun içinde Buz Düzlükleri'ne ait ufacık buzlu bir parça varsa bile bunu hisse-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

derdim. Ölümlülerin tanrılara uzandıkları gibi, gücü bana gelmek isteyecekti.

Hiçbir şey yoktu. Sıcaktı, yapış yapıştı ve dağ yemişi gibi kokuyordu. Ellerinde hiç güç yoktu, gerçi büyü sonsuza kadar ondan uzak kalacak demek değildi bu. Onu tehlikeli bir yola göndermeden önce tereddüt ettim. "Neden büyü istiyorsun?"

Yanaklarını ateş bastı. "Asla kabilelerin savaş lordları gibi akıllı ve güçlü olmayacağım. Büyü gücüm olmazsa hiçbir şeyim olmaz."

Bu doğru değildi. Beyni vardı. Sağlıklı görünüyordu. İstediği her şeyi yapabilirdi. Çocuk söylediği şeye inanıyordu gerçi yoksa büyüm o yalan söylediğinde tepki verirdi.

"Cesur musun?" diye sordum.

Şaşırmış göründü. "Öyle olmaya çalışıyorum."

"Anneni seviyor musun?"

Başıyla onayladı, sorumla alnı kırışmıştı.

"Yüksek sesle söyle," diye üsteledim.

"Annemi seviyorum."

"Ailen sana iyi davranıyor mu?"

Başıyla onaylamaya başladı ve boş elimle tek parmağımı kaldırarak uyardım. Duymak zorundaydım. Sözlerde büyü vardı. Bağlayıcıydı. İnsanların diğer insanlardan söz istemesinin bir sebebi vardı. Kişinin sarf ettiği her cümle bir vaat ya da ihanet olabilirdi.

"Bana karşı iyiler," diye cevapladı.

Sevgi dolu bir aile. Ne tuhaf.

"Bir çocuğun dövüldüğünü görsen arkanı dönüp gider misin yoksa araya mı girersin?"

Gözleri büyüdü. "Ama ben ne yapabilirim ki?"

"Bu soruyu cevaplamıyor." Sesimin sert tonuyla rengi attı.

Kendime not: Çocukları korkutma.

Omuzları kasıldı. "Araya girerdim."

Ruhumun paramparça olması için kendimi hazırladım. Şaşırtıcıydı ama hiçbir şey olmadı. Gerçeği söylüyordu, bu da tavsiyemi hak ettiği anlamına geliyordu. Cesareti ve onu destekleyecek bir ailesi vardı, yani hayatta kalabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tanrılar nazik olanları ve kendinden başkasını düşünenleri kayırır." En azından bazıları yapardı, kuzen Aarken gibi aşağılık insanlar ise parçalanıyordu. *Hah!* "Doğru şartlar altında iyilik ve dürüstlük ödüllendirilebilir."

Kafası karışmış göründü. "İyi olup tanrılardan büyü mü istememem gerekiyor?"

Elini bırakarak arkama yaslandım. "Evet ama tapınaklara gidip dualar ederek ve 'Lütfen, lütfen!' diyerek yapamazsın. O şekilde olmuyor. Kendini kanıtlaman lazım. Yaşın büyüdüğünde, daha bilge ve çok daha güçlü olduğunda ya Buz Düzlükleri'ne ya da Kâhinler Gölü'ne gitmeyi seçeceksin."

"Yani kuzeye gitmem gerekiyor." Çilli burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırdı.

"Büyünün olduğu yer orası. Buradayken Olympos'tan öyle uzağız ki büyü gücü olan birileri varsa bile büyüleri zayıftır. Magoiler bile bu kadar güneyde zorlanır. Gücümüzü kullanmak çoğumuz için daha zordur."

"Çoğumuz derken?"

Gizemlice göz kırptım. "Çoğumuz."

Çocuk beyaz ve düz dişlerini meyve suyuyla lekeli dudaklarına geçirdi. "Hangisini seçmeliyim?"

O kadar hevesliydi ki göğsüm sıkıştı. Ona acımasız büyülü yaratıkları ya da ejderha kadar büyük kâhin balıklarını işaret ediyordum. Ya onu ölümüne gönderiyorsam ne olacaktı?

"Buz Düzlükleri'nde hayatta kalmak için çok güçlü olmak zorundasın. Kâhinler çok değişkendir ama genellikle daha güvenilir taraftır."

Başıyla onayladı, bilgiyi depoluyordu. Bu tarz bir şey için iki bakır para almalıydım, özellikle de güney Sinta'da. Burada büyü ve tarih bilgisi konusundaki cehalet bütün Thalyria'dakinden daha fazlaydı.

"Hangi göl?" diye sordu.

Şunu üç bakır yapalım. Hatta belki dört...

"Bu senin seçimin, hangi tanrının seni korumasını istediğine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bağlı." Öne doğru eğilip alçak sesle konuştum. "Fakat Fisa yakınlarına gidersen ve Poseidon'un üç dokunaçlı alabalığını görürsen Catalia'nın selamı var de."

Endişeyle geri çekildim. *Neler oluyor?* Ben ağzımdan bir şeyler kaçırmazdım. Kendimle ilgili arkadaşlarıma bile hiç anlatmadığım bilgileri öylece vermezdim, tam adım da dahil.

Çocuğun gözleri tencere kapakları gibi yusyuvarlak oldu. "Sen Kâhinler Gölü'nde miydin?" dedi biraz fazla yüksek sesle.

Ağzımın kontrolünü ne zaman bıraktığımı merak ederken midem kasıldı.

Kahrolası kafa karıştıran tanrılar. Bu çocuktan ne istiyorlardı ki? Daha da kötüsü, benden ne istiyorlardı?

İsteksizce başımı sallayarak onayladım. "Ayrıca doğru ucundan çıktım. Arkadan değil," diye belirttim. Devasa bir balık tarafından sindirilmeyi düşünmek bile istemiyordum. "Kâhin balıkları gözünün içine bakacak, kafanı kurcalayacak ve sonra seni tadacak. Şansın varsa sana yardım edecekler. Buna değmediğine karar verirlerse seni bütün bütün yutarlar."

Rengi attı. "İnsanları... yiyorlar yani?"

"Kâhin balıklarının bile yemek yemeye ihtiyacı var. Bunu zor yoldan öğrenen bir kuzenim vardı."

Çocuğun çenesi hayretten resmen masama çarpacaktı.

"Ah, hak etmişti," dedim çocuğa. Annem, Aarken'le benim rakip olduğumuzu biliyordu ve her zamanki acımasızlık ve hayal kırıklığıyla balıktan önce onun icabına benim bakmış olmam gerektiğini söylemişti. Ailemizin sözü: Öl ya da öldür.

"Harikasın." Çocuğun nefesi kesilmişti.

Güldüm. Şöyle böyle. "Herkes öyle düşünüyor."

Bariz alçakgönüllülüğüme sırıttı ve bakır para bulmak için cebini karıştırmaya başladı.

"Sende kalsın," dedim. "Kendine bir tane daha meyveli buz al, bir tane de bana getir." Öyle sıcaktı ki birini ensemden aşağı bırakıp eritmek istiyordum ama zaten yeterince yapış yapıştım.

"Teşekkürler!" Daha kocaman sırıttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hakkımda açık ettiğim bilginin aramızda kalmasını umuyordum. Gülümsemesi etkileyiciydi, bir düşman daha istemiyordum. "Kaç yaşındasın?"

"On üç," dedi gururla.

Sadece küçük bir yalandı. Acı yine de ruhumu çekip kopardı. İçimi alevler dağladı, karnımı kaynattı ve kemiklerimi kaplayarak kömüre çevirdi. İki büklüm oldum, yanma hissi geçene kadar hareketsiz kaldım.

"On bir yaşındasın," dedim soğuk bir sesle. "Neden yalan söylüyorsun?"

Yüzünün rengi attı, ayaklarına baktı. "Seni etkilemek istedim."

"Yalan asla etkilemez." Dişlerimi sıkmamaya, onu korkutmamaya çalıştım. "Kâhin balığını gördüğünde bunu hatırla yoksa yanlış taraftan çıkabilirsin."

Bana bakmadan başını salladı.

Dudağımın üstünde ter damlacıkları vardı. Bir damla da omurgamdan aşağı aktı. Güney iklimi ve çocuğun yalanı birleşince birisinin pantolonumu çekerek çıkarması gerekecekti. Umarım Desma işe gönüllü olurdu.

"Adın ne?" diye sordum.

"Jason." Başını hâlâ aşağıda tutuyordu.

"Git bana meyveli buz getir, Sintalı Jason. Bu sıcakta eriyorum."

Rahatlayarak gülümsedi ve fırlayıp gitti.

Oturduğum yerde arkama yaslandım, elimle kendimi yelledim. Buz Düzlükleri manzarasıyla kuzeyin soğuk havasına özlem duydum ve söylediğim bazı şeyleri geri almanın bir yolu olmasını diledim. Güney Sintalı bir oğlan, Poseidon ve Fisa'dan dünyalar kadar uzaktı. Catalia ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Plansızca ağzımdan kaçan şeyin o kadar büyük olmadığına kendimi ikna etmek üzereydim ki arkamdan gelen derin bir ses beni ürküttü.

"Tanrılar nazik olanları ve kendinden başkasını düşünenleri kayırmaz. Onlar gücü ve cesareti olanları kayırır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

KISIK SESİ, KARANLIK GECEDE VURAN BİR DALGA GİBİ üzerimden geçiverdi, sıcaklığa rağmen ürperticiydi. Ona döndüm, kalbim boğazımdaydı. Daha önceden bana bakan savaş lordu birkaç adım yaklaştı, benim bir kâhin olduğumu söyleyen afişi işaret ederken parmakları neredeyse omzuma değecekti. "Aklına bir fikir ektin. Ona geleceğini söylemedin."

"Bu konuşmaların gizli olması gerekiyordu!" diye bağırarak ayağa fırladım. *Ah, tanrılar aşkına! Ne kadarını duydu ki?*

"Çocuk büyü gücü olup olmayacağını sordu, ona olacağını hiç söylemedin."

Çenemin bağları gevşemişti resmen. Ne cüretle dinlerdi! "Ona büyüye sahip olması için bir yol sundum. Bu, soruyu evet ya da hayır diye cevaplamaktan daha iyidir."

"Peki sahip olacak mı?"

Hiçbir fikrim yoktu. Bu, kâhin balığına bağlıydı. Jason'a bağlıydı. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Bir kâhin balığına gittin. Hangisine?"

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "O da seni hiç ilgilendirmez."

Gözlerini kısıp şahin gagasına benzeyen burnunun üzerinden bana baktı. "Çocuğa fısıldadığın şey neydi?"

Kalbim tekledi. "Bu seni hiç..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"...ilgilendirmez," diye bitirdi savaş lordu kuru bir sesle.

Bakışlar öldürebilseydi şimdiye ölmüş olurdum. Tehditleri hoş karşılamazdım, gözle görülür olanları bile ve omurgam Poseidon'un mızrağından daha dikti. "Gözümü korkutmaya çalışıyorsan zahmet etme. İşe yaramaz."

Dolgun dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Deneyimlerime göre ben herkesin gözünü korkutabilirim."

İnanmayarak ofladım. "Hizmetimi istiyor musun? İstiyorsan otur. Yoksa git. Şu bakışınla insanları korkutuyorsun."

Yüzü karardı. "Ne bakışı?"

"Şu işte." Parmağımı yüzüne doğru salladım. "Şu, *İriyim, kötüyüm ve seni çiğneyip bağırsaklarını tükürebilir, kemiklerini kürdan olarak kullanabilirim,* diyen bakışı."

Savaş lordunun yüzü şaşkınlıkla soldu. Gören de Hydra'ya dönüştüm de fazladan başım çıktı zannederdi.

Yanındaki dört kişiden, solunda duran kahverengi saçlı, balta taşıyan adam alayla güldü ve bu yüzden savaş lordunun yumruğunu karnına yedi. Çok değil, sadece kahkahasının sonunun ıslık sesi gibi çıkmasına sebep olacak kadar sertti.

Beni panayırın geri kalanından gelen ses ve curcunadan ayıran iriyarı, kaslı adamlardan oluşan yarım çembere dik dik baktım. Masam arkamdaydı, onlar önümdeydi ve istesem de yürüyüp gidemezdim. "Şiddetinizi başka bir yere götürün. Burası huzurlu bir masa."

Huzurlu mu? Ben mi? Ha ha!

Savaş lordu, "Kırılgan bir çiçek," diye alay etti, çekici gri gözleriyle beni baştan ayağa süzerken. Vücut sıcaklığım yükseldi. Dikkatle ve epey uzun bir süre beni inceledi. "Sıcaktan boynu bükülmüş."

Kaşlarımı çattım, terli avuçlarımı adamın beyaz tuniğine silme dürtümü bastırdım. Bir kabilenin savaş lordu olamayacak kadar temizdi. Hatta kötü bile kokmuyordu, biraz dağılmış simsiyah saçları parlaktı ve ensesinde yumuşakça kıvrılıyordu. Üzerinde bir damla ter yoktu, bu da beni sinirlendirmişti. Sırtındaki deri kında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulunan, omzunun üzerinden görünen büyük kabzaya baktım, o dev gibi şeyi kaldıramayacağımdan emindim. Başka güçlerimin olması iyi bir şeydi.

Büyünün keskin çimdiği derimi acıttı ve dönüp baktım. Aetos izliyordu.

"Ya oturun ve sorunuza cevap bulun ya da şuradaki adam" –boyalı arkadaşımı işaret ettim– "kafatasınızı bir karganın gagası arasındaki bir kiraz gibi ezecek."

Savaş lordu, kurtların saldırmadan önce yaptıkları gibi dişlerini gösterdi. "Sence yapabilir mi?"

"Yapabileceğini biliyorum."

Gerzek gerçekten güldü. "Kendine ne çarptığını bile anlamaz."

Alayla güldüm. "Sizi yakıp kül eder."

"Deneyebilir."

Ses tonu tamamen kaygısızdı. Dişlerimi sıktım. Tipik bir savaş lordu: koca egolu, koca kılıçlı, koca kıçlı. Lafın gelişi tabii, geri kalanı tam yerindeydi.

"Gidin." Masamdan uzağı işaret ettim. Kimse arkadaşlarıma hakaret edemezdi.

Kaşlarını kaldırdı. "*Gidin mi*?"

"İşaret dilinde de mi söylemem gerekiyor?" Söylemek istediğim şeyi evrensel olarak anlatan kaba bir hareket çektim.

Savaş lordu çenesini sıkarak masamın etrafında dolandı. Ben de onunla döndüm. Adamları arkasından takip etti. Kaslardan oluşan yarı çember diğer tarafa hareket etti, savaş lordunun arkasını koruyor ve beni bir kez daha panayıra açık hâle getiriyorlardı. Tabii ihtiyacım olursa yardımıma koşacak bir düzine güçlü insana da açıktım artık.

Savaş lordu, az önce çocuğun oturduğu sandalyeye oturdu. Sandalye minicik kaldı. "Tehditler saçamayacak kadar ufaksın," diye belirtti rahat rahat.

Ayakta durmaya devam ederek, "Bu daha çok bir mesajdı," diye cevapladım.

Gri gözleri demir gibi oldu; yarı yarıya doğruldu. Ellerini ma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saya dayadı ve benimle neredeyse burun buruna gelene kadar öne doğru eğildi. "O mesajı bir daha yollarsan sana gerçek bir tehdit nasıl olurmuş ve nasıl gerçekleştirilirmiş öğretirim."

Kafatasım karıncalandı. Hakkını vermem gerekiyordu, savaş lordu belanın ta kendisiydi. Fakat ben dehşet hissiyle büyümüştüm ve gerçek kötülüğü gördüğümde tanırdım. Bu, o değildi. Bu bizim gibi insanlar için şakalaşma sayılırdı.

Gülümseme denilebilecek bir şekilde dişlerimi gösterdim, laflarını ona sattım. "Deneyebilirsin."

Yumuşak bir sesle, "Beni kışkırtma," diye hırladı.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yaradığına sevindim."

Kahkaha attım ama sanırım yapmamalıydım. Rahatsız olmuş görünüyordu.

Büyülü kavgalarda Magoilerin güçlerini içime çekebilir ve kendi güçlerini onlara karşı kullanabilirdim. Bir Hoi Polloi'yle kavga etmek zorunda kalırsam daha hızlı, daha güçlü, daha akıllı olmam gerekiyordu ya da bir miktar işe yarar büyüyü içimde bulundurmam lazımdı. Şu anda hiçbir şeyim yoktu. Daha hızlı olduğumdan şüpheliydim, savaş lordundan daha güçlü olmadığımı biliyordum. Beyin meselesine gelince, o konuda hâlâ karar vermemiştim. En azından mizah duygum yerindeydi.

Onun mizah anlayışını test etmeye karar vererek başımı kaldırıp gece göğüne baktım ve korkunç bir şey doğruca bize geliyormuş gibi irkildim. İşaret almış gibi ayağa fırlayıp kılıcını çekti, son derece vahşi görünüyordu. Boştaki eliyle masayı itip beni sertçe arkasına aldı. Sendeledim, gözlerimin önüne kızıl bir perde indi ve tam dövüşmeye hazırlanıyordum ki onun beni *korumaya* çalıştığını fark ettim.

Elinin sıcaklığı altındayken göğsümde bir şeyler keskin bir dönüş yaptı. Delici gözleri yukarı, etrafa, her yere bakıyor, amfiteatrı inceliyordu. Elbette hiçbir şey yoktu; kolunu indirdi.

"Kaşlarını öyle çatma," diye azarladım, sebepsiz yere biraz nefesim kesilmişti. "O güzel yüzü kırıştıracaksın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güzel değildi. Yoğun gri gözleri ve güçlü vücuduyla fazla erkeksiydi. Sağ kaşından çaprazlama inen yeni bir yara izi vardı. Geniş ağzı ve kemerli burnuyla birleşince ona korsanımsı bir görüntü kazandırarak içimde garip bir şeyler uyandırıyordu.

Bakışlarını bana çevirdiğinde ifadesinden ne çıkaracağımı hiç bilemedim. Kahverengi saçlı adam kahkaha atmamak için kendini tutmaktan kıpkırmızı oldu, o yüzden yine irkilmiş gibi yaptım ve başımı ellerimle tuttum.

"*Ne* yapıyorsun sen?" Savaş lordu tekrar oturarak kılıcını kucağına koydu.

"Tanrılar koca egonu cezalandırabilir, Ah Korkunç Olan. Yıldırımlardan sakınmaya çalışıyorum."

Balta tutan kahkahayı bastı, sonra geriye doğru tereddütlü bir adım attı.

"Bütün müşterilerine böyle mi davranıyorsun?" diye sordu savaş lordu.

Şaşkınlığım açıkça görülüyor olmalıydı. "Şu âna kadar hiçbir soru sorulmadı ve para verilmedi. Sana müşteri demezdim. Sen milletin konuşmasına kulak kabartan ve kabadayılık yapan birinden fazlası değilsin."

"Yüce tanrılar!" diye kükredi baltalı adam. "Kız benden daha taşaklı."

Savaş lordunun gümüşe çalan gözleri neşeyle ışıldadı. "Beyin ille de taşakla doğru orantılı olacak diye bir şey yok."

"Benimki öyle." Gülümsemem biraz daha tatlılaşırsa dişlerim çürüyecekti.

Sanki ona malzemelerimi göstermem için meydan okuyacakmış gibi kara kaşlarından birini kaldırdı. Gülsem mi kaçsam mı bilemedim. Kararsızlık içinde kahverengi saçlı savaşçıya döndüm. "Falına baktırmak ister misin? Yarı fiyatına."

"Tabii." Baltasını omzuna taktı, meşaleyi tuttu ve ani ışık doğruca gözüme girdi.

Kenara çekildim. Kör olmak da karanlıkta olmak gibiydi – hiçbir zaman iyi olmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savaş lordu, "Bir sorum var," diyerek araya girdi.

Merakım kabardı. "Sonunda." Abartılı bir soluk verip kendimi sandalyeme bıraktım. Herhalde tekrar oturmak güvenliydi. Savaş lordu zararsız biri hiç değildi ama *bana* zarar verme niyetinde olmadığı izlenimine kapılmıştım. "Bütün gece burada olacağımızı düşünmeye başlıyordum."

Bana dümdüz baktı. İşkence görmemiş, ölümün kıyısına gelene kadar dövülmemiş ve daha on beşinden önce kendi yatağında altı defa öldürülmeye çalışılmamış birini ürpertirdi.

"Benim çevremde koca ağızlar genelde ölü bedenlere ait olur," dedi.

İç geçirerek başımı iki yana salladım. "Ne tür bir insan etrafına ölüm tehditleri saçarak dolanır?" *Tabii bunu derken, büyüdüğüm insanların çoğu* dışında *yani.*

Yine öne eğildi, tek gözünü hızlı ve beklenmedik bir şekilde kırparak sözlerine tehlikeli bir hava kattı. "Tehdidini gerçekleştirebilecek türdekiler."

İçimde kelebekler uçuştu. "Ya kendini bir Olymposlu kadar yüksekte görüyorsun ya da özgüven eksikliğini telafi ediyorsun."

Savaş lordunun gri gözlerinin kenarları kırıştı ve dudakları kısacık bir gülümsemeyle kıvrıldı, bu hareketi yüzünü bir kalp atımlık sürede çarpıcıdan fazlasıyla çekiciye dönüştürdü.

"Barış?" diye teklifte bulundu, kalın sesi samimiydi.

Dudağımı ısırarak engel olamadığım gülümsememi bastırdım ve düşünüyormuşum gibi yaptım. "Pekâlâ. Fakat beyaz güvercinleri şimdiden salma."

Sessizce güldü, sıcak, takdir eden sesi içime güney iklimiyle hiç ilgisi olmayan bir sıcaklık yaydı. Ona sorusunun ne olduğunu sorarken sözlerim şaşırtıcı şekilde boğuk çıktı.

Arkasına yaslanarak otururken etrafındaki dört adamı işaret etti. "Adamlarım bana sadık mı?"

Tekrar rahatsız oldum. Sorusu başka bir hayatı etkiliyordu, insanların gerçekler için bana işkence ettiği yerdeki gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kâhinler gelecekten haber verir." Aniden gümbürdemeye başlayan kalbime rağmen kendimi sakince konuşmaya zorladım.

Gözlerini benden hiç ayırmadan sorusunu yineledi. "Adamlarım bana sadık *kalacak* mı?"

Kıvranmamaya çalıştım, bu versiyonundan daha çok hoşlandığımı söyleyemezdim.

Savaş lordu tereddüdüme karşılık kaşlarını çattı. "Sadakatten daha önemli ne var?"

Sesinde bir sertlik vardı ve sorusu sinirime dokundu. *Ben sadakatsiz miyim? Kaçmak beni bir hain mi yoksa akıllı biri mi yapıyor?*

Kimin umurunda? Sadakatsiz olmayı ölü olmaya tercih ederim.

Gözlerim arkasındaki adamlara kaydı. "Dördü de mi?"

"Dördü de." Başıyla ekibine işaret verdi.

Kuruntularımı yuttum. Savaş lordu beni tanımıyordu. Neler yapabileceğimi bilmiyordu. "Dört bakır o zaman. Her biri için bir tane."

Paraları masanın üzerine bıraktı, onları cebime atıp önce baltalıya döndüm. "Hangisi daha önemli? Lordunun hayatı mı, seninki mi?"

"Lordumun."

Hiç tereddüt yoktu. Ruhumda parçalanma yoktu.

"Bu *vahşi* ile" –sadece eğlenmek için sesime alay kattım– "karın arasında seçim yapmak zorunda kaldın diyelim, kimi seçerdin?"

"Karım yok."

"Peki ya olsaydı?"

"Evlenmeyi seçersem karım ve çocuklarım önce gelir."

Dağlayan alevler yoktu. Eriyen kemikler yoktu. Yalanı örtbas etmek için söylenen gerçekler yoktu.

Gözlerimi üzerinde gezdirdim ve ellerimi kristal küreme koyup uygun gelen bir süre boyunca, kâhinlerin yapacağı şeyleri yapıyormuşum gibi davrandım. Belki birkaç şiir dizesi falan da söylemeliydim ama canım yapmak istemedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Adamın sadık," diye duyurdum sonunda. "Fakat gelecekteki ailesini ona karşı kullanmanı tavsiye etmem."

"Ailem mi olacak?" Baltalının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Eh... "Evet. Güzel bir karın olacak. Birkaç da güçlü çocuk," diye yalan söyledim. Belki de yalan değildi. Nereden bilecektim ki?

Savaş lordunun bakışı yerimde rahatsızca kıpırdanmama sebep oldu. "Geri çekil, Flynn," diye emretti. "Carver, sıra sende."

Siyah saçlı adam yaklaştı, kendinden emin bir adımla öne çıktı. Benim yaşlarımdaydı, zayıf ve uzundu, dövüşte acımasız olabilecek birine benziyordu. Gölge gibi hareket edebilen ve karşısındaki gözünü kırpamadan işini bitirebilecek türde güçlü bir kılıç ustası gibiydi. Onun gibileri bilirdim. Arkanızdan sinsi sinsi yaklaşmasını değil, arkanızı kollamasını isteyeceğiniz türde bir adamdı. Yüz hatları, siyah saçları ve gri gözleri savaş lorduna benziyordu fakat benzerlikler orada sona eriyordu. Savaş lordu ondan on beş kilo kadar fazla ve on yaş kadar büyüktü.

Carver denilen adam bana gülümsedi. Gözlerinde zararsız, hatta arkadaş canlısı bir parıltı vardı ama rahat gülümsemesinin tehlikeli bir hâl alarak keskinleşebileceğine hiç şüphem yoktu.

"Sadakat senin için önemli mi?" diye sordum.

"Evet."

Savaş lordunu işaret ettim. "Savaşta bu adamın peşinden gider miydin?"

Carver başıyla onayladı.

"Söyle," diye üsteledim.

"Giderdim. Gittim ve yine giderim."

Savaş lorduna bir bakış attım. İfadesi okunaksızdı ama gözleri, suratımda bir Kyklop'un ayağı varmış gibi hissettiriyordu. Carver'dan elini uzatmasını istedim, garip hissediyordum. El okuma bir hileden ibaret olsa bile, sert derisi savaşların ve kanın hikâyesini anlatıyordu. "Bu adam ve onun davası için ölür müydün?"

"Evet." Basit, tek kelimelik, gerçek bir cevap.

Carver'ın uzun, güçlü, nasırlı parmaklarına gözlerimi diktim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savaş lordunun davası neydi? Duyduğum kadarıyla yeni kraliyet ailesi Sintalı kabileler arasında savaşı yasaklamıştı. Artık onlardan biri başta olduğu için birbirleriyle iyi anlaşmaları gerekiyordu.

Sırıtışımı bastırdım. *O konuda iyi şanslar.*

"Onun için kanımı akıtırdım. Onun için öldürdüm."

Carver'ın gerçekleri öyle güçlüydü ki her kelimesiyle *kardeşim* diyordu. Şoka girerek elini zehirli bir yılanmış gibi bıraktım. Gerçeğin yankısını neredeyse hiç duymazdım.

Kelime hâlâ içimde zıplayıp dururken, "Kardeşin sana sadık ama sanırım bunu zaten biliyordun," dedim.

"Hımm."

Savaş lorduna kaşlarımı çatarak baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Onun kardeşim olduğunu hiç söylemedim."

Kahretsin! Bu akşam kontrolümü kim çaldı? "Benziyorsunuz."

"O kadar da değil."

Ellerimi masamın üzerinde salladım. "Kâhinim ben, unuttun mu? Bir şeyleri *bilirim.*"

Başını yana eğip gözlerime sertçe baktı. Ben rahatsız hissederek kıpırdanana kadar incelemesini sürdürdü.

Savaş lordu göz temasını bozdu. "Basil," diye seslendi düz bir sesle ve başka bir adama öne çıkması için işaret verdi.

Sarışın bir adam, Carver'ın yerini aldı. Göze çarpmadan yakışıklı, göz korkutmadan güçlüydü. Araya karışırdı. Sanırım iyi olduğu iş de buydu. Savaş lordu, Flynn ve beşinci adam arada kaybolmazlardı. Fazla iri, fazla güçlülerdi. Dikkat talep ediyorlardı. Carver da araya karışmıyordu. Uzun ve zayıftı, kurnaz bakan gözleri vardı. Basil sadece... *eh* diyebilirdim işte.

Basil sağa geçti, savaş lordundan uzaklaştı ve beşinci savaşçıya biraz daha yaklaştı. Beşinci savaşçının dikkatli mavi gözleri ve üç kafatasını aynı anda ezebilecekmiş gibi görünen kocaman bir gürzü vardı. Basil'in hareketleri yavaştı; insanları kandırırken, sahtekâr olduğumu düşünmesinler diye beden dilini okumayı öğrendiğim için fark edebilmiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harika. Savaş lordunun sorusu birdenbire mantıklı geldi. Bu, Basil'i atmak için yapılan bir partiydi. Benim de davetli olmam çok kötüydü.

"Adın Basil, değil mi?" Zaten biliyor olmama rağmen sordum. Sadece kaçınılmazı erteliyordum.

Adam başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve kaslarımı gererek kendimi yalan cevap için hazırladım. "Sadakatin kime?"

Basil kendini beğenmiş görünüyordu. Çoğu güneyli gibi büyünün ve sözlerin gücünün farkında değildi. Olsaydı şimdi kaçıyor olurdu.

Cevabıyla içimde ateş patladı, ıstırap vericiydi. Kemiklerim kızardı. Organlarım pişti. Yalanıyla ateşlenen gerçeklerle rengim atmasın diye uğraştım, akkor kömürler gibi içimi dağlıyordu.

Savaş lordu ani bir hareketle Basil'in silahını alıp onu gırtlağından yakaladı. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Ben sadığım!" diye ciyakladı Basil, benim kadar sersemlemiş hissediyordu.

Yalanı beni yine dağladı.

"Kızın yüzündeki bakışı gördüm." Savaş lordu, adamın nefesini kesene kadar gırtlağını sıktı. "Sen bir yalancısın."

Acımı mı gördü? Bu konuda hiçbir şey hakkında olmadığım kadar endişeliydim. Tepkimi kontrol etmiştim. Hep ederdim. Hoi Polloi olan bir savaş lordu ufacık bir irkilmenin ne anlama geldiğini nasıl anlardı?

Basil elini cebine daldırıp ince, küçük bir cam şişe çıkardı. İçinde meşale ışığında gümüş gibi parlayan gri bir toz vardı ve içimdeki büyüyü etkiledi. Eldivenli elini geriye çekti, zehri savaş lordunun yüzüne atmaya hazırlandı.

Siyah yün örtüyü ve sahte kristal küremi de peşimden sürükleyerek masanın üzerinden atladım ve Basil'in koluna asıldım. Kolunun hareket etmesini engellemek için bütün ağırlığımı kullandım.

"Geri çekil," diye uyardım savaş lordunu. "Bu Medusa Tozu. Seni taşa dönüştürür."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini Basil'in boğazından çekip bir adım geri çekildi ve beni hainin kolunda bir salak gibi sallanır hâlde bıraktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Savaş lordu sorusunu sert bir sesle sorarken dikkatini bana çevirince, belki de ölmesine izin vermeliydim diye düşündüm.

"Zehir uzmanıyım." Şöyle böyle. Terli bir tutam saçıma üfleyerek gözümden uzaklaştırdım. Basil'in beni kolundan savurmamasının tek sebebi Carver'ın onun sırtına dayadığı çok uzun ve son derece öldürücü kılıçtı. Kimse bir şey yapmıyordu. "Birisi kolunu kessin. Ya da onu öldürün. Bırakırsam tozu her yana saçacak."

Flynn baltasını kaldırdı. "Bu intihar olur."

"Sağ ol, Flynn." Gözlerimi devirdim. "Şu an bunun gerçekten umurunda olduğunu mu sanıyorsun?"

Flynn omzunu silkti. "Her halükârda ölü zaten."

Aynen öyle. O yüzden hallet gitsin.

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Basil benim hâlâ asılı olduğum kolunu kıvırdı ve bir şekilde küçük şişeyi boynuma çarptı. Medusa Tozu derime işlerken gözlerim büyüdü, toz bir bataklık sülüğü gibi açtı. Büyünün şiddetli saldırısı dengemi parçaladı ve sendeleyerek masama geriledim; nefes nefeseydim, başım dönüyordu ve kendimi dışarıdan görüyor gibiydim.

Yüzü korkunç bir ifade alan savaş lordu kükreyerek bana doğru atıldı.

Kaçınarak, "Bana dokunma!" diye haykırdım. Büyü sistemime girdiği anda zehir bana dokunan herkesi etkileyecekti. Ne kadar süreceğini bilmiyordum. Normal birinde hızlıydı. Bende daha uzun sürerdi.

Uzuvlarım hızla ağırlaşmaya başladı. Derim yavaşça sertleşti, griye dönüyordu. Endişelenmiyordum. Medusa Tozu büyü temelliydi. Vücudum zehri akşam yemeğindeki kuzu pirzolası niyetine kemirecekti. Boğazımdan aşağı yeterli sayıda zehirli yemiş tıkar ya da yatağıma birkaç engerek koyarsanız ben de herkes gibi ölürdüm fakat büyü beni öldürmezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savaş lordu derimin tüm rengini kaybedişini izledi; gözleri kasvetli, çenesi kasılmış ve elleri yanlarında sıkılmış vaziyetteydi. Bakışındaki bir şeyler beni şoka soktu. Neden umursadığını sormadım, gerçi birkaç dakika içinde yeniden pembe, yumuşak ve zehirsiz olacağımı neredeyse ona söyleyecektim ama bu bilmesi gereken bir şey değildi.

Basil'e döndüm. Pis pis gülüyordu, sinir bozucu kâhini de yanında götürdüğüne memnun görünüyordu.

"Hediye için teşekkürler." Ona olmam gereken kana susamış manyağa yakışır bir şekilde gülümsedim. "İşte benden de sana bir hediye."

Ellerini bileklerinden, onu zehirden koruyan eldivenlerinin hemen üzerinden kavradım. Medusa Tozu kollarına tırmandı. Adam sertleşti, tek bir nefesle kaskatı kesildi. Ağzı yarı açıktı ve gözleri dehşetle kocaman olmuştu.

Hayal kırıklığına uğrayarak bıraktım. "Bu hızlıydı."

Savaş lordu bana bakakaldı, yüz ifadesi neredeyse komik denilecek kadar şaşkındı. "Sen neden ölmedin?"

Ona arsızca bir bakış attım. "Beni öldürmenin bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Yüzünden rahatlama ifadesi geçti. Sırıttı ve omurgamdan aşağı ufak bir yıldırım çakıverdi. "Aradığımız o," diye duyurdu adamlarına. "Kızı istiyorum."

Bekle. Ne?

Kim? Ben mi?

Niye?

Savaşçıları yaklaştı. Kollarımı havaya kaldırarak zehirli bir hava yarattım. "Geri çekilin yoksa sonunuz Basil gibi olur."

"Bir sorun mu var, Cat?" Aetos'un mavi yüzü onların başlarının üzerinden belirdi. Savaş lordu bir seksenin üzerinde olmasına rağmen onun yanında ufacık kalıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Selena'ya yeni bir taş heykelimiz olduğunu söyle. Bu tarz şeylerden hoşlanıyor." Basil'den tarafa bir bakış attım, dehşete düşmüş yüz ifadesini ve çarpık dişlerini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görmezden gelmeye çalıştım. Burun delikleri büyümüş hâldeydi, sanki hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

Aetos insan heykeline kısa bir bakış attıktan sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı, heykeli kaldırdı ve alıp gitti. O ve Desma haklıydı. Bu akşam kazayla birini öldürme ihtimalim vardı. Gerçi buna pek kazayla denilmezdi.

Savaş lordunun yüzünden öfke geçti. "Günlerdir onu ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Artık sorgulayacak kimsem yok."

"Basil'in kardeşinin hayatı karşılığında Tarvalı bir kadın senin kelleni istiyor." Şokla sarsıldım. Kelimeler ağzımdan iradem dışında dökülmüştü. Tanrılara yemin ederim ki sözcükler çıkana kadar onları kafamda oluşturmamıştım bile ama aramızdaki havada ezici bir şekilde asılı kalmışlardı. Bu akşam ağzımın kontrolü hangi lanet olasıdaydı? Çünkü bende değildi!

Savaş lordunun dudakları aralandı. Şaşkınlıkla yapılan bir hareket değildi, yüzünde anlamadığım ve hoşuma gitmeyen, kendinden memnun bir ifade vardı.

Karnım kasıldı, avuçlarım açık hâlde ellerimi kaldırdım ve omzumu silktim. "Kâhinim, unuttun mu?"

"Sen tam olarak olduğunu düşündüğüm şeysin, değil mi?"

Yalanın içinde doğruyu hisseden kadın mı? Krallıklardaki en çok istenen diplomatik silah mı? Kralseçen mi?

Hâlâ zehirli olan vücudumu geri çektim, birine çarpmamaya dikkat ediyordum. Tanrılar Olympos Dağı'ndan üzerime işiyormuş gibi hissettim. Burada mutluydum. Sirk benim ailemdi.

"İki yüz yılda bir sizden biri ortaya çıkar." Savaş lordu kalabalığın içinde beni takip etti, uzun adımları aramızdaki mesafeyi yutuyordu. "Uğruna krallıklar yükselecek ve çökecek. Senin *yüzünden*."

Yoğun gri gözleri artık yeterince okunaklıydı. Beni ele geçirmenin, yakalamanın ve kullanmanın çeşitli yollarını düşünüyordu. Beni sergileyecekti. Beni bir kafese kapatacak ve bana bir siren gibi şarkı söyletecekti.

Hayır. Bana bir siren gibi şarkı söylettirmeye *uğraşacaktı*. "Bana dokunursan seni öldürürüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzı dümdüz bir çizgiye dönüştü. "Deneyebilirsin."

Kaçmamı sağlayacaksa tüm bu insanların önünde başka bir yeteneğimi gösterirdim. Neyse ki mesele oraya kadar gelmedi. Oyuncuların kapısından geri geri çıktım ve Kerberos aramıza girerek savaş lordunun yolunu kesip olduğu yerde kalmasını sağladı. Tazının devasa sivri dişleri meşale ışığında parladı, zehirli salyası yere her çarptığında tıslama sesleri çıkarıyordu. Ben amfiteatrdan aceleyle çıkarken üç alçak sesli, uğursuz hırlama karanlık yolu titretti. Hades'in Selena'ya karşı bir zaafı vardı ve o yüzden de bekçi köpeği Yeraltı Dünyası'nın kapıları yerine Selena'nın sirkini koruyordu. Kerberos, savaş lordunun geçmesine izin vermeyecekti. Jason'ın ve meyveli buzumun da geçmesine izin vermeyecek olması çok kötüydü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEŞKE DEVAM ETMEK ZORUNDA OLMASAYDIM. BENİ ARA-*nıza aldığınız için teşekkür ederim. "Oikogeneia."*

Tanrıların kadim dilinde aile kelimesini yazarken sesli olarak da söyledim, sirktekilerden birinin bunu okuyabildiğini ve taşıdığı gücü, yemini bildiğini umdum. Aetos'un o tarz bir eğitimi yoktu. Desma'yla Selena'nın olabilirdi ve sadece mecbur kalırlarsa büyü kullanacaklarına güveniyordum. Aetos benim için ölürdü. Desma benim için ölürdü. Vasili'yle Selena da büyük ihtimalle bunu yapardı ve muhtemelen bir sürü insan daha. Beni çağırırlarsa üç krallıkta bile onlara geri dönmemi engelleyecek bir tehdit yoktu.

Sirke gelmeden önce, iş o noktaya varırsa öldürmek istemeyeceğim ya da benim için ölmesine izin vermeyeceğim tek bir insan vardı. Şimdiyse el ve ayak parmaklarımla sayamayacağım kadar çoğalmışlardı ve bu beni zayıflatıyordu.

Aile.

Aklımda bu kadar kirlenmiş bir kelimenin böyle bir güce sahip olması sinir bozucuydu. Ona ben güç veriyor ve arkadaşlarıma armağan ediyordum. Kan bağım olanlara karşı o kelimeyi kullanmaktansa kendimi öldürürdüm.

Birkaç parça eşyamı sekiz yıl önce sahil yolunda uyuyan Fisalı bir tüccardan çaldığım eski, kahverengi çantaya doldurdum. Biraz kıyafet ve bir çift eski çizme, bir pelerin, üç fırlatma hançeri,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birkaç saç tokası, bir tarak ve sahne makyajı malzemelerim. Sahip olduğum her şey. Sirkin döşeğini ve battaniyesini çantamın alt tarafına bağladım. Selena'nın aldıracağını sanmıyordum. Şu noktada buna hırsızlık denilmezdi artık.

Doğrularak sonraki adımımı düşündüm. Poseidon bana yeteneklerimle birlikte takıntısını da vermişti. Dondurucu kuzey göllerine ve Fisa Okyanusu'na üç haftalık mesafedeydim. Her zamanki gibi bu bir Sinta akarsuyuyla yetinmem anlamına geliyordu. Sıcak bile olsa suydu işte. Dere kenarında durup bir şekilde pantolonumu çıkaracak, temizlenecek, serinleyecektim ve sonra... bilmiyorum. Nereye gidersem gideyim hiçbir şey değişmeyecekti. Korku içinde yaşamayı sürdürecektim, gazabın simgesi kara karga tepemde dönüp duracaktı.

Sirk farklıydı. Selena ve Kerberos varken neredeyse güvende hissediyordum. O lanet olası savaş lordu kemerli koca burnunu hayatıma sokmaya karar verene kadar güvendeydim.

Hüsranla hırlayarak son defa çadırda etrafıma bakındım. Kimse gittiğimi görmeyecekti. Beni endişelendiren şey, gizliliğin tamamen yeni bir seviyeye ulaşmasıydı.

Savaş lordu bunu benden almıştı. Ev ve aile bazı insanlar için bir anlam taşıyordu. Selena beni yanına alana kadar, Aetos ve Desma onların ailesi olduğuma karar verene kadar bunun ne demek olduğunu hiç anlamıyordum. Onlar da benim ailemdi. Onları bırakmak bir uzvumu kesmek gibiydi.

Derin nefes aldım. Uzunca bir soluk verdim. *Kediler* ağlamaz.*

Çadırımın girişi açıldı ve savaş lordu gölge ile çelikten bir yığın gibi girişi doldurdu.

Afallayarak donakaldım. Hissettiğim şaşkınlık ağzımda kekremsi bir tat bıraktı. "Se-sen buraya nasıl girdin?"

İçeri adım atarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve çadırın direğine rahat bir tavırla yaslandı. Meşale canlanarak onun mürekkep karası saçlarını ve güneşte bronzlaşmış derisini aydınlatan

* Karakterin isminin kısaltması olan Cat, İngilizce'de "kedi" anlamına gelmektedir. –çn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir ışık yolladı. Dalgalanan ışık, kıvırdığı kollarının altında kasılan sert kaslarını, sırım gibi kollarını, kalın el bileklerini ve güçlü ellerini belirginleştirdi. Beni ikiye bölebilecek ellerdi onlar.

Dişleri parladı. Kurt gibi görünüyordu. Özgüvenliydi. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Ağzım açık kaldı ve omurgamdan aşağı bir ürperti iniverdi. Nadiren dilim tutulurdu.

"Bakırımı aldın ve son adamımla ilgili kehanette bulunmadın." Başıyla son adamını işaret etti. "Kato. Sıradaki sensin."

Son adam rahatça öne çıktı, peşinde Carver ve Flynn vardı. Hepsi öyle rahattı ki. Bu insanların derdi neydi? Dünyanın başıma yıkıldığını anlamıyorlar mıydı?

Kato denilen adam birkaç adım önümde durdu. Ona bir bakış attım. İri, sarışın ve çarpıcı kobalt mavisi gözeriyle neredeyse imkânsız denilecek kadar yakışıklıydı. Taşıdığı gürz, birini doğramaktansa ezmeyi tercih edeceğini gösteriyordu. Bunu anlardım. İnsanların başlarını ezmekte tatmin edici bir şeyler vardı.

Gerileyerek cebimi kurcaladım ki bu hiç kolay değildi. Savaş lordunun bakırlarından birini çıkardım. "İşte paran. Şimdi dışarı çıkın." Ona bakırı attım.

Refleks olarak yakaladı ve geri atarak beni göğsümden vurdu.

Köpürerek ona dik dik baktım.

Kato neşeyle, "Ben sadığım," diyerek gönüllü oldu. Her zaman mutluymuş gibi görünüyordu. Bronz teninin, ağzının ve gözlerinin kenarında gülümseme izleri ve sürekli sırıtarak hava atması için yaratılmış gibi kusursuz dişleri vardı.

Artık sarışın savaşçıya kaşlarımı çatıyordum, ona tam anlamıyla kötü kötü bakarken bir yandan da insanlığın kusursuz bir türü olduğunu isteksizce fark ettim. Bu defa ruhumda parçalanma falan yoktu ve herkes bunu biliyordu.

Savaş lordu belirgin bir şekilde memnun olarak yaklaştı. "Şimdi, bunu da hallettiğimize göre, sen benimle geliyorsun."

Alayla gülerek geriye adım attım. "Katiyen olmaz. Zeus bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuğu şeklinde belirip beni senden tarafa doğru gagalasa bile olmaz. Diğer seçeneğim Hades'in beni Persephone'yle birlikte sonsuz bir üçlü yapmak için Yeraltı Dünyası'na sürüklemesi olsa bile seninle gitmem."

Savaş lordu sert bir bakışla bana baktı. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz zor yoldan da."

"Ya da hiçbir yoldan yapmayız," diye karşı çıktım.

Bana doğru atıldı. Çadır ufaktı ve o fazlasıyla hızlıydı. Kollarımın üst kısımlarını kavradı ve gözleri tatminle alev aldı. "Artık zehirli değil misin?"

"Tüh." Ayağına basıp çizmemin topuğuyla ezdim.

Kahkaha attı. *Piç.*

Ortadan yok oldum. Hâlâ oradaydım, sadece görünmezdim ve beni bıraktı. Her zaman bırakırlardı. Savaş lordu hırlama ve homurdanma arası bir ses çıkararak boş ellerine baktı. Sadece tutmaya devam etmek insanların aklına hiç gelmezdi.

Sessizce bir santim uzaklaştım. Dört adam kapıyı tutuyordu. Rahat tavırlarından sanki ikinci derileriymiş gibi çabucak sıyrılıp hemen alarma geçerek savaşa hazır hâle gelmişlerdi; etraflarındaki hava gerginlikle doldu.

"Kapıyı tutun," diye kükredi. "Hâlâ burada."

Tanrılar kahretsin! Etrafıma bakındım. Çadırın altından kaçış yoktu. Kumaş gergin ve yere sabitti. Çadırı yerine Aetos tuttursmuştu ve sadece Aetos'un kas gücü çıkarabilirdi. Kemerimde bir bıçak vardı. Kumaşı kesebilirdim ama ben geçebileceğim kadar bir boşluk açıncaya kadar savaş lordu tepeme binerdi. Tek seçeneğim onları girişin önünden uzaklaştırmaktı. Flynn ve devasa baltası birkaç santim sağa kaysa aradan geçip gidebilirdim.

Çadırda mutlak bir sessizlik vardı. Nefes alıp verişlerini bile duyamıyordum. Sonra savaş lordu döndü ve doğruca bana baktı. *İmkânsız.*

Bir an hareketsizken sonrakinde atlayıverdi ve beni yakaladı. Öyle şok olmuştum ki konsantrasyonumu kaybettim ve yeniden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görünür oldum. Kocaman ellerinden biri neredeyse iki mememi birden tutuyordu, diğer elini de kulağımın üzerinden geçirmişti, parmaklarını saç örgüme sokuyordu.

Sert bir soluk aldım ve bileğine vurdum, elini göğsümden ayırmaya çalışıyordum. Savaş lordunun bu kadar devasa oluşuyla ve üzerimdeki ellerinin acayip sıcak olmasıyla sarsılmıştım. Kastan, sinirden ve kemikten bir kütleydi.

Gözleri alev saçıyordu, tutuşunu düzeltti ve sert parmaklarını sol koluma dolayıp sıktı. Sağ yumruğumu ona doğru savurup boğazına geçirmeye çalıştım. Kenara çekilerek darbeyi hassas ön taraf yerine kaslı yan tarafına aldı. Başka bir darbe için geri çekildim ama yumruğumu havada yakaladı ve zorla indirdi, iki bileğimi de tek eliyle kolayca tutuyordu. Diğer elini de beni silahsızlandırmak için kullanıyordu, kemerimden bıçağımı aldı ve kendi kemerine taktı.

Kendi aptallığıma yandım. Sirkte geçirdiğim sekiz yıl beni yumuşatmıştı. Bıçağım vardı ve o beni görmüyorken onu bıçaklamayı düşünmemiştim bile.

Hırlayarak alnımı çenesine vurdum.

Savaş lordunun yanağındaki bir kas seğirdi. Kollarımı üst kısmından tutarak ayaklarımı yerden kesti. "Bu iyi bir fikir *değil.*"

Burnunu rahat bir şekilde ulaşacağım yere getirdi. Başımı ona doğru savurdum ama geri çekildi, burnum elmacıkkemiğine çarptığında hırlayarak küfretti. Acıdan gözlerim sulandı. Nefes almak için çabalarken hareketsiz kaldım, kanın fışkırmasını bekledim. Bir şey olmayınca bir Harpya* gibi haykırdım ve dizkapaklarını tekmeledim.

Gözleri fırtına bulutlarına dönüşen savaş lordu beni yere bırakıp kollarında çevirdi ve sırtımı göğsüne yapıştırdı. "Kıpırdamadan dur, Kâhin."

Kıpırdamadan dur mu? Kıpırdamadan dur ha!

"Beni görebiliyor muydun?" diye soludum, ağır kolları göğüs kafesime bastırıyordu.

---

* Yarı kadın yarı kuş olan bir mitolojik yaratık. *–çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır ama nerede olduğumu biliyordum." Savaş lordu gürültüyle bir nefes alıp bıraktı, sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı. "Leş gibi kokuyorsun."

Ne güzel. "Sen *kimsin*?"

Beni tekrar çevirdi, kollarımı tutuyordu. "Beta Sinta."

Bir saniye için şokla uyuştum, hemen ardından akın eden korku felç eden bir hızla geldi. Tahta kendi kız kardeşini oturtan savaş lordu *bu muydu*? Önceki kraliyet ailesinin büyüsünü alt eden Hoi Polloi *bu muydu*? Artık bütün Sinta'nın komutasında ikinci olan *bu* adam mıydı?

Kerberos'u geçmesine şaşmamalıydı. Tek yapması gereken birine onu buraya getirmelerini emretmekti. Hepimize sahipti. Desma'yı tutuklatabilir, Aetos'u idam ettirebilir; Tadd'e, Alyssa'ya, Vasili'ye ve diğer arkadaşlarıma hepsi merhamet dileyene kadar işkence ettirebilirdi. Selena hayatını adadığı işinden olabilirdi. Hem de hiçbir açıklama sunulmadan. O, Beta Sinta'ydı.

"Asıl soru, *sen* kimsin?" Yüzümü inceledi. "Fisalısın. Onca boyaya rağmen bunu görebiliyorum."

Sadece gözlerinin pörtlediğini görmek için Beta Fisa olduğumu söyleyecektim neredeyse fakat öyle bir şaka kesinlikle kimse için komik olmazdı. "Cat," dedim gergince. Fisalı olduğumu inkâr etmedim. Zeytuni ten rengi, açık yeşil, çekik gözler, siyah saçlar ve uzun, düz bir burun beni ele veriyordu. Önemli değildi. Birçok insan Fisalıydı.

"Sadece Cat mi?" Başını yana eğdi. "Sana inanmıyorum."

Ona dik dik baktım, gözlerimde nefretten bir cehennem yanıyordu.

Beta Sinta'nın ağzı sert bir çizgiyle dümdüz oldu, başıyla Kato'ya işaret verdi. Adonis'e benzeyen sarışın, Beta Sinta'nın belindeki ipi aldı ve bir ucunu belime, diğer ucunu Beta Sinta'nınkine gevşekçe bağladı. Birbirimize bağlandığımız anda savaş lordu beni bıraktı. Düğümü çözmeye çalıştım ve kimse beni durdurmaya çalışmadı. Aslında daha çok fiyonk gibi bir şeydi. Bir olayı yoktu, o zaman niye oynamıyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Büyülü ip." Beta Sinta'nın kendini beğenmiş duyurusu gözlerimin hayretle açılmasına sebep oldu. "Sadece ben çözebilirim."

Aklım isyan etti. "Senin o tarz bir büyün yok." Onun hiç büyüsü yoktu ki.

"Bir zorbanın kalesinde bulabileceğin hazineleri görsen şaşırırdın."

Aslında şaşırmazdım. "Fakat Medusa Tozu..." Sövdüm. "Hayatını kurtardım!" Belli ki en aptalca fikirlerimden biriydi. Eskiden bu şeylerde iyiydim. Ben çocukken de hakkımdan bu kadar kolayca gelebilselerdi şimdiye ölmüş olurdum.

"Sen hayatımı kurtardığını *düşünüyorsun* ama hareketini takdir ediyorum, hâlâ bilinçli olmanın sebebi bu."

Nefesim kesildi ve ona doğru yumruk savurdum.

Yumruğumu temas edemeden yakaladı, hafifçe ezdi. "Öfkeni kontrol et," diye tavsiyede bulunup yumuşak bir itişle elimi bıraktı.

Kanımda benim bile inkâr edemediğim şeyler vardı. Öfke onlardan biriydi. "Sana öfkeyi gösteririm, seni fazla gelişmiş, kendini beğenmiş, katil, Kyklop çocuğu!" Ayağımı kasığına geçirdim.

Beta Sinta iki büklüm olarak soluğunu verdi. Yine yapardım ama kaçmayı tercih ettim. Kemerinden bıçağımı çıkardım, metali ipin üzerine sertçe dayadım ve kapıya doğru koşmaya başladım.

Bir saniye sonra kıçımın üzerindeydim. İp kusursuz biçimde sağlamdı ve üç adam başlarını eğmiş bana bakıyordu, yüzlerinde silinmesi gereken alaycı gülümsemeler vardı. Kalıcı olarak.

Flynn'in ayağı el bileğimin üzerine indi, bıçağı bırakmama sebep olacak kadar sertçe bastı. Beta Sinta doğruldu, bıçağı alıp çizmesine sokarken bana kötü kötü baktı.

Taktik değiştirdim ve ipteki büyüyü içime çekmeye başladım. Güç derimi karıncalandırıp içime sızdı ama ip büyüsünü korudu. Gücü emmeye devam ettim ve o da vermeye devam etti. Daimi bir büyü kaynağıydı!

Tanrılar kahretsin! Ellerimi yere vurup kükredim.

Beta Sinta, "Kalk," diye emretti.

Kıvrıldım ve ayaklarımı ona doğru savurdum. Uçan tekmem-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

den sakınmak için zıpladı; içimde bir hiddet patlaması oldu. Hızlı ve iyi eğitimliydim ama o hep bir adım öndeydi. Bir parçam hızına ve çevikliğine hayran kaldı. Geriye kalan parçamın çoğu Kato'nun gürzünü alıp Beta Sinta'nın kafasına geçirmek istiyordu. Tekrar tekrar.

Panayırda beni kandırmıştı, hızlı gülümsemesi ve gece yarısı gibi saçlarıyla bu adam beni kandırmıştı. Savaş lordunun sadece sıradan bir savaş lordu olduğunu düşünmüştüm. İlgisiyle kızarmıştım ve sataşan tehditlerine kanmıştım. Eğlenmiştim. Şimdi ona baktığımda boş ilgiden çok daha güçlü bir şeyleri hatırlatıyordu bana. Ne dünyada ne de Yeraltı Dünyası'nda kraliyet ailesinden daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktu.

"Seninle herhangi bir yere gitmektense Kerberos'un zehirli salyasıyla boğularak ölmeyi tercih ederim."

Çene kası seğiren Beta Sinta ipi çekti. Ya sendeleyerek ayağa kalkacaktım ya da peşinden sürüklenecektim. "Gelirsen, gözlerinin önünde arkadaşlarını birer birer tutuklatmam."

Rengimin attığını hissettim. Sözlerinde tek bir yalan bile yoktu. Blöf yapmıyordu.

Demek buraya kadardı, annemin beni döverek ve işkence ederek öğretmeye çalıştığı şey tam olarak buydu. Sevgi zayıflıktır, sömürülmeye müsait bir kusurdur.

Çevremdeki her şey solup gitti ve sivri tırnaklı parmakların çeneme saplanıp başımı çevirdiğini, abimin bu zamana kadar bana sarılmış tek kadını, dadımı öldürüşünü izlemem için beni zorladığını hissettim. Ben ağlarken annem beni dövüyordu, ertesi gün bana yavru bir köpek vermişti ve on ay sonra, tam o köpeği ablam hariç her şeyden daha çok sevdiğimde, ders yine en baştan başlamıştı.

Gözlerimi kırpıştırdım ve Beta Sinta'nın yakışıklı, kalleş yüzü tekrar görüş alanıma girdi.

Poseidon, beni koru. Çantamı alıp omzuma attım ve arkama bakmadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EVİM. YOKTU.

Arkadaşlarım. Yoktu.

Çaldığı krallığı elinde tutmak için beni kullanacak olan kural tanımaz bir Hoi Polloi savaşçı tarafından kaçırılmıştım.

Hayatım daha kötü bir hâl alabilir miydi?

Dur bir düşüneyim... Savaş lordunun kocaman atının tepesinde ona bağlıydım, leş gibi kokuyordum ve daracık pantolonum beni deliye çevirmek üzereydi.

Gece boyunca yol aldık; büyülü ip yüzünden attan atlayamıyordum. Şafak sökerken her yanım ağrıyordu ve mecalim kalmamıştı, bütün vücudum yorgunluktan uyuşmuştu artık. Burnum hâlâ acıyordu ve yıllardır bir ata temas etmemiş kalçam sızlıyordu fakat esnemeye devam ediyordum ve gözkapaklarım biri onlara mermer heykel asmış gibi kapanıyordu. Hiddet ve endişe genelde beni iyi ve tetikte tutardı. Şu andaysa uyanık bile tutamıyorlardı. Sağımızdan güneş doğarken savaş lordunun sırtına kendimi bırakıverdim. Son bilinçli düşüncem, suratıma sıvadığım yüz boyamın onun temiz, beyaz gömleğinde korkunç bir yüz izi bırakmasını umduğumdu.

Ancak biri ipi çekiştirmeye başlayınca uyandım. Tek gözümü araladığımda ince, uzun Carver'ın ipi yeniden bağladığını gördüm. Yani Beta Sinta ve ben birbirimize artık sadece belimizden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değil, kollarımızın altında da bağlıydık. Beta Sinta'nın ipi çözdüğünü hissetmemiştim bile, kaçan fırsata kaşlarımı çattım. Görünmez olup attan aşağı atlayabilirdim.

Carver düğümü çekip sıktı, beni abisinin sırtına sertçe yapıştırdı. "Ölü gibi uyuyorsun. Kato ve Flynn şimdiden ne zaman düşeceğin üzerine bahse tutuştu."

Ona kötü kötü baktım ve Carver bana tasasız bir şekilde gülümsedi. *Bunun komik olduğunu mu sanıyordu?*

Öğlen olduğunda güneş tepede ve sıcaktı, siyah saçıma ve kırmızı üstüme vuruyordu. Deri pantolonum şu anda cidden hayatımdaki en kötü şeylerden biriydi ve bu çok fazla şey anlatıyordu. Yine de tekrar uykuya dalmayı başardım. Yıllardır böyle uyumamıştım, belki de hayatım boyunca. Nefret ettiğim bir adama bağlı olabilirdim ama beni hayatta tutmak için muhtemelen birçok şey yapardı. Hatta bunda başarılı bile olabilirdi. İronik bir şekilde, neredeyse kendimi güvende hissediyordum.

Kaçacaktım. Uyuyup uyandıktan *sonra.*

Öğlen sıcağı beni uyandırmaya yetecek kadar katlanılmazdı, derimi yüzüp soymak istememe sebep oluyordu. Beta Sinta da kendi payına düşen sıcağı fazlasıyla yayıyordu, tek düşünebildiğim ikimizin üzerine kovayla buzlu su dökmek istediğimdi. Kuzeyi, soğuğu, buzdan bir perdenin arkasından görünen güneş ışığının parıltısını ve derimi donduran kar tanelerinin yumuşak serinliğini düşünerek aklımı korumaya çalıştım fakat bu sadece içimdeki boşluğu daha derin bir sızıyla doldurmaya yaradı. Sahip olamadığım şeyler için özlem duymam gereksizdi, tıpkı kimsenin elimden çalmak istemeyeceği bir hayata ve özgürlüğe sahip olmayı dilemek gibi.

İç geçirmemeye çalıştım, kurutucu yaz sıcağına ve etrafıma gözlerimi kırpıştırarak bakındım. Toz, toz ve daha fazla toz. *Muhteşem.*

Midem alçak sesle guruldadı. "Siz yemek yemez misiniz?"

"Yedik bile. O sırada uyumakla meşguldün."

Beta Sinta'nın derin sesi göğüskafesimi titreştirdi ve ipin müsaade ettiği kadarıyla geriye çekildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İnmem lazım."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Şimdi mi?"

"Şey yapmam lazım... Anlarsın işte..."

Kısa bir duraksama oldu. Tabii ki anlamıştı.

"İleride orman ve bir akarsu var. Orada duracağız."

Gözlerimi kısarak baktığımda ufuktaki yeşilliği güçlükle seçebildim. Kilometrelerce uzaktaydı. Benim neyden yapıldığımı sanıyordu? "Benim *hemen* işemem lazım."

Tek kelime etmeden atının dizginlerini çekti, bana birkaç metre vermek için ipi biraz gevşetti.

Yere doğru kaydım ve titrek bacaklarla indim, atın terli gövdesine dayanarak dengemi sağladım. Adama dik dik baktım. "Aşağı inmen gerekiyor. Ya da ipi çöz."

Rahat, erkeksi bir zarafetle hareket eden Beta Sinta bacaklarını savurup indi, sırtındaki terli yüz izi haricinde hâlâ rahatsız edecek derecede temiz görünüyordu. *Peh!*

"Biraz mahremiyet versen?" dedim dişlerimin arasından.

Tek kaşını kaldırdı. Gören de ona bir Pegasos yakalamasını ve aya doğru uçmasını söylediğimi zannederdi. Zaten mahremiyet sağlayacak bir yer de yoktu, hatta arkasına çömelebileceğim bir çalı bile yoktu. Sadece güneşin kavurduğu topraklar, sıcaklıktan oluşan pus, toz ve çakıl taşları vardı.

Omzumu silkerek görünmez oldum, ipi ve savaş lordunu da yanımda götürdüm. Adamları alarma geçerek bağırdı.

"Sorun yok," diye seslendi Beta Sinta. "Hâlâ buradayım."

O beni göremiyordu gerçi. Şu anda kendini bile göremiyordu. Bana bağlı olan her şey görünmez olurdu. Kıyafetler, ipler, savaş lordları... Birinin ödünü koparmak için harika bir yoldu. Öldüklerini ve dünyada yürüyen bir ruha dönüştüklerini sanıyorlardı. Kimse sonunun öyle olmasını istemezdi.

Görünür olduğumuz anda Beta Sinta büyük, kahverengi canavarına bindi ve aşağıya eğilip bana doğru uzandı. Her yanım öyle kasılmıştı ki ata binemedim. Kaslarımın hiçbiri beynime itaat etmedi, o da beni bir çuval gibi kaldırmak zorunda kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Flynn sol tarafımızdan, "Ağır ol, Griffin," diye mırıldandı. "Kız ata binmeye alışkın değil."

Neredeyse ona minnettar bir bakış atacaktım ki hemen bunu kaş çatışa çevirdim, zaten güneş yüzünden gözlerimi kıstığımdan bunu yapmam zor olmadı. Ayrıca Flynn'in çarpıcı kestane rengi saçları öyle parlaktı ki kendi başına bir silah gibiydi resmen.

Beta Sinta ormana ve gölgeye daha hızlı ulaşmak için Flynn'in tavsiyesini kulak ardı etti, öyle bir hızla gidiyordu ki kalçamın zaten olduğundan daha kalın olmasını dilememe sebep oldu. Tırnaklarımı yanlarına geçirdim, biraz tutunmak biraz da ona zarar vermek içindi ama tepki bile vermedi.

Griffin. İsmini kafamda çevirip durdum, istemesem de merak ediyordum. Adını aldığı griffon, aslan ve kartal karışımı nadir bir canlıydı, canavarların ve kuşların kralıydı. Adamın ebeveynleri kendini beğenmiş kişilerdi herhalde. Öte yandan, adam Sinta'yı ele geçirmişti.

En sonunda atı yavaşça yürütmeye başladı, sanırım benim iyiliğim içindi çünkü daha ormana varmamıştık. Midem guruldadı, bu defa daha yüksek sesle. Eyer çantasını karıştırdı, bana üzüm yapraklarına sarılı bir şey verdi. Kokuluydu ve sert bir şey değildi. Keçi peyniri. *Iyy!*

"Bunu hafifletecek ekmek falan var mı?"

"Hafifletmek mi?" Beta Sinta'nın sesi gülüyormuş gibi çıkmıştı. Sesinde kesinlikle pis bir gülüş vardı.

Mavi gözlerinde eğlenme dans eden Kato bana saçı kadar parlak ve göz kamaştıran, ışıl ışıl bir gülümseme yolladı. "Griffin hepsini yedi."

Ofladım. "O kadar mutlu olmana gerek yok. Beni açlıktan öldürmek için mi kaçırdınız?"

"Karnım açtı, sen uyuyordun ve pek de açlıktan öldüğün söylenemez," dedi Beta Sinta.

Ağzım peynirle doluyken tartışmak zordu. Yutup sordum: "Niye Beta? Bütün işi sen yapmışken neden kız kardeşini taçlandırarak Alfa yaptın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cevap vereceğe benzemiyordu, o yüzden peynirden bir ısırık daha aldım ve bütün parçayı bitirene kadar yemeye devam ettim. Meğer gerçekten açsanız keçi peyniri tamamen yenilebilir bir şeymiş.

En sonunda konuştuğunda neredeyse ormanın kenarına varmıştık. "Ben küçük bir çocukken kraliyet askerleri kabilemizi basar, borçlu olduğumuz vergiler için evimizi iki defa ararlardı, o günlerde kadınlarımıza zarar verir ve bitmek tükenmek bilmeyen savaşları için erkeklerimizi alırlardı. Değeri olan hiçbir şey almazdık çünkü çalınırdı ve tavanlarımızı basit sazlardan yapardık çünkü köyün yarısı yanıp kül olurdu. Dokuma ve damlar için tarlalardan kestiklerimizi kullanırdık. Esnek ama güçlüdür. Bereketlidir. Tekrar tekrar yeniden inşa ettik, kanlı sazlardan yapabildiğimiz her şeyi yapıyorduk."

Kafasını çevirdiğinde profilini gördüm, ormana giden çayırı keskin bakışlarıyla tarıyordu. Uzamış otların bolluğunu not ediyordu muhtemelen. Gölge, doğal bir su kaynağı ya da sulama yokken burada büyüyen tek şey sert, uzun sazlardı. Kuzeyin her yanı da öyleydi ama oradakiler daha yeşil ve daha yumuşaktı, burada bahar zamanı çıkan çimlere benziyordu. Tabii sıcaklardan kuruyup sararmalarından önce.

"Bir gün, babam körü körüne boyun eğmekten usandığına karar verdi. Liderlik için meydan okudu, kabileyi kazandı ve sonra köy köy gezerek aynı şeyi diğerlerine yapıp Sinta'nın güneyindeki insanları ve toprakları tek çatı altında topladı. Kraliyet ailesi daha farkına bile varmadan burunlarının tam dibinde bir ordu yarattı. Askerler sonraki gelişlerinde sadece borçlu olduğumuz vergiyi aldılar, erkeklerimizle kadınlarımıza dokunmadılar ve tek bir evi bile ateşe vermediler." Bana kendi su tulumunu vermek için duraksadı, benden sonra suyu içti ve devam etti.

"Bir kararın, bir *insanın* yaratabileceği değişikliği biliyorum. Fakat ben planları yapar ve uygularım. Tereddüt etmem ve kendimi nadiren sorgularım. Bütün Sintalıların ihtiyaç duyduğu şey bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değil. Bizim amacımız önceki kraliyet aileleri gibi kişilerin üzerinde hâkimiyet sağlamak değil. Yönetmek."

Sözlerindeki gerçeklik içimdeki ilgi kıvılcımlarını tutuşturdu. Sadece birkaç ay olmuştu. Güç ve zenginliğe iyice alışınca tavrı nasıl olacaktı? Beta pozisyonu onu tatmin etmeye devam edecek miydi? Ayrıca hükümdarlıkları o kadar uzun sürecek olursa, taht için rekabet etmek isteyecek gelecekteki çocuklarının tavrı nasıl olacaktı? Duyduğum kadarıyla Alfa Sinta hiç evlenmemişti ve çocuk taşıyamayacak kadar yaşlıydı. Bu da Beta Sinta'nın tahtta kız kardeşinin vârisi olduğu ve ardından kendi çocuklarının geleceği anlamına geliyordu. Muhtemelen kelimenin tam anlamıyla. "Ne kadar asilce."

İğnelememi duymamış gibi yaparak, "Egeria sıcakkanlıdır," dedi. "İnsanlara gülümser. Şifa merkezleri ve okullarla ilgili fikirleri var. Dulları ve yetimleri nasıl rahatlatacağını bilir. Benim eksik olduğum kısmı telafi ediyor."

"İnsaniyet kısmını mı?" diye sordum alayla. Talihsiz şartlarıma rağmen bunu gerçekten kastetmemiştim.

Omzunu silkti. "Bir bakıma."

Alayla güldüm, kabul etmesini beklemiyordum. "Beni korkutmaya çalışıyorsan işe yaramıyor." Birinde insanlık eksik olduğunda bunun nasıl göründüğünü, nasıl hissettirdiğini biliyordum. İçinde insanlık namına hiçbir şey olmasaydı tahta kendi otururdu. Ablasının daha yumuşak yüzünü Sinta'ya göstermekle ilgilenmezdi ya da *hükmetmek* yerine *yönetmekle* ilgilenmezdi. Bense atının üzerinde bilinçsiz bir şekilde yatıyor olurdum.

Bu, ondan daha çok hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

"Seni korkutmaya çalışmıyorum, Cat."

"Öyleyse ne yapıyorsun?"

"Açıklama yapıyorum. Bütün krallıklar gibi Sinta da kana susamış, bencil asiller tarafından hırpalanıyordu. İşler değişmek zorundaydı. Bende insanlık eksik falan değil. Sadece yapılması gerekeni yapıyorum."

Beta Sinta'nın esmer ensesine doğru kaşlarımı çatarak baktım,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oraya seyrekçe dağılmış çiller olduğunu fark ettim. Söylediği şeyi neredeyse kabul edebilirdim, "yapılması gereken şeyler" arasında *beni* kaçırmak da olmasaydı.

Asırlık orman bir gözcü duvarı gibi yükseliyordu. Ağaçlar eğri büğrü ve yaşlıydı, gövdeleri kalındı ve göğe doğru uzanıyordu. Sıcağa karşı ânında bir rahatlama sağlıyordu. Başımı arkaya eğdim, serin havayla ciğerlerimi doldurdum. "Lütfen duracağımızı söyle," diye homurdandım nefesimi verirken.

"Yukarıda," diye cevapladı Beta Sinta. "Akarsuyun yanında."

Bir saniye için suyu, yenileyen ve derman olan suyu düşünmek dikkatimi dağıttı. "Ne kadar duracağız?"

"Yarına kadar. Avlanmamız lazım."

"Tanrılara şükür," diye inledim.

Carver, Flynn ve Kato kahkahalarını gizlemeye çalıştılar ve onlara gözlerimi kısarak baktım. "Bıçaklarım kalplerinize girince gülemeyeceksiniz."

Sanki şaka yapıyormuşum gibi kahkaha attılar.

Flynn gövdesini esnetip baltasını düzeltti. "Büyük laflar ediyor ama muhallebiden yapılma."

"Yumuşacık ve kremamsı mı yani?" Kato sarı kaşlarını bana doğru oynattı.

Carver sırıttı. "Sanırım tatlıdır da o zaman?"

Gözlerimden ateş çıkacaktı. "Isır beni. Öğrenirsin."

Kahkahalara boğuldular. Kalın, gümbür gümbür sesleri yakınlardaki ağaçlardaki kuşları kaçırttı. Hatta Beta Sinta'nın sırtında bile bir titreme oldu ve neredeyse kendime hâkim olamayıp dişlerimi ona geçiriverecektim.

Kamp kurmak için uygun bir alan bulmak neredeyse sonsuza kadar sürdü. Çimlerin hâlâ mis kokulu ve yeşil olmasını sağlayacak kadar gölge vardı, hava temiz kokuyordu. Tıpkı ağaç yaprakları ve verimli topraklar gibi. Beta Sinta'nın atı daha adam inmeden otlanmaya başladı. Adam bacağını iri hayvanın boynunun üze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rinden atıp kolayca yere kayıverdi. İpte gevşek bir yer yoktu ve aramızda gerilerek beni sola doğru çekip kalçamı aşındırdı.

Kasılarak dengemi yeniden kazandım, Aetos'u gururlandıracak bir küfür homurdandım.

Beta Sinta başını kaldırıp baktı, beklenmedik bir neşe bakışlarını yumuşatarak gözlerini sıcak, gümüşi bir griye dönüştürdü. "Sen hâlâ orada ne yapıyorsun? Attan inmek için sabırsızlanıyorsun sanıyordum." Sataştığını belli eden bir gülümsemeyle ağzının kenarı yukarı kıvrıldı, kalbim göğsümde sertçe çarpıverdi. *Aptal kalp.*

Başımı çevirip doğruca karşıya baktım. Ya bunu yapacaktım ya da adamın ağzına bir tekme indirecektim.

Tekmeleme seçeneğini gerçekten düşünüyordum ki uzanıp beni attan indirdi ve yere bıraktı, ben dengede durmaya çalışırken belimden tutuyordu. Dengemi sağlamak için kollarını kavradım ve savaşla sertleşmiş fiziğine karşı yeni bir hayranlık duydum. Parmaklarımın altında metal gibi güçle karşılaşınca onu yenmek için ne tür bir büyüye ihtiyacım olacağını, kaçmak için onu nasıl bir şeye maruz bırakmam gerekeceğini merak ettim.

Umurumda olduğundan değildi.

Belimi daha sıkı tuttu ve her bir sıcak, küt parmak ucunun sert baskısıyla içimde bir ürperti oluştu. Gözkapakları yarı yarıya kapanır ve gözleri kararırken mırıldandı: "İyi olacaksın."

Karnımdaki hain sıcaklık arttı ve göğsüme doğru yayıldı. "Ne kadar anlayışlısın. Ah, bekle! Sende hiç anlayış yok ki. Büyük, kötü Beta Sinta dulları ve yetimleri korkutmamak için ablasının arkasına saklanmak zorunda. Savaşınız sırasında kaç kişiyi dul ve yetim bıraktın? Değer miydi, *Beta Sinta*? Sence saltanatınız ne kadar sürecek?"

Ellerini indirirken önceki sıcak bakışı soğuk ve zalim bir hâl alınca mideme aniden bir soğukluk yayılıverdi. "Daha uzun süre... çünkü artık sen varsın."

Sözleri bir yumruk gibi inerek ciğerlerimdeki havayı aldı. "Hayatımın kalanını bilgi kölesi olarak politikacıların dalavereleriyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve dalkavukların yalanlarıyla beynimi yakarak geçirmektense ölmeyi tercih ederim." Geriye doğru bir adım atarken başımı iki yana salladım. "Beni kullanamazsınız. Size izin vermeyeceğim."

İfadesindeki gerginlik azaldı. "Kullanılmak söz konusu değil, Cat. Birlikte çalışacağız. Göreceksin."

Ağzım açık kaldı. Bu insanlık kırıntısına ne diyeceğimi hiç bilemedim.

"Hoi Polloiler Thalyria'da hiç hüküm sürmedi. Yanımda Magoilerin olmasına ihtiyacım olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? *Maiyetimde?"* diye sordu. "Magoiler Sinta'da güçlü bir azınlık. Bize karşı gelmeye karar verecek olurlarsa bizim için felaket olur, özellikle onları destekleyen kuzeyli asiller varken. Ailem ve ben, damarlarımızda akan kandan ziyade krallıkta olanlarla daha çok ilgileniyormuş gibi görünen birkaç Magoi'yi işe almayı başardık ama yeterli değil. Onlardan daha fazlasına ihtiyacım var."

Bana dikkatle bakarak hafifçe öne uzandı. Elleri yanlarında kıvrıldı, bana yeniden dokunmaya direniyormuş gibiydi. "O yüzden Sinta'nın her yerinde Magoi arıyordum ama hiç kimse doğru hissi vermedi. Seni bulana kadar. Sen tam olarak doğru hissettirdin." Sesi biraz kalınlaştı, bilmek istememem gereken kadifemsi bir sır gibi etrafımı sarmaladı.

Nefesim yavaşladı. İçimden garip hisler geçti ve aptalca tekrarladım: "Tam olarak doğru mu?"

Başıyla onayladı. "Yakın çevremde birine ihtiyacım var, isyana kalkışmadan önce Magoilerin tekrar düşünmelerine sebep olacak birine. Hatta onlara benim ne sunacağımı merak ettirebilecek birine. Güçlü ve sözüne güvenilen birine."

Gözlerimi kırpıştırdım, bana karşı duyduğu kör inançla sersemledim. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Senin kralseçen olduğunu biliyorum, ayrıca Güney Sintalı, Hoi Polloi bir yabancıyı ve onun adamlarını korumak için kendini tehlikeye atmakta tereddüt etmeyeceğini de biliyorum."

Lanet! Lanet! Lanet! Bunu niye yaptım ki? Aptal Medusa Tozu. Aptal Basil. Aptal *ben!*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beta Sinta'nın kaşları aniden çatılarak birleşti. "Bunu bir daha yapma."

Alaylı bir ses çıkardım. "Merak etme. Yapmam."

Başıyla onayladı, sanki az önce sesimle ona asit atmamışım gibi.

"Gel." Kendi politik kazanımları için benim bütün hayatımı değiştirdiği konuşma sona erince ipi çekti. İki seçeneğim vardı. Bir ayağımı diğerinin önüne atmak ya da ayak sürümek. Bir ayağımı diğerinin önüne attım.

Atların işi halledildiğinde Beta Sinta, Kato'yu ve Carver'ı avlanmaya yolladı ve Flynn'e de kampı korumasını söyledi. Flynn benim çantamı taşıyordu, Beta Sinta çantamı alıp kendi malıymış gibi karıştırınca dişlerimi sıktım. Limonlu sabunumu kokladı, bıçaklarımı çıkarıp Flynn'e uzattı, birkaç farklı pantolonumun ceplerini kurcaladı ve sonunda çantayı bana attı. "Kötü kokundan kurtulma zamanı geldi."

Ona dik dik baktım. "Ne etkileyici."

"Savaş lordlarının etkileyici olmaya ihtiyaçları yok."

Belki onların yok ama kraliyet ailesinden birinin var.

Beni akarsuya doğru yönlendirip beklentiyle bana baktı. Efsanevi bir bakışma yarışının sonunda ellerimi bezginlikle havaya kaldırdım. Kendimden tiksinerek ilk pes eden oldum. "Senin önünde çırılçıplak soyunup banyo yapacağımı düşünüyor olamazsın herhalde."

"Görünmez ol."

"Bir metrelik iple suya varamam bile!"

"Doğru." Tuniğini çekip başından çıkardı, güçle ve yara izleriyle dolu kaslı göğsünü açığa çıkardı. Yara izlerinin çoğu ufaktı ama sol kolunun altında büyük bir tane vardı, sırtından göğüskafesine doğru kıvrılıyordu. O kısımda derisi tırtıklı ve kalkıktı, güneşle bronzlaşmış diğer yerlerinden bir ton daha açık renkteydi. Hiçbir şifacı onu iyileştiremezdi. "Ben de yıkanacağım."

Gözlerim karnındaki sert kıvrımlara kenetlendi. *Ciddi değil.* Kemeri çimenlerin üzerine düştü. *Gayet ciddi!*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pantolonunu kalçasından aşağı sıyırmaya başladı ve panikleyerek ortadan kayboldum, Beta Sinta'yı da kendimle birlikte görünmez yaptım. Kıyafetleri solumda düzgün bir yığın hâlinde belirdi, sonra hafif havada sesi gümbürdedi. "Hazır olduğunda ipi çek. Sabunu da unutma."

Kalbim gümbür gümbür atarken konuşacak gücü toplamak için bir saniyeye ihtiyaç duydum. "Kendi sabununu kullan!"

"Seninki daha iyi kokuyor."

Ağzım açık kaldı, o göremiyordu tabii. İçine girdiğim onca garip ve rahatsız edici durum içinde bu, listenin en başında yer alıyordu. Bir Hoi Polloi Beta Sinta'yla birlikteyken çırılçıplak kalmak üzereydim. Anneme kesin inme inerdi, sırf bunun için bile burada olmaya değerdi.

Bunu aklımda bulundurarak kemerimi çözüp tuniğimi çıkardım. Çizmelerim peşinden gitti ama pantolonumu çıkaracak durumda değildim. Başka ne yapacağımı bilemeyerek tuniğimi tekrar başımdan geçirdim ve yeniden belirdik. Beta Sinta beklediğimden daha yakındı ve döndüğünde dirseği çeneme çarptı.

"Cat!" Çeneme acı yayılırken dengemi sağlamama yardım etmek için bana uzandı. Sıcak ellerinden biri omzuma dolandı. Diğeriyle yüzümü yukarı kaldırıp vurduğu yeri inceledi. "Canın yandı mı?"

Eline vurup uzaklaştırdım. Tabii ki canım yanmıştı ama suratıma yediğim bir darbe yaşadığım en kötü şey değildi.

Kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

Ne değil ki? Ateş basmış bir hâlde ve kıpkırmızı olarak göğsüne odaklandım. Oldukça nefes kesici bir göğüstü. Daha aşağıya bakmayı reddediyordum. Gözlerimi kapayıp mırıldandım. "Pantolonumu çıkaramıyorum."

Bir saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra kahkaha attı –*gerçekten* kahkaha attı– ve gözlerimi yüzüne çevirdim. Yumruğumu sıktım, çenesine bir tane vursam ne yapar diye merak ediyordum.

Gülmeye devam eden Beta Sinta, "O kadar öfkeli görünme, yardım edeceğim," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıktığım dişlerimin arasından, "Gülmeyi kes," dedim.

Şaşırtıcı bir şekilde çaba harcadı. Dudaklarını birbirine bastırdı ama gözleri parlaktı, yüzünde neşe ve sertlik karışımı bir ifade vardı.

Derin bir nefes alarak yumruğumu isteksizce açtım. Şu anda Beta Sinta kötünün iyisiydi.

Gözleri yine çeneme indi. "Darbeyi iyi kaldırdın. Erkek gibi."

"Bunun bir iltifat falan mı olması gerekiyor? İstediğim son şey kıllı ve aptal olmaktır."

Beni şaşırtarak sırıttı. "Darbeyi nasıl alacağını herkes bilmez. Kişisel tecrübe mi?"

Cevap vermedim. Hayat hikâyemi ortalığa saçacak değildim.

Beta Sinta başını iki yana salladı. "Cat, bunun..."

"Zahmet etme." Elimi kaldırarak lafını kestim. Göz ziyafeti istemediğim için yine gözlerimi yumdum ve oturup dirseklerime yaslandım. Bana doğru uzandığını hissettiğim anda görünmez oldum.

"Seni göremezsem nasıl yardım edeceğim?" diye sordu.

"Tam karşındayım işte," diye homurdandım. "Hissederek yap."

Kulağa "inatçı kâhin" gibi gelen bir şeyler homurdanmasının ardından karnımın üzerine ağırca inen bir el hissettim, hemen göğsümün altına. Parmakları kalçama doğru kayarken ipe takıldı. Derimde ürpertiler hissettim. Tuniğimin üzerinden sıcaklığını, ardından kumaşı kenara iten parmaklarındaki nasırları hissettim. Gerginlik beni olduğum yere sabitledi. Beta Sinta'nın elini üzerimde hissetmek garip ve rahatsız ediciydi. İğrendim. *Kesinlikle* iğrendim.

Diğer eli de ilkine katıldı, bir sıcaklık kıvılcımını üzerime salıverdi. Tamamen sarsılarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ancak birkaç sertçe çekişin ardından en sonunda özgürdüm. Rahatlamayla, "Bu pantolonu yakacağım," diye inledim.

"Yakma." Bedensiz sesinde boğuk bir ton vardı. "Hoşuma gitti."

Ses tonu neredeyse üzerimdeki sihri alıp götürecekti. İhtiyacım olan son şey dikkatimin dağılması, görünmezliğimi kaybetmem ve Beta Sinta'yla yerde çırılçıplak uzanıyor olmamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kırpıştırarak görüntüyü yok ettim. "Yakmam için daha fazla sebep işte."

"Ben senin düşmanın değilim, Cat."

İpin bana izin verdiği kadarıyla geriye doğru süründüm. "Herkes benim düşmanım."

Sessizlik. Sanırım söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Tuniğimi çıkarıp attım, sabunumu aldım ve ipi çektim.

Akarsu normalde hoşlandığım kadar soğuk olmasa da canlandırıcıydı ve su karnımdan aşağı inen sert, sıcak bir elin, kalçalarımdaki sert parmakların hatırasını silmeme yardım ediyordu. Ta ki...

Kes şunu!

Kızararak her yerimi ovaladım, makyaj katmanlarım olmadan en sonunda nefes alabildiğimi hissediyordum ama bir yandan da makyajsız görünme düşüncesi canımı sıkıyordu. Sabunu istemeye istemeye Beta Sinta'ya verdiğimde aramızda garip bir değişim oldu, ellerimiz birbirine değdi. O yıkanırken ben suyun üzerinde süzüldüm, ip beni yakında tutuyordu.

"Bu yardımcı olmuyor," diyerek ipi sertçe çekti.

Akıntının içine girdim, akarsu yüzümü yıkayıp geçti. "Çok kötüymüş," diyerek suyu püskürttüm, kendimi akıntıya bıraktım.

"Üşümüyor musun?"

"Üşümek mi?" Neredeyse gülecektim. "Ben Buz Düzlükleri'nde eriyen kar suyunda yüzerek büyüdüm. Bu benim için kaplıca suyu gibi."

Duraksaması az önce ne söylediğimi fark etmemi sağladı. *Süzgeçten geçir, Cat. Süzgeçten.* Onun etrafında süzgecim falan yoktu sanki. Güneyliler bile en güçlü Magoi'nin en kuzeyden geldiğini bilirdi. Fisa da cabasıydı.

Beta Sinta en sonunda, "Hadi gidelim," diyerek kıyıya çıktı ve beni de yanında sürükledi.

"Kurulanmak için kullanabileceğim bir şeyim yok."

"Tuniğini kullan." Elini kıyafetlerimin arasına sokmuştu herhalde çünkü parmakları kazayla belimin altına değdi. Keskin bir nefes aldı ve ben de ileri doğru sıçradım. Temas noktasından de-

rimin altına ağ gibi yayılan garip hisle şoka girmiştim ve kafam karışmıştı. Aniden ateş bastı, kalbim gümbürdüyordu ve bu tam olarak kötü olmayan ama çok gerçekçi elektriklenmenin ne demek olduğunu merak ettim.

Tenim başımdan ayak parmaklarıma kadar karıncalanınca ağır bir soluk verdim. Çıkan soluğumun titrek olmasından nefret ettim. "Tuniğim çok kirli."

Kabaca, "Benimkini kullan," dedi.

Dudağımı ısırarak tuniğini aldım ve kendimi dikkatle kuruladım. Tuz ve güneş ışığı gibi kokan erkeksi kokusu burnumla oynaştı ve tenime mühürlendi, istemediğim hâlde üzerimde asılı kaldı. İşim bittiğinde, çimenlerin az olduğu bir noktayı hedef alarak tuniği attım. Terli yüz izimin bulunduğu taraf yukarıda kaldı. Beta Sinta bunu ilk defa gördü ve küfretti. *Ha ha!*

Tuniği kıyafetinin kalanıyla birlikte yine ortadan kayboldu.

Saçma bir şekilde ısınarak saçımı tarayıp örerek oyalandım, akşamın nispeten serin havasını özümsemeye çalıştım.

Beta Sinta hafifçe sövdü. "Bu kadar uzun süren ne?"

Cevap vermeyerek yavaşça giyindim, sinirini bozacağını biliyordum. Ayrıca yüz boyam olmadan beni görmek üzere olduğuna da inanamıyordum.

En sonunda artık daha fazla oyalanamadım. "İşte geliyorum. Tabii sen de," diye ekledim. Sesimin limon yiyormuşum gibi çıkması için elimden geleni yaptım.

Yeniden görünür olduk ve bana kaygı verici bir açıklıkla baktı, bakışlarında ateşli ve telaşlandırıcı bir şey vardı.

Kızardım ve yanaklarımdaki kızarıklık ona vurmak istememe sebep oldu. Ya da suratına tekme atmak istememe. "Ne var?"

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı, kısacık ve şaşkınlıkla sarmalanmış bir ifadeydi. "Düşündüğümden çok daha gençsin."

Yüzüm temiz, maskesizdi ve basit bir örgüyle ördüğüm kapkara saçlarım bir deri parçasıyla bağlanmış hâlde sırtımda sallanıyordu. Geniş, kahverengi bir seyahat pantolonu, yumuşak deri çizmeler ve açık yeşil, kolsuz bir tunik giyiyordum. Kollarımdaki

yara izlerini saklama konusunda hiçbir işe yaramıyordu. Beta Sinta onların ne olduğunu anlar mı diye merak ettim. Sekiz yıldır sirkin güvenli alanı dışında bu kadar açıkta olmamıştım ve bu beni Beta Sinta'nın gözlerindeki ateşli bakış kadar korkuttu.

Farkındalıkla sarsıldım, bunu da hoş karşılamadım açıkçası. Bana için için yanan yoğunlukla baktıkça karnımın aşağılarında başlayan ufak, çıtırdayan alevler o kadar vahşileşti. Tam bir hareketsizlik ânından sonra, gümbürdeyen kalbimin şok eden bir şekilde farkına vardığımda o döndü ve uzaklaştı.

Beta Sinta'nın sırtı bana dönükken yeniden nefes almayı hatırladım. İçimdeki çalkantıyı beynimdeki *sakın açma* yazan bölüme girmeye zorladım ve onu takip etmeye koyuldum, ayaklarımı sürüyerek onu adımlarını küçültmeye zorluyordum, böylece ip kalçasını kesiyordu.

Carver, Flynn ve Kato kampa vardıklarında gözlerini bana dikip baktılar. "Sen kimsin ve Cat'e ne yaptın?" diye takıldı Flynn.

Ona ters bir bakış attım. "Fare kovalıyor."

Carver bana baktı, sonra da abisine. İki adamın arasındaki sessiz iletişim sinirlerimi bozdu. Kaçtığımda yeni bir kılığa girmem gerekecekti. Kırkımda görünmem ve kıvrımlı olmam artık işe yaramazdı. Şey, en azından kırkımda görünmem.

Dün gece arkadaşlarımla ve sirkin meşaleleriyle çevrelenmişken, savaş lordunun gözümü korkutamayacağını düşünmüştüm. Güvende olduğumu sanmıştım. Gizlendiğimi sanmıştım.

Görünüşe göre salağın tekiydim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

YÖN DUYGUM HİÇBİR ZAMAN İYİ OLMAMIŞTI AMA KAÇIrılmamın üçüncü günündeyken ben bile yumurta şeklindeki bir kayanın yanından ikinci defa geçtiğimizi fark ettim.

"Neden daireler çiziyoruz?" diye sordum. İp her zamankinden kısaydı. Beta Sinta'nın sırtıyla aramda yaklaşık on santim vardı. Adam acayip sıcaktı! Ona bu kadar yakın oturunca kafasından aşağı kar dökmek istiyordum.

"Takip ediliyoruz."

Kalbim hızlanıverdi. Aetos ve Selena benim için mi geliyordu?

Şüpheliydim. Notumu okumuşlardı. Üzerine düşünecek, kavga edecek ama en sonunda kendi kararımı vermeme izin vereceklerdi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Son iki gün içinde bir kamp ateşinden yükselen duman gördüm."

"Tesadüftür belki."

"O yüzden daire çiziyoruz. Gerçekten takip edilip edilmediğimizi görmek için."

"Umarım ediyorlardır," dedim.

"O niyeymiş?" Azıcık bile endişeli gibi gelmiyordu.

"Çünkü o zaman bir dövüş olur. Şansım varsa biri seni öldürür, ben de en sonunda bu aptal ipi çözebilirim." Onun yanında

yemek, onun yanında uyumak, onunla banyo yapmak, işemek ve... başka şeyler yapmak zorundaydım. Korkunç ve aşağılayıcıydı. Prometheus'un karaciğerinin her gün dev bir kartal tarafından yenilmesinden daha kötü bir cezaydı.

Poseidon, bunu bana niçin yapıyorsun?

Bir kez daha burnum Beta Sinta'nın sırtına gömülmüş şekilde uyanmak zorunda kalırsam sanırım çığlık atacaktım.

"Karnını doyurdum, sana zarar vermedim ve özel bir şey yapmanı istemedim. Durumun çok daha kötü olabilirdi," diye karşı çıktı. "Bizi takip eden her kimse, onlarla daha kötü olabilir."

"Öncelikle insan kaçırdığın için dezavantajlı konumdasın. İkincisi, özellikle beni yakalayacak değiller. Üçüncüsü, sen benim yüzüme vurdun."

Sırtı gerildi. "O isteyerek olmadı."

"Yine de vurdun."

"Sen de bana epey vurdun," diye homurdandı.

"İyi fikir." Yumruğumu böbreğine indirdim, azıcık bile pişmanlık hissetmedim. Beni sirkten kaçırıp sevdiğim insanları tehdit etmişti. Bunu hak ediyordu, hatta daha kötüsünü.

Gri gözler omzunun üzerinden bana parlayarak baktı. Beta Sinta'nın sesi biraz fazla sakin bir ton aldı. "Cat..."

"Majesteleri?" Sesim tatlı ve ekşi karışımı bir ustalık ürünüydü.

"Dikkat et." Gözlerini kıstı ve önüne dönmeden önce oyalandı.

Kampı her zamankinden erken kurduktan sonra, Beta Sinta ilk defa ipi çözdü ve beni Carver'a bağladı. Huzursuzluk hissi karnımı garip bir şekilde burdu.

"Ne yapıyorsun?" dedim.

"Bizi takip ediyorlar. Dumanı görüyor musun?" Bulut gibi görünen bir şeyi işaret etti. "Gidip araştıracağım."

"Yalnız mı?"

Hafifçe gülümsedi, bedenini benimkine doğru çevirdi. Sıcaklığı yanaklarıma ateş basmasına sebep oldu. "Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Ne? Hayır! Umarım geberirsin."

Gülümsemesi soldu. Aniden doğrulurken Carver'a, "Ne yapacağını biliyorsun," dedi.

Carver başıyla onayladı ve abisinin sırtına hafifçe vurdu. Kato ve Flynn'le de konuştuktan sonra Beta Sinta arkasına bile bakmadan ilerledi. Bence oldukça ufak bir uğurlamaydı.

Beta Sinta duyma mesafesinden çıkınca, "Ne yapacakmışsın?" diye sordum.

Carver beni kamp ateşine doğru çekti, ayaklarımı sürüdüm. Güneyliler her zaman sıcak yerde olmak istiyordu. "Geri dönmezse seni Sinta Şehri'ne kendim götüreceğim. Egeria'ya."

Geri dönmezse ölmüş demekti ve başka birisi hak iddia etmezse ipi bir işe yaramazdı. O birisi ben olacaktım, Sinta Şehri'ne ulaşmadan gitmiş olacaktım.

Beta Sinta'nın çalılarla dolu kayalık bir tepe kenarında gözden kaybolmasını izledim. "Neyse, kurtulduk."

"İçinden gelerek söylemiyorsun," dedi Flynn.

Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet, içimden gelerek söyledim."

"Neden?" diye sordu Kato. Güneşin güçlü ışınlarının altında altın rengi saçları neredeyse beyaz gibi ışıldıyordu, ona bakarken gözlerimi kısmak zorunda kaldım. "Sana hep düzgün davrandı."

"Düzgünden kastın beni kaçırması ve bağlı tutmasıysa, o zaman sanırım senin standartlarına göre düzgündü."

Carver benim ona bağlı olduğumu unutarak ilerledi, çekilince ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Avucuma bir taş battı ve dişlerimin arasından bir soluk verdim. Küfrederek ipi tutup sertçe çektim, Carver'ı sendeletmeye yetti.

"Bu kahrolası ipten nefret ediyorum!" Bu insanların hiçbirinde büyü gücü yoktu. Çalacak bir damla bile büyü yoktu, beni buradan kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Flynn yanımda bitti, kalkmama yardım etmek için aşağı uzandı. Koca ellerini itip uzaklaştırdım. "Bana dokunma. Hepinizden nefret ediyorum."

Anlayış dolu görünüyordu, bu da onu bir Kyklop'un çizmesinin altına itmek istememe sebep oluyordu. "Bu doğru değil."

Ona dik dik baktım. "Özgürlüğüm yok, mahremiyetim yok ve şimdi kendime ait düşüncem de mi yok? Bana nasıl hissettiğimi söyleme!"

Flynn iç geçirerek baltasını indirdi. "Nefret etmemen gerekiyor gerçi ama Griffin'den nefret ediyorsun. Geri kalanımızı da sadece gelişine ekliyorsun çünkü bunu yapmak senin için daha kolay."

Gözlerimi devirirken baltaya doğru atılmayı düşündüm. Kaldırabileceğimi düşünseydim yapardım. "Psikoloji saçmalıklarını bana anlatma lütfen."

Carver araya girerek, "Banyo yapmak istiyor musun?" diye sordu.

Cezbedecek kadar berrak bir göleti olan bir kaynağın yakınlarındaydık. Terlemiştim ve toz içindeydim, çaresizce içine dalıvermek istiyordum. Yüzmek benim kanımda vardı. Ben Poseidon'un denizindeki bir balıktım.

Ellerimi kalçama dayadım. "Hayır."

Omzunu silkti. "Griffin'le uzun banyolar yapıyorsunuz ya, ondan dedim."

Ağzım açık kaldı. *Ne ima ediyordu bu?* "Bana seçenek vermiyor! Görünüşe göre kokuyormuşum."

Kato eğilip beni kokladı, kobalt mavisi gözlerinde neşe vardı. "O kadar kötü kokmuyorsun."

O kadar kötü derken? "Çünkü banyo yaptım."

Carver önce suya, sonra da bana bir bakış attı. İp ince belinde gevşekçe sallanıyordu. "Bu akşam haricinde mi?" Bana gülecekmiş gibi görünecek cesareti vardı, o yüzden ona kardeşine attığım soğuk bakışı attım. *Buz Düzlükleri erir ve Yeraltı Dünyası buz tutarsa umurumda olursun ancak,* bakışımdı bu.

Carver kara kaşlarını kaldırdı, kıçını buradan bir Harpya'nın yuvasına kadar tekmelemek istediğim ismi lazım olmayan bir savaş lorduna sinir bozacak kadar benziyordu. "Kendin bilirsin."

Dudaklarım yakıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her zaman." Kendi yalanlarımın beni yakmaması iyi bir şeydi.

Kötü kokmaktan *nefret* ediyordum. Tanrılardan gelen bir tutkuyla nefret ediyordum hem de. Akşam yemeğinden önceki inatçılığımdan pişmandım, benden daha kötü kokan Carver'ın yanına uzanmaya zorlandığımda daha çok pişman oldum. Kato gözcülük yapıyordu, Flynn'se çoktan horlamaya başlamıştı, Beta Sinta hâlâ ortalıkta yoktu ve Carver'ın verdiği his doğru değildi. Vücudu yeterince sert değildi. Limonlu sabun ve gün ışığı gibi kokmuyordu. O sadece... aynı değildi işte. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de abisine alışmaya başlıyordum.

Uykumun gelmesi uzun sürdü, geldiğindeyse rüyalarda canlanan hatıralar yüzünden düzensizdi. Karnım endişeyle buruldu, asit gibi ve keskindi. Karnımdaki burulma beni karanlıkta yuvarladı, akıntıya itiverdi ve olmak istemediğim yerlere sürükledi.

İlk yakıcı darbe karnımda patladı ve şaşkın bir haykırışla uyandım. O sadece geceleri ben uykudayken ve göremiyorken saldırıyordu. Kapımdaki kilitleri nasıl geçtiğini bilmiyordum ama oydu, hep aynı kişiydi. Ben hazır ve tetikteyken peşime düşmeye cüret edemezdi. Bıçakları iyi kullanıyordum.

Büyüsü beni parçalayıp geçti. Yakıcı iğneler tenimi deldi, yüreğimin tam ortasını yakıp oraya çöreklendi. Yataktan fırladım, her yanım zonkluyordu ve boğazım acıyana kadar çığlık attım, acıdan kör olmuştum. Hiddetten kıpkırmızı görüyordum.

Gücünü gittikçe yitirdi ve bir iniltiyi zorlukla bastırdım. Devam edecek kadar güçlü değildi. Onun büyüsü benim olsaydı saatlerce devam edebilirdim, son nefesi bedenini terk edene kadar onu yavaşça kızartırdım. O ben değildi. Her beş dakikalık işkencenin bir dakikasını toparlanmak için kullanıyordu. İşte o zaman yumruklar konuşuyordu.

Yumruğunu engelledim, kendimi açıkta bırakmadan ona vurabilecek hâle gelene ya da Thanos gelip onu üstümden alana kadar

bir top gibi kıvrılıyordum. Üzerimde durdu, parmaklarını omuzlarıma batırarak beni yerde tutuyordu. Kabarmış derimdeki elleri çok acı veriyordu ama tutuşunu gevşetmeyi beceremedim, elimden geldiğince haykırdım ve sonra boğazına bir yumruk geçirdim.

Eklemlerim ete temas etti ve birdenbire her şey fazla gerçekçi geldi. Gözlerim açılıverdi ve Carver boğazını tutarak üzerimde iki büklüm oldu. Gözleri pörtleyecek gibiydi ve en sonunda almayı başardığı soluğu boğazına takıldı.

Onu görünce rahatlayarak gevşedim. Göğsümde bir ürperti oluştu. *Orada değilim.*

"Bu da neydi böyle?" diye soludu, şimdiden morarmaya başlamış Cat boyutundaki yumruk izini ovalıyordu.

Titreyen ellerime bir göz attım, kırmızı kabarcıklar ve kesikler görmeyi, damarlarımdaki kanın lava dönüşmesini bekliyordum. Normal görünüyorlardı ama gerçeği biliyordum, lekeliydiler.

"Kâbus," derken sesim çatladı.

Carver topuklarının üzerine oturdu. Tek elini saçlarının arasından geçirirken kaşlarını çattı. "Kahrolası bir çatlak gibi eğilip bükülüyordun. Gördüğüm en korkutucu şeydi."

Ağzımı sımsıkı kapadım. Açarsam çığlık atabilirdim.

Gürültüye gelmiş olan Kato ve Flynn bakıştılar. Flynn yatağını yaklaştırarak beni kendisi ile Carver'ın arasına sıkıştırdı ve Kato başıma yakın bir yere oturdu. Bıçaklarımdan birini kullanarak hoş kokulu bir sedir ağacı parçasına Athena sureti kazıyordu.

Hepsine başımdan gitmelerini söylemeliydim. Gerçekten yapmam gereken buydu. Çenemi açtım ve ağzımdan çıkan tamamen başka bir şey oldu. "Neden Athena?"

"Bilgelik ve savaş," diye cevap verdi Kato. "Her adamın ihtiyacı olan şeyler."

"Ev ve aile?" diye sordum.

Sırıttı. "Genç bir adam için değil. Bir ocak ve bir eş daha sonrası için, savaşlar kazanıldıktan sonra."

"Kazanmadınız mı zaten? Sinta sizin."

"Sinta Egeria'nın," dedi Kato. "Daha gelecek savaşlar var."

Esrarlı sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti yolladı. Sıradaki Tarva mıydı? Fisa? "Onun, önceki kraliyet ailesinden daha iyi yöneteceğini size düşündüren ne? Kaprisli, şiddet yanlısı, acımasız, önce iyilik yapıp sonra elinden alan..."

"Onunla tanıştığın zaman anlayacaksın."

Bu asla olmayacaktı. Yakında kaçacaktım. Buna mecburdum.

"Bu bir kâbustan daha fazlasıydı. Canını kim yaktı?" diye sordu Flynn. Sesi öfkeli geliyordu, ayrıca kendimi açıkta kalmışım gibi hissetmeme sebep olan samimi bir endişe tınısı da vardı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gece göğüne baktım. Daha iyi bir sorum vardı. Niçin her gün gördüğüm kâbuslarımı Beta Sinta beni kaçırdığından beri görmüyordum? Yani bu akşama kadar?

Ertesi sabah Beta Sinta hâlâ geri dönmemişti. Kimse endişeli görünmüyordu ve kampı bozmadılar. Dişlerimi sıkıp banyo yapmak isteyebileceğimi ima ettim. Poseidon bile bana leş gibi koktuğumu söylüyordu.

Carver sırıttı. "Peki bu nasıl işliyor?"

"Nasıl olduğunu sanıyorsun? İkimiz de görünmez oluyoruz. Geri kalanını da zaten gidişattan anlarsın."

Huysuzluğuma gülerken Kato ve Flynn'e doğru kaşlarını oynattı, onlar da görünmez olarak yüzmek istediklerini söyleyerek şakalaştılar. Gözlerimi devirip onlara kaba bir el hareketi yaptım ve onlar cevap veremeden ortadan kaybolduk.

Su kenarına gelince soyunup sabunumu aldım. "Hazır mısın?"

Carver gururla, "Doğduğum günkü kadar çıplağım," diye cevapladı.

İpi çekerek onu akarsuya doğru yönlendirdim. Kıyının doğusundaki gölet muhteşemdi, bir buçuk metreden az derinliği, kumlu bir tabanı ve hafif bir akıntısı vardı.

"Seni göremiyor olmam ne kötü," dedi Carver.

"Ne?" Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Niye ki?"

"Öylesi daha eğlenceli olurdu," diye cevapladı sakince.

Kendime engel olamadan güldüm. "Su at."

"Ne diye yapayım bunu?"

"Nerede olduğunu bileyim diye."

Benden bir metre kadar ileriden su sıçradı ve ben de sabunu ona doğru attım. Carver memnun memnun homurdandı.

"Benimle flört etme."

"Niye etmeyecekmişim?" Sesi tamamen masum geliyordu. Serseri.

"Çünkü seni öldürürüm."

"Deneyebilirsin," derken sesi abisinin daha kalın ses tonunu andırdı.

Alaylı bir ses çıkararak başka bir kahkahayı daha bastırdım. "Bu da yeni kraliyet ailesi lafı mı? Çok alt tabakadanmış. Sizin için kusursuz."

"Alt tabaka olmakta ne sorun var?" diye sordu. "Onlar gibi olmaktansa bizim gibi olmayı tercih ederim."

Magoi asillerinden ve hükümdarlarından bahsediyordu. "Ben de," diye cevapladım dürüstçe.

Suyun altına dalıp baloncuklar çıkardım. Carter onları görmüştü herhalde çünkü dışarı çıktığımda suratıma su atıverdi. Öksürerek ona su attım ya da en azından attığımı sandım. Su savaşımızın ortasında bir yerlerdeyken bundan keyif aldığımı fark ettim. Eğlenmemem gerekiyordu ama elimde değildi ve Carver'a bağlanmış olmak Beta Sinta'ya bağlanmaktan daha iyiydi. Bütün o gariplikler ve gerilim yoktu.

Carver titrediğini belli eden bir sesle, "Sen kazandın!" diye haykırdı. "Mosmor oldum artık."

"Nereden biliyorsun? Görünmezsin."

"Hissedebiliyorum. Güven bana."

Sana güvenmek mi? Hadi canım oradan. "Siz güneyliler çok pısırıksınız."

Yoktan su damlaları belirip her tarafıma yağıverdi.

"Saçını diğer tarafa doğru salla!" diye bağırdım, ben de ona su attım.

Sıçrayarak kaçmıştı herhalde çünkü ip bir anda gerilip beni de çekti ve yüzümün üstüne suya düşüverdim. Ayağa kalktım, öksürürken renkli küfürler etmeyi de ihmal etmedim.

Carver kahkaha attı. "Griffin'in seni henüz boğmamış olmasına şaşırdım. Bağlı olduğunu unutup duruyorum."

Kıyıya çıkarken, geçtiğimiz birkaç günü düşündüm. Beta Sinta şaşırtıcı bir şekilde ipe dikkat ediyor, beni neredeyse hiç çekiştirmiyordu.

Kaşlarımı çatarak saçımı topladım ve suyu sıkmaya başladım. "Kurulanmak için beze ihtiyacım var. Ayrıca daha fazla sabuna."

"Griffin'den iste," dedi.

Ofladım. "Unut gitsin." Karışan buklelerimin arasından parmaklarımı geçirerek taradım, giyinmeden önce ne kadarım kurursa kurumuştu işte. Ayaklarıma bir şey giymedim. "Hazır mısın?"

"Ben her zaman hazırım."

Görünmezlik büyüsünü bıraktım ve Carver kıyafetlerini tek elinde tutarken hâlâ tamamen çıplaktı.

"Bu hazır olmak değil!" diye bağırarak elimi gözlerimin üzerine kapadım. "Sen bir salaksın!"

"Fakat etkileyici bir salağım."

"Hayır!" diye cırladım. "Ah, tanrılar aşkına! Şimdi gözümü çıkarmak zorunda kalacağım!"

Kahkaha atarken kıyafetleriyle uğraşıyordu. "*Hazır olup olmadığımı* sordun, *giyinip giyinmediğimi* sormadın ama artık bakabilirsin."

"Sana inanmıyorum." Parmaklarımın arasından bakmak istesem de elimi olduğu yerde tuttum.

"O zaman kör gibi yürü." Carver ileri atılınca ip de beni beraberinde çekti.

Bir dakika sonra elimi indirdim ve doğruca Beta Sinta'nın heybetli vücuduna çarpıverdim. Dengemi kaybetmememe için kollarımı kavradı, aynı anda biraz da havaya kaldırdı. Parmaklarımın ucuna kalktım, ellerimi göğsüne dayamıştım.

Afallayarak başımı geriye doğru eğdiğimde onu bana bakarken buldum, fırtına bulutlarına benzeyen gözleri gür, kara kirpiklerle gölgeleniyordu. Gözleri sıcak gümüş gibi alev alevdi, bakışında şok edici bir sahiplenicilik kükreyerek hayat buldu.

Üzerimden bir sıcaklık geçti ve doğruca karnıma yerleşti. Dudaklarım sessiz bir solukla aralandı ve gözleri ağzıma indi. Çarpıcı yüz hatları bariz bir açlıkla sertleşti ve beklenmedik bir heyecan omurgamdan aşağı yayılıverdi. Çıkardığı alçak sesli homurtu saf, ilkel ve tamamen erkeksiydi. Ağzını benimkine yapıştırmaya hazır görünüyordu.

İçgüdüsel olarak gözlerim ağzına kilitlendi. Aynı anda hem yumuşak hem de sert olacakmış gibi görünen cömert dudakları vardı; taleplerde bulunacak ve tatlı sözlerle ikna edecek, sinir uçlarını ateşe verecek ve kararlılığı eritecek dudaklara.

Beni daha da yakına çekti ve kalbim cevap olarak vahşice bir takla attı. *Aptal, aptal kalp.*

"Nefes al," diye mırıldandı. Gözlerim büyüdü ve büyük bir nefes aldım çünkü ya bunu yapacaktım ya da bayılacaktım.

Sessizce güldü. *Piç herif.*

Kaşlarımı çatarak onu ittim ama elime bir şey geçmedi çünkü Beta Sinta bırakmamıştı.

"Sen." Herhalde yüzümü de sesim kadar alaycı yapmayı başarmıştım çünkü kaskatı oldu ve en sonunda beni bıraktı. Yere indim, çıplak topuklarımın üzerine sertçe basıverdim ve ani ayrılığımızla birlikte gelmiş geçmiş en garip ürpertiyi hissettim.

Gözlerinin rengi parlak gümüşten donmuş granite döndü. "Eğleniyor musun?"

"Artık değil."

Carver, "Cat..." diye uyardı, tuniğini başından geçiriyordu.

"Ne var?" diye bağırdım.

Beta Sinta, "Sen misafir ya da dost değilsin," dedi. "Saygıyla konuş."

"Koca ağzımdan hoşlanmıyorsan bırak beni gideyim!"

Beta Sinta gözlerini kısarak kardeşine baktıktan sonra tekrar

bana döndü. Fırtınalı bakışı kapkara ve sinir bozacak kadar yoğundu. Çenesinde bir kas seğirdi. *Onun* neye bu kadar kızdığını hiç bilmiyordum. Sinta'ya ait büyülü bir iple oradan oraya sürüklenen *bendim*.

Eğilip çizmelerimi ayaklarıma geçirdim. "Hayır mı? Öyleyse beni öldür ve kurtul."

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yok."

Sinirim tepeme çıktı. "Beni kullanmak istiyorsun! Beni evimden koparıp aldın çünkü buna hakkın olduğunu sanıyorsun. Beta Sinta istediği her şeyi yapabilir tabii. İstediği gibi insanların hayatını mahvedebilir. Asiller!" dedim tükürürcesine. "Senin de diğerlerinden bir farkın yok... Sintalı, Tarvalı ya da Fisalı."

"Bu öyle bir şey değil," diye araya girdi Carver. "İyi bir hayatın olacak."

Yakıcı bakışlarımı ona çevirdim ancak ikisinin sözlerinde de hiç yalan tespit etmediğimi fark ettim. "İyi bir hayat mı? Korku içinde yaşayarak mı? Bir tutsak olarak mı? Birinin beni çalmasını bekleyerek mi? Bana işkence etmesini? Beni *öldürmesini*?"

Beta Sinta'nın bakışları kollarımdaki yara izlerine indi, taş gibi suratından bir anlayış ifadesi geçti. "Demek sana olan şey bu."

Göğsümde bir şey patladı sanki, dehşet ve acı dolu binbir anı kalp atışlarımı esir aldı ve nefesimi kesti. Sendeledim, korku artıklarının acı tadını boğazımda hissettim.

"Peki ya sirk?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözlerim yüzümün yarısını kaplıyormuş gibi hissettim bir an. Yutkundum ama koca ağzım öyle kuruydu ki canım yandı. "Oradaki kimse bir şey bilmiyordu."

Yüzündeki rahatsızlık ifadesinin çoğu yok oldu. "Rahatlayabilirsin, Cat. Kalenin kapısına 'Kralseçen' afişleri asmayı planlamıyorum." Sesi dengeli, mantıklı, neredeyse rahatlatıcıydı. Patlamak istememe sebep oluyordu. Ya da kusmak istememe. Ya da ikisini birden yapmak istememe.

"Dört kişiyle başlar," dedim elimi kampta sallayarak. "Sonra dört yüz olur!"

"Olmayacak." Uzanıp parmaklarını nazikçe benimkilerin üzerine kapadı.

Samimi dokunuşu ve teninin sıcaklığıyla öyle şok olmuştum ki elimi çekmem birkaç saniye sürdü. Elimi sertçe çektiğimde bıraktı. "Bunu bilemezsin!"

Beta Sinta ipi Carver'dan çözüp beni tekrar kendine bağladı. Kahrolası bir köpek gibi hissediyordum kendimi. Tasmalı gibi. Kahrolası bir sahibi olan bir köpek! Belli ki tartışma bitmişti. Buna bile o karar veriyordu. *Kyklop çocuğu!* Dizkapaklarını tekmelemeye başlamamak için kalan minicik kontrolümü kullandım.

"Kato ve Flynn'den zaten dinledim ama senin ekleyecek bir şeyin var mı?" Beta Sinta, Carver'ın boğazındaki morluğa bakıyordu. Diğerleri kâbusumu ona anlatmıştı tabii ki. Etrafımı fazla gelişmiş anne tavuk gibi sardıklarını da anlatmışlar mıydı acaba?

Carver boğazını ovalayarak sırıttı. "İyi yumruk atıyor."

Beta Sinta gülümsemedi. "Belki de fazla yakınında uyumuşsundur."

ALTINCI BÖLÜM

BETA SİNTA GÜNEYDOĞUYU İŞARET ETTİ, EN AZINDAN ben güneydoğu olduğunu düşünüyordum. "Altı adam. Tarvalı. Kesinlikle bizi takip ediyorlar."

"Tarvalı mı?" Flynn çenesindeki kestane rengi sakalları kaşıdı. "Ne istiyor olabilirler ki?"

Herkes bana baktı.

Başımı iki yana salladım. "Hiç yolu yok. Yıllardır kimseyle iletişim kurmadım." Beta Sinta sirke geldiğinde gardımın bu kadar düşük olmasına şaşmamalıydı.

"Dörde karşı altı." Carver'ın uzun parmakları kılıcının kabzasında gezindi, kasılıyordu. "Başa çıkabiliriz."

Beta Sinta kasvetli bir ifadeyle, "Biri dev," dedi. "Onu kuzeyden getirmiş olmalılar."

Sessizlik oldu. *Siz insanlar hiçbir şey bilmiyor musunuz?* "Devleri halletmek kolaydır." Yani sayılırdı.

Dört çift göz yine bana döndü ve koca ağzımı niye açtığımı merak ettim. Aetos'un dev olduğunu söyleyerek şaka yapıyorduk ama o sadece çok iri bir adamdı. Gerçek devler aptal ve yavaş olurdu ama derileri öyle kalındı ki kesmesi zordu. En başarılı savaşçılar bile kılıçlarını yeterince derine sokamadıkları için ölürlerdi.

"Gözlerine nişan alın. Göremezse dizlerinin üzerine düşer, panikler. Refleksi bu yönde. Sonra kafasına ulaşmalısınız. Omur-

gaları tırmanmak için iyi oluyor ve devler zaten... yamru yumru." Kıkırdak ve yağla dolu kaslarını, sert, kırışık derilerini hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Tam kafatasının altından omurgasına saplayın, derinin ve kemiğin en ince olduğu yer."

Gözlerinde umut parladı ve kendimden tiksinerek iç geçirdim. "Flynn'in baltası iş görür."

"Bir devle nasıl dövüşüleceğini nereden biliyorsun?" Kato etkilenmiş görünüyordu.

Göğsüm memnuniyetle kabardı. Elimde değildi. Benim iki katım insanları etkilemek hoşuma gidiyordu. Omzumu silktim. "Belki de hepiniz öldürülün diye yalan söylüyorumdur."

Hiçbir tepki yoktu, havaya kalkan tek bir kaş bile olmadı. Nasıl oluyor da hiç kızmıyorlardı? Bu normal değildi.

Kato, Beta Sinta'ya döndü. "Ne kadar zamanımız var?"

"Birkaç saat," diye yanıtladı. "En fazla."

"Kaçıp bizi kovalamalarına izin mi vereceğiz yoksa gelmelerini mi bekleyeceğiz?" Carver'ın eli hâlâ kılıcının yanında seğiriyordu. Ben de bıçaklarımla öyleydim ve ona karşı şaşırtıcı bir yakınlık hissettim.

Derdim ne benim? Empati gibi bir şey geliştirmiştim herhalde. *Of!*

"Bekleyeceğiz. O şekilde gücümüzü korumuş oluruz, kuzeyde bir mağara var. Atları ve malzemeleri oraya saklayabiliriz." Beta Sinta başıyla beni işaret etti. "Tabii Cat'i de."

"Beni bir mağaraya bağlamayacaksın!"

Acımasız gözlerini bana çevirdi. "Sen bana bağlıyken dövüşemem."

"O zaman çöz beni!"

Alayla güldüğünde gözlerimi devirdim.

"İki saat, sonra mağaradasın," dedi Beta Sinta. "Güneş ışığının tadını çıkar."

"Dövüşebilirim. Üstünlüklerini ortadan kaldırabilirim."

Başını iki yana salladı. "Bizi ele verirsin."

"Düşman olup olmadıklarını bile bilmiyorsun."

Yüzü sertleşti, bunun ifadesini ne kadar değiştirdiğini görmek beni afallattı. "Herkes düşmandır."

"Bunu benden mi öğrendin?" Buz gibi, alaylı ses tonum beni bile şok etti. Sesim rahatsız edecek derecede anneminkine benzemişti. Boğazımda biriken paniği yuttum. Ya gerçekten de armut dibine düşüyorsa ne olacaktı?

Beta Sinta bana sert bir bakış attı. "Her fatihin zaten bildiği şeyi bana öğretmesi için aksi bir kâhine ihtiyacım yok."

Buna inanamıyordum, at pisliği gibi kokan basık bir mağarada kocaman, dev gibi bir kayaya bağlıydım. En azından bir metrelik ipim vardı.

En sonunda kasvetli sessizliği bağırışlar ve çarpışan metal sesleri doldurdu. Neler olduğunu bilmemekten nefret ediyordum. Yardım edebilirdim, özellikle de bu Tarvalıların büyü gücü varsa. Yardım etmek *istediğimden* değildi ama on metreden bir devin gözüne hançer fırlatabilirdim ve Sintalılardan birinin bunu yapabileceğinden şüpheliydim.

Kıpırdanarak çizmemin tabanıyla oynadım. Bir devle, Buz Düzlükleri'nden bir yaratıkla dövüşüyorlardı. Bir canavarla. Birini gençlik döneminde görmüştüm. Dağ gibi ve olabildiğince çirkindi.

Annem tepeden aşağı baktı, soğuk rüzgâr saçlarını savuruyor ve pembe yanaklarına çarpıyordu. "Ya sana tecavüz edecek ya da seni yiyecek. Muhtemelen ikisini de yapacak, o yüzden onu çabucak öldürmek için bir yol bulmanı öneririm."

Dondurucu kar yüzümü ve ellerimi ısırıyordu. Devin sığınağının açıklığına giden buzlu bayırdan aşağı baktım, çok fazla üşümemiş olmama rağmen titriyordum. "Başka tavsiyen var mı?"

Kusursuzca alınmış kaşlarından birini otoriter bir şekilde kaldırdı.

"Başka bir tavsiyeniz var mı, anne?" diye düzelttim.

İnce dudakları sert bir gülümsemeyle kıvrıldıktan sonra omuzlarımı kavradı ve beni itti.

En azından o yanıma bıçak vermişti. Devi içgüdüsel olarak kör etmiştim, iyi sokulan bir darbeyle felç ettikten sonra da fırlatma bıçağıyla kafasını kesmiştim. On bir yaşındaydım, bunu hızlı yapmanın hiçbir yolu yoktu. En azından akan sıvılar beni sıcak tutmuştu. Annem istediğine ulaşmıştı. Beni test etmiş ve kanla kaplamıştı.

O gün ne yapmam gerektiğine dair bilginin nereden geldiğini bilmiyordum ama o bilgi bana rehberlik etmişti. Sintalılarda bu yoktu. Onların kemiklerinde yazılı değildi.

Endişeliydim, çizmemi parçalamadan önce ellerimi yanlarıma koydum.

Dışarıdan yeri sarsacak kadar sert bir adım sesi geldi. Mağaranın karanlık tavanından kir ve taş parçaları döküldü, kafamı kollarımla koruyarak eğildim.

Dev konusunda beni dinlemişler miydi? Doğruyu söylüyordum.

Beta Sinta'nın attığı düğümü çekiştirirken midem çalkalandı, dışarıdaki dövüşü görmüyordum, derin bağırışları, metalin çarpmasını, hırlamaları, homurtuları ve vuruşmaları dinliyordum. Şu anda orada her şey olabilirdi. Bir zafer. Bir katliam. Bu benim kaçışım demek olabilirdi. Bu düşüncenin neden ellerimde kan varmış gibi hissettirdiğini ancak tanrılar bilirdi.

En sonunda daha fazla dayanamadım ve ipi iki elime birden dolayıp kayayı yapabildiğim kadarıyla çektim. Toprakta birkaç santim kaydı. Tekrar çektim, sonra tekrar. Mağaranın ağzına doğru yavaşça ilerlettim, ta ki nefes nefese, kan ter içinde kalana ve ağız dolusu sövene kadar.

Sonunda dışarıdaki dövüşü görebilecek kadar eğilebiliyordum. Çalışılmış bir hızla kafaları saydım. Kumral. Sarışın. İki tane gece yarısı kadar kara. Üç Tarvalı kalmıştı.

Dev de oradaydı. Gözden kaçırması zordu.

Ağır ağır soluyarak bakışlarımı Beta Sinta'ya çevirdim. Geriye kalan iki Tarvalıyla dövüşüyordu. Carver da diğeriyle dövüşürken Kato ve Flynn devin sopasından kaçıyor, onu kör edecek kadar

yaklaşmaya çalışıyorlardı. Flynn başına doğru bir bıçak attı ama hedefi tutturamadı. Kato bir şeyler söyledi ve daha yakın olan Flynn'e tutması için bir bıçak daha attı. Kato öne atılıp yaratığın yamru yumru bacağına sertçe vurarak dikkatini dağıtırken Flynn tekrar denedi. Ekip olarak çalışıyorlardı ama devi kör edip dizlerinin üzerine indirme konusunda bir yere varamıyorlardı. Derisi çok sertti.

Görünmez bir kuvvet tarafından zorlanırcasına gözlerim yine Beta Sinta'yı buldu, kılıcının her güçlü savruluşunu, atik adımlarını ve kurnazca saldıracak gibi yapmalarını izledim. Hakkını vermem gerekir, etkileyiciydi. Tarvalılar da öyle. Bunlar sıradan haydutlar değildi. Sadece yıllar süren pratiğin ve gerçek hayat tecrübesinin getirebileceği yetenekleri vardı. Sadece silahlarına ve dövüşme şekillerine baktığımda bile onların hizmetini satın almak ve Beta Sinta ile adamlarının peşine salmak için gereken altın miktarını sadece tahmin edebiliyordum.

Fakat Beta Sinta yine de kılıçta daha iyiydi. Carver da öyle. Sayıca üstünlükleri uzun sürmeyecekti.

Saniyeler sonra Beta Sinta rakiplerinden birinin karnına sert bir kılıç darbesi indirerek işini bitirdi. Diğeriyle yüzleşmek için dönerken yavaşlamadı bile, kılıcının ucundan kan damlaları saçıldı. Yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu, sadece odaklanma ve çelik gibi bir kararlılık. Nefesim kesildi. Dondurucu bir kararlılık. Yeterlilik. Bu, Sinta'yı fetheden adamdı, kral olabilecek bir savaş lorduydu.

Beta Sinta'nın solundaki Carver da üstünlüğü kazanmıştı, düşmanını geriletti ve görüş alanımdan çıkardı. Beta Sinta ve geriye kalan Tarvalı da aynı yolu izledi, kılıçları bir bulanıklık hâlinde çarpışıyordu. Dev onların peşinden gitti, muhtemelen adamlara bir çeşit büyüyle bağlanmıştı. Kato ve Flynn de kayboldu, hâlâ canavarı bıçaklarla kör etmeye çalışıyorlardı.

Ellerim zaten sıyrılmıştı, mağaradan biraz daha çıkabilmek için ipe yine asıldım. Ağır kaya kıpırdamadı ve dönüp baktığımda iki taşın arasına sıkıştığını gördüm.

Kahretsin! Artık göremeyecektim!

Koca kayayla güreştim, küfrettim, geri dönüp kaldırmaya çalıştım ve başarısız oldum.

Zaman yavaşlamış gibiydi ve neler olduğunu öğrenmeyi beklemekten helak olmuştum. Dövüş sesleri en sonunda kesildi. Sıkışan kayanın önüne doğru koşturup mağaranın girişini izledim. Sonra garip bir şekilde tereddüt ederek Beta Sinta'nın ipini yeniden çektim. Kıpırdamadığında garip bir hisse kapıldım. Rahatlamamıştım. *Kesinlikle* rahatlama değildi hissettiğim.

Birkaç dakika sonra dört adam da içeri girerek mağaranın dar girişindeki ışığı kestiler. Beni girişe bu kadar yakın bulduklarına şaşırmış görünüyorlardı.

Göğsüm gevşedi ve tuttuğum soluğu bıraktım. "Gerçekten mi? *Biriniz* bile mi ölmediniz?"

Flynn bir ahmak gibi sırıtarak, "O kadar hayal kırıklığına uğramış gibi konuşma," dedi. "Ayrıca tavsiyen için sağ ol." Başıyla bana selam verdi ama karşılık vermedim.

"Kör bir Kyklop bile Flynn'den daha iyi nişan alırdı," diye sataştı Kato. "Devin gözüne fırlatırken altı hançeri kaybetti, seninkiler de dahil. En sonunda bir tane atabildi."

Bir mi? Diğerini kim atmıştı?

Kimin umurunda?

"Benimkiler mi?" Dışarı bakmak için döndüm. "Onları bulmam lazım!"

Beta Sinta, "Orası leş gibi. Yenilerini alırız," dedi, imalı bir şekilde ekledi: "Flynn için."

"Hayır. Onlar benim ve onları geri istiyorum!" Onları bana Vasili vermişti. Fisa'dan getirdiğim bıçaklarımı dört yıl önce Tarva'da bir çukura atmıştım. O hayatı "bırakmaya" çalışıyordum. Elbette işe yaramamıştı.

Beta Sinta'ya ölümcül bakışımı attım, ta ki en sonunda gitmeden önce bıçaklarımı aramayı kabul edene kadar.

"Devler hakkında o kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu. Gri gözleri başka neler bildiğimi merak ettiğini söylüyor-

du, benden ne kadar bilgi alabileceğini. Bilgileri öylece vermeyi kesmeliydim.

Ellerimi etrafımda salladım. "Kâhinim ben, unuttun mu? Bazı şeyleri *bilirim*."

Sırıtışı beni şaşırttı. Düz, beyaz dişleri gölgelerin içinde parladı ve omurgamdan aşağı bir yıldırım yolladı, sıcaklık doğruca sinir uçlarıma yayıldı. Gözlerimi kırpıştırıp başımı çevirdim, dengem bozulmuştu ve endişe verecek kadar sıcaklamıştım.

"Bana bıçaklarımı geri verirsen Flynn'e baltasından başka bir şeyi atmayı öğretirim," diye önerdim. İçim düğüm düğümdü ve parmaklarım bir bıçağa dokunmak için seğiriyordu.

Beta Sinta ipi taştan çözdü ve yeniden kendi beline doladı. "Bakarız."

En azından doğruca reddetmemişti. Şaşırdım. Başımı kaldırıp ona baktım ve işbirliği yapmayan gözlerim gölgeli yüzeyleri gördü. Dikkat çekici profilindeki köşeli çenesini ve kemerli burnunu. Mağaradan çıktı ve ben de takip ettim, elimi tutup girişteki çıkıntıların üzerinden geçmeme yardım ettiğinde karnım sinir bozucu bir şekilde kasıldı. Yardıma ihtiyacım yoktu ve bunu o da biliyordu.

Elim, o bıraktıktan sonra bile hâlâ onun sıcaklığıyla karıncalanıyordu. "Tarvalılar ne istiyordu?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Konuşmak için durmadılar, biz de öyle."

"Paralı askerlerin ağzı oldukça sıkıdır."

Başıyla onayladı. Elimde olmadan, küçük bir Hoi Polloi grubunun peşine öldürme garantili bir dev kiralayarak düştüklerini düşündüm. Benim için burada olmadıklarından emindim, o yüzden Beta Sinta'nın peşindekinin kim olduğunu ve kimin bunu yapacak kadar zengin olduğunu merak etmeden edemedim.

Sonraki birkaç gün boyunca kuzeye ilerledik, rahatsız edici yaz sıcaklığı yüzünden yavaştık. Yolumuzda çoğunlukla su kaynakları ve gölgelik yerler vardı. Beta Sinta, Kato ve Flynn'le hedef

antrenmanı yapmam için bıçaklarımı bana vermişti. Bu bir güven göstergesiydi ve neredeyse bunu yapmamış olmasını dileyecektim çünkü bıçaklarımı geri verdiği günden beri ondan o kadar da çok nefret edemiyor gibiydim.

Onu o sırada bıçaklayabilirdim. Bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm ama bir parçam yapmak istemedi. Nedenini bilmiyordum çünkü Beta Sinta beni deli ediyordu. Hep yanımdaydı, beni çileden çıkarıyordu ve sürekli tepemdeydi. Ona alışmaktan da nefret ediyordum.

Bıçağı elimde tarttıktan sonra Beta Sinta'nın mesafesine baktım ve kaçmak için neler yapmaya istekli olduğumu iyice düşündüm. Asla ıskalamazdım.

Şu anda yalnızdı, dirseğini tek dizine yaslayarak oturuyordu ve çenesini de eline dayamıştı. Rüzgâr saçlarını havalandırarak bronz ve sert, erkeksi hatlarını açığa serdi. Kaşlarının arasında bir kırışıklık vardı ve meşgul ifadesi bende atış antrenmanını asıp ona sorunun ne olduğunu sorma isteği uyandırıyordu.

Bu isteği görmezden gelerek hedefe geri döndüm, kayın ağacının gövdesinde iki metre yukarıda duran bir yumru hedefimizdi. Nişan alıp tam yumruya attım. "Vasili bıçak atma gösterisi yapıyor. Bıçakla ondan daha hızlısı yok. Karısına on saniyede on bıçak atıyor. Onu bir kere bile yaralamadı."

Flynn ağaca bakarak homurdandı. "Kulağa ölümcül bir Kyklop çocuğu gibi geliyor. Sana o mu öğretti?"

Son üç gündür resmen kıç kıçaydık, hem de kelimenin tam anlamıyla ama Flynn'in pek iyiye gittiği söylenemezdi. Devi kör etmekteki payı sırf şanstan olmalıydı. Ya da tanrılar bir tür müdahalede bulunmuştu herhalde.

Bu düşünce çok fazla soruyu barındırdığı için hemen üzerini kapadım. "Önceden de bıçaklarla aram iyiydi ama Vasili beni daha da geliştirdi. Mesele denge ve beklenti. Hedefinin nerede olduğunu hisset. Nasıl hareket ettiğini çöz."

"Ağaçlar hareket etmez," diye homurdandı Flynn.

"Rüzgâr varsa ederler."

Bana ters bir bakış attıktan sonra bıçağı fırlattı ve ıskaladı, bıçağı ağacın yan tarafındaki bir parçayı sıyırıp yere düşünce küfretti.

"Sadece ucu tam olarak hedefi gösteriyorsa bırak. Acele etme," dedim on beşinci defa.

"Bir dev üç metrelik dikenli sopasını sana doğru sallarken acele etmemek zor."

Gözlerimi devirdim. "Çok yakındın."

"Öbür türlü vuramazdım!" Elini saçlarına daldırıp diken diken olmasına sebep olarak daha da vahşi bir karmaşa hâline getirdi.

Flynn'in eline vurup indirdim. "Kendini kelleştireceksin. 'Acele etme,' demek hareket edemezsin ya da dövüşemezsin demek değil. Sadece rahatla ve fırlatma kısmını aceleye getirme. Doğru hissettirene kadar bekle."

Ağzı dümdüz oldu, odaklandı ve tekrar attı. Bıçak yumrudan bir metre kadar aşağı ve biraz sağa saplandı. Flynn neşeyle bağırdı.

"Güzel!" dedim. "Karnından vurmuş oldun. Karın yaraları en kötüsüdür."

Bana bakış attı. "Deneyimlerinden mi biliyorsun?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Salağın birinin bana saplamasına izin verirmişim gibi."

Flynn boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Ne?" dedim.

"Haklısın, Cat." Yanıma gelen Kato birdenbire acayip ciddileşmişti. "Öylesine birinin sana saplamasına izin verme. Sadece özel biri yapsın."

Ağzım açık kaldı. İnsanın kıpkırmızı olması mümkündü ve yüzümdeki sıcaklıktan bir şey anlıyorsam, o da kızardığımdı. Kendilerinden saçma bir şekilde memnun görünüyorlardı, ufukta denizciler belirdiğinde sırıtan sirenler gibi sırıtıyorlardı. Başımı iki yana salladım ama dudaklarım istemsizce kıvrıldı, bunun eğleniyor olmamla hiçbir alakası yoktu. Çünkü eğlenmiyordum. *Hem de hiç.*

"Odaklanın!" diye bağırıp tekrar hedefe döndüm. Bir kırbacım olsaydı şaklatırdım. Ya da yapmazdım. O konuda da söyleyecek çok şeyleri olurdu herhalde.

Kato gülerek bir bıçak aldı, geriye doğru çekti ve fırlattı. Kabzası ağacın gövdesine çarpıp düşünce Kato'nun dudakları sinirle kıvrıldı. "Bu göründüğünden daha zor."

"O en hafif bıçaklardan biri, süzülen bir bıçak. O kadar güvenilir değil ve hedef onun için çok uzak. Bunu dene." Ona daha ağır bir bıçak verdim ve elini kabzada düzelterek çekiç tutuyormuş gibi tutturdum. "Unutma, bileğini kas, yoksa yönü kontrol edemezsin."

Mavi gözleri hedefe bakarak kısıldı, derin bir nefes alıp elindeki bıçağı tarttı. Fırlattığı bıçak yumrunun hemen altına sapladı ve Kato kulakları sağır eden neşeli bir çığlık attı. Kendime engel olamayarak gülümsedim; kocaman, sersemce, bütün yüzüme yayılan cinsten bir gülümsemeydi. Üç gün önce ağacı bile tutturamıyorlardı.

Beta Sinta tepemize çökerek ruh hâlimi mahvetti. "Onları çalıştırman güzel bir şey, Cat. Bunda iyisin."

"Öğretmekte mi, fırlatmakta mı?" Ona bakmak yerine hançerlerimden birini fırlattım, yumrunun ortasına, dibine kadar sapladım. Diğer bıçağıma o kadar yakındı ki ikisi titreşerek metalik bir tıngırtı çıkardı.

"İkisinde de," diye cevapladı.

"Ne düşündüğünü umursamam mı gerekiyor yani?"

Çenesi dişlerini sıkıyormuş gibi kasıldı ya da rahatsız edici bir cevabı yutuyordu. "Onlarla çalıştığın için mutluyum," dedi en sonunda. "İltifattı."

Elimi kalbimin üzerine koydum, dramatik bir şekilde iç geçirdim. "Bu beni kaçırmanı ve arkadaşlarımı tehdit etmeni çok daha iyi bir hâle getirdi."

Beta Sinta'nın boğazından bezgin bir ses çıktı. "Asla peşini bırakmıyorsun, değil mi?"

Ona dik dik baktım. Sesim, içinde buz parçaları varmış gibi soğuktu. "Neden bırakayım ki? Ben ne bir misafirim ne de bir dost."

Yanağında bir kas seğirdi. Kemerinden bir bıçak çıkarıp kayın ağacındaki iki bıçağımın yanına fırlatıverdi, sonra da yürüyüp gitti.

Ofladım. En azından onun derse ihtiyacı yoktu. "Neden devi o kör etmedi?"

"Diğer gözünü o kör etti." Flynn omzunu silkti. "Benim pratiğe ihtiyacım vardı. Onu kışkırtmaman gerektiğini biliyorsun."

Alaycı bir ses çıkardım. "Elimdeki tek eğlence bu."

Flynn iç geçirdi, kınama içeren sert bir sesti. "Dev konusunda bize yardım ettin. Kato'ya ve bana atış öğretiyorsun. Bize büyü ve kuzey hakkında bir şeyler anlattın, asla bilemeyeceğimiz şeyler. Artık bu ekibin bir parçasısın ve zamanın yarısında da öyle davranıyorsun, istesen de istemesen de. Burası kötü bir yer değil. Biz birbirimizin arkasını kollarız."

"Ben kendi arkamı kollarım." Her zaman.

"Bunu yapan arkadaşlarının olması daha iyi," dedi Flynn.

"Arkadaşlarım var! Sirktekiler."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Buna karşı çıkamazdı. "Sen bir misafir değilsin, bu doğru. Dost olup olmamaksa, Cat... tamamen sana kalmış."

Bütün vücudum hareketsizleşti. Kalp atışım hızlandı. Flynn resmen bana zeytin dalı uzatıyordu. Elinde o dalı görebiliyordum. Ayrıca söylemek için yüz tane farklı, pis şey düşünebilirdim ama kelimeleri boğazımdaki yumrunun etrafından geçiremedim. *Tanrılar aşkına, tam bir salağım.*

"Bulunduğumuz yerde olmak için sıkı çalıştık ve kanlı savaşlar verdik," dedi Kato. "Senin elini kolunu sallayarak yakın çevreye dahil olduğunu öğrendiklerinde millet kıskançlıktan ölecek."

"Ben buraya elimi kolumu sallayarak gelmedim. Sürüklenerek getirildim."

Bana sırıtarak bir bıçak verdi. "Bunu unutup duruyorum."

Şaka bile olsa yalanı kemiklerimi cehennem ateşi gibi tutuşturdu. Acı üzerimden kükrercesine geçti ve ürperdim. Artık saklamak anlamsız geliyordu.

Kato, "Üzgünüm," diye homurdandı, istemeden de olsa sebep olduğunu bildiği içsel yangın patlaması yüzünden kaşlarını çatıyordu.

Yangından sıyrıldım ve bıçağı fırlatıp tekrar hedefi vurdum.

Flynn, "Sen değerlisin," diye devam etti, koca elini hedefin merkezindeki bıçaklarıma doğru salladı. "Sadece büyün yüzünden değil."

Eliyle hedefi gösteriyordu ama içimden bir ses bıçaklar kadar bilgiden de bahsettiğini söylüyordu.

"Ayrıca kaledeki zenginliğe ve lükse inanamayacaksın. Ölüp de Yeraltı Dünyası yerine Elysion Çayırları'na gittiğini düşüneceksin." Flynn'in kalın sesi bana kuzeydeki fırtına gürültülerini hatırlattı. Ondaki bir şeyler –iyi yanları– bana evi hatırlatıyordu, hem de dibine kadar güneyli olmasına rağmen. Belki de cüssesiyle ilgiliydi. Kuzeyde her şey büyük olurdu: büyük göller, büyük dağlar, büyük balıklar, büyük büyüler. "Altından mobilyalarla, görebileceğin en iyi kumaşlarla, elbiselerle ve kuş tüyünden yastıklarla dolu bir odan olabilir." Kıs kıs güldü. "Bütün gün uzanıp şarap içerek ve şekerli meyveler yiyerek zaman geçirebilirsin."

Başımı kaldırıp ona baktım, kafam karışmıştı. O ve Kato barakalarda yaşamaktan bahsederken Flynn'e benim kalede olacağımı düşündürten neydi? Her neyse, altın da olsa kafes kafesti. "Elysion Çayırları sadece tanrılar tarafından kutsananlara ayrılır ve ben çürük dişli bir ayyaş olmayı reddediyorum."

Flynn kahkaha attı, genişçe gülümsedikten sonra yüzünü son derece ciddi bir ifade kapladı. "Korunacaksın."

"Korunmak mı?" Kaşlarım neredeyse kafamın tepesine çıkacaktı. "Beni Beta Sinta'dan kim koruyacak?"

Şimdi de Flynn'in kaşları neredeyse saç çizgisinde kaybolacaktı.

"Ah, boş versene," diye homurdandım. "Ben kendimi korurum."

Kaşlarını çattı, kabarık kumral saçlı kafasını salladı. "Henüz farkına varmadın ama sen Griffin'in ekibinin bir parçasısın. Sana herhangi bir şey olmasına izin vermeyecek."

İçimi rahatsız edici bir sıcaklık hissi doldurdu. "Asıl sorun *o adam*. Ayrıca geri kalanlara gelince, her şeyi kontrol edemez."

Carver yanaşarak, "Ona bunu söyleme," dedi. Carver hedef alıştırmasına hiç ilgi göstermiyordu. Kılıcını parlatıp duruyordu, ta ki uzun kılıç soğuk gündoğumundaki bir buz parçası gibi parlayana kadar.

Beta Sinta, "Ona neyi söylemesin?" diye sorarak beni korkuttu. Adam, boyutuna rağmen bir gölge gibi hareket ediyordu.

Dönüp ona kaşlarımı çatarak baktım. "Senin Sinta trajedindeki bir oyuncu olmadığımı."

Bana sert bir bakış attı, durduğu yere biraz daha yayıldı ve kollarını kavuşturdu. Belli ki burada kalacaktı.

Flynn gayet aklı başında bir hâlde, "Griffin'e sadık olursan, o da sana sadık olacaktır," dedi.

"Peki sadakatten daha önemli olan şey nedir?" Ses tonum Beta Sinta'nın sirkteki sesiyle alay eder gibiydi.

"Ee?" diye sordu Beta Sinta. "Neymiş?"

"Özgürlük. Seçme hakkı." Hedefe dönüp bıçağı fırlattım, yine tam on ikiden vurdum. Başka bıçak yoktu, o yüzden Carver kılıcını yerine koydu ve hançerleri geri almaya gitti. Üç hançeri Flynn'e, üçünü Kato'ya ve Beta Sinta'nınkini de ona verdi. Bu defa ben oynamıyordum. Belki de Carver, abisini bıçaklamamdan korkuyordu.

Beta Sinta, "Onur yoksa özgürlük ve seçim hakkı nedir ki?" diye üsteledi.

"Beni isteğim dışında burada tutmanın onurla bir ilgisi var mı?"

"Sadece sürekli şikâyet ediyor diye önemli bir silahı bırakmaknın onurla bir ilgisi var mı?" derken resmen hırladı.

"Ben sürekli şikâyet etmiyorum!"

Gözleri gümüş gibi parladı. "Ediyorsun!"

Ağzım açık kaldı ama ben daha cevap veremeden Kato atladı. Sesini incelterek benimkini taklit etti. "*Bu ipten nefret ediyorum. Ekmek istiyorum. Hiç meyve yok. Çok sıcak. Bırakın beniiiii.*"

"Benim sesim hiç de öyle değil!" Kato'nun koluna bir yumruk indirdim. Sertçe. "Ayrıca bu ipten *nefret* ediyorum! Ekmek isti-

yorum. Meyve de. Her öğün et yiyorsunuz, kahvaltıda bile. Bu normal değil. Ayrıca şu keçi peyniri konusunda ağzımı da açtırmayın!" Yüzümü buruşturdum çünkü elimde değildi.

"Cat, sen bazı şeyleri biliyorsun; Magoiler ve asillerle ilgili şeyleri. Kuzeydeki devlerle, kâhin balıklarıyla ve ejderhalarla ilgili şeyleri. Bizim neredeyse hiçbir şey bilmediğimiz konular. Ayrıca kralseçen büyün de var. Bizim için çok kıymetlisin." Beta Sinta elini kayın ağacına doğru salladı. "Tabii bıçak konusunda da fena değilsin."

Fena değilsin mi? Fena değilsin mi! Kollarımı kavuşturarak somurttum. "Dönüp dolaşıp ne kadar kullanışlı olabildiğime geliyoruz."

"Bu herkes için aynı. Ne kadar kullanışlı olabildiğimiz." Beta Sinta bana doğru geldi, ona bakmak için başımı geriye eğmem ya da bir adım geri gitmem gerekiyordu, bunu yapmayı reddettim. Gri gözleri fırtına bulutları gibiydi ve bir ürperti hissettim. Korku değildi, kıvranmak istememe sebep olan başka bir histi.

"Ben bir krallık fethettim ve bir hazine buldum." Sesi pürüzlü, alçak bir tınıya büründü. "Gitmene izin vermeyeceğim. Ne şimdi ne de daha sonra."

Göğsümün derinliklerinde bir şeyler çırpındı. Yeni bir şeydi. Garip bir şey. Bunu bastırdım ve dönüp Flynn'e başımla hançerlerini hazırlamasını işaret ettim. "Evet, anlıyorum. Gitmeme izin vermeyeceksin." Sanırım kaçmam gerekecekti.

Öyleyse niçin ufak bir parçam bu insanlara yardım etmeyi düşünüyordu? Sinta hem bir ev hem de bir sığınaktı. Sintalıların hayret ve coşkuyla gülümsemelerini görmüştüm. Binlerce yüreğe tavsiye vermiş ve içlerinde neler olduğunu görmüştüm. Çoğunda kötülük yoktu. Korunmuştum. Selena tarafından, sadık arkadaşlarım tarafından, kapımızı koruyan Kerberos tarafından, canı istediğinde Poseidon tarafından. Çoğu Sintalının büyüsü ve sığınacak yeri yoktu ve Magoi kraliyet aileleri tanrılar gibiydi. İnsanlara saldırmış, onları sakat bırakmış, öldürmüş ve isterlerse ödüllendirmişlerdi. Sintalılar belki çok kötü yaşamıyorlardı ama korku içindeydiler. Tahtın kont-

rolünün ele geçirilmesi onlara yeni bir umut kaynağı vermişti. İlk defa yetki Hoi Polloi bir ailedeydi ve Sintalıların büyük bir kısmı bunun onlar için daha iyi olacağını düşünüyordu.

Haklı olduklarını düşünmeden edemiyordum ve bu beni son derece dikkatsizleştiriyordu. Bazı şeylerin ağzımdan kaçmasına izin verip duruyordum, sanki ağzım ve beynim artık birbirine bağlı değildi. Dün gece adamlara ejderhalarla ilgili her şeyi anlatmıştım. Fisalı kraliyet ailesinin Sybaris adında bir dişi ejderhalarının olduğunu, en sevdiği şeyin de ölümlüleri parçalamak olduğunu... Tarva'yı ele geçirmek için onu kullanmamalarının tek sebebi de dişi ejderhanın kız kardeşinin Tarva'da olmasıydı. İkisi de kendi krallıklarına büyüyle bağlanmışlardı ama birbirleriyle dövüşmezlerdi. Nesiller öncesinde, ejderhaların duman ve alevler üflemeleri yüzünden ejderha kullanımı konusunda bir çıkmaz yaşanmış ama ordu yemeler falan yokmuş. Çoğu insan ejderhaların hâlâ var olduğunu hatırlamıyordu bile. Sinta'da Echidna vardı, diğer ikisini uzak tutan üçüncü kız kardeş. Kraliyet büyüsü artık onu tutmadığı anda, azıcık aklı ve Thalyria tarihi bilen herkes Echidna'nın Buz Düzlükleri'ne uçtuğunu bilirdi. Eskiden herkesin bir ejderhası vardı. Şimdi ejderhası olmayan tek krallık Sinta'ydı.

"Bir ejderhayla nasıl savaşırsın?" Beta Sinta'nın kalın sesi hemen kulağımın dibindeydi. Altmış santimlik bir ipim olunca yeterince alanım olmuyordu.

"Başka bir ejderha kullanarak."

"Bir ejderhaya nasıl sahip olursun?"

"Büyüyle."

Bana baktı ama ben ona bakmadım. Gözlerim kamp ateşinden fırlayan kıvılcımları takip etti.

Geveler gibi konuştu. "Peki büyü gücün yoksa?"

"O zaman ejderhan da olmaz."

Daldan dala atlayan zihnim yeniden ağaçlara, hançerlere ve Sintalı savaşçılara döndü. "Bana meyve ve ekmek bulun, ben de daha az baş belası olmayı düşüneyim. Ayrıca artık keçi peyniri falan da yok!"

Beta Sinta bana uzun bir süre baktıktan sonra yürüyüp uzaklaştı.

Tamam o zaman. Dönüp Flynn'e baktım. Yapraklardan bir örtünün arasından alacalı bir şekilde düşen güneş ışığının son ışınları kumral saçlarına dokunuyor, güçlü ve kare şekilli yüzünü kızıl-altın sarısı bir parıltıyla çevreliyordu. Hâlinden memnun görünüyordu, ekibin bir parçasıymışım gibi sırtıma vurdu. Öyle sertçe vurdu ki neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Ondan hoşlanmak istemiyordum. Hiçbirinden hoşlanmak istemiyordum. Takımlarının bir parçası olmak istemiyorum.

"Bir ejderhaya binebilirim." *Of! Bu da nereden çıktı?*

Carver, Flynn ve Kato öyle yüksek sesle ıslık çaldılar ki Beta Sinta'nın dikkatini çektiler. Meraklı görünüyordu, mide bulantısıyla ona arkamı döndüm.

Yirmi dakika sonra Flynn iki hançeri yumrunun hemen kenarına fırlattı ve kendime engel olamadım. Zıp zıp zıplarken onu alkışladım.

YEDİNCİ BÖLÜM

SICAKLIĞIN PUSU İÇİNDE GÖZLERİMİ KISARAK BAKTIM, sanrı mı görüyorum diye merak ediyordum. "O bir kasaba mı?" Sinta Şehri'ni bir handa bile kalmadan baştan başa geçip gideceğimizi düşünmeye başlıyordum.

Bir yatakta uyumak mı? Beta Sinta'yla?

Yerde zaten onun yanında uyuyor olsam da bu düşünceyle birlikte midem bir takla attı.

Belki de beni yatağa bağlar.

Aklımda beliren şeyler beni öfkeden köpürtmesi gerekirken yanaklarımı alev alev yakıyordu. Köpürüyordum aslında. Beta Sinta beni sinir bozacak kadar yakınında tutuyordu; at üstündeyken, yemeklerde, yıkanırken. Geceleri. Kokusu durmadan burnumdaydı, sıcaklığı derimi dağlıyordu.

"Daha da iyisi. Bir pazar kasabası." Arkasını dönüp bana gülümsedi ve baldırı benimkinin iç tarafına sürtündü. Nabzım hızlandı ve göğsümde heyecan veren bir his belirdi. Ona karşı olan bu laftan anlamaz fiziksel tepkim, kendi kafamı tekmelemek istememe sebep oluyordu. Ya da *onun* kafasına tekme atmak istememe.

"Neden şimdi? Şikâyetçi olduğumdan değil tabii." Bir pazar kasabası karşılığında birkaç saatliğine düşmanlığıma ket vurabilirdim.

"Meyve ve ekmek karşılığında daha az baş belası olacağını vaat ettin. Tabii keçi peyniri de yok."

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyle savaştım. "Olmaması *düşüneceğimi* söyledim."

"Daha fazla sabun ve havlu karşılığında belki bize bir ejderha bile bulursun," diye ekledi umutla.

Elbette diğerleri ona bundan bahsetmişti. Bir grup dedikoducu balıkçı karısından beterlerdi. Beta Sinta'ya rapor edilmeden esneyemiyordum bile.

"Ejderha için ondan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Yapabilir miyim bilmiyorum bile."

"Deneyebilirsin."

Alayla güldüm. "O *benim* geleneksel lafım değil."

Yüzünü göremiyordum ama sırıttığını biliyordum. İyi ruh hali benim de sırıtmak istememe sebep oldu, bu da beni endişelendirdi. Beta Sinta kazandığını mı sanıyordu? Ben buralara kadar nasıl gelmiştim?

"Sinta'yı ele geçireli daha birkaç ay olmuşken sirkte ne yapıyordun? Yapacak başka işlerin yok muydu?"

Güldü, o kalın, titrek sesi bütün vücuduma yayıldı. Şu sarsıcı his yine göğsümü rahatsız etti.

"Sana söyledim, yanımda Magoi'ye ihtiyacım var. Sirk onlarla dolu ama anladığım kadarıyla oradakiler her zaman gördüğümüz gösterişçi, önyargılı tipler değiller."

Doğru. "Adam kaçırmak iyi bir fikir gibi mi göründü?"

"Önce güzelce rica ettim."

"Daha çok emrettin. Ayrıca beni arkadaşlarımla tehdit ettin."

Omzunu silkti. "Sana söyledim. Ben yapılması gerekeni yaparım."

Hemen dikildim. "Sen kimsin de neyin yapılması gerektiğine karar veriyorsun? Bu, doğası gereği özneldir. İki kişi aynı şekilde düşünmez."

"Birinin karar vermesi gerekiyor. Yönetenler olmayınca kaos olur."

Kahretsin! Bu doğruydu. "Yöneticilerimiz vardı. Düzen vardı."

"Baskı ve zulüm vardı."

Kahretsin! Bu da doğruydu.

"Tutun," dedi. Hemen beline sarıldım, o da atını bir şimşek izinin üzerinden atlattı. Zeus'un işareti iki yön boyunca göz alabildiğince uzanıyordu, kor bir iz toprağı, taşları ve sararmış çimenleri kesip geçiyordu. Tanrıların Thalyria'dan asla çok uzak olmadığının kanıtıydı.

Beta Sinta dizginleri çekip diğerlerinin yetişmesini bekledi. "Karakterimiz, geçmişimiz ve çevresel etkiler yaptığımız seçimleri etkileyen şeyler. Mesele bir yol seçip onda ilerlemekte. Bir karar ver ve geri dönme."

"Ya karar yanlışsa?"

"Bilmiyorum." Omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Hiç öyle bir şey olmadı."

Gözlerimi devirdim, kahkaha atmak ile saçlarımı yolmak arasında kalmıştım. "Adam kaçırmanın seni rahatsız etmediği açıkça görülüyor ama neden ben? Hiçbir şey yapamıyorum. Yapabilseydim çoktan gitmiş olurdum."

Yine dönüp baktı, kara kaşları kalktı. "Benim nadide ve somurtkan kralseçenimin gerçekten de buna cevap vermeme ihtiyacı mı var?" diye takıldı.

Onun kralseçeni mi? Nabzım hızlandı. "Tamam. Pekâlâ. *Onun* dışında."

Önüne dönmedi. Yavaşça yüzümü inceledi ve gözlerinin sıcaklığını yanağımın kıvrımında, ardından da dudaklarımda hissedebiliyordum neredeyse. Yakıcı bakışları saç örgümü takip etti, omzumdan geçip göğsümün şişkinliğine baktı. Bakışı odaklandı, dudakları aralandı ve baldırındaki parmakları seğirdi.

Nefes alışım hızlandı. Genellikle varlıklarını göstermeyen bazı kaslarım kasıldı, gerilim ve sıcaklıkla gittikçe sancılanıyordum. Karnımda kaynayan sıcaklık hızlıca dönerek geri kalanıma yayıldı, yüzümü kızarttı. Ona bu şekilde tepki vermekten nefret ediyordum. Bunu göstermekten de öyle.

Kaşlarımı çatarak saç örgümü omzumdan arkaya attım.

Beta Sinta gözlerini kırpıştırdı ve önüne döndü. "O sırada sadece *oydu*. Kralseçen olman. Fakat sen ondan daha fazlasısın, değil mi Cat?"

Hâlâ yüzüme tırmanmakta olan kanım denize çakılan İkaros gibi düşüverdi. Görmezden gelmek için çok uğraştığım tanrılar, büyü ve kehanet konuları karnımda sırlardan ve korkudan bir patlamaya yol açtı. Buz gibi bir serinlik omurgamdan aşağı yayılırken dilimi endişe kapladı. His tanıdıktı, yine de her seferinde beni donduruyordu.

Derin bir nefes aldım ve yapabildiğimce sessizce geri verdim. "Pek değil." Sesim sakin ve düz çıktı, halbuki paniklemek üzereydim. "Ben kuzeydenim. Yaratıklar ve büyü hakkında bir şeyler bilmek bizim için normal."

Homurdandı. Kabullenme miydi? Şüphecilik? Bilemiyordum.

Dudağımı ısırdım, gerçekte neler bildiğini merak ediyordum. "Neden bana odaklanıyorsun?"

Beta Sinta omzunu silkti, kaslı omuzlarını tam önümde çevirdi. İnce tuniği fazla bir şeyi gizlemiyordu. Bakmamak zordu.

"Daha fazla kaba güce ihtiyacım yok," dedi. "Bu savaşı kazandım. Şimdi üstesinden gelinmesi gereken politikalar var. Magoi asilleri, Tarva ve Fisa krallıkları. Kimin bana yalan söylediğini öğrenmem lazım. Sinta'yı savaştan uzak tutabilmek için gerçeği öğrenmem lazım."

"Savaş lordu barış mı istiyor?" dedim.

"Yalan mı söylüyorum?"

Dişlerimi sıktım. "Hayır." Bunu benden iyi kimse bilemezdi. "Güç yoldan çıkarır."

"Güç zayıf olanları yoldan çıkarır."

Tanrılar aşkına! Onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum. "Ne yapabileceğimi nasıl bildin ki?"

Hafif bir duraksama oldu. "Başta dikkatleri üzerime çekmeden sirkteki farklı Magoilere bakınmaya çalıştım ama kendimi hep seni izlerken buldum. Önce sirk Tarva'dan geri dönerken Sinta

Şehri'nin dışında. Ardından Kaplos'taki birkaç gösteriye gittim. Sirk güneye devam ettiğinde takip etmeye karar verdim. Sende farklı bir şey olduğunu biliyordum, özel bir şeyler ama ne olduğunu çözemedim."

Sözleri beni sersemleterek sessizliğe gömdü. Ben farkında bile değilken Beta Sinta *haftalardır* beni mi izliyordu? Dikkatsiz ya da ihmalkâr değildim. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Ne onun bana odaklanması ne de son sirk panayırında düşen çenem. Tabii o zamandan beri de kapanmıyordu. Bilgi değerliydi ve ben altın değerindeki bilgileri bakır gibi ortaya saçıyordum.

"Nasıl anladın?" diye sordum en sonunda.

Bu defa daha uzun süre durdu. "Ne kadar garip olsa da bir rüya gördüm. Gecenin bir yarısında boş ve fırtınalı bir okyanusta yüzdüğümü gördüm. Daha fazla yüzemediğimde dibe battım ve orada kaldım. Sen karanlığı bir şimşek gibi yarıp ellerimi tuttun ve beni çekip yüzeye çıkardın. Bana her şeyi değiştirebileceğimizi, gerçeği bildiğini söyledin."

Kalbim şişip kabardı ve kaburgalarıma vahşice çarpmaya başladı. Bir kehanet rüyası! Beta Sinta bir kehanet rüyasıyla ödüllendirilmişti, *Poseidon*'un kehanet rüyasıyla ve bunu bilmiyordu bile.

Mide bulantısıyla allak bullak oldum. *Poseidon, bana neden ihanet ettin?*

Midem düğüm düğüm, aklım karmakarışıktı. Ne oluyordu böyle? Poseidon niçin Sinta'yla ilgileniyordu? Batıda okyanus yoktu, onun kâhin balıkları krallıkların diğer tarafındaydı ve burası büyü için her zaman en güçsüz yerdi. Doğuya gittikçe Buz Düzlükleri genişlerdi. Sinta en dar topraklara sahipti. Ortadaki krallık olan Tarva'da iki kat fazla buz vardı, doğudaki Fisa'da daha da fazlası. Poseidon gibi Olymposluların merkezindeki biri için bu tozlu tepeler, düzlükler ve yaşlı ormanlar önemsiz şeylerdi. Sinta'yı ne kadar sevsem de krallıklar arasında ufacık kalıyordu.

"Ondan sonra eski efsaneler hakkında düşünmeye başladım," diye devam etti. "Parşömenler için Mylos'a gittim ve seni buldum. Daha doğrusu olduğun şeyi. Kralseçen. Yalanları duyan ve ger-

çekleri bilen kadın. Basil kusursuz bir testti. Olduğunu söylediği kişi olmadığını biliyordum. Durmadan sana doğru çekiliyordum. Rüyam sana ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Basil yalan söylediğinde verdiğin tepkiyi gördüğümde ne yapacağımı anladım."

Durmadan bana doğru mu çekiliyor? Göğsüm garip bir sancıyla kasıldı. *Odaklan!* "Büyülü bir iple beni kaçırmak gibi mi?"

Güldü. "Aynen öyle."

Nedense son zamanlarda durmadan beline giden ellerim yumruklara dönüştü. Beta Sinta ellerimden birini yakalayıp tuttu.

"Bırak," dedim.

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Nedenmiş o?"

"Çünkü ilk tepkin hep yumruk atmak oluyor ve gıdıklanmaktan hoşlanmıyorum."

Gıdıklanmak mı? Gıdıklanmak mı! Öfkeyle kavruldum. Ona *gıdıklamayı* gösterecektim.

Ben kıpırdayamadan dizginleri bıraktı ve diğer elimi de yakaladı, iki elimi kolayca tek eliyle tutuyordu. Diğer eliyle tekrar dizgini tuttu. Her zamanki gibi, mide bulandıracak kadar az bir çabayla üstünlüğü ele geçirmişti ve ben iki kolum da onun etrafında, suratım sırtına gömülmüş bir hâlde kalmıştım.

Beta Sinta'nın limon ve güneş ışığı gibi olan taze, erkeksi kokusu burnumu doldurdu. Sert kasları yanağımın altında seğirdi. Geniş, güçlü vücudunun benimkine değdiği yerlerin fazlasıyla farkındaydım, sıcağa rağmen ürperdim.

"Bırak. Beni."

"Hayır. Dedim."

Ağzımı açıp dişlerimi açığa çıkardım.

"Beni ısırırsan, tanrılara yemin ediyorum seni bu attan atıp yürütürüm."

Ağzımı kapadım. Kasaba kilometrelerce uzaktaydı. "Isırmayacağım."

"Ya da yumruklarsan."

Dişlerimi sıktım. "Çok fazla şey istiyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" dedi ağır ağır, ben tıslayıncaya kadar bileklerimi sıktı.

"Ah! Tamam. Ya da yumruklarsam."

Parmaklarını gevşetti. "Bağlayıcı söz mü veriyorsun?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beta Sinta bana bilgi için ihtiyacı olduğunu söylüyordu ama büyünün nasıl işlediği hakkında *benim* işime gelmeyecek kadar çok şey biliyordu.

"Pekâlâ. Bağlayıcı söz veriyorum." Kendi dişimi çekmek gibiydi ama ona sarılmayı kesmek için her şeyi yapardım. O çok sıcaktı ve... ve... *bir şeydi* işte.

"Asla," diye şart koştu.

Kahkaha ve alay karışımı bir ses çıkardım. "Şansını zorlama."

"Bir gün o zaman. Şu andan itibaren."

"Tamam. Bir gün," diye kabul ederken köpürüyordum.

Bileklerimi bıraktı. Öyle hızlı doğrulup oturdum ki atın üzerinden düşecektim. Beta Sinta'nın gülüşü, anlaşmayı mühürleyen büyü kıvılcımı kadar sinir bozucuydu neredeyse. Hoi Polloiler bir söz verip sonra yapmamaları gereken şeyi yapabilirlerdi. Suçluluk ya da pişmanlık duyar ya da belki hiçbir şey hissetmezlerdi fakat bu durumun fiziksel sonuçları olmazdı. Bense bundan kurtulamazdım.

Suratıma kazınan bir kaş çatışla geriye doğru kaydım, bileklerimdeki parmak izlerini ovalarken Poseidon'u düşündüm. Beta Sinta'nın kehanet rüyasını ve kontrolsüz ağzımı düşününce tanrının üç dişli mızrağını ait olmayan yerlere soktuğuna hiç şüphem kalmamıştı. Tanrılar insanların ilişkilerine karıştığında her şey olabilirdi. Bu kesinlikle görmezden gelinmeyecek bir şeydi. Manevi babam, Beta Sinta ile beni birlikte istiyorsa bunun için çok iyi bir sebebi olmalıydı. Ya da en azından ben öyle umut ediyordum.

Atları Pan'ın Köşkü'nün ahırına bağladık, kasabanın batı yakasındaki tamamen zararsız bir handı. Beta Sinta'nın fethedilen bir şehre niçin tantanadan uzak bir şekilde girdiğini anlamıyordum.

Sıradan biriymiş gibi gezdikten sonra bir krallığı ele geçirmenin ne anlamı vardı ki?

Ona sorduğumda kahkaha attı. *Kahkaha attı.* Bu insanların *derdi* neydi?

"Kim olduğumu öğrenirlerse etrafımızda izdiham çıkar," diye açıkladı. "Kıştan önce Sinta Şehri'ne varmak istiyorsak sıradan biri gibi olmak daha iyi."

Sanırım bu, şu âna kadar kalabalık bölgelerden kaçınmasını açıklıyordu. Gözlerimi devirdim. "Ah, hayran olunmanın ıstırabı."

Beta Sinta sırıttı. "Zor bir hayat."

Burnumdan soludum. Ona vurmamaya yemin etmiş olmam çok kötüydü. Şu anda yüzündeki kendini beğenmiş bakışa bir tokat atıp yok etmek epey tatmin edici olurdu.

Beşimiz birlikte doğruca pazara yöneldik. Hanın yakınlarındaki sokaklar dar ve gölgeliydi ama pazar yerine yaklaştıkça sokaklar genişleyip öğlen güneşinin yakıcılığına geçit verdi. Kafamın tepesinde Zeus kadar acımasızdı. İhtiyacım olduğunda bir buz gölünün nerede olduğunu merak etmeden edemedim. Ya da bir şapkanın.

Merkeze yaklaştıkça mimari değişiyor, daha süslü bir hâl alıyordu. Merkezi yerlerde tapınaklar vardı, düzenli bir insan kalabalığı dua etmek için oraya giriyor ve çıkıyordu.

Poseidon'a ayrılmış bir kutsal alana gitmekte ısrarcı oldum. Cebimde sadece birkaç bakır para vardı, bir de vermeyi hiç düşünmeyeceğim bir obol. O para Kharon içindi ve beni Styks'ten geçirip ölüler diyarına sokacak kayıkçıya ödeme yapacağım güne kadar cebimde kalacaktı.

Denizler tanrısının devasa heykeli önünde dizlerimin üzerine çöküp başımı eğdim, sirkteki arkadaşlarımı güvende tutması için sessizce dua ettim ve üç bakırımdan ikisini Poseidon'un ayaklarının dibindeki vernikli tunç kabın içine koydum. Fazla değildi, Poseidon'un takipçisi çoktu ama bakırlarımın eninde sonunda onlara benden daha çok ihtiyaç duyan insanlara ulaşmasını umuyordum.

Beta Sinta yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve yanındaki kesesinden aldığı gümüş paraları benimkilerin yanına attı. O kadar çok parayı görünce gözlerim resmen yerlerinden fırladı.

"Genelde Athena ve onun tapınağına veririm." Omzunu silkti. "Fakat burada olduğumuza göre..."

Carver, Flynn ve Kato da dizlerinin üzerine çöküp birer gümüş verdiler.

Kutsal adam gelerek hepimizin eğilmiş başını kutsadı, sonra da kör edici güneş ışığına geri döndük. Sıcaklık kafatasıma işliyor, beni resmen deli ediyordu. Gözlerimi kısıp elimle kendimi yelledim, yivli mermer sütunlarla ve yaratıklar ile tanrıların suretinin oymalarıyla süslü taş binalara bakındım. Gördüğüm şey, dolambaçlı yollardan yaptığımız yolculuğun coğrafyasını en sonunda yerine oturttu.

"Burası Velos," dedim.

Beta Sinta şaşkın görünerek bana bir bakış attı. "Buraya gelmiş miydin?"

"Hayır ama her yerde Apollon ve Artemis var, Veloslular ikizlere tapar." Çıplak ihtişamlarıyla neredeyse her yüzeyde onlar vardı. "Velos batı ormanlarındaki av hayvanlarına bel bağlar. Pazarlarıyla birlikte, et ve deri şehrin zenginlik kaynağıdır. Okçuluk ve av tanrılarına tapmaları mantıklı."

"Velos hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun? Sirk batıya kadar gelen bir rotayı takip etmiyor."

Saatler süren dersler ve kırbaçlı bir hoca sayesinde olmasın?

"İnsanlarla tanıştım, oradan buradan duydum," dedim baştan savarcasına.

Beta Sinta durdu, ağzı bariz bir rahatsızlıkla düzleşti. "Bana yardım et, Cat. Ya da en azından doğruyu söyle. Yalan söylediğinde anlıyorum."

"Ya?" Kalbim sonraki atışında resmen tekledi.

"Gözlerin kısılıyor."

"Gözlerim kısılmıyor!"

"Şu taraftaki daha çok kısılıyor." Parmağının ucuyla sağ gözü-

mün kenarına dokundu ve küçük bir kıvılcım içimden geçiverdi. "Sanki yalanın canını yakmasını bekler gibi oluyorsun ama kendi yalanın olduğu için yakmıyor."

Başımı çekip yine yürümeye başladım. "Söylediğin için teşekkürler. Artık üzerinde çalışmam gerekecek."

"Cat..." diye hırlayarak peşimden geldi. "Her şey çok daha kolay olurdu, eğer..."

"...beni bıraksaydın."

Beta Sinta başını iki yana salladı. "Yapamam. Sen çok değerlisin."

"Ne şanslı bir zorbasın. Kralseçeni yakalayan adam. Kölen olma konusunda fazla neşeli olmadığım için beni bağışla."

"Köle değil." Kolumu kavrayıp beni kendine doğru çekti. "Bizden biri."

İnanılmazdı ama söylediği şeye inanıyordu, ben inanmıyor olsam bile. Kolumu kıvırıp tutuşundan kurtardım, her uzun parmağını derimde bir damga gibi hissediyordum. Keşke gözlerimden alev çıkarabilseydim. Ya da ellerimden. Herhangi bir parçamdan da olsa olurdu. "Asla sizden biri olmayacağım."

Beta Sinta kara saçlarının arasından elini geçirirken biraz da çekti. "Kendi iyiliğin için fazla inatçısın."

Ona dik dik baktım. Öylece bakarak karşılık verdi ve sakinliği bende bir şeylere vurma isteği uyandırdı. Ya da *birine*.

Küçük grubumuz yola devam etti, sonra yine rengârenk pazar stantlarının önünde durduk. Hafif bir rüzgâr omzumun üzerinden geçti, ben de biraz serinlemek için ona doğru döndüm. O sırada Beta Sinta yine deri kesesini açmış, dört gümüş para çıkarıyordu.

Flynn ellerini ovuşturdu, gözleri parlıyordu. "Maaş günü!"

Flynn, Carver ve Kato birer para aldı, Beta Sinta'nın avucunda bir adet para kaldı.

"Cat." Parayı bana uzattı. "Senin payın."

Söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey içinde, bu onlardan biri değildi. Çenemi kapadım ve arkamı döndüm. Son bakır param cebimdeydi.

Israr etmedi, parayı kesesine geri koydu. "Senin için taşıyacağım. Ne istediğini biliyorum. O konuda yeterince şikâyet ettin."

Ona sertçe baktım ve gözlerinin keyifle parladığını gördüm. *Bana sataşıyor muydu?*

Satıcılara yaklaştık, büyülü ip beni de peşinden çekiyordu. Yere oturup hareket etmeyi reddetsem ne olur diye merak ettim. Kıçımın üzerinde sürüklenir miydim? Beni omzunun üzerine mi atardı? Olasılıklar ayaklarımı hareket ettiriyordu.

Beta Sinta bir hafta yetecek kadar kayısı ve portakal, dört somun ekmek, normal, sert peynir ve yeşil üzüm aldı. Ben kırmızı olanlardan istiyordum ama parayı reddettiğim için çenemi kapalı tuttum. Sonra bir sabun satıcısı buldu ve farklı kokuları koklaması bir ömür sürdü.

Gözlerimi devirdim. "Kadınlardan betersin. Sarıyı al gitsin işte. Hep en iyisidir."

Bir tanesini alıp kokladı. "Limon. Senin gibi kokuyor."

Sesinin sert tonundan mı yoksa gür, kara kirpiklerinin aşağı inip yanaklarına değerek gözlerini gölgelemesinden miydi bilmiyordum ama içim acayip bir şekilde pelteye dönüştü.

"Ve *senin* gibi," dedim boğulurcasına. "Sabunum bir ay daha gitmeliydi."

"İki tane alacağız," dedi satıcıya. Parasını ödedikten sonra stantların önünde ilerlemeyi sürdürdü.

"*Biz* diye bir şey yok. Bütün bunlarda bir söz hakkım varmış gibi davranma."

Beta Sinta arkasını döndü, bezginlik gözlerini karartıyordu. "Bir şey *söyleyebilirsin*. Ayrıca kendi sabununu da seçebilirsin, kahrolası!"

"Seçtim zaten! Sana sarı olanı almanı söyledim."

"Ben de aldım ya!"

Homurdanarak sövdü, öyle hızlı yürüdü ki ip beni çekerek birine çarpmama sebep oldu. Ya da adam bana doğru sendelemişti. Gözleri odağını yitirmişti ve sola doğru sendeleyerek yürüyordu.

Büyü derimi ısırdı resmen. Vücudum hemen karşılık verdi.

Girdabı hissettim. Genişlemesine izin verdim, yabancının büyüsünü içime çekip kendimin yapabilecek girdabı hazırlıyordum.

Bir titremeyle uzandım. İpin artık zar zor hissettiğim düzenli, hafif gücü dışında neredeyse iki haftadır hiç büyüyle temas etmemiştim ve bu adamın damarlarında akan şey her neyse, heyecan verici ve etkiliydi. Ne olduğunu bilmiyordum ama kaçışım olabilirdi.

Adamın omuzlarını kavrarken kendimi pastalarla dolu bir mutfaktaki çocuk gibi hissediyordum. İçimi patlayana kadar dolduracaktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"CAT?" BETA SİNTA'NIN SESİ UZAKTAN GELDİ. "CAT! NE yapıyorsun?"

Kahkaha atıyordum, süzülüyordum. Adamı ancak alacak büyü kalmayınca bıraktım. Arkamı dönüp Beta Sinta'ya doğru sendeledim. Çıplak kollarımı yakaladığında nefesim kesildi. Gözleri fırtına bulutları gibiydi. Parmakları öyle sıcaktı ki.

"Pembesin!" Kıkırdadım, sesim kulaklarımda çok garip ve yabancı bir his bıraktı.

Kaşlarını çatması beni güldürdü. Yüzü gözümün önünde bir belirip bir kayboluyordu. Her şey loş, pembemsiydi ve tam olarak düz durmuyordu. Dünya vızıldıyordu. Etraf esnek bir hâl aldı ve kenarları titreşmeye başladı.

Başım döndü, dengemi sağlamak için elimi Beta Sinta'nın göğsüne koydum. Kalbi avucumun altında atıyordu, göğsünün düzenli bir şekilde yükselip alçalması beni büyüledi. *Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı.* Benim soluk alıp verişimin onunkine uyması tamamen normal görünüyordu.

"*Poseidon'un taşakları!* Bana ne halt ettin böyle?"

Büyüsünü aldığım, suratı kıpkırmızı olmuş, öfkeden köpüren adama döndüm. Bir insanın doğal büyüsü birkaç saat içinde geri dönerdi ama bu büyüden ziyade bir sihir gibiydi. Gözlerimi kırpıştırarak adama odaklandım, adam yan durmasın diye başımı

eğdim. Adam sendeledi ve sarsıntılar sırım gibi bedenini titretti. O da pembeydi ve labirentteki Minotauros kadar kızgındı.

Beta Sinta elimin altında gerildi.

Adam, "O dozun bir gün sürmesi gerekiyordu!" diye hırladı. "Onun için çok gümüş ödedim. Geri ver!" diye kükreyerek bana doğru atıldı.

Beta Sinta kolunu belime dolayıp beni çevirerek yoldan çekti. Adam resmen uludu ama ben sadece kahkaha atabildim, hatta bir bıçak çekip gözlerinde deli bir bakışla bana doğru salladığında bile.

Beta Sinta'nın göğsünden hiddetli bir ses yükseldi. Boştaki eliyle atılıp adamın titreyen elindeki bıçağı düşürdü. Sonra herifi gırtlağından yakaladı. Etkileyiciydi. Hızlıydı.

Beta Sinta'nın kollarından biri hâlâ bana dolanmış hâldeydi ve beni yan tarafına yapıştırıyordu. Diğer elini ise tam burnumun önünden uzatmıştı. Tam kararında güçlüydü, bronzdu, sırım gibiydi, biçimliydi; bütün kolu neredeyse direnilmeyecek kadar çekiciydi. Kasları kasılıp kıvrılırken uzanıp onları sıkmamak için kendimi zorlamam gerekti.

Beta Sinta adamı yere fırlattı. Kato, Flynn ve Carver etrafımızdaki yerlerini aldılar, acayip ölümcül görünüyorlardı. Alkışlayarak sırıttım –iyi bir dövüşü *seviyordum*, gerçi bu dövüş pek adil değildi– sonra gözlerimi kırpıştırdım. Ya Flynn'in üç ayağı vardı ya da ben halüsinasyon görüyordum.

"*Ne* dozu?" Beta Sinta'nın sesindeki ölümcül ton ensemdeki tüyleri diken diken etti. Bir ürpertiyle sarsıldım ve belimdeki tutuşu daha da sıkılaştı.

Adam düştüğü yerden güçsüz bir şekilde, ağzı açık bize bakarken Beta Sinta kemerinden bir bıçak çıkarıp bir saniye bile tereddüt etmeden fırlattı. Bıçak adamın kulağından bir santim öteye saplandı, keçe gibi olmuş kahverengi saçından bir tutamı kesti.

Beta Sinta alçak, öfkeli bir sesle, "Sonraki acıtan bir yere gelecek," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Acımasız."

Fırtına bulutlarını andıran gözleri benimkilere çevrildi. "Sana kimse dokunamaz."

Kafam karışmış bir hâlde altdudağımı dişledim. "Sen bana dokunuyorsun."

Gözleri dudaklarıma odaklandı. "Ben istisnayım."

Nefes alamadım. İçimdeki her şey aniden sıvılaştı ve hafifledi. Bana yine bir korsanı hatırlattı. Karanlık. Sert. Korkusuz. Ona gülümsedim, kollarına atılıp yüzümü boynuna gömmenin sorun olup olmayacağını merak ediyordum.

Gözlerimiz buluştu. Onunkiler erimiş gümüş gibiydi, bacaklarım birden güçsüzleşti. Ona doğru sallandım ve Beta Sinta'nın parmakları kalçamda seğirip beni daha yakına çekti. Derin bir nefes alırken gözlerini kapadı. Gözlerini yeniden açtığında çenesi sertleşti ve hırlayarak yerdeki adama döndü. "Bekliyorum."

Ben de gözlerimi kısarak ona döndüm, suçlayarak parmağımı uzattım. "Cevapla ya da öl!" Adamın yüzünde kalan rengin kalanı da attı, ben de kahkahalara boğuldum.

"Öfori," diye sızlandı, doğrulup oturmak için uğraşıyordu. "Onun için beş gümüş ödedim, bu küçük sülük tek bir dokunuşla çaldı." Benden tarafa doğru tükürdü. Tükürüğü çizmemden bir adım öteye düştü. Pembeydi.

Beta Sinta'nın boğazından gelen hırıltı bana patlamak üzere olan bir volkanı anımsattı. Bu iş çirkin bir hâl alabilirdi. Bunun için hiç havamda değildim.

"*Sen bana* çarptın." En azından ben öyle yaptığını düşünüyordum. Beta Sinta'nın kolunu üzerimden çekip uzaklaştım, bir ayağımı diğerinin önüne koymanın çok çaba gerektirdiğini fark ettim. İp gerilince sendeledim. Beta Sinta belime koyduğu sert bir elle dengemi sağladı. Devam etmeden önce ona adamı haşat edene kadar dövmek ister mi diye soracaktım ama bu Beta Sinta'ydı. Kibar olmaya gerek yoktu.

Carver alçak bir sesle, "Bağımlı ne olacak?" diye sordu, Beta Sinta'nın fırlattığı bıçağı geri verdi.

"Bırak onu," diye cevapladı, bıçağını kılıfına soktu. Dirseğimin

dibindeydi, sıcaklığı kolumu kavuruyordu. "Takip etmediğinden emin ol."

Bağımlı görüş alanımdan çıkar çıkmaz kafamdan da çıktı, diğer her şey gibi puslandı. Neşeli, umursamaz bir şekilde mırıldandım, pazar tezgâhlarının üzerinde aşağı yukarı süzülüyordum. Başka bir şeye ihtiyacım vardı. *Neye?*

Hatırlayamıyorum. Cidden umurumda değil.

Ayağım takıldı. Beta Sinta beni yakaladı, ellerini belime doladı.

"Öforiyle uçuyorsun." Bana tutunuyordu. Sanırım beni ayakta tutuyordu. Geniş elleri göğüskafesimden yukarı çıkarak beni hareketsiz tuttu. "Güçlü bir doz, senin iki katın bir erkek için ayarlanmış." Bakışlarını bana çevirdi. Gri gözlerinin en koyu yerinde kendi yüzümün yansımasını gördüm. "Bu nasıl oldu?"

Kulağına fısıldayabilmek için başını eğmesini işaret ettim. Yanağı benimkine değdi, sıcaklığı içime yayıldı. Çenesine bastırdım, iki günlük sakalının nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Azıcık battı ama kötü değildi.

"Ben büyü çalabiliyorum," dedim ona. "Sende biraz olsaydı seninkini de çalardım."

Başını kaldırdı, gözleri gölgeliydi. İfadesinden ne çıkaracağımı bilmiyordum. Hiçbir şeyden ne çıkaracağımı bilmiyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, kendimle bu kadar bağlantısız, kafam karışmış ve mutlu olmamıştım. Artık korkmuyor olmak rahatlatıcıydı. Çok özgürleştiriciydi. Bunu daha sık yapmalıydım. Hayatımın zirvesini yaşıyordum!

"Verebiliyorum da." Öforinin birazını Beta Sinta'ya yönlendirdim. Sekerek bana geri döndü ve kaşlarımı çattım. "Hiç istemiyor musun?" *Seçim şansı var mı ki?* Tekrar denedim, aynı şey oldu. "Seninle ilgili çok garip bir şeyler var." Nedense bu beni öyle çok güldürdü ki sesim anırır gibi çıktı.

Gülmeyi kestikten sonra sorunun bende olabileceği aklıma geldi. Beta Sinta'nın ellerinden kurtulup büyünün birazını Kato'ya attım.

Sırıtıp sola doğru eğildi. "Her şey pembe!" Döndü, dengesini

kaybetti ve çizmelerin, kemerlerin ve diğer deri eşyaların olduğu bir tezgâha yığıldı.

"Tanrılar aşkına!" diye homurdandı Beta Sinta. Öfkeli satıcıya rahatsızlık yüzünden bir gümüş para verdi. "Flynn. Onunla ilgilen. Hana geri götür. Aptalca bir şey yapmadığından, başka bir şeyi yıkmadığından ya da kazayla birini öldürmediğinden emin ol."

"Ah, hayır!" diye haykırdım. "Kazayla öldürmemeliyiz. Sadece kasten."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye homurdandı, elimi tutup beni çekiştirdi. Ölüm listesinde sıradaki kişi ben olabilirmişim gibi bakıyordu.

Kıkırdadım. Carver takip etti.

"Nereye gidiyoruz?" Beta Sinta'nın etrafında bir Fisa dansı yapıyordum, onu daireler çizmeye zorluyordum. Tekmelediğim kum taneleri kış güneşinin altında buz kristalleri gibi ışıldadı. Soğuğu özlemiştim, insanın beynini donduracak cinsten bir soğuğu.

Beynim nerede? Kafamı hissedemiyorum!

Ellerimi hemen yukarı kaldırdım, saç örgümü kafatasımı hissedene kadar kurcalayıp ikiye ayırdım. *Ah, güzel, hâlâ orada.*

"Almamız gereken bir şey daha var," dedi Beta Sinta.

"Biliyordum!" Ellerimi neşeyle çırptım. "Ne?"

"Havlu."

Bu sıkıcı geldi. Parlak bir şey gözüme takıldı. Sağa doğru gidince Beta Sinta'yı da yanımda çektim. "Bir kılıç! Kılıç istiyorum. Kılıç alabilir miyim?"

"Sen kılıcı kaldıramazsın bile," dedi ama yine de satıcının tezgâhına kadar beni takip etti.

"Kaldırabilirim. İzle beni." Tüccarın malları arasındaki en parlak, en büyük kılıca uzandım. Kıpırdamadı. "Bu garip. Biri yapıştırdı herhalde." Kılıca doğru eğildim ve yüzüm metale değene kadar devam ettim.

"Ay!" Burnumu ovaladım ve parmağıma kan bulaştı. Kırmızı sıvıyı görmek beni endişelendirmeliydi ama nedenini hatırlayamadım.

"Kan." Annemin sesi uzaklardan bana dadandı. *"Dök. Saç. İçinde yıkan. İnsanların senden korkmasını sağla."*

İçimde kahkaha birikti. Daha önce annemi komik bulduğum hiç olmamıştı. Bu öfori şeyi harikaydı!

Beta Sinta burnumu incelemek için eğilip yaklaştı. Sıcak, nasırlı parmaklarıyla saçımı yüzümden çekti hafifçe.

İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırıp parmaklarımı yanaklarındaki siyah sakallarda gezdirdim. "Hımm. Batıyor."

Bakışlarıyla beni olduğum yere çiviledi, ellerimi tutup yavaşça aşağı indirdi, parmaklarımı gevşekçe kendi elleri arasına hapsetti. Başparmakları eklemlerimin üzerinden geçti, kaburgalarımda sevimli bir çırpıntı oldu.

"Önemli bir kesik değil," derken sesi normal olmayan bir şekilde yumuşaktı. Birkaç kalp atışı geçtikten sonra beni bıraktı ve satıcıya dönüp masanın öbür ucundaki kısa kılıcı işaret etti.

Satıcı kılıcı ona verdi; Beta Sinta silahı inceledi, ağırlığını, dengesini tarttı ve bıçağın düz olduğundan emin oldu.

"Alıyoruz," dedi en sonunda. "Bir de hançer kılıfları olan en küçük kılıç kemerinizden verin."

"Bana kılıç mı alıyorsun? Bıçaklarım için de bir kemer mi?" Heyecanlanarak ahtapot gibi üzerine atladım, kollarımı ve bacaklarımı dolayarak ona tutundum. Aslında daha çok dört kollu bir yaratık gibiydim. Öyle bir şey var mıydı ki?

Tanrılar aşkına. Teni alev alevdi.

Beta Sinta kollarını etrafıma doladı. Kulaklarımda gök gürültüsü gümbürdedi ve başımı eğip daha fazlası için dinledim. Beta Sinta tamamen hareketsiz durdu. O da duyuyor muydu? Sonra öyle derin bir nefes aldı ki göğsü şişerek bana dayandı. Baş döndürücü bir his üzerimden geçti. Verdiği titrek soluk ensemdeki saçları uçuşturdu ve omurgamdan aşağı bir ürperti yolladı.

Titredim, nefesim kesilerek kıkırdadım. "Ahh! Gıdıklanıyorum!"

Boğuk bir gülüşle uzuvlarımı kendinden ayırdı ve beni ayaklarımın üzerine bıraktı, korumacı bir şekilde yanımda duruyor-

du. Elimde olmadan ona gülümsedim. Tam bir muammaydı. Çok kendini beğenmiş ancak çok mantıklıydı.

"Kılıç gerçekten benim için mi?" diye sordum.

Elleri belimde oyalandı, açtığı parmaklarını yanlarıma hafifçe bastırıyordu. "İstediğini söyledin."

Gülümsemem genişledi. "Madem öyle *iki* tane istiyorum! İki yana birer tane." Havamı şimdiden hayal edebiliyordum.

Kahkaha attı, yüzü keyif ve hoşgörü karışımı bir ifadeyle doluydu. "Bir taneyle başlayalım," diyerek beni bir gölgeliğe doğru çekti.

Başımı kaldırıp ona baktım. Beynim pusluydu, uzuvlarım hafiflemiş hâldeydi ve daha önce kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Gümüşi gözlerindeki tanımlayamadığım sıcaklık nefes almamı zorlaştırıyordu.

Beta Sinta kılıcın parasını ödedi. Kısaydı, seksen santim falandı, defne yapraklarından gevşekçe örülmüş bir sepeti andıran bir kabzası vardı.

"Alabilir miyim?" diye sordum, yanında zıplayıp duruyordum. "Alabilir miyim? Alabilir miyim lütfen?"

"Hayır."

"Neden alamıyorum?"

"Sana güvenebildiğimde alabilirsin."

Bu mantıklıydı. "Tamam."

"*Tamam* mı?" Kara kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar mı?"

"Ne bu kadar mı?" Kulağımda vızıldayan bir arı vardı. Kahkaha atarak vurup uzaklaştırdım. Bir ata dönüşüp uzaklaştı. "Şunu gördün mü?" diye haykırdım.

"Neyi gördüm mü?"

"Arıyı. At arıyı. Pembe olanı."

Beta Sinta gözlerini devirdi, yapacağını asla düşünmediğim bir şeydi, elimi tuttu ve beni pazara doğru sürükledi. Renkler, sesler ve baharatlı kokular beynimdeki sise doğru döndü. Ben onlara doğru süzüldüm. Dans etmek zorundaydım. Dans ettim ve asla olmama izin verilmeyen çocuklar gibi sektim. Mutluydum. Hiçbir

şeyden korkmuyordum. Arkamı kollamak zorunda değildim. Kocaman bir kelebek bunu benim için yapıyordu.

Omzuma kondu, kanatlarını çırptı ve fısıldadı: "Ben sana göz kulak olacağım."

Işık saçarak ona baktım. "Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Beta Sinta.

"*Ben* etmem."

Kaşlarını çattı ve kahkaha atarak biraz daha dans ettim. Düştüğümde Carver kalkmama yardım etti. Gülümsedim ve en iyi reveransımı yaptım. Gerçekten güzel yapmıştım. Üç krallıkta da daha iyisini yapacak bir prenses yoktu.

Carver eğilerek karşılık verdi ve korkunçtu. Homurtu sesi çıkarana kadar güldüm. Annem bunu onaylamazdı.

Beta Sinta elimi hafifçe çekti, sağa doğru sendeleyip havlulardan bir denize konuverdim. Asılılardı ve sallanıyorlardı, öğlen rüzgârında gökkuşağı gibi savruluyorlardı. Zıplayıp en yüksektekine dokunmaya çalıştım, Beta Sinta tezgâhtakilere bakıyor, kendine has tavrıyla bir şey arıyordu.

"Bu olsun," dedi satıcıya. Orta boydu ve iğrenç bir sarı tonuydu.

"O benim için mi?"

Başını sallayınca yüzümü buruşturdum.

"O olmasın. Kerberos üstüne kusmuş gibi görünüyor." Etrafa bakındım. "Şunu istiyorum!" Parlak kırmızıydı ve üç kat daha büyüktü. *Harika!*

Sarı havluyu tezgâha bıraktı ve kırmızıyı satın aldı. Pazarla işimiz bitince beni tekrar hana yönlendirdi. Aniden başım döndü, taş sokağın ortasına çöktüm, ip belini kesince Beta Sinta homurdandı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Oh olsun. Beni çözebilirdin. Ya da gitmeme izin verebilirdin."

Pis pis gülümsedi. "Bütün bu eğlenceyi kaçırayım mı yani?"

Kahkahalara boğuldum. Bir saniye sonra o da sırıttı. Gülümsemesi genişti ve kalbimi düzensizce attırıyordu. Burnu biraz ke-

merliydi ama yüzünü daha farklı, daha ilginç kılıyordu. Yara izi de öyle. Ondan neden hoşlanmadığımı hatırlayamadım. Aslında ben...

Başımı hızla çevirdim. Bir şey hissediyordum. *İstiyordum*. Ayağa fırladım, ayaklarım uçuyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Beta Sinta yanımda uzun adımlar atıyordu. Carver diğer tarafımda kolayca ilerliyordu.

Cevap vermedim çünkü bilmiyordum, bir köşeyi dönüp de bir hamamın basamaklarından hızla çıkıncaya kadar. Ön kapılardan hızla içeri dalınca çıkmakta olan bir çifti korkuttum. Beyaz cüppeleri uyumluydu, dövülmüş altından kemerlerle tutturulmuştu. *Parlak*!

Kadının kemerine uzandım. Elimi itip uzaklaştırınca gitmesine izin verdim. Burada daha önemli bir şey vardı.

Kadınlar ve erkekler için ayrı taraflar vardı. Hangisinin nerede olduğunu umursamadım, öğrenmek için de durmadım. Sağa dönüp mermer koridorda koşturdum. Ayağımın altında dalgalar vardı. Parmaklarımın arasından serin köpükler kıvrılıyordu. Bir Satyr beni kovalayıp yanaklarımı çimdiklemeye çalışınca gülerek ciyakladım.

Uzun, ağır bir kapı beni olduğum yerde durdurdu. Koluna uzandım ama niyeyse ıskalayıp duruyordum.

"Daha önce hiç böyle bir şeye maruz kalmadın sanırım," dedi Beta Sinta, yanımdan uzanıp kapıyı açtı.

"Sen kaldın mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. Gözlerinde gümüş tutamları dans ediyordu. Gecenin derinliğindeki uzak galaksiler gibi ışıldıyorlardı. Yıldızlardan kümelere baktım, düşüyor, düşüyordum...

Carver beni uzaydan alarak, "Eğlenceli görünüyor," dedi.

Sırım gibi kılıç ustasına döndüm. "Biraz ister misin? Muhteşem!"

"Hayır, teşekkürler." Carver sırıttı. "Başka bir teklifin var mı?"

Kıkırdayıp kızardım. Sonra gülümsemem surat asışa dönüştü. "Flört etme."

Carver, Beta Sinta'nın dik bakışını önemsemeden alınmış gibi yaptı. "Niyeymiş o?"

"Bilmiyor musun? Poseidon acayip şekilde sinir bozucu abini bir kehanet rüyasıyla bana yolladı. Hayatta bir defa olan bir şey. Çoğu insan haricinde tabii. Çoğu insan asla görmez. Neyse." Gözlerimi devirdim. "Muhtemelen bir *anlama* geldiğini düşünüyor." Alayla güldüm. "Keçi taşağı yemeği tercih ederim. Ya da keçi boku." Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Ya da keçi peyniri!" diye bağırdım coşkuyla.

Gözlerini bana dikip baktılar. Açık ağızlarıyla sinek yakalayabilirdim. Sinek istemiyordum ki, pembe olanları bile.

Beta Sinta, "Kehanet rüyası mı?" dedi.

Carver, "Bilgi kuyusu gibi," diye mırıldandı.

"Ne? Hiç duymadınız mı?" Omzumu silktim. "Sıcak bastı." Suyu hatırlayarak döndüğümde kendi ayağıma takıldım ve yere yapıştım.

Beta Sinta beni ayağa kaldırdı. Kör bir ihtiyaçla güdülenerek koştum. Çizmeli adımlar takip etti. İp gerildi ve üç çıplak adamın olduğu bir bölmeye girdiğimizde gevşedi. Şaşkın ifadelerine güldüm ve kendi tuniğimi çekip başımdan çıkardım.

Beta Sinta'nın gözleri büyüdü. "Tanrılar aşkına, Cat!"

Soyunmayı sürdürdüm, kıyafetlerimi dağınık bir yığın hâlinde atıyordum.

"Dışarı!" diye kükredi.

Herhalde korkutucu bir şeyler görmüş olmalıydılar çünkü üç adam da havuzdan çıkıp koşturdu, göletleri boş bıraktılar.

Adamlar ortadan kaybolduğunda yeniden Beta Sinta'ya döndüm. Bana korkutucu görünmüyordu. Çenemi kaldırıp onu inceledim. Saçları yıldızsız bir gece gibiydi, parlaktı ve ensesinde yumuşakça kıvrılıyordu. Uzanıp ipeksi tutamlarla oynadım. Parmaklarıma mürekkep fışkırmış gibi görünüyordu.

Gülümseyerek, yüzüne düşen kaçak tutamları geriye doğru çekip başını okşadım. "İyi Beta."

Boğazından boğuk bir hırıltı geldi.

"Hav," diye karşılık verdim.

Sırıttı. Sonra gözleri çıplak göğsüme indi. Gülümsemesi dondu kaldı, burun delikleri genişlerken elleri kıvrılarak yumruk oldu.

İçimde bin küçük kanatla birlikte sıcaklık patlayıverdi. Boynumdan yukarı bir kızarıklık tırmandı. Yakıcı bakışının altında meme uçlarım sertleşti ve aniden kendi memelerimin fazlasıyla farkına vardım. Salınışlarının ve ağırlıklarının, yuvarlaklıklarının. Çenesinde bir kas seğirirken gözlerini biraz daha aşağı kaydırarak geri kalanımı da inceledi. İfadesi yemek bulan aç bir adamın yüzünü anımsatıyordu. Odaklanmış. Aç. Yumulmaya hazır.

"Beni çöz ya da suya gir." Sesim boğuktu. İçimde bir kelebek sürüsü vardı.

Beta Sinta beni Carver'ın görüş alanından çıkarmak için yaklaştı, kardeşine dışarıya çıkmasını emretti. Aldıklarımızın çoğunu taşıyan Carver her zamanki cesaret gösterisiyle geriledi. Beta Sinta'nın omzunun üzerinden ona ateşli bir öpücük attığımda karşımdaki adamın göğsünden vahşi bir ses yükselince afalladım.

Carver dışarı çıkarken kahkaha attı. Kaçıyor gibiydi.

Ilık hava tenimi okşadı. Her yerimi. Beta Sinta'nın sıcaklığı. O kadar yakındı ki. Sanırım önemli bir şeyi unutuyordum.

Gümüş gözleri benimkilerle buluştu. "Bensiz gitmeyeceğine dair bana bağlayıcı sözünü ver."

"Tamam."

"Söyle."

Gözlerimi devirip reverans yaptım, gösterişli bir jest de ekledim. "Buradan sizsiz ayrılmayacağım, Ah Yüce Olan."

Dudakları seğirdi ve resmen kendimle gurur duydum, onu güldürdüğüm için garip bir şekilde memnundum.

Beta Sinta ipi çözdü, sanırım bu daha fazla umursamam gereken bir şeydi. Parmakları belime doğru düzgün değmedi bile ama azıcık teması nefesimi kesti ve karnım kasıldı. Dokunduğu yerlerde ufak alevler derimi yalıyordu. Hoşuma gitmemeliydi ama gitti.

İp düştüğü anda derin bir nefes alıp havuza daldım ve bir baştan ötekine kadar suyun altından yüzdüm. *Huzur.*

Yüzeye çıkarak kahkaha attım, sonra saatlerce sürmüş gibi hissettirecek kadar yüzdüm. Ellerim ve ayaklarım pörsümüş üzümler gibi buruştu ama yüzmeye devam ettim, kulaklarımda Poseidon'un okyanusu vardı. Beta Sinta havuzun yanında gidip geliyor, üzerime gölge düşürüyordu. Ona su attığımda kaşlarını çattı. Onu suya çağırdım ve başını iki yana salladı. Neden bana katılmadığını bilmiyordum. Bu kadar eğlendiğim olmamıştı... Hem de *hiç*. Bu kadar suratsız olması ne kötüydü.

Karanlıktan sonra yorgunluk bir Kyklop'un yumruğu gibi üstüme çöktü. Gevşedim, kaslarım kullanılmış, yorgun ve öyle ağırdı ki zar zor hareket edebiliyordum. Hiçbir şey pembe değildi. Hiçbir şey harika değildi. Kafam puslu ya da mutlu değildim ve Beta Sinta'nın çırılçıplak yüzüşümü izlemesi bile artık komik değildi. Nefes nefese görünmez olmaya çalıştım, önceden unuttuğum önemli şey buydu ve yapamadım. Çok zayıftım. Yeniden denedim ama hiçbir şey olmadı. Yüzümden kan öyle hızlı çekildi ki gözlerimin önünde noktalar gördüm.

Beta Sinta'nın bakışları keskinleşti. Bir adım yaklaştı, tereddüt etti, sonra durup her an hareket edecek gibi kaldı.

Utancım beni karanlık yerlere taşırken yüzüm alev aldı. Bunun yerine yüz defa dayak yemeyi tercih ederdim. *Bu* işkenceydi.

Gözlerim acıyordu, gözyaşlarıyla savaştım. *Kediler ağlamaz.* Fakat bu defa ağlayabilirdim sanırım. Yılların kederi üzerime çöktü ve ürperdim, krallıkları Cat belasından kurtarmak için kendimi boğmayı düşündüm.

Suda ayakta durup başımı aşağı eğdim, siyah saçlarım omuzlarımda bir tavus kuşunun tüyleri gibi süzülüyordu. Sudaki ayak parmaklarımı görebiliyordum. Her şeyi görebiliyordum. O da görebiliyordu yani.

"İşte bağımlılar bu yüzden sürekli doz alıyor," dedi havuzun kenarından. "Sona erdiğinde berbat oluyor."

Burnumu çektim. Ona bakamadım. Bakmayacaktım.

"Gel." Seçtiğim aşırı parlak kırmızı havluyu kaldırdı. Korkunç ve kocamandı.

Ben basamaklardan çıkarken bakışlarını kaçırdı. Gözlerim acıyordu. Başım ağrıyordu. Titriyordum. Üşümüyordum ama titremeyi kesemiyordum. Dişlerim bile takırdadı, bu tamamen yeni bir deneyimdi.

Kendimi zar zor dik tutarken Beta Sinta havluyu etrafıma doladı. Beni kuruladı, elleri şaşırtıcı şekilde nazikti. İstilacı değildi, verimli bir şekilde çalışıyordu ve *–tanrılar aşkına, bunu düşündüğüme inanamıyorum–* garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım, ilk defa kendimden ondan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordum.

"Neden aldın onu?" Havluyu bana daha sıkıca sarmak için üzerime doğru eğildi. Kara kirpikleri gözlerini gizledi. Siyah saçları öne doğru dökülüp çıplak omzuma sürtündü.

İçimden bir heyecan dalgası geçti, bu defa daha sıcaktı.

"Büyü içimde olmak istedi." Sesim duman gibi cılızdı. Hissettiğim gibi çıkıyordu. "Kontrol edemedim. Denemedim bile."

"O adamın büyüsü değildi. Bir tür efsundu." Beta Sinta doğruldu. Meşale ışığı altında yüzü gölgeli görünüyordu, gözleri okyanusun geceleyin görünüşü gibiydi, karanlık ve derin. Yakındı, çok yakındı ama geri adım atacak ya da bakışlarımı kaçıracak kadar bile dermanım yoktu.

"Önemli değil," dedim umursamadan. "Benim için aynı."

Yine havluyla oynadıktan sonra dirseğimden hafifçe çekti. "Hadi gidelim," derken sesi her zamankinden daha kalındı.

Yapabileceğimden emin değildim. Kıyafetlerimi buldum, bir adım attım, iki... ve sonra yere düşüp yanıma dönerek kıvrıldım, yanağımı serin mermere bastırdım.

Beta Sinta eşyalarımı topladı, sonra tek kolunu dizlerimin altına, diğerini de sırtıma koyup beni ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı. Karşı çıkacak enerji bulamadım, başımı omzuna dayayıp tuniğini sırılsıklam ettim. Gözlerimi kapadım, nefesimin sıcaklığının onun boynundan geri bana geldiğini hissettim.

"Asla kötü kokmuyorsun," diye mırıldandım.

"Kokmalı mıyım?"

"Bu seni de geri kalanımız gibi ölümlü yapardı."

"Ben ölümlüyüm. O yüzden ihtiyacım olan şey..."

"...benim yardımım," diye bitirdim bezgince, ağır gözkapaklarımı açılmaya zorlayarak.

"Bu bir oyun değil, Cat."

"Sadece beni burada bırak," diye inledim. "Beni oraya kadar taşıyamazsın."

Bana inanamıyormuş gibi homurdandı. "Yani en kıymetli hazinemi arkamda mı bırakayım?"

Büyülü değerime rağmen, daha önce kimsenin kıymetli hazinesi olmamıştım. "Ben kullanılmayacağım."

Geniş ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dudakları anlamlı ve öyle... *yakındı* ki. "Egeria seni ikna edip bizim tarafımıza çekecektir."

Bundan şüpheliydim. Gürültülü bir şekilde esnedim, burnumun ucu kazara Beta Sinta'nın boynuna değdi. Sıcaklığına, sağlam gücüne çekildim, daha yakına sokulmak istedim. Tam bu isteğime boyun eğecektim ki panik hissi içimi parçaladı.

Ah, tanrılar aşkına! Her şey sona erdi. Sekiz yıllık saklanmanın ardından olan şeye bak.

O anda kendimden daha fazla nefret etmemin mümkün olduğunu sanmıyordum ama yanılmıştım. "Bu iş o kadar uzamayacak."

"Yanılıyorsun. Birçok konuda yanılıyorsun."

Peşini bıraktım. Daha büyük sorunlarım vardı. "O kılıcın üzerine kanım aktı ve ben seyrelterek etkisini hafifletmedim." O sırada umursamamıştım. Dedikleri doğruydu, uyuşturucu insanı salağa çeviriyordu. "Kanımın izini sürecekler. Saatler oldu. Çoktan yola düşmüşlerdir."

Gerildi, sesi bıçağın keskin ucu gibi sert ve tehlikeliydi. "Kim?"

Yine esnedim. Belli ki krallıklardaki en korkutucu insanlar bile iliğe kadar işleyen yorgunlukla ve uyuşturucu yoksunluğuyla başa çıkamıyorlardı. "Senin suçun. Beni açığa çıkardın."

Kollarını sıkıp beni göğsüne hapsetti. "Seni koruyacağım."

Gözlerim kapandı, karanlık beni bir tabut örtüsü gibi sarmaladı. Ne kadar ömrüm kaldığı konusunda ilk kez endişeleniyor değildim.

Beta Sinta'nın kalbi elimin altında gümbür gümbürdü.

"Deneyebilirsin," diye fısıldadım ve bilinmezliğe doğru kayıverdim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KONUŞMA SESLERİYLE UYANDIM. BAŞIM ZONKLUYORDU. Bir yataktaydım, incecik bir örtünün altında hâlâ havluma sarılı vaziyetteydim ve bileğimden yatağa bağlıydım. İlk içgüdüme uydum ve düğümü çekiştirdim. Kıpırdamadığında uyuyormuşum gibi yaparak dinledim. Duyduğum ilk şey, peşimde kimin olduğunu soran Flynn'in boğuk sesi oldu.

"Benim de öğrenmek istediğim bu." Beta Sinta'nın cevabında bezginlik vardı. Volta atıyordu, uzun adımları ahşap zeminde düzenli bir ritim tutturmuştu. "Bana herkesin onun düşmanı olduğunu söyledi. O sırada abarttığını düşündüm ama kraliyetten ya da asillerden herhangi biri kralseçeni ele geçirmek için herkesi öldürür. Kız büyü çalabiliyor. Görünmez oluyor. Hatta belki bir ejderhaya bile binebilir. Başka neler yapabildiğini sadece tanrılar bilir. Hatta bıçakla bile fena değil."

Fena değil mi? Fena değil mi! Neredeyse öfkeden gözlerimi açıyordum.

Beta Sinta'nın ayak sesleri yatağın yanında durdu. Sıcak parmaklarını benimkilere sürttü. "Onu kim istemez ki?"

Ses tonundaki bir şey karnımın kasılmasına sebep oldu. İçime yine şu korkunç, vıcık vıcık his çöktü.

Carver sohbete katıldı, sesi derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Burada bildiğimizden daha fazlası var. Onun hakkında daha fazlası var." Yüksek sesle soluk verdi. "Onu koruyabilir miyiz?"

Şüpheliyim.

"Onu saklayabilir miyiz?" diye sordu Flynn.

Belki.

"Onu Egeria'ya götürmemiz gerek," dedi Beta Sinta.

Of! Yine şu kadın.

Kato, "Öncelikli sorunumuz kimin geldiği," dedi. "Geri kalanla daha sonra uğraşırız."

Akıllı Kato. Çöpten kurtulup ortalığı nasıl temizleyeceğini biliyordu. Kapalı gözkapaklarımın ardında geniş omuzlarını, Adonisvari yüz hatlarını, gülen mavi gözlerini ve güneşte açılmış sarı saçlarını gördüm. Zihnimde bana göz kırpıyordu, üç bıçağı da ağacın yumrusuna girmişti. Bunu ona ben göstermiştim.

"Hızlıca at sürüp ordunun üçte birini getirebilirim," diye önerdi Flynn.

"Hayır. Onlar kaleyi koruyor." Beta Sinta'nın sesinde kesin bir ton vardı ve kafamın içinde bile gözlerimi devirdim. *Kaleyi –ve sevgili Egeria'sını– koruyorlar.*

Carver, "Daha fazla Magoi bulup koruma karşılığında para ödeyebiliriz," diye önerdi.

Beta Sinta, "Bu sadece onu daha çok ortaya çıkarır," derken yeniden volta atmaya başladı.

Beta Sinta'nınkilere başka ayak sesleri katıldı. Bu adımlar daha ağır, daha titizlikle atılıyordu. "Peki ne yapıyoruz?" diye sordu Flynn.

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Sonra Beta Sinta'nın sesi tepemden geldi, alçak sesli ve kendinden emindi. "Birlikte kalıyoruz, her zaman yaptığımız gibi. Dördümüz, yenemediğimiz bir düşmanla hiç karşılaşmadık."

İçime boş bir his yayıldı. Sirkteki karyolamda uzanıyor, Aetos, Desma, Vasili ve Selena'nın aynı sohbeti yaptığını dinliyor olabilirdim. Fakat onlar beni yıllar boyunca sevmiş ve korumuşlardı. Beta Sinta sadece beni kullanabilmek için hayatta tutmak istiyordu.

Yaşamak istiyordum. En azından ilgi alanlarımızdan biri ortaktı.

Soluğumu verip konuşmaya başladım. "Silahlı adamlar göndererek başlayacaklar. En az yirmi kişi, kiminin büyü gücü de olacak. O işe yaramazsa yaratıkları gönderecekler. Kentaurlar, kobaloslar... o tür şeyler işte. Hatta belki bir ejderha." Gözlerimi açtım. Başım zonkluyordu ve gaz lambasından gelen ışık kafatasıma saplanan bir hançer gibiydi. "Bu arada, umarım Lamia kanınızı içer ve kalplerinizi yer."

Carver sırıttı. "Lamia sadece çocukları yer."

Ofladım. "Sen öyle san."

"Tekrar hoş geldin." Flynn örtünün üzerinden ayağıma pat pat vurdu.

İnleyerek doğrulup oturdum ve başımı tuttum.

"Baş ağrısı en az Harpya yuvası kadar eğlenceli," dedi Kato. Yüz ifadesi gergin, her zamankinden daha solgundu. "Bunun için sağ ol."

Ona kaşlarımı çattım. "Tanrılar alaycılığı hoş görmez."

"Burada hiç tanrı görüyor musun?" diye sorarken ellerini genişçe açtı.

"Mesele de o zaten. Sana bir şimşek atana kadar onları görmezsin."

Dudakları güçsüz bir gülümsemeyle titredikten sonra gözlerini sımsıkı kapadı ve başını eğip burun kemerini sıktı.

Harika. Adonis'i bir doz öforiyle yıkmıştım. Kendimi suçlu hissettim.

Beta Sinta yatağın yanında çömelip benimle göz hizasına geldi. "Neyin geldiğini nasıl biliyorsun?"

Kızararak bakışlarımı kaçırdım. Havuzdayken bana yönelen yakıcı bakışlarını hatırlamadan edemiyordum ya da uyku beni bilinçli düşüncelerden uzaklaştırmadan önce kollarını etrafıma nasıl sıkıca sardığını.

Aşağı bakarak battaniyeyi çimdikledim. "Deneyim. Sadece bir önsezi. Yanılıyor olabilirim."

"Daha önce hiç yanıldın mı?" diye sordu.

"Evet. Ne yazık ki."

Ağırlığı döşeği çökertti. "Bizimle işbirliği yap, Cat. Sana yardım edeceğiz."

Gözlerim hemen yukarı fırladı. "Siz olmasaydınız tehlikede bile olmayacaktım!" En azından hemen. "Ben ekibinizin bir parçası değilim. Bunu ne zaman kafana sokacaksın?"

"İhtiyaç duyduğun her şeye sahip olacaksın," diye karşı çıktı Beta Sinta. "Para, barınak, koruma."

Gerçekten de bir insanın istediği her şeyin bu olduğunu mu sanıyordu? Bunun için kendimi bir sürü Magoi asiline satabilirdim. "*Senin* korunmaya ihtiyacın var mı?"

"Bazen."

"Benim yok. Kimseye ihtiyacım yok." *Gözüm seğiriyor mu acaba?*

Beta Sinta ciddi bir ifadeyle beni izliyordu. "Bu kulağa yalnız bir hayat gibi geliyor."

Tanıdık bir delik göğsümün içinde genişçe açıldı, yutkundum, dördünü de görmemek için gözlerimi yumdum. Gözlerimi yeniden açtığımda hâlâ bana bakıyorlardı ve o kadar nefreti toplayamayacak gibiydim. Şey, elbette Beta Sinta'ya saçacak biraz nefretim vardı ama kendi kafamda bile o kadar dramatik değildi. Başka bir yenilgi gibi hissettiriyordu sadece. Beni yakalamıştı. Beni esir tutuyordu. Şimdiyse ondan doğru düzgün nefret edemiyordum bile. Bu küçük düşürücüydü. Bir gün için yeterince küçük düşmüştüm zaten.

Ortadan kayboldum.

"Cat?" diye seslendi Beta Sinta. Nedenini bilmiyordum. Hâlâ kahrolası ipiyle bağlıydım, o da kahrolası yatağa bağlıydı, yani şimdi yatak da benimle birlikte görünmez olmuştu.

"Giyiniyorum." Örtüyü itip kıyafetlerime uzandım. Tuniğim dışında her şeyi sorunsuzca giydim. Tuniği kafamdan geçirdim, boştaki elimi tek koluna soktum ve geri kalanını çekip büyük kısmımı örterek yeniden belirdim. "İpi çözmen lazım."

Belirdiğimde Beta Sinta'nın gözleri bana kilitlendi, yakıcı yoğunluğu vücut ısımı volkanik bir seviyeye getirdi. Bakışları saçlarıma dönüp duruyordu. Saçlarım neredeyse hiç açık olmazdı ama şimdi vahşi bir karmaşaydı, dalgalar hâlinde belime dökülüyordu.

Neredeyse tereddütlü bir şekilde uzanarak kara bir bukleye hafifçe dokundu. "Bu kadar alaycı olmak için fazla gençsin."

Ürperdim, kendimin korkunç bir şekilde farkına vardım. Çoğu yerimin kapalı olması bana sadece çırılçıplak oluşumu hatırlatıyordu, kontrolsüzce kızardım. Ayak parmaklarım bile kızardı.

Rengim değişirken Beta Sinta'nın ağzı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sıcak parmaklarını boştaki bileğime doladı, diğer elimdeki ipi çözmek için yavaşça uzandı. Yapabildiğim anda kolumu tuniğe soktum, karnımdaki hain kasılmayı ve göğsümdeki korkunç çırpınmayı görmezden geldim.

Beni çekip yataktan kaldırdıktan sonra Carver bizi tekrar belimizden birbirimize bağladı. Kendimi dengesiz hissediyordum ve sebebi öfori değildi.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sorarken ipe dik dik baktım.

Beta Sinta, "Sen gerekli hâle getiriyorsun," diye cevapladı.

Haklıydı. Kaçabilseydim, Artemis'in yayından fırlayan bir ok gibi gitmiş olurdum. "Gerçekten de Sintalıları gelişigüzel katletmeyeceğinizi ve Alfa ablanın 'çok iyi' olduğunu söylediğin için sadakatimi sana vereceğimi mi sanıyorsun?"

Kaskatı bir şekilde, "Mantığı görürsün diye düşündüm," dedi.

"Mantık ve ben pek uyumlu değiliz."

"Bunu fark ettim," diye homurdandı.

Bir anda sinirlendim. Adamla ilgili her şey beni delirtiyordu, nasıl baş edeceğimi bilmediğim baskıyı artırıyordu. Ona karşı ilkel tepkimin hiçbir mantıklı açıklaması olmadığı için Beta Sinta'ya yumruk savurdum ve tam karnına indirdim.

Acı kaynar bir sıcaklık şeklinde patladı, vücudumu küçük parçalara bölüyordu. Yere kıvrıldım, çığlığım öyle şiddetli bir gök gürültüsüyle boğuldu ki han bile titredi. Yanıyordum. Kavruluyordum. Parçalara ayrılıyordum. Yalanlar bununla kıyasla-

namazdı. Bu ateş yağdıran, derimi, gözlerimi, ruhumu dağlayan Olympos'tu!

Yanmanın yayıldığı boğazımı ve göğsümü tırmaladım. Odada uzun bir haykırış yankılandı. Bendim. Haykıran bendim!

Beta Sinta ellerimi tutup beni yukarı kaldırdı. "Kendine zarar veriyorsun!"

Onunla savaştım, tekmeliyor ve çığlık atıyordum, Furialar gibi bağırıyordum. *Ah, tanrılar aşkına! Furialar!*

"Zeus aşkına, onun nesi var?" dedi Flynn, beni hareketsiz tutma çabasına katılırken.

Başımı çevirdim. Kafatasım bölündü, beni acıyla yarı kör hâle getirdi. "Çıkarın şunu! Çıkarın şunu!"

"Ne? Cat, ne var?" Flynn benim hissettiğim kadar paniklemiş görünüyordu.

"İhanet yüzünden." Beta Sinta'nın elleri bileklerimde prangalar gibiydi.

"Ne ihaneti?" diye sordu Flynn.

"Beni bir günlüğüne yumruklamamak için bağlayıcı söz verdi. Sözünü bozdu."

Yeminimi bozduğuma inanamıyordum. Daha önce hiç yemin bozmamıştım. Sadece Beta Sinta beni bağlayıcı yeminimi unutturacak kadar kızdırabilirdi. Furiaların bana ne yapacağını daha önceden hiç bilmiyordum ama bunu hiç hayal etmemiştim. Kendimi parçalara ayırmak istiyordum, ateş tarafından tüketiliyordum, kafamı koparacak gibi çığlık atıyordum. Daha küçük bir tanrıçadan hafif bir ceza? Yeraltından gelen öfkeli bir güç? Bana kimse *bundan* bahsetmemişti!

Kafese kapatılmış bir canavar gibi savaştım. Beta Sinta *beni bıraksa* derimi söküp ateşe atabilirdim.

Carver beni belimden tutarak abisini tekmelememi önledi. "Buna ihanet diyemem bile," dedi dişlerinin arasından, beni zorlukla tutuyordu.

Vahşiydim, hareketliydim. İçimdeki acı artıyordu. Kör edici. Kesici. "Yanıyor" demek tarif etmeye yetmezdi bile. *Katlanılmazdı.*

"O resmen büyüden yapılmış!" diye bağırdı Beta Sinta. "Ne bekliyordun?"

"Ama seni her zaman yumrukluyor," dedi Flynn. Kaburgalarına bir dirsek attığımda homurdandı.

Beta Sinta, "Ona izin mi vermem gerekiyordu?" diye hırladı.

"Onu bağlı tutarken ne bekliyordun ki? *Kendine* bağlı tutarken?"

"Yeterince dayandım!"

"Asıl *o* yeterince dayandı," diye bağırdı Flynn.

Beta Sinta aynı şekilde kükreyerek, "Sen kimin tarafındasın?" dedi.

"Onu düzelt!" diye haykırdı Flynn.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Beta Sinta beni göğsüne doğru çekti, çok daha ağır kollarıyla benimkileri sabitledi.

Hamur gibi oldum, karşı koyamayacak kadar acı içindeydim. Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Yıllardır böyle ağlamamıştım. Yüzümden tuzlu ve ıslak damlalar dökülüyordu.

"Ne yapayım?" Sesi aceleci çıkan Beta Sinta beni göğsünde eziyordu. Kollarının ağırlığı kemiklerimi sızlattı. "Söyle bana, yapacağım. Söyle bana!"

Sadece tahminde bulunabilirdim. Bu kimsenin konuştuğu bir şey değildi. Bir yemin ettiğinde bozmazdın. Nokta. Şimdi nedenini biliyordum.

Boğazımdan birkaç kelime çıkarmak için bütün gücümü kullandım. "Serbest bırak. Yeminden."

"Seni yemininden azat ediyorum." Nefesi şakağıma hızla çarptı. "Seni azat ediyorum, Cat. Yine iyi ol. İyi ol."

İçimdeki bir şey yer değiştirdi. Yeminin bağı çözüldü. Acı yavaşça eriyerek beni titrer bir hâlde bıraktı.

Beta Sinta'nın kolları etrafımda kenetli kaldı. "Cat?"

Burnumu göğsüne gömdüm. Orada kalıp titrek soluklar aldım. Onu soluyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

Derimde tırmaladığım yerler acıyordu, kanatmıştım herhalde

ama şu anda önemli olan o değildi. Ellerime baktım, kömür gibi kapkara olacaklarını düşünüyordum. Değillerdi. Kanlı tırnaklarım dışında tamamen normal görünüyorlardı ama geri kalanım gibi onların da kızardığını hissediyordum.

"Yaşıyorum." Çığlık atmaktan boğazım acıyordu. Sesim boğuk bir hırıltı gibi çıkıyordu. "İhtiyacın olan da bu."

Uzun bir soluk verdiğinde kafamın üzerindeki saçlarımı uçuşturdu. "İnadınla insanı çileden çıkardığının farkında mısın?"

Cevap vermedim. Gerçekten de kabul etmemi mi bekliyordu?

"Sana bu kadar ihtiyacım olmasaydı..."

"...şimdiye kadar beni öldürür müydün?" diye bitirdim.

Güldü. Sesi içimde titredi, rahatsız edici ve biraz fazla samimiydi. "Gitmene izin verirdim. Sırf senden kurtulmak için."

Başımı ona dik dik bakacak kadar kaldırdım.

Beta Sinta çok normal bir şey yapıyormuş gibi elini yavaş, yatıştırıcı okşayışlarla omurgamda aşağı yukarı hareket ettirdi. "Gel, bir şeyler ye. Saatlerdir yemek yemedin, en sonunda senin seveceğin yemeklerimiz de var."

Elinin geçtiği yere sıcaklık yayıldı, sadece sırtımdan çok daha fazlasını ısıtıyordu. En garip yerlerde hissediyordum sıcaklığını. Derinlerimde toplanıyordu. Karnıma helezonlar çiziyordu. Kaburgalarımı gıdıklıyordu.

İkimiz de hareket etmedik. En sonunda gücümü ya da irademi topladım, kalkıp ondan uzaklaştım. Kollarından ayrıldığım anda yeniden oraya dönmek isteyeceğime dair korkunç bir hisse kapıldım.

Gözlerim irileşti, geriledim, göğsümde korku ve daha duygusal bir hissin karışımı düğümlendi. Korkmaya alışkındım ama bu defaki farklıydı. Bu defa kendimden korkuyordum.

Beta Sinta, doğruca Sinta Şehri'ne gitme konusundaki fikrini değiştirdi. Neredeyse bir hafta kadar Velos'ta kaldık, sonra avarelerin olduğu yakınlardaki şehirlerde oyalandık. Bir şeyler olmasını

bekliyordu. Onlara kaçmamız gerektiğini söyleyip duruyordum. Benim yaptığım şey saklanmaktı fakat o peşimde kimlerin olduğunu öğrenmek istiyordu ve ona söylemeyecektim.

Şu noktada Sinta Şehri'nde, kalede daha güvende olurdum. Orada bir ordu vardı. Ancak gizemli düşmanları krallığın merkezine çekmek istemiyordu. Ailesini korumak istiyordu. Pek kıymetli ablasını; dullara, yetimlere gülücükler dağıtan ve Sintalıların dizlerinin üzerine çökerek ayaklarını öpmek istedikleri ablasını korumak istiyordu. *Off!* Kadının Alfalığı bir ay daha sürmeyecekti.

Olumlu tarafından bakmak gerekirse, artık bir fikir beyan etme hakkım vardı. Ne yemek istiyorum? Attan inmem gerekiyor mu? Aramızda bir metre mi yoksa bir buçuk metre mi ip isterim? Hangi tarafta uyumak isterim?

Meyve yemek istiyordum, ata alışmıştım, iki metrelik ip istiyordum ve sol tarafta yatıyordum.

Hatta Beta Sinta, Velos'tan bana aldığı kılıcı nasıl kullanacağımı göstermeyi bile teklif etmişti. Ukala olduğu için gerçekten de derse ihtiyacım olduğunu sanıyordu. Bana kılıcımı verdiği anda çenesini çizdim ve kan akıttım.

Koluyla çenesini silerken gözlerini kıstı. "Bıçaklarla aran iyi sanıyordum."

"Bıçaklarla aram daha iyi." Yeniden saldırdım. Bu defa engelledi, beni öyle sert itti ki neredeyse düşüyordum. İp olmasaydı düşebilirdim de. Bu şekilde idman yapmak garipti ama farklı bir şey yaptığım için şikâyet edemeyecek kadar mutluydum. "Bu kılıç kullanamayacağım anlamına gelmiyor."

"Pis dövüşüyorsun," diye homurdandı.

Sırıttım. "Bunun başka yolu da mı var?"

Bir süre benimle oyun oynadı. Kendimi tutuyordum çünkü o da kendini tutuyordu. Gerçek gücünü kullansa tek darbeyle çöküverirdim.

"Bir kızı yenemiyor musun?" diye sataştım, bana zarar vermeyeceğini biliyordum. En azından fazla zarar vermeyeceğini. "Büyük, kötü savaş lordu yumuşadı mı yoksa?"

"Canına mı susadın?" Beta Sinta ileri atıldı, neredeyse elimdeki kılıcı düşürüyordu. Titreşim parmaklarımdan omuzlarıma kadar kemiklerimi sarstı.

Gözlerimi devirdim. "Keşke. Bu, hayatımı –daha doğrusu olmayan hayatımı– çok kolaylaştırırdı."

Sağımızdaki Flynn, Kato ve Carver kıs kıs güldü. Saç örgümü omzumdan arkaya atıp onlara kötü kötü baktım. "İstediğiniz kadar gülün, hanımlar. Sıradaki sizsiniz."

"Sağ ol, almayayım," dedi Flynn. "Seni incitmek istemem."

"Zavallı Flynn." İç geçirdim. "Çok korkuyor."

Kahkaha attılar. Ne yazık ki ben de onlara katıldım. Gardımı düşürdüm, Beta Sinta hemen araya girip kılıcımı elimden düşürdü ve bacaklarıma çelme taktı. Yere yapıştığımda ciğerimdeki hava boşaldı. Beni aşağıya doğru takip etti, farkına vardığım ama bir şey yapamayacak kadar ağır davrandığım klasik bir çengel hareketiyle beni olduğum yere sabitledi.

En sonunda üzerimde kaldı, yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi. Ciğerlerimden çıkan havanın sebebi bu defa tamamen farklı sebeplerdendi. Gözlerinin kenarındaki gülümseme kırışıklıklarını merak etmekten ya da gözlerinin dış çeperinin griden ziyade gümüş gibi olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Günlerdir tıraş olmamıştı ve yanaklarını gölgeleyen sakal yumuşayacağı kadar uzun görünüyordu. Ağzını çevreleyen kara bıyıklar dolgun dudaklarının şehvetli kıvrımını belirginleştiriyordu. Durmadan baktığım o dudakların.

Saçları öne doğru dökülerek ikimizi sarmaladı. Gözleri fırtınalı bir griye döndü. Bana okyanusun vahşi, rüzgârlı bir şafaktaki hâlini hatırlattı, güneş ufku öpmeden hemen öncesini. Bana belli bir şekilde bakıyor olsaydı...

Yüce tanrılar aşkına, şu anda bana o şekilde mi bakıyor?

Panikledim ve alnımı burnuna geçirdim.

"Zeus'un taşakları aşkına!" Beta Sinta kükredi. Burnundan fışkıran kan beni sırılsıklam etti.

"İğrenç," dedim. "Kalk üstümden!"

Kemerli burnu artık yamuktu da. *Tüh.*

"At gibi ağırsın." Avuçlarımı omzuna yapıştırıp onu itmeye çalıştım. Çelik gibi kaslarının her santimini hissedebiliyordum. Bu çok fazlaydı ve o çok yakındı.

Gözlerinde tehlikeli bir şeyler parladı. "Benim kazandığımı kabul et."

"Ne? Hayır! Rüyanda görürsün. Kehanet rüyası olmayan cinsten rüyanda." Başımı yine yukarı doğru kaldırdım, bu defa sadece isteksiz bir çabayla. Kafasını çekti, alnım yanağını sıyırdı.

Sesi derinleşerek hırıltıya dönüştü. "Kazandığımı kabul et."

"Şansın yok."

Ağırlığını üzerime iyice verdi. Zorlukla nefes alabiliyordum. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"İşaret dilinde de mi söylemem gerekiyor?" Başımı kaldırıp omzunun boynuyla birleştiği yeri ısırdım. Tadı tuz, güneş ve limon gibiydi. Tıpkı koktuğu gibi. Dilimin kendine göre bir zihni vardı herhalde çünkü derisinde kayarak daha fazlasını tadıyordu.

Nefes almayı kesti. Benimle savaşmadı. Kıpırdamadı bile.

Zeus adına, ben ne yapıyorum? Isırmayı bırakıp yere tükürdüm. "İğrenç!" dedim öksürerek, inandırıcı olmak için elimden geleni yapmaya çalıştım.

Beta Sinta başını kaldırdı, fırtına bulutlarına benzeyen bakışlarında öfke ve başka bir şey vardı, yoğun ve titreten bir şey. Olduğum yerde donduğumu ve karmakarışık olduğumu hissettim; kavgacı, pişman, heyecanlı... biraz endişeli.

Doğrulurken beni de sertçe ayağa kaldırdı. Beni bir ağaca bağlayıp orada bıraktı, kendisi de yüzündeki kanı temizledi ve burnunu düzeltmeye çalıştı. Ben de onun kanıyla kaplıydım ama umurunda değil gibiydi.

Günlerdir ilk defa bu kadar yalnız kalınca, hiç taş ya da ağaç kökü olmayan bir yer bulup uzandım, en sonunda kendime ait bir alana sahip olmanın muhteşem tadını çıkarmaya koyuldum. Öyleydi de. Şöyle böyle işte.

Ellerimi başımın altında kavuşturup yapraklara baktım, göğsüme ağır bir his çöreklendi. Burnunu kırmak istememiştim.

Bir saat sonra Beta Sinta beni sessizlik içinde akarsuya götürdü. Burnu şişmişti ve gözlerinin altında morluk vardı. Banyo için görünmez olmak yerine yüzümü, boynumu, ellerimi yıkadım ve sonra şarkı söylemeye başladım. Tetikte görünüyordu ama beni durdurmaya çalışmadı. İşimi bitirdiğimde elimi suya soktum ve çamurun içinden büyüyle çağırdığım semenderi, yüzüp uzaklaşmasına fırsat vermeden yakaladım.

Durulayıp Beta Sinta'nın yüzünde salladım. "İşte. Ye bunu."

"Niye?"

"Burnunu düzeltecek."

Kıvranan canlıya şüpheyle baktı. "Nasıl?"

"Nasıl olduğunu sanıyorsun? Büyüyle."

"Sen aynı zamanda şifacı mısın?"

"Hayır ama bazı numaralar biliyorum." Onlara ihtiyacım oluyordu. "Alsana. Ye. Çiğnemeden yutma. Çiğnemen lazım. Çatır çatır," diyerek burnunun dibinde salladım.

İğrenmiş görünüyordu, gözleri de biraz şaşı oldu çünkü çok yakınındaydı. Ağzını açtığında şaşırdım. Semenderi ağzına attım, Beta Sinta çiğnedi. Öğürdü, iğrenç tattan gözleri sulandı ama çiğnemeyi sürdürdü ve yuttu.

Yüzümü ekşittim. "Onu yediğine inanamıyorum."

"Neden? Yemem gerektiğini söyledin." Boğazını temizledi, midesinin bulandığı belliydi.

"Çünkü tiksindirici. Hem seni zehirlemediğimi nereden biliyorsun?"

"Zehirledin mi?"

"Hayır ama yapabilirdim."

Omzunu silkti, tamamen endişesizdi.

"Bu arada çiğnemene gerek yoktu."

İşte *şimdi* kızgın görünüyordu. *Hah!*

"Ayrıca öğren diye söylüyorum, asla mavi bir amfibiyi yeme. Çoğu renkte sorun yok ama mavi kötüye işaret."

Burnuna dokundu, ileri geri oynattı ve birkaç defa buruşturdu. Geride iz bile kalmamıştı. "Biri bana kurbağa yedirmeye çalışırsa bunu aklımda bulunduracağım."

Yüzümü buruşturup gözlerimi devirdim. "Birinin büyülü bir kurbağa çağırabildiğini hiç görmedim. Kurbağalar çoğunlukla dünyevidir zaten. Onların sayıldığını sanmıyorum."

"Şaşırmadım. Sadece yüzünü buruşturup gözlerini devirişini görmek istedim. Çok sevimli."

Sevimli mi? Ağzım o kadar açılmıştı ki neredeyse suyun kenarına çarpacaktı. Daha önce kimse beni *bununla* suçlamamıştı.

Harika. Artık değişik yüz ifadeleri yapamaz ve gözlerimi deviremezdim. Hayatım bundan sonra daha kasvetli olacaktı. Öyleyse neden gülümseyecekmişim gibi hissediyordum? *Off!*

Akşam yemeğinden sonra Beta Sinta beni yine ağaca bağladı, görünüşe göre Carver'la, benim duymamam gereken bir konuşma yapacaktı. Niyetim bu değildi ama gökyüzündeki ayı izleyerek uykuya daldım. Çığlık atarak uyanıp Beta Sinta'nın boğazına atıldım. Elimi yakalayıp tuttu. Nerede ve kiminle olduğumu hatırlamak kâbustan uyanmamı sağladı ve yumruğumu açtım.

Başparmağıyla avucumda ağır ağır daireler çizdiğinde geçmişin gölgeleri soldu. Yaptığı şeyin farkında olduğunu bile sanmıyordum ama aniden tek düşünebildiğim şey buydu: elimdeki sıcak, ritmik daireler. Sert teni ve yatıştırıcı hareketi içimdeki ürpertiyi artırıyordu. Geri çekilmedim. Kendimden tiksindim ancak hareketinin, ateşten iğneleri ve suratım kadar bir yumruğu unutturduğu kesindi.

Beta Sinta tek kelime etmeden bizi yine birbirimize bağladı, sonra beni kendi kamp yatağına yönlendirip yatağımı sola serdi. Uzanıp gözlerimi karanlığa diktim, onun yanında olmanın getirdiği tamamen mantıksız rahatlama hissini reddediyordum.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu öfkeli bir fısıltıyla.

Örtümün altında kasıldım. "Önemli değil."

"Benim için önemli."

Bütün vücudum hareketsizleşti. "Neden?"

"Çünkü ben kadınlara zarar veren insanları cezalandırıyorum."

Göğsüm acı verircesine kasıldı. Son zamanlarda çok sık hissettiğim bir şeydi. Hoşuma gitmiyordu. "O zamanlar kadın değildim. Küçük bir kızdım sadece."

Boğazından zalimce bir ses çıktı. Adını aldığı aslan melezi gibiydi sesi. "Kim?"

"Dediğim gibi, artık önemi yok."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Bana döndü, kaşları karanlık, öfkeli kırbaçlar gibiydi. "Bana bağışlayıcı bir insan olduğunu söyleme."

Alayla güldüm. "Bana kâbuslar gördüren kişi uzun zaman önce cezalandırıldı. Öl ya da öldür. Benim dünyam böyle işliyor." Ona bakmak için yan döndüm. "*Ben* hâlâ buradayım."

Ağzını açtı ama lafını kestim. "Bırak peşini, Beta Sinta."

Gözleri ay ışığında kapkaraydı. Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Benim bir adım var," dedi en sonunda.

Sessiz kaldım. İsmi hiçbir şeyi değiştirmiyordu ve benim için sadece Beta Sinta'ydı.

Tek dirseğinin üzerinde kalkıp başını eline dayadı, konunun peşini bırakmaya niyeti olmadığı belliydi. "Başkaları da vardı ama. Sana zarar veren insanlar."

Bu kulağa bir soru gibi gelmiyordu. Zaten cevap vermeyecektim. Yuvarlanarak ona arkamı döndüm ve gözlerimi kapadım. Zihnimi bir yüz doldurdu: güzel, esmer tenli, siyah saçlı, buz gibi soğuk gözleri olan bir kadın. Kadın kahkaha atıyordu. *"Sen bensin. Değilmişsin gibi davranma bile."*

Öyle şiddetli ürperdim ki Beta Sinta görmüş olmalıydı. Kollarımdaki yara izleri yandı. Bedenimden buz gibi bir his geçti. Ben o değildim. En azından henüz değildim. Sorun şuydu ki daha kötüsü olabilirdim.

Uykumun gelmesi uzun sürdü. Şafağa doğru birden sıcakladım ve arkamdan bana yapışmış bir savaş lorduyla uyandım. Ağır bir kol belime dolanmıştı, iri elini sahiplenici bir tavırla karnıma koymuş, beni iyice kendine çekmişti.

Kalbim hızlandı ve içimdeki boşluğa korkutucu, sıcak bir his süzüldü. Sıcaklıkta bir şeyler kanat çırptı, temkinliydi; yeni doğan bir kuşun kanatları gibi. Ancak ben de tıpkı tüyleri yeni bitmiş bir kuş yavrusu gibi, yere mi düşeceğim yoksa uçacak mıyım bilmiyordum.

ONUNCU BÖLÜM

SALDIRININ GELMESİ ON İKİ GÜN SÜRDÜ. DÜŞMANLARImın Fisa'yı, Tarva'yı ve Sinta'nın yarısını yorucu bir hızla geçmelerine yetecek kadar uzun bir süreydi. Yirmi adam konusunda yanılmıştım, otuz tane göndermişti. "Size kaçmamız gerektiğini söylemiştim."

Kato ve Flynn silahlarını düzelttiler, gürz ve balta hazırdı. Carver kılıcını çekti, gözleri de kılıcı kadar keskindi.

"Otuza karşı dört," dedi Beta Sinta. "Daha iyi olasılıklar gördüğüm oldu."

Sıradan ses tonunu duyunca ağzım açık kaldı. Benim alaycı olmamla ya da öfkemi çok iyi (aslında hiç!) kontrol edemememle hemen tepesi atarken *bu* onu etkilemiyor muydu? *Derdi* neydi?

"Otuza karşı beş," diye düzelttim, bıçaklarım için ellerim seğiriyordu.

"Adamlar Fisalı."

"Biliyorum." Mavi dalgalı kar beyaz sancakları sallanırken karmaşık duygular hissettim. "Yani?"

Eyerinde döndü. "Kendi krallığına dönmekle ilgilenmiyor musun?"

Hayır.

Gerçekten hayır.

Bin defa hayır.

"Fisa'da olmak isteseydim orada olurdum."

Tekrar önüne dönüp atını dürttü. Belini yakaladım, daha yüksek bir yere çıktık.

Beta Sinta omzunun üzerinden, "Bizden biri olmadığını sanıyordum," dedi.

"Değilim. Belki birbirinizi öldürürsünüz, ben de sıyrılır giderim."

Acımasızca, "Bu şanslı günün olabilir," dedi.

Değildi. Fisalılara kimin önderlik ettiğini gördüğüm an anladım. Tüm krallıklar içinde, benim yakalanmamı değil ölmemi isteyen birkaç kişiden biri bu adamdı. Ben de beni geri götürecek birini yollayacaklarını sanıyordum. Değerimi yeniden gözden geçirmem gerekebilirdi.

Beta Sinta durdu ve atlılara gözlerini kısarak bakıp liderlerine odaklandı. "Tanrılar aşkına, ne yaptın? Annesinin bağırsaklarını mı deştin?"

Güldüm. Yüksek perdeden ve tamamen uygunsuzdu ama elimde değildi. Otos'un bana bakışı konusunda haklıydı. *Nefret, nefret, nefret.* Canımı sıkmıyordu. Ben ondan daha çok nefret ettiğime emindim. "İnsanlar öfkeli olduklarında düşünmüyorlar."

Beta Sinta homurdandı. "Sen bilirsin tabii."

Burun deliklerim genişledi. Benim Otos'la alakam yoktu. Olsaydı hâlâ Fisa'da olurdum. "Şimdi alaylı yorum zamanı değil. Bizi katledecekler."

"Deneyebilirler."

İşte buna gülümsedim. Sırıttım desem daha doğru olurdu.

Beta Sinta benden tarafa bir bakış attı. "*Biz* diye bir şey olmadığını sanıyordum."

B'li kelimeyi yanlışlıkla mı kullandım? "Çöz beni," dedim, açıklayamayacağım ve üzerine düşünmek istemediğim şeyi görmezden geldim. "Bana silah ver."

"Sana güvenmiyorum."

"Bu şekilde bağlıyken dövüşemezsin, ben de öyle!" Tereddüt ettiğini hissettim. "Ah, tanrılar aşkına! Dövüş sırasında kaçma-

yacağıma dair sana bağlayıcı yemin ediyorum." Bu daha sonra kaçamayacağım anlamına gelmiyordu ve Otos'la kolay bir hedef gibi tek dövüşmek yerine şimdilik Beta Sinta'yla kalmayı tercih ederdim. En azından Sintalılar ölmemi istemiyordu.

Gri gözleri benimkilere kilitlendi. "Kaçmaya çalışmayacak mısın?"

Başımı iki yana salladım, gözlerimi kaçırmaktan âcizdim. "Hayır. Yemin ettim işte."

"Asla. Benden *asla* kaçmaya çalışmayacaksın. Ben yaşadığım sürece."

Gözlerim büyüdü ve sert bir karşı çıkışı yuttum. "Çok şey istiyorsun," dedim sert bir sesle.

"Kaybedecek çok şeyim var," diye cevap verdi o da aynı tonla.

Kalbim göğüskafesime çarpıyordu. Otos mu, Beta Sinta mı? Muhtemel ölüm anlamına gelen Fisa ya da bu... *bu* her neyse işte. "Yakalanırsam benim gücüm dışına çıkar."

Yüzü sertleşti. "İyisi mi bunun olmasına izin vermeyeyim."

Boğazımdaki hasta edici yumruyu yuttum. Seçimlerim ne olursa olsun, yüzleştiğim en zor seçim değildi. Bizi bu yola Poseidon sokmuştu. Manevi babam beni yanlışa sürükler miydi? Beta Sinta'yı bir kehanet rüyasıyla bana yollamıştı. Onunla ne yapmam gerekiyordu? Herhalde ölmesine izin vermemeliydim. Ya da kendim ölmemeliydim.

Ciğerlerim kaşınıyordu sanki ve sözcükleri boğazımdan koparark söylemek zorunda kaldım, dışarı çıktıkları anda pişman oldum. "Yaşadığın sürece senden kaçmaya çalışmayacağım."

Yemin bir büyü kıvılcımıyla yanarak beni işaretledi. Damgaladı.

Beta Sinta'nın yüzünden saf bir zafer ifadesi geçti. "Seni koruyacağım, Cat. Yemin ederim."

Kalbim göğsümde vahşice kasıldı. "Tutamayacağın sözler verme. Tanrıları memnun etmez."

Marifetli parmakları hızlıca çalışarak düğümü çözdü. İpi eyer çantasına tıktı, beni kucağına çekti ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Öpücük hızlı, sert ve ayak parmaklarıma kadar şok ediciydi. Dudaklarım sertlik ve sıcaklıkla karıncalandı. Geri kalanıma sıcaklık yayıldı, tenimde bir fırtına koptu tüm şiddetiyle.

Geriye çekilip bana dik dik baktı. "Geri kalanımıza ne olursa olsun *sen* yaşayacaksın."

Nabzım resmen çılgına dönmüştü, afallamış bir hâlde onu ittim. "İğrenç!"

Şöyle böyle.

Aslında değildi.

Kahretsin.

Beta Sinta sırıtıp beni attan aşağı attı. "Git. Görünmez olup saklan."

Çenem yere yapıştı âdeta. "Kaçmayacağım!"

Kaşlarını çattı. "Dediğimi yap!"

"Ne zaman yapmışım ki..."

Başımı hızla çevirdim. Bir ok geçip giderken güç tenimi karıncalandırdı, okun peşinde Khimaira'nın ateşi vardı. Kanım kaynadı, büyüyü yakaladım ve oku Flynn'in göğsüne birkaç santim kala durdurdum. Her zaman kahkahalar atan Flynn. Beni savunan, acı içinde olduğumda benim için savaşan Flynn.

Hiddetim dünyayı kızıla boyadı. Kavurucu büyüyü aldım, elimi çevirerek okun yönünü değiştirdim ve okçuya doğru fırlatarak gözüne soktum.

"Tanrılar aşkına, Cat!" Flynn rahatlayarak soludu. "O şey beni diri diri yakabilirdi."

Kendimi beğenmiş bir tavırla, "Burada olmam iyi bir şey o zaman," dedim.

Beta Sinta etkilenmiş görünmesine rağmen, "Her zamanki gibi mütevazı," diye homurdandı.

"Konuşana bak!"

"Git!" diye hırladı.

Elimi uzattım. "Bana kılıcımı ver." Bıçaklarım Flynn'in çantasında bir yerlerdeydi.

Verdi. Kaçıp saklanacağımı sanıyordu.

Ok takan başka bir okçu vardı. Biraz daha uzaktaydı. Uzandım... uzandım... *Yakaladım!* Oku serbest bıraktı ve ok deli gibi yukarı fırladıktan sonra yeniden aşağı inip kafatasına giriverdi. *Hah!*

Fisalılar öfkeyle kükredi.

Aynen öyle. Yeni numaralar öğrendim.

İleri atıldılar. Beta Sinta atını benim önüme doğru çekerek ilk saldırıyı engelledi ve gitmem için bana bağırdı. Silahlar çıktı. Sintalılar benimle düşmanlarımın arasına attan ve kastan sağlam bir duvar ördü. Azılıydılar ve onları izlemek heyecan vericiydi, bir an neredeyse Fisalıların geçemeyeceğini düşündüm. Fakat otuza karşı dört asla iyi gitmezdi, o dörtlünün kim olduğu önemli değildi.

Başta ayakları üzerinde duran tek kişi bendim. Toynaklar toprağı dövdü. Uçuşan tozlar gözlerime girdi. Metaller çarpıştı, parlıyor, havayı ısıtıyor ve kulaklarımı sağır ediyorlardı. Sintalıları atlarından indirmek ne kadar sürdü bilmiyorum ama en sonunda onlar da yere indi. Ölü okçu dışında büyüsü olan kimse yoktu. Otos dışında. Onda ne olduğunu biliyordum ve birazını almak için sabırsızlanıyordum.

Savunma hattımda bir delik oluştu. Kato yere düştü, baldırındaki uzun kesikten kan akıyordu. Aşağı doğru hamle yapan kişiden kaçmak için yuvarlandı, iyi durumdaki bacağıyla saldırganı kafasından tekmeledi ve bir diğerini gürzüyle halletti.

Ona doğru koşup yerinde olmayan bir hançere uzandım.

"Talia!"

Otos'a bakmak için kayarak durdum. Aptalcaydı ama ben olduğumu bilmiyor değildi. Kato'dan açılan boşluktan içeri girdi; Kato yerde üç adamla boğuşuyordu. Beta Sinta kükreyerek kılıç şangırtılarının arasından anlamadığım bir şeyler söyledi. Muhtemelen hâlâ benden kurtulmaya çalışıyordu. Şu anda gitmemi mi istiyordu? Kahrolası bir ay boyunca gözünün önünden ayrılmama bile izin vermemişti!

Otos, "O benim!" diye hırladı.

Ah, güzel. Beni tamamen kendine istiyor.

"Seni küçük katil sürtük," diyerek tükürükler saçtı. "Yaptığın şeyin bedelini ödeyeceksin."

Yüzümü buruşturdum ve yalandan hıçkırık sesleri çıkardım. "Oysa ne kadar da masum biriydi. Hadi hepimiz kavgayı bırakıp ağlayalım."

"Onu kesip açmaktan hoşlandın mı?"

Azıcık bile hoşlanmadım. "Çok tatmin ediciydi. Gerçekten kanlıydı. Fakat sen tüm bunları biliyorsun, değil mi?"

Otos gaddarca gülümsedi. "Zayıflık asla ödüllendirilmez."

"Zayıf olmamam iyi bir şey öyleyse."

Pis pis güldü, elinde kıpkırmızı bir güç topladı ve gözümü korkutmaya çalışarak havada tuttu. "Sana neler yapabileceğimi biliyorsun."

Evet.

"Daha önce yaptım."

Şimdi ben de sana yapabilirim.

Gözlerinde öyle manyakça bir coşku vardı ki beni ürküttü. Ondan korktuğumdan falan değildi, sadece onun gibi olmaktan ürküyordum.

İlk darbe ben kendimi savunamadan, hızla geldi. Uzun, ince, yanan kırbaç elinden kıvrılarak çıkıyor ve bir yılanın hızıyla atılıyordu.

Kırmızı bir şerit boynuma ve göğsüme çarpınca haykırdım. Acı ve zonklayan sıcaklık, Otos'un ateş büyüsüyle kanımı ateşleyince bir güç dalgası olarak geldi. Aşina olmadığım büyü dalgasıyla süzülüyor, ona alışıyordum. Sonra sırıttım, hayal ettiğimden daha delice bir şekilde. Sonra saldırdım.

Otos acıyla haykırdı ve yüzüne dokundu. İz sağ gözünden çaprazlamasına iniyordu, kaşının tam ortasını yakmıştı. Onun sihirle oluşan yaraları benimki gibi saniyeler içinde iyileşmiyordu; Poseidon'un armağanının başka bir iyi yönüydü bu.

"Sana Beta Sinta'nınkine uyacak bir yara izi verdim." Başımı eğdim. "Nişan alma kabiliyetimden epey etkilendim."

Otos'un kaşları ya da onlardan geriye kalanlar çatıldı. "Beta

Sinta mı?" Daha kiminle dövüştüğünü bile bilmiyordu ya da yanımdaki insanlara saldırmanın büyük bir savaş çıkarabilecek olmasını umursamıyordu. "Hain!"

"Vıdı vıdı vıdı." Esniyormuşum gibi yaptım.

"Cat!" diye bağırdı Beta Sinta. İki adamı yere indirdi, birinin göğüskafesine bir hançer sapladı ve dördüncüyü yere yıkmak için bacağını aşağıdan çevirdi. Benim için bir açıklık yarattı. "Kaç!"

O anda azimli, yetenekli, güçlü ve tamamen buyurgandı; görmezden gelmek zordu. Pratik yapmış olmam iyi bir şeydi.

"O, yara izini daha iyi taşıyor," diyerek Otos'a döndüm. "Onda daha erkeksi duruyor. Bu arada, annen nasıl?"

Otos dişlerini gösterdi, yine avucunda büyü topluyordu.

Aptal mısın?

Şimdi hatırladım. Öyleydi.

Sol elimle kılıcımı kaldırdım, sağ elimle ateşten kırbacı yakalayıp geri yolladım. Bırakmak yerine bir, iki, üç defa vurdum.

Otos ciyakladı; yüzünde, boynunda ve göğsünde kırmızı izler beliriyordu.

"O kadar eğlenceli değil, değil mi?" Tuniği paramparça olana kadar vurdum. Altındaki deri çiğ et gibiydi ve su kabarcıklarıyla kaplıydı, kan sızıyordu. Tekrar saldırdığında ateşi beni etkilemedi. Zaten el koyduğumu güçlendirdi sadece.

Gözlerindeki korku kırıntısına kahkahalarla güldüm. Aynı büyü asla eşit güç anlamına gelmiyordu. Otos derisini diri diri yüzebileceğimi biliyordu.

"Bu benim için!" Kırbacı kafasında şaklattıktan sonra yanan bir kafes yapmak için yeniden yönlendirdim. Daha önce hiç yapmamıştım ama Aetos'un ateşini canlı bir küreye dönüştürmesini yüzlerce defa izlemiştim. Başta dengesizdi ve yuvarlaktan ziyade yumurta şeklindeydi. Sonra ayaklarının altına doğru çizdiğimde Otos'u içine aldı. İçinden çıkamazdı. Küreyi sadece yaratıcısı bozabilirdi. Büyü temelde ondan geliyordu gerçi, o yüzden bunun bizi hangi noktaya koyduğundan pek emin değildim. Gri bölgedeydik.

Otos'u sabitleyince kendimi alevlerden ayırıp etrafıma bakın-

dım. Kato tekrar ayağa kalkmıştı ve hâlâ savaşıyordu ancak hareket kabiliyeti bacağındaki ciddi yara yüzünden kısıtlıydı. Carver onun yanındaydı, bıçağını öyle hızlı hareket ettiriyordu ki kimse fazla yaklaşamıyordu. Sağlamdı fakat yoruluyordu. Flynn kan içindeydi, hiçbir işe yaramayan sol kolu yanından sarkıyordu ama sağ koluyla dövüşmeye devam ediyordu.

Beta Sinta'yı hiçbir yerde göremedim ve midemin kasılması bana kendimi hasta hissettirdi.

Arkamdan bir ses gelince döndüm. Beta Sinta deli gibi savaşıyor ve doğruca bana doğru geliyordu. Gözlerimiz buluştu. Bana ulaşamayacaktı, Fisalılar ondan önce gelecekti. Geriye bir düzineden fazla adam kalmıştı ve hiçbirinde büyünün kırıntısı bile yoktu. Sadece kılıçlar, adamlar ve kaslar. Birkaçından fazlasını indirecek kadar alev kırbacım yoktu. Sintalıları katledip tepeme binmelerinden önce üç, belki dört dakikam vardı.

Birisi Flynn'in yaralı tarafından fırladı ve kılıç tutan kolumu yakaladı. Diğer elimi Otos'un büyüsüyle adamın burnuna geçirdim. Bir defada çok fazla kullandım ve son alev kırbacı da beni terk etti. Fisalının yüzü avucumun altında eridi, elimde sıcak kan kaldı. Kalıntıyı pantolonuma sildim ve panikle daireler çizdim, sonraki saldırıyı bekliyordum. Durumumuz kafama dank ettiğinde kalbim gümbür gümbür attı. Çok fazla Fisalı vardı. Olasılıklar imkânsızdı. Sintalılar kazanamazdı.

Aklıma bir fikir geldi. Beta Sinta ölürse sirke geri dönebilirdim. Artık bağlayıcı yemin falan kalmazdı. Beni bilen kimse olmazdı. Savaşmak zorunda değildim. Görünmez olabilirdim. Her şey sona erdiğinde gizlice kaçabilirdim.

Bu düşünce göğsüme ölü bir ağırlık gibi çöktü. Nedenini sorgulamak için durmadan, düşünceyi geldiği gibi bir kenara ittim ve dizlerimin üzerine çöküp ellerimi Olympos'a doğru kaldırdım.

"Cat!" diye kükredi Beta Sinta.

Gözlerimi kısarak omzumun üzerinden ona baktım.

"Ayağa kalk! Dövüş!" Gözleri deli gibi bakıyordu. Yüzüne kan sıçramıştı.

Gözlerimi sımsıkı yumup tekrar önüme döndüm. Onu kafamdan çıkardım. Her şeyi kafamdan çıkardım; çarpışan metalleri, kükreyen adamları, korku ve kanın iğrenç kokusunu ve dizlerimin altında yoğun, kırmızımsı bir çamura dönüştüğünü hissettiğim toprağı.

"Bana yardım et," diye fısıldadım, ne olacağını bilmiyordum. Tabii *herhangi bir şey* olursa. "Lütfen."

Dünya düşüverdi. Uzun bir tünelde aşağı yuvarlanırken midem bulandı, sonra buz gibi şapırtıyla birlikte kapkara suyun derinliklerine gömüldüm. Kulaklarım acıdı ve ne tarafın yukarı olduğunu çözüp suyu tekmelemeye başlayıncaya kadar ciğerlerim yandı.

Yüzeye çıkıp ağız dolusu hava yuttum, gözlerimdeki suyu sildim. Engin bir okyanusta süzülüyordum. Gölgeler ve kasvetten bir alacakaranlıktı. Su griydi ve ufukta şekillenen fırtınayla çalkalanıyordu. Dalgalar yükseliyordu; güçlü, öfkeli, karanlık.

"Poseidon!" Manevi babam dinlemiyor olabilirdi. Umursamıyor olabilirdi.

Endişeyle etrafıma bakınarak yüzdüm. Dalgalar devasaydı ve görünürde kara parçası yoktu. Dalgayla beraber yükseldim, sonra midem bulanarak aşağı indim, tuzlu su gözlerimi ve burnumu yakıyordu.

Sert dalga aniden ayrıldı, sadece bir kol boyu uzaklıktan kocaman bir deniz yılanının kaygan sırtı geçiyordu. Nefesimi tutup geriye çekildim. Kuyruğu bacağıma çarptı, çığlık attım. Nereye geldiğimi tam olarak biliyordum ve Poseidon'un Kehanet Okyanusu hoşgörüsüyle bilinmiyordu. Ya bana yardım edecek ya da beni yiyecekti. Şu anda bunu kimse bilemezdi.

Yaratık etrafımda dönerek yaklaştı. Suda döndüm, uzun, güçlü bedeni etrafımı saran bir girdap yaratıyordu. Uzun, dar irisli, kırmızı, sürüngenimsi gözleri beni inceliyordu, gözlerini hiç kırpmadan. Kafamda ısrarcı bir dürtükleme vardı. İçgüdülerim kendimi korumam için haykırıyordu ama yapamadım. Şimdi olmazdı. Dişlerimi sıkarak kendimi açılmaya zorladım ve zihnimi kâhinin in-

celemesine açtım. Düşüncelerimin ve anılarımın arasından geçiyordu. Karanlık hareketlerimin. Fedakârlıklarımın. Korkularımın.

Bana attığı uzun bakış Kâhinler Gölü'nü hatırlattı, değip değmediğime karar vermeye çalışıyordu. Sonsuzluk gibi geçen bir süreden sonra çatal dilini çıkarıp yanağımı yaladı. Pürüzsüz ve buz gibiydi, yüzümde uyuşuk bir iz bıraktı. Ürperdim, tadımın akşam yemeği gibi değil de merhamet gibi olduğunu umdum.

Devasa sürüngenin çenesi kocaman açıldı, üzerinden deniz suyu, salya ve zehir akan iki büyük sivri dişi açığa çıkardı. Balığın ağzı Yeraltı Dünyası'nın bağırsakları gibi kokuyordu. Yüreğim kasıldı, yüzümü buruşturdum. Beni bütün bütün yutacaktı. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve kaçınılmazı bekledim. Poseidon'a bu şekilde seslenmek kendini beğenmişlikti, aptalcaydı. Tanrıların kaderimin yok etmek olduğunu bilerek bu kadar uzun süre yaşamama izin vermesine bile şaşırıyordum.

"Allllllll," diye tısladı yaratık.

Gözlerim açılıverdi. Üzerimde sallanan dev gibi kafaya ağzım açık baktım, jilet gibi uçları olan sivri dişler yüzümden bir adım uzaktaydı. İlerisinde pembe, kaygan gırtlağı yürek gibi atıyordu.

Ölümü yine mi kandırdım? Hades'in bana alerjisi vardı sanırım.

Kalbim gümbürdüyordu, dönüp durmaktan sersemlemiştim, sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra yukarı uzanıp kıvrımlı sivri dişleri kavradım. Yumuşak bir sesle gevşediler.

Hediyenin büyüklüğüyle afalladım, kekeleyerek minnettarlığımı dile getirmeye çalıştım ama balık suyu öyle hızlı bir şekilde döndürmeye başladı ki devasa bedeni bulanıklaştı. Köpüren okyanus yükseldi, kulaklarımda kükrüyor ve derimi dövüyordu. Su beni altına alarak çığlığımı boğuyor, tünel beni dar boşluğun derinlerine çekiyordu. Dünya yine havasız ve karanlık olduğu saniye midem bulandı ve girdap beni daha derinlere çekti.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe indim, boğazımdan tuzlu suyu çıkardım. Okyanus gitmişti. Kulaklarımda kükreyen fırtınanın yerini savaşın metalik sesleri aldı. Tamamen ıslanmış bir hâlde ellerimdeki zehirli, ağır dişlere baktım. *Hayattayım!*

Adrenalin üzerime bir yıldırım gibi düşerek beni harekete geçirdi. Doğrulup Otos'un kafesiyle yüzleştim, ateşten hapishanesini tek yumrukla bozdum. Dağlayan bir acıyla dirseğime kadar su kabarcıkları oluştu, sonrasında iyileşirken vücudum yine büyüyü emdi.

Otos bana baktı; gözleri kocaman, ağzı açıktı.

"Bu da Eleni için!" Sivri dişin birini Otos'un kalbine sapladım.

Yüzü kül gibi oldu. "Sen geri kalanımızdan daha kötüsün." Sesi çatladı. "Bu iki etti."

Gözlerim kısıldı. *Öl ya da öldür. Annem gurur duymaz mıydı?*

Gözlerindeki ışık söndü. Yeşil gözler. Fisalı gözler.

Dişi göğsünden çektim. Yumuşak, ıslak bir sesle çıktı ve Otos yere yığıldı.

Savaşın ortasına daldım, ritim beni esir aldı. Poseidon, kâhin balığı ve sivri dişleriyle yönlendirilen bir ritim. Saldır, eğil, dön, tekmele, dal, yuvarlan. Saldır!

Beta Sinta ve diğerleri dövüşerek bana doğru gelmeye çalışıyorlardı. Bazen savaşın harareti içinde dostu düşmandan ayırmak zor oluyordu. Bugün bununla ilgili hiç sorunum yoktu. Beta Sinta bana ulaştı ve sırt sırta verdiğimiz anda artık kör tarafımdan ne geleceğini düşünerek hiç endişelenmedim.

İleri atılıp bir Fisalının göğsünü sivri dişle kestim. Ben yerde eğilmiş hâldeyken Flynn'in baltası kafamın üzerinden geçti ve bir kan banyosu yaşandı. Doğrulup dövüşmeye devam ettim, dişleri hançer gibi kullanıyordum. Sivri ve zehirliydiler ama erişebildiğim mesafe kısaydı. Düşmanlarım ve kılıçları endişe verecek kadar yakına geliyorlardı.

Birisi dizimin yan tarafına bir tekme indirince nefesim kesildi, yere düştüm. Yerdeyken Carver ve Kato'nun bir grup adamın arasında dövüştüğünü gördüm. Beta Sinta hırlayarak bir şeyler söyledi ve soldan bana saldıran kocaman bir Fisalının önüne atladı. Beni ikiye bölecek, kemikleri sarsan bir darbeyi engelledi fakat darbe öyle sertti ki Beta Sinta'nın ellerindeki kılıcı düşürmeye yetti. Gözleri kocaman açıldı. Benimkiler de.

Fisalının dudakları zaferle kıvrıldı. Kalçamın üzerinde dönüp sivri dişi kaldırdım, bir bıçak gibi fırlattım. Adamın gözüne saplandı. Adam düşmeden önce Beta Sinta, Fisalının gözündeki dişi kavradı ve arkamdan geldiğini bile görmediğim bir düşmanın göğsüne attı.

Az önce beni kurtarmıştı. İki defa.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı.

Ayağa kalktım, dizim acıyordu. Sırtlarımızı yine birbirimize verdik ve daire çizdik, elimizde birer diş vardı. Fakat bitmişti. Flynn ezilmiş bir göğüsten baltasını çıkardı. Carver kılıcını birinin mavi tuniğine silerek temizledi. Öldürecek kimse kalmamıştı. Beta Sinta'nın adamlarıyla aramızda kimse yoktu, biz kazanmıştık. Hepsi ölmüştü. Fisalılar ayaklarımızın dibinde yatıyordu, kanlarıyla yapış yapıştım.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ölülerden bazılarını tanıdım.

Gözlerimi yeniden kırptım ve onları unutmaya çalıştım.

Öl ya da öldür.

Ellerimizdeki dişler duyulabilir bir tıslamayla eridi, hiçliğe karıştı. Poseidon'un gücü de beni terk edip gevşek ve tükenmiş hâlde bıraktı. Nefes nefese iki büklüm oldum, ellerimi bacaklarıma koydum.

Kato inledi ve Carver'a doğru devrildi, savaşın hararetinin verdiği enerji çekildiği için yüzünün rengi atmıştı. Flynn'in sol kolu kırıktı ve yerine oturtulması gerekiyordu. Beta Sinta'dan kanlar akıyordu ama ölümcül bir kesik falan değildi ve kanın çoğu ona ait bile değildi.

Nefesimi tuttum, kimseyi kaybetmediğimi kavramak için duraksadım. Hayret içindeydim, kendi iyiliğime olamayacak kadar çok rahatlamıştım.

Sendeledim. "Bu eğlenceliydi."

Yani işte.

Pek değildi.

Bana delirmişim gibi baktılar.

Belki de deliydim. "Buradan çıkıp saklanmamız gerektiğini günlerdir söyleyen bendim!"

İlk Flynn kendine geldi. "Sende büyülü dişler varken kim kaçar ki? Bir de ateş hücreleri." İyi durumdaki kolunu salladı, sanırım beni taklit ediyordu.

Beta Sinta omuzlarımı kavrayıp bana dik dik baktı. Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Beni sarsmak istiyor olabilirdi. Ya da yeniden öpmek. Bilemiyordum. Seçim hakkı verilse iyice sarsılmayı tercih ederdim. *Kesinlikle*, iyice sarsılmak isterdim.

"Sana kaçmanı söylediğimde kaç!"

Gözlerimi devirdiğimde beni öyle sertçe sarstı ki dişlerim birbirine çarptı.

"Kaçsaydım hepiniz ölürdünüz."

"Konumuz o değil!" diye bağırdı.

"Konumuz tam olarak bu."

Parmaklarını omuzlarıma sapladı resmen. Hırlayarak küfrettikten sonra bıraktı ve kanlı ellerini saçlarının arasından geçirip geriye doğru yapıştırdı. "Nasıl?"

"Ne nasıl?"

Gözleri parladı. Çenesindeki kaslar kasıldı. "Tanrılar aşkına, büyülü dişleri nasıl aldın?" Ölenlere doğru elini salladı. Bakmayı reddettim.

Sanırım bunu neden daha önce yapmadığımı soruyordu, neden tanrıları haftalar önce çağırıp onu ve adamlarını uykularında öldürmediğimi. Sanırım bunu yapabilirdim, tanrılar dinliyor olsaydı. Özellikle de bir tanesi. Fakat Poseidon, Beta Sinta'yı üç dişli mızrağının koruması altına almıştı, onu öldürmeme izin vereceğinden şüpheliydim. Ayrıca ben öyle kafama göre öldürmezdim. Öl ya da öldür... Ama şu âna kadar Sintalılar bana zarar vermemişti.

"Kimin umurunda?" Omzumu silktim. "Kralseçen yaşıyor ve bozulmaz yeminle bağlandı. Sevin. Şanslı zorbamızı tebrik ederim."

"Cat. Mantıklı ol."

Mantıklı mı? Mantıklı! "Bana büyü ve tanrılar hakkında soru sorma, ben de sana savaş lordluğu hakkında bir şey sormayacağım." Ses tonum büyü ve tanrılar karşısında "savaş lordluğu"nun ne kadar küçümsenecek bir şey olduğunu belli ediyordu.

Beta Sinta'nın gri gözlerinde rahatsızlığın izleri belirdi. *Hah! Onu kızdırmak aslında o kadar tatmin edici değil.*

Sert bakışı her zamankinden ciddi bir hâl aldı. "Manevi kızı mı? Yoksa âşığı mı?"

Yutkundum. Büyü hakkında bir şey bilmeyen Güney Sintalı Hoi Polloi bir savaş lordu olarak, arada sırada bir Kyklop'un gözüne nasıl vuracağını biliyordu. "Neden umurunda olsun ki?"

Gözlerinde ilkel bir ışık parladı. "Ne olursa olsun sen artık benimsin."

Attığım endişeli kahkahaya engel olamadım. "Küstahlığının beni şaşırtmadığı bir an olmuyor. Kralseçen için bir tanrıya karşı koyar mıydın?"

"Seni bana o verdi."

Kalbim durdu. *Verdi değil mi?*

"Manevi babam," diye cevapladım omzumu silkerek. "Olymposlu âşığım falan yok."

O ilkel bakış tamamen sahiplenici bir hâl alarak içime kabul edilemez şeyler yaptı. Daha ben bir şey düşünemeden –özellikle de o hızlı ve sert öpücük hakkında– bilincimde bir gücün dişlerini hissettim. Kaynağına doğru dönünce ok takan okçuyu gördüm.

Fisalıların her zaman üç okçusu olurdu. Unuttuğuma inanamıyordum. Tepenin diğer tarafından gelmiş olmalıydı ve en büyük hedefe bakıyordu. Her zaman en güçlüyü indirmek gerekirdi.

Oku bıraktı, ok doğal olmayan bir hızla dönerek bize doğru geliyordu, peşinde Khimaira'nın Ateşi vardı. Büyüye uzandım ama dövüş ve sivri dişler beni güçsüz bırakmıştı. Büyüyü yakalayamadım.

"Griffin!" Dönerek onun önüne atladım. Ok beni Beta Sinta'nın üzerine iterken sırtıma acı yayıldı. Çığlığımı yuttum ve alev almadan önce onu itebildiğim kadar sertçe ittim. İnat ederek

tutundu, yüzü şoktan bomboştu. Kulağına vurdum, onu cehennem ateşi beni kaplamadan saniyeler önce beni bırakmasına yetecek kadar şaşırttım.

Çığlığım havayı yardı. Kızıl sıcaklık beni tamamen yuttu. Sırtım acıyla büküldü. Derim kabardı. Dünyam acıyla –yoğun, dağlayan acıyla– daralırken alev seslerinden kendi çığlıklarımı duyamadım. Sonra alevler içeri çekildi, daha sonrası için emildi.

Sendeledim ve titrek bir soluk aldım. Bütün bedenim titredi. Kıyafetlerimin çoğu gitmişti ve derim tiksindiriciydi: Kırmızı ve siyah karışımı kömür gibiydi. Sarsılarak titredim, acı dayanılmazdı, sonra iyileşme süreci başladı.

Okçu aceleyle başka bir oku tutuşturuyordu. Az önce gördüğü şeyden sonra kurtulmasına ya da başka birini öldürmesine izin veremezdim. Bir şekilde derinlerimde Khimaira'nın ateşinden bir parça buldum ve Fisalıya doğru yolladım.

Büyü hızlıydı, havada parlak bir leke gibiydi. Fisalı tutuştu ancak benim aksime o küllerinden doğmadı. Geriye sadece küller kaldı. Çığlığı hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu ama kemik bile görmedim.

Beni ayakta tutan gerilim okçuyla birlikte yok oldu, dizlerim boşaldı. Soluğum kısa, acı verici hırıltılardan ibaretti. Gözlerim geriye doğru dönmek için her şeyi yapıyordu.

Hızla gözlerimi kırpıştırdım, yere düşerken Beta Sinta beni kollarına alarak düşmemi engelledi. Bir kukla gibi kendi etrafımda döndüm, dengemi sağlamaya çalışıyordum.

Beta Sinta'nın gözleri büyümüştü. "Yapılacak onca aptalca, sersemce, gerzekçe, pervasızca..."

"Anladım," diye inledim.

"...şeylerin içinde en beteri!" Parmakları acı verircesine kasıldı. "Böyle bir şeyi bir daha asla yapma!"

Öfke yine etrafı kırmızı görmeme sebep oldu. "Niye olmasın? Birini kurtarmak istersem kurtarırım! Kralı olmayan bir kralseçen ne işe yarar!"

Geriye doğru sendeledi, benim kadar şokta olduğu belliydi.

İsteyerek söylememiştim ama sanırım az önce ona sadakatimi sunmuştum.

"Ben Alfa değilim," dedi kabaca.

"Olmalısın!" Bağırışım daha çok hırıltı gibi çıktı. Kaşlarımı çatarak elimin tersiyle ağzımı sildim, elim kanlıydı. Aniden sırtımdan gelen sıcak acıyı hissettim ve oku hatırladım. O yüzden mi nefes almak bu kadar zordu?

"Griffin?" Öne doğru sendeledim, beni göğsüne dayayarak tuttu. Kaya gibiydi. Kanlı, terli, kirli bir kaya gibi. İyi hissettirdi. Sığ soluklar alıp verdim, tüm o kokuların arasından bile limon kokusunu aldım ve en sonunda bacaklarım pes etti.

"Cat?"

Yüzümü buruşturdum, sırtım çok acıyordu. "Nefes... nefes alamıyorum."

Yere oturup beni kucağına çekti, güçlü elleri sırtımda inanılmaz nazikti.

Carver yanımıza çömelirken, "Ciğerlerinden birini delmiş olmalı," dedi.

Beta Sinta küfretti, oku ortasından kırdı ama başını çıkarmadı, sonra biraz daha küfretti. "Bunu yapmamalıydın."

"Khimaira'nın ateşi," diye soludum. "Öldürür. Gerçekten acıtıyor." Okun doğruca onun kalbine gittiğini söylemeye gerek bile yoktu.

Beta Sinta beni kollarında çevirdi. Gözlerim çırpınarak kapandı ama öncesinde onun yüzündeki tekin olmayan bakışı gördüm.

Bayılmış olmalıydım herhalde çünkü aniden o atındaydı ve Carver da beni ona doğru kaldırıyordu. Beta Sinta'nın tuniklerinden biri beni boynumdan dizlerime kadar kapatıyordu. Kırık ok için delik açmıştı herhalde çünkü çekiştirdiğini hissetmiyordum.

"Fisalı lideri yakın," diye fısıldadım. "Kanımı yok edin."

Beni sorgulamadan emir verdi, Carver ve Flynn dediğimi yaparken o da ağzıma, ellerime ve sırtıma su döktü. Kato atında gevşekçe oturuyor, dik durmakta zorlanıyordu.

"Griffin?"

Aşağı eğilip kulağını ağzıma yaklaştırdı.

"Sirk. Yine Kaplos'ta." Velos'a daha yakındık ama iki şehir birbirine komşuydu ve Kaplos buradan bir saat uzaklıkta olmalıydı. "Selena. Şifacı."

"Onlarla kalmak isteyeceksin." Kanlı parmaklarıyla kalçamı kapayan kumaşı sıktı. Yüzündeki bakış yüreğimi burktu.

Aslında hayatta kalırsam onunla kalmak istiyor gibiydim. Gerçekten salaktım. "Seçim şansım yok," diye soludum.

Ağzı dümdüz oldu. Atını mahmuzlarken gözlerini yukarı çevirdi, batıya yöneldi. Ani hareketin şokuyla sırtıma acı dalgası yayıldı ve inledim. Beta Sinta belimi daha sıkı tuttu, başımı göğsüne yaslayıp tutundum. Belki de ben uyurken onun canavarlarımla savaşacağına güvenecektim. Belki başka bir seçim şansım yoktu.

Kulağımdaki sesi vahşiydi. "Sen artık benimsin, Cat. Kollarımda ölme sakın."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

TANIDIK BİR ÇADIRDA UYANDIM. YUVAM GİBİ KOKUYORdu. "Selena?"

Gülümseyerek üzerime eğildi. Sarı saç örgüsü öne düşüp omzuma değdi. Saten gibi, ışıl ışıl ve erişkin bir adamın bileği kadar kalındı. Yüzü kusursuzdu. Yaşı yoktu. Otuz da olabilirdi iki yüz de ve gözleri berrak, rüzgârsız bir gündeki kuzey gölleri gibiydi. Koyu mavi ve çok derin; bazen onların içine baktığımda başka bir dünyayı gördüğümü düşünüyordum.

Yüzümdeki saçımı nazikçe çekti ve gözyaşlarına boğuldum.

Selena saç örgüsünden bir ton daha koyu olan zarif kaşlarından birini kaldırdı. "İşte bu bir ilk."

Utanarak, "Seni özledim," diye hıçkırdım.

"Onur duydum, hiç ağlamazsın sanıyordum."

"Ağlamam," dedim gözyaşlarımı silerken.

Yerine otururken başparmağı ile işaretparmağını birbirine yaklaştırdı. "Meraktan ölmeme şu kadar kaldı."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Selena her zaman her şeyi biliyormuş gibi görünürdü, en azından diğer herkesten önce. "Bu, Hades'i memnun etmezdi."

Dudaklarında gizemli, memnun bir gülümseme belirdiğinde bir tanrı tarafından sevilmenin nasıl olduğunu merak etmeme sebep oldu, tabii halihazırda bir karısı olan tanrı tarafından.

"Savaş lordu konuşmuyor, seni korumak için yanlış bir çaba harcadığını düşünüyorum. Bilgi kaynağım son zamanlarda kıtlaştı, o yüzden söyle bakalım, seni sirkime kadar taşıyıp kurtarmam için kükreyen adam kim?" Sırıtışı yaramaz bir hâl aldı. *"Düzelt onu! Hemen! Yoksa tanrılara yemin ederim ki Furialar üzerine ölüm ve yıkım yağdıracak, tepenize yıldırımlar düşecek!"*

Nefesim kesildi. "Yapmamıştır!"

"Yaptı." Olağandışı gözleri neşeyle dans etti ve istemsizce gülümsememek için öksürdüm. Selena'yı tehdit etmek cesaret isterdi. *Savaşçı-kraliçe-karışımı-anne-tavuk* cinsinden bir korkutuculuğu olabiliyordu. Etrafındaki büyü dokunulabilir gibiydi, korku veriyordu ve öyle yoğundu ki birazcık rahatsız ediciydi. Ortak amaçları olması –beni korumak– iyiydi yoksa Beta Sinta'nın başı belaya girebilirdi.

"Ne zamandır buradayım?" diye sordum.

"İki gündür. Uyuman gerekiyordu. Benim de."

Selena inanılmaz külfetli bir şey yapmadıkça zar zor uyurdu. Dinlenmesi gerekirse Hades onu Yeraltı Dünyası'na götürürdü, gerçi orada da fazla uyuduğunu hayal edemiyordum.

Sıkıntıyla, "O kadar yakın mıydı?" diye sordum.

"*Dakikalar* kalmıştı ve hâlâ dinlenmen gerekiyor."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ölümlülüğümün her zaman farkında olmuştum. Yine de bu neredeyse ölecek olmayı kolaylaştırmıyordu. Ölümü yine kandırmıştım. Hades *gerçekten* beni istemiyor olmalıydı. Herhalde Yeraltı Dünyası'nda da Thalyria'daki kadar belaya sebep olacağımdan korkuyordu.

Kaşlarımı çattım, soğuk tenimi ovaladım. "Sana kim olduğunu söylemedi mi?"

Selena başını iki yana salladı.

"Yeni ve gelişmiş Beta Sinta." Sesimi alaycı çıkarmaya çalıştım ama aslında hiç de öyle çıkmadı.

Gözlerinde bir şeyler yanıp söndü, belki de öfke kırıntısı. Öyle hızlı geçip gitti ki hayal etmiş bile olabilirdim.

"Kesinlikle gelişmiş," dedi. "Özellikle de ben üstesinden geldikten sonra."

Endişelendim. "Kötü mü yaralanmış?"

"Umurunda mı?"

Tereddüt ettim, tepkimin yoğunluğu beni endişelendirmişti. "Ben... emin değilim."

Selena nazikçe güldü. "Pek ikna edici değilsin. Ayrıca hayır, kötü yaralanmadı. Kesikler ve yırtıklar. Biraz kan kaybı. Onarılmayacak bir şey değil."

Rahatladım ama rahatlamam kısa süreliydi. "Benim kanamam oldu mu?"

"Evet ama tuniğini yaktım ve diğer her şeyi temizledim. İzi sürülebilecek hiçbir şey burada birkaç dakikadan fazla kalmadı."

Selena kimden ya da neden saklandığımı hiç sormamıştı. Ne pahasına olursa olsun beni koruyordu. "Teşekkürler."

Başını krallara layık bir şekilde eğdiği için diz çökmeliymişim ya da reverans yapmalıymışım gibi hissettim.

"Diğerleri?" diye sordum.

"Uzun ve ince olan esmer bitkin ama iyi. Carver'dı sanırım. Balta taşıyan neşeli olanın da kolunun yerine oturtulması gerekiyordu ama onun dışında yarası yok. Biraz senin Beta Sinta gibi."

Kalbim küçük bir kriz geçirdi. "O *benim* Beta Sinta'm değil."

Hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Ayrıca fazlasıyla yakışıklı olan Kato neredeyse bacağını kaybedecekti. Seninle işim bittikten sonra onu kurtarmak için neyim kaldıysa kullanmak zorunda kaldım."

"Hepsi iyi mi yani?" Aptal gibi sırıtıyordum. Benim *derdim* neydi?

Sandalyesinden kalktı, akışkan ve titrek bir ışık saçar gibiydi. Zarafeti efsaneviydi. Ben atik ve güçlüydüm ama suyun üzerindeki güneş ışıkları gibi hareket etmek isterdim, Selena gibi.

"Sağlıkları yerinde, durmadan Desma ve Aetos'la tartışıyorlar. O ikisi Sintalıların seni kaçırdığı izlenimine kapılmış."

Soru soruyordu. Ona bir cevap borçluydum. "Kaçırdılar. Aşağı yukarı."

Şekilli dudakları büzüldü. "'Aşağı yukarı' kaçırmanın nasıl olduğunu anlamama yardım et," dedi Selena, benim için bir bardak su doldururken.

Şey, öyle söylendiğinde kulağa aptalca geliyor.

Boğazım kavruluyordu, o yüzden cevap vermeden önce suyu içtim. "O, Beta Sinta. Gitmezsem hepinizi tutuklatacağını söyledi."

"Sen de ona inandın mı?"

Selena'dan gelince cevaplanması gereken bir soruydu. Başımla onayladım. Neredeyse bir aydır aynı adamla olduktan sonra, tehdidini istediği için değil yapması gerektiği için yerine getireceğini hissettiğini biliyordum.

"Ona ve kıymetli Alfa ablası Egeria'ya yardım edecek güçlü bir Magoi'ye ihtiyacı var." Egeria, Alfa değildi. Daha çok tatlılık abidesi gibiydi. Öte yandan Beta Sinta'da Alfa kumaşı vardı. Savaş alanında korkusuz, kanlı, odaklanmış, merhametsizdi... *Adil miydi?*

"Ayrıca büyülü bir ipi vardı."

Selena kahkaha attı, sesi bahar meltemindeki rüzgâr çanlarının sesi gibiydi. "Sen? Büyülü bir iple mi yakalandın?"

Kızardım. "Hatırlatma."

Boğazını temizledi, kahkahasını bastırdı ve sordu: "Ona yardım edecek misin?"

Selena *kim* olduğumu bilmiyor olabilirdi ama *ne* olduğumu bildiğinden emindim –kralseçen– hem de hiç konuşmamış olmamıza rağmen. "Yeteneklerim diplomatik durumlarda değerli olabilir," dedim dikkatle.

"Seni kurtarmak için buraya geldi. Önemsiyor gibi görünüyordu."

Omzumu silkerek yere baktım. "Ben kaybetmek istemediği bir silahım."

"Sanırım daha fazlası var."

Başımı kaldırdım. "Olmayan bir şeyden bahsetme. İkimiz de canavarız."

Koyu mavi gözleriyle çekinmeden beni inceledi. "Canavarlar da çiftleşebilir."

Kendi tükürüğümle boğuluyordum, sonra öksürdüm.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Neden kaçmadın?"

"İp." O aptal, sinir bozucu büyülü ip yüzünden o ölene –ya da önce ben ölene– kadar Beta Sinta'yla kalmak için bağlayıcı yemin etmek zorunda kalmıştım.

Kuşkulu göründü. "Bir yolunu bulamadın mı?"

"Kahrolası iyi bir ip!"

İç geçirerek konuyu daha fazla kurcalamadı ve elime uzandı. "Peşine düşen onca canavar içinden, daha kötüsü tarafından yakalanabilirdin, Cat."

Bakışlarımı kaçırdım. Selena'nın çadırının kubbeli tavanına baktım, rengârenk kumaşlar sarkıyordu. Gözlerimi onlara diktim, haklı olduğunu düşünüyordum. Normalde dokunulmaktan hoşlanmazdım ama elimi olduğu yerde bıraktım. Yıllardır elimi kimse tutmamıştı. Beta Sinta dışında. Fakat o farklıydı, beni elimden tutup sürüklemişti.

"Bugünlük hikmetlerin bunlar mı?" diye sordum.

"Hayır, bu. Kalbini dinle. Kalbinin kara olduğu sanıyorsun. Başından geçenlerin hepsini bilmiyorum ama geçmişinin seni düşmanlık ve nefretle doldurduğunu anlayacak kadarını biliyorum. Fakat hâlâ gülüyorsun. Hâlâ seviyorsun, önemsediğin insanları koruyorsun. Sen düşündüğün kişi değilsin. Daha iyisin, daha *fazlasısın.*" Güçlü, dipsiz bakışlarını benimkilerden ayırmadı, burnumdan gözlerime doğru batan bir şeyin tırmandığını hissettim. "Ne düşünürsen düşün, kalbin hâlâ kırmızı ve atıyor." Parmaklarımı sıktı. "Onu dinle."

Burnumu çekme dürtüsüne direnerek başımı salladım.

Selena gider gitmez Desma ve Aetos çadıra daldı.

"Cat! Uyanıksın!" Desma üzerime atlayıp bana, hatta karyolaya sarıldı. Benden daha hafif olmasaydı canımı yakardı.

Aetos tepemizde dikildi, devasa ve maviydi.

"Sakın deneme," diye uyardım.

Sırıttı, uzanıp ona da sarılmak için çektim. İkisini görünce içim mutlulukla doldu.

Gülümseyerek, "Nasılsınız?" diye sordum.

Elime pat pat vurdu. "Artık sen döndün ya, daha iyiyiz," dedi Aetos.

Gülümsemem yok oluverdi. "Kalamam."

"Kalmak zorundasın!" Desma'dan renkler fışkırdı. Düşünmeden bıraktığı büyüyü topladım. Bir kısmının gitmesine izin verdim, çadırı parlatıp sıcak havayı güneş ışığında oynaşan mücevherlerin rengine dönüştürdü.

Aetos, "*Onunla* gitmiyorsun," diye hırladı.

Sanırım *o* diyerek kimi kastettiğini hepimiz biliyorduk. "Gitmek zorundayım. Bağlayıcı yemin ettim."

"O Kyklop çocuğu!" Aetos devasa yumruğunu Selena'nın sandalyesine indirdi. Sandalye dallardan yapılmış bir oyuncak gibi dağılıverdi. "Seni Selena'ya getirmeden önce söz verdirdi."

Başımı iki yana salladım. "Yaralanmadan önce yemin ettim."

Ağzı kapanıverdi. Aetos'un dilinin tutulmasına neden olmuştum. Kesinlikle bir ilkti.

"Neden?" diye sordu Desma.

"Savaşmak üzereydik. Büyüyle bağlıydım. Aslında ona bağlıydım. O şekilde ikimiz de dövüşemezdik."

"Yani seni çözerse onunla kalacağına yemin mi ettin?"

Başımla onayladım, Desma aptallığımdan dehşete kapılmış gibiydi. "Bir tasmayı diğeriyle değiştirdin, daha güçlü olanıyla."

"Biliyorum," dedim tiksintiyle. "Büyülü ipten kaçma şansım kendi bağlayıcı yeminimden kaçmamdan daha yüksekti. "Fakat yaşıyoruz, değil mi?"

Desma kibarca, "Biz derken?" diye sordu.

Yüzümü ateş bastı. "O kadar kötü değiller. Hatta krallık için daha iyi olabilirler." Tabii bir Hoi Polloi Alfa'nın olması, Tarva ve Fisa'nın yıllar boyunca üzerimize ateş ve canavarlar yağdırmasına sebep olmazsa.

"Sinta'yla ne alakaları var ki?" diye sordu Aetos.

Sintalıların kim olduğunu açıklarken en iyi iki arkadaşımın rengi garip bir sarıya döndü. Aslında Aetos'un mavi dövmelerine bakınca biraz yeşil görünüyordu.

"Yani aslında Beta Sinta olan iriyarı bir savaş lordu şöyle bir bakış attıktan sonra sana sahip olması gerektiğine mi karar verdi?" diye sordu Desma.

Aetos, "İriyarı mı?" diye homurdandı.

"Senin kadar değil, hayatım." Desma tatlı tatlı gülümsedi ve Aetos teskin olmuş görünerek başını eğip onu dudaklarından gürültüyle öptü.

Ağzım açık kaldı. Bunun için yıllardır bekliyordum. Bir aydır yoktum ve bensizken mi olmuştu? Hayat adil değildi!

Boğazımı temizledim, Desma kızararak öpüşmeye ara verdi.

"Öyle görünüyor," diye cevapladım. Gözlerim ikisi arasında öyle hızlı hareket ediyordu ki başım döndü.

Desma, "Ama neden? Neden sen?" diye sorarken hâlâ pembemsiydi.

"Çünkü ben tatlı ve komiğim?"

Bana boş boş baktılar.

"Hayır, gerçekten," diye ısrarcı davrandı Desma. "Neden *sen*?"

İç geçirdim. "Benim yeteneklerime sahip bir Magoi'ye ihtiyacı var. Diplomatik durumlarda yardımcı olabileceğimi düşünüyor. İttifaklar ve antlaşmalarla. Öyle şeyler işte."

Aetos boğuluyor gibi bir ses çıkardı. "Sen mi? Diplomatik mi?"

"Biliyorum!" Ellerimi kaldırdım. "Sanırım önce hakaret edip sonra öldürmenin krallık için iyi olacağını düşünüyor."

Hepimiz güldük ama zorlama gibi geldi.

Desma, "Fazlası var," diye üsteledi.

Başımı iki yana salladım. "O, Hoi Polloi. Magoi'ye ihtiyacı var. Ben kâhinim."

"Sen daha fazlasısın." Aetos soru sormadı. Bir gerçeği ortaya koyuyordu.

Ben hiçbir şey söylemediğimde Desma, "Beta Sinta senin bundan daha fazlası olduğunu nereden biliyor? Kendine başka bir

kâhin kaçırabilecekken neden seni kurtarmak için bu kadar çok uğraşıyor?" diye sordu. Kaşlarını çattı, incindiği belliydi. "Ona ne olduğunu söylemedin, değil mi?"

"Elbette hayır!" dedim hararetle. "Bir *kehanet rüyası* yüzünden." Gözlerimi devirdim. "Poseidon sağ olsun."

Sessizlik. Öyle uzun sürdü ki uykum geldi. Büyüyle iyileşmek enerjimi hiçbir şeyin olmadığı kadar tüketiyordu.

Aetos en sonunda, "Poseidon mu?" diye tekrarladı.

Esnedim. "Onun yüzünden Beta Sinta beni izlemiş, ikiyle ikiyi toplamış ve doğrulamak için birkaç eski parşömen bulmuş."

Yine sessizlik oldu. Sonra Desma sordu: "Bize anlatacak mısın, Cat?"

Odaklanmam gittikçe zorlaşıyordu. Yorgunluğum rengârenk çadırı karmaşaya dönüştürdü. "Bilmiyorum. Hayatta yapmak istediğim şey bu değil. Kaçtığım şey bu."

Aetos'un ağzının kenarındaki mavi çizgiler gerildi. "Fakat onun için yapacak mısın?"

Cevap vermedim, gözlerim kapandı.

Öğlenin ilerleyen saatlerinde uyandım ve üç katım birinin yiyeceği kadar yemek yedim. Utanç verecek miktarda tavuk rostosu ve baharatlı keklerden tam bir tepsi. Yatağımın kenarına Desma'nın bıraktığını düşündüğüm şeyleri bir saatten az sürede mideye indirmiştim. Kendimi daha güçlü ama az önce yalayıp yuttuğum kekler yüzünden daha yapış yapış hissediyordum.

Durmadan gelen ziyaretçiler yüzünden banyo yapmak için çadırdan çıkamamıştım. Onlarca sirk çalışanı uyanıp uyanmadığımı görmek ve beni kontrol etmek için çadırımdan içeri kafasını sokup duruyordu. Yine hızla yoruldum ama herkesi gördüğüm için çok mutluydum. Tadd ve Alyssa, sirk nereye gitse yanlarında taşıdıkları kovandan bana bir kâse bal getirmişti; Zosimo ile Yannis gittiğimden beri kaçırdığım gösterileri anlattı. Vasili ile karısı bana

yeni bir bıçak verdi, herhalde daha fazla bıçağa ihtiyacım olacağı izlenimine kapılmışlardı.

Vasili yüzünde hiçbir ifade olmadan, "Bıçaklardan birini savaş lordunun karnında kaybetme ihtimaline karşı," dedi.

Kim, ben mi? Birini katledecek kadar vahşi ve kabiliyetli mi görünüyorum?

En sonunda yalnız kalınca bıçağı çantamın içine koymak için kalktım ve hâlâ ne kadar güçsüz olduğumu fark ettim. İnleyerek, çadırın karşısına geçene kadar ufacık adımlar attım. Bacaklarım titredi, açılmış ama fazla pişirilmemiş hamur gibiydiler.

Tam ben karyolaya tekrar tırmanırken Kato, Carver ve Flynn geldi. İstediğim gibi yığılmak yerine yatağa oturup yüzümde ekşi bir ifadeyle onları karşıladım. "Siz ölmediniz mi?"

Flynn gülümsedi, kahverengi gözleri eğlenceli bir ifadeyle parladı. "Neredeyse ölüyorduk."

Yüzümü ekşittim. "Belki bir dahaki sefere."

Carver daha ciddi görünüyordu. "Sen ölmemize izin vermedin."

Aşağı bakıp çarşafı çekiştirdim, minnettarlığı yüzünden rahatsız oldum. "Siz de benim ölmeme izin vermediniz."

"Aslında onu yapan daha çok Griffin'di," dedi. "Seni buraya getirmek için Yeraltı Dünyası'ndan fırlamış gibi sürdü. Selena'nın seninle işi biterken biz Kato'yla ancak geldik."

"Pekâlâ," dedim, karnıma yayılan sıcaklığı görmezden gelerek, "Kralseçenler sadece iki yüz yılda bir ortaya çıkıyor. Bir tanesini bulduğunda onu hayatta tutmak en iyisi olur."

Kato başını iki yana salladı, benim bir Kyklop kadar inatçı olduğumu söyleyen bir bakış attı. "Sadece o da değil. Yemin ettin. Artık Beta ekibinin bir parçasısın. Griffin seni hayatta tutacak ya da denerken ölecektir."

Gözlerimi devirdim. "Yine mi bu?" Beta Sinta benim için ölmezdi. Kendini feda etmesi, her şeyin amacını mahvederdi. Velos'un dışındayken fazlasıyla özgüvenliydi, hatta ona kaçmasını söylediğim zaman bile. Bir daha öyle bir risk almayacaktı.

"Her zaman bu." Flynn'in ses tonu sitemkârdı. "En önemli şey..."

"...sadakat mi?" diye bitirdim iğneleyici bir sesle.

Üç adam da bana ne yapacaklarını bilmedikleri, garip bir yaratıkmışım gibi bakıyordu.

Flynn, "Griffin senin fikrini değiştirecektir," diye buyurdu.

Alayla güldüm. "Deneyebilir."

Derken hepimiz birden gülüyorduk ve hiç de zorlama değildi, bu da bir yanımın korkunç bir şekilde suçluluk duymasına neden oldu.

"Otuza beş." Carver başını iki yana salladı, inanmazlıkla gülümsüyordu. "Kimsenin o ihtimallere bahis oynamaması ne fena."

Yüksekteki, bulutlarla kaplı Olympos Dağı'nın zirvesi zihnimde beliriverdi. "Belki de tanrılar oynamıştır."

"O yüzden mi müdahale ettiler?" Kato çadırda döndü, ellerimde zehirli dişlerle Fisalılarla dövüşmemi taklit ediyordu. Sarı saçlar, mavi gözler ve sert kaslardan oluşan bir girdaptı. Hızlıydı, her hareketi dinçlik ve güçle bezeliydi, gerçi bacağının canını hâlâ sıktığını görebiliyordum.

Sırıtarak, "Öyle diş fırlatmayı nereden öğrendin?" diye sordu.

Elimi havada salladım. "Şurada burada işte."

"Hayır, gerçekten." Kato sandalyeye çöktü, azıcık hareket edince bile kızarmıştı. "Nasıl yaptın?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Duymadın mı? Ben harikayım."

Flynn, "Ayrıca alçakgönüllüsün," dedi alayla.

Sırıttım. "Majesteleri Korkunç Ötesi, Kendini Beğenmiş efendilerimizden ders alıyordum."

Çadırı erkeksi kahkahalar doldurdu. Ben de Beta Sinta'nın kulaklarının çınlamasını umarak kahkaha attım.

Carver yanıma oturdu. "Çoğu insanın Griffin'den ödü kopuyor. Sen niye korkmuyorsun?"

Parmağımı kıvırarak herkese yaklaşmalarını işaret ettim. Öne eğildiler, yakışıklı yüzlerinde beklenti vardı. Gösteri yapmak bir

sanattı ve ben de birkaç numara öğrenmiştim. Onları beklettim, sonra fısıldadım. "Çünkü ben daha korkutucuyum."

Kahkahalara boğuldular. Şaka yaptığımı düşünüyorlardı.

"Kendini beğenmiş ve fevrisin," dedi Flynn.

"Yani?"

"Griffin kendini beğenmiş ve sağgörülü. Her seferinde seni geçer."

Kaşlarımı çattım. Ayrıca daha iri, daha güçlü ve daha hızlıydı. Bilgi düzeyimiz aynı olmasa da aptal değildi. Daha da kötüsü, büyü ondan sekiyordu. Öforiyle uçmuşken umursamayacak hâlde olmama rağmen Velos'tayken bunu görmüştüm.

"Ah, tanrılar aşkına!" Elimi alnıma vurdum. "Khimaira'nın ateşi onu yakmazdı. Çok salağım."

Büyülü semenderimi hiç endişe duymadan yemesine şaşmamalıydı. Selena onu iyileştirmişti. Ben iyileştirmiştim. Fakat zarar verici büyüler resmen onda işe yaramıyordu.

Kaşlarımı çattım. Bunu hiç duymamıştım.

Carver düşüncelerimi doğrulayarak başını iki yana salladı. "Fakat bir ok sana yaptığı gibi onda da bir delik açabilir."

"Bu sayede kaleye girip Sintalı kraliyet ailesini öldürebildi, öyle mi? Büyüleri ona dokunamadı ve kılıçta onların hepsinden daha iyiydi."

Carver başıyla onayladı. Ağzım tiksintiyle büzüştü. Fark ettiğim şeyi sindirmesi zordu. Beta Sinta dövüşte benden iyiydi, ne kadar büyüm olursa olsun fark etmezdi.

Uzun bir soluk verdim ve iyi tarafından bakmaya çalıştım: Birçok düşmanımdan da daha iyiydi.

Düşüncelerimle onu çağırmışım gibi Beta Sinta çadırın kapağını aralayıp içeri daldı, gözlerinde sert bir parıltıyla dördümüze baktı. Onu görmek gerçekten de karnıma garip bir yumruk yemek gibiydi, içimdeki havayı çekip aldı ama tam olarak rahatsız edici değildi.

Çenesini aşağı indirdi. "Uyandığını duydum, *Talia*."

Flynn'i kızartan bir küfür homurdandım.

Kato, Carver ve Flynn öyle çabuk gittiler ki resmen rüzgârlarını

hissettim. *Arkamı kollamaları buraya kadarmış.* En azından çadırın girişini açık bırakmışlardı.

Beta Sinta beklentiyle bakarken kara kaşlarını kaldırdı.

Bu konuşmayı oturarak yapmak istemediğim için çabucak doğruldum ve gözlerimin önünde parlak noktalar uçuştu.

"Uyandım," diye doğruladım, gerçi gayet barizdi. "Yani?"

Beta Sinta kollarını kavuşturdu. "Yani, bana neler olduğunu söyle. Benimle konuş, Velos'ta yaptığın gibi."

Kasılarak, "Kendimde değildim," dedim.

"Doğru. Eğlenceliydin."

Yüzüm kızgınlıkla resmen çarpıldı. Ona doğru öfkeli bir adım attım ve sendeledim, dengem tamamen bozuldu.

Hemen sonra yanımdaydı, elleri belimdeydi ve teninin sıcaklığı aramızı ısıtıyordu. Nabzım hızlandı.

"Güçsüzsün." Ses tonu keskindi, neredeyse öfkeliydi. "Seni düzelttiğini sanıyordum."

Tuniğimin yanlarını kavuran ellerden kıvrılarak kurtuldum. "O kadar kızmana gerek yok. Selena yapabildiğini yaptı."

Kaşlarını çattı. "Konuş benimle, Cat. Neden Talia? Onlar kimdi?"

Başımı iki yana salladım. "Yapamam."

Manyetik gri gözleri benimkilere kenetlendi. "Bana güvenebilirsin."

Ofladım. "Söyleyen de adam kaçıran."

Bana konuşmaya başlamamı bekliyormuş gibi baktı.

Tanrılar aşkına! Bezdim artık! "Yeraltı Dünyası'na kar yağdığı gün sana güvenirim." *Ya da biraz soğuk olunca. Şey, hafif esinti olduğu bir gün de olur. Off!*

Geriye doğru yürüdüm, karyolama çarptım. Ona bu kadar yakın durduktan sonra garip bir şekilde soğuk geldi.

"Nasıl hissediyorsun, *Talia*?"

Ona dik dik baktım. "O benim adım değil."

"Fisalılara göre öyle. Gözlerinde öldürme arzusuyla, 'Kız benim!' diye bağıran adama göre."

Kalbim kaburgalarıma sertçe çarptı. "Beni bir başkasıyla karıştırmış olmalı."

Beta Sinta bana hiç inanmadan baktı. "Günlerce bana *senin* için geldiklerini söyledin."

Ah, doğru... Omzumu silktim.

Gözleri gümüş gibi parladı. "Kimdi o adam?"

"Bilmiyorum. Fisalılar delidir. Alış." Manyak gibi sırıttım ama onun üzerinde etkisi olmadı.

"Hepimiz ölümüne dövüşürken ikiniz sohbet ettiniz. Bunu tanımadığın biriyle yapmazsın."

Beta Sinta konuştuğumuz şeyi duymuş olamazdı. Etrafta çok fazla ses ve karmaşa vardı. "İnsanları öldürmeden önce onlarla her zaman tanışırım. O şekilde daha tatmin edici oluyor." İşte. Bu daha da delice geliyordu kulağa.

Kaşlarını çattı. "Bana tekrar sordurma," dedi, dişlerinin arasında taş çiğniyor gibi çıkmıştı sesi.

Dönüp örtümü katladım, yalan söylerken gözüm seğirirse diye arkam dönük durdum. "Eski sevgilim. Sonu pek iyi bitmedi. O zamandan beri öldürmek için beni arıyordu."

Beta Sinta ellerini omzuma koydu, ağır ve sıcaktı. Birden şok oldum, ardından kasıldım. Beni çevirince başımı döndü. Ayaklarımızı birbirimize dolanmaktan son anda kurtardım.

"Bana yalan söylemeyi bıraktığını sanıyordum." Kollarını indirdi ama hâlâ rahatsız edecek kadar yakındı. "İnsanların sana ne zaman yalan söylediğini biliyorsun. Ufacık bir hatadan bile kurtulamıyorlar. Öte yandan sen canının istediği gibi yalan söyleyebiliyorsun."

"Yani?"

"Yani bana gerçeği anlatmazsan seni koruyamam." Bana resmen hırladı. Gürültüyle. "Seni korumak istiyorum, Cat."

Gözlerimi kırptım. *İstiyorum.* İhtiyaç değildi bu. Kelime bana sertçe çarptı, göğsümde haddinden daha hızlı atan gergin kas düğümünü delmeye çalışan bir hançer gibiydi.

Dudaklarım aralandı, sonra tekrar birbirine bastırdım. Bunun

la uğraşamazdım. Sersem gibiydim, midem kurşun gibi ağırdı ve hepsi çok fazlaydı.

Birden aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Görünmez olduğumda beni görebiliyor musun?"

Başını iki yana salladı, bana cevap vermek için öfkesini dizginliyordu. "Sadece zarar veren büyüleri reddediyorum."

Tanrılara şükür! Gözlerimi kıstım. "Bu kullanışlı."

"Öyle," dedi.

"Oku senin yemene izin vermeliydim."

"Öyle yapmalıydın." Gözleri benimkilere odaklanırken cevap talep ediyordu. "Neden vermedin?"

İyi soru. Açık girişten akşam rüzgârı esti, uzun saçlarını savurdu. Gözleri fırtına bulutları rengindeydi. Hem parlıyordu hem de karanlıktı, güneşten yanmış teninde çarpıcı görünüyorlardı. Gözlerinde metanet vardı, benim de sinirlerim yatıştı. Neden bilmiyordum, gücüne ve ölümcüllüğüne kolaylıkla hâkim olması onu tanıştığım en zorlu adam yapıyordu. Kontrolüne gıpta ediyordum.

"Anlık delilik." Omzumu silktim. "Bir saniyelik bir aptallık. Kim olduğunu unutmuş olmalıyım."

Hayal kırıklığına uğramış göründü, içimde bir şeyler kıpırdandı. Gözleri kollarımdaki yara izlerime kaydı, Selena'nın beni hayatta tutmak için yapmak zorunda kaldığı yeni izde oyalandı. "Ne olursa olsun, bir daha asla öyle bir şey yapma. Şimdi soruları cevapla, *Talia.*"

Onu kafamda susturdum. O konuda iyiydim.

Beta Sinta akla yatkın görünecek kadar bir süre bekledikten sonra dişlerini sıkarak, "Senin canını yaktı ve sen bana onun kim olduğunu söylemiyorsun!" dedi.

"Canımı mı yaktı?" Kahkaha attım, manyakça sesim biraz fazla gerçekçiydi. Filtrelerim parçalanıverdi. Belki de daha derinlerimdeki bir parçamdı yıkılan. Geçmişimle ilgili konuşmamamın tek sebebi gizlilik değildi. Bana olan şeyler hakkında konuşmuyordum çünkü onlar hakkında konuşmak beni kâbuslara sürüklüyor ve dünyadaki ışığı sömürüyordu. "Beni sekiz ay boyunca kafeste

tuttu. Tek bir kıyafet olmadan. Banyo olmadan. Yastık olmadan. Kahrolası bir saniye bile mahremiyet olmadan. Sadece hayatta kalmama yetecek kadar ekmek ve suyla, sırf kıvrandığımı görmek için bana ateş atan ve yalanlar söyleyenlerle beraber."

Beta Sinta'nın yüzü kasırgaya dönüştü. "Fisalılar sana bunu mu yaptı?"

"Fisa kraliyet ailesi!" Sesime isterinin ilk izi sızıyordu. Duydum. Nefret ettim. Bu konuda hiçbir şey yapamadım. "Bana Talia diyenler onlar. Öldürdüğüm kişi Beta Fisa'ydı." Aslında Gamma'ydı ama şu anda bu pek önemli değildi. "Bana bir daha asla öyle hitap etme. *Asla*!"

Büyük, sıcak eller yanaklarımı kavradı. Uzun parmakları ensemde kıvrıldı, tutuşu hafif ancak sağlamdı. Yüzümü yukarı kaldırıp kısık, sakinleştirici bir sesle konuştu. "Öyle hitap etmeyeceğim. Her şey yolunda. Sen sadece Cat'sin. Sadece Cat."

"Hiçbir şey yolunda falan değil!" diye patlarken bileklerini kavradım. Ona tutunmak için miydi yoksa onu itmek için miydi bilmiyordum. İkisinden de biraz. "Ben yeniden onların olana kadar durmayacaklar. Ya da ben ölene kadar." Bacaklarım titremeye, geri kalanımı da titretmeye başladı. "Beni asla canlı ele geçiremeyecekler. Asla!"

Aramızdaki havada çılgınca bir inancın notaları asılı kaldı. Yoğundu, korku gibi.

Beta Sinta yatıştırıcı bir ses çıkarıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, saçlarımı geriye doğru okşadı ve vücuduma tamamen yanlış hisler yolladı.

Aşağı eğilip alnını benimkine dayadı. "Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Kendinden çok emindi. Ona yaslanıp kollarına sığınmanın baştan çıkarıcılığına direndim, beni itmeyeceğini bilmek içsel savaşımı karmaşıklaştırıyordu. Başımı hâlâ ellerinin arasında tutuyor, nazikçe masaj yapıyordu. Birbirimizin havasını soluyorduk.

Aniden fark ettiğim bir şey her yerime yayıldı. Damarlarıma sıcaklık hücum etti, karnım vahşice buruldu. Gözlerimi yumup el

lerimi bileklerinden ayırdım. Sol elim gevşekçe yanıma düştü. Sağ elim havada kaldı, ardından göğsüne bastırdım. Elimin altındaki kalbi sertçe gümledi, sonra hızla atmaya başladı. Gözlerimi açıp parmaklarıma baktım, orada ne yaptıklarını merak ediyordum. Ona dokunuyor, sıcaklığını özümsüyorlardı.

"Asla tutamayacağın sözler verme," diye fısıldadım.

Fısıltıyla, "Deneyebilirim," diye karşılık verdi. Kendimden nefret ettim çünkü gülümsedim. Üzerimdeki gerginlik akıp gitti, onun boyundan ve gücünden, hafif kokusundan ve beni öptüğü gerçeğinden kaçamadığım bir noktaya geldim.

Başını kaldırıp çenemi okşadı, ellerindeki güce ve parmaklarındaki nasırlara rağmen dokunuşu tüy gibi yumuşaktı. "Bana Fisa kraliyet ailesinden bahset. Ne kadar çok bilirsem seni o kadar iyi savunabilirim."

"Ben kendimi savunabilirim."

Gülümsedi. Ağzının sadece tek tarafı kıvrılmıştı ve itiraf etmek istemeyeceğim kadar kalp durduran bir ifadeydi. "Büyülü bir ipi olan savaş lordu tarafından da öyle mi yakalandın?" diye takıldı.

Kaşlarımı çatarak elimin hâlâ dokunduğu yerden onu sertçe ittim.

İsteyerek geri adım atarken, "Bana Fisalılardan bahset," dedi tekrar.

Ürperdim. "Daha sonra." Selena'nın çadırına bakındım. "Havaya salmak istemediğim isimler var."

Anlayarak başını salladı. "Öyleyse yakında diyelim."

Onaylayarak karşılık verdim. Bundan kaçış yoktu. Herif çok inatçıydı.

Beta Sinta beni izleyerek çadırın açıklığına doğru geriledi. Parmaklarını hâlâ tenimde hissedebiliyordum, sert ve erkeksiydi. Dokunduğu yerlere dokunma dürtüme karşı koymak zorunda kaldım. Bu beni sinirlendiriyordu. Dudağımı ısırdım.

"Cat?" Sesinde kalbimi tehlikeli bir bölgeye göndermeye yetecek bir sıcaklık vardı.

"Evet?"

"Kendini savunma konusunda iyi iş çıkarıyorsun."

Başımı salladım. "İyi dersler aldım. Sonuçta en sevilen çocuğum."

"Poseidon'un mu?"

Cevap vermeyerek arkamı döndüm ve parmak uçlarımı yatağımın kenarındaki su kabında çevirdim, oluşturduğum ve hemen ardından yok olan şekilleri izledim. *Şey, evet, Poseidon'un da.*

ON İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇ GÜNÜ DAHA İYİLEŞME SÜRECİNE HARCADIK. SİNTAlılar sirkin dışında kamp kurdular ama ben eski çadırımda uyudum. Geçici olarak eve gelmeler buruk oluyordu. Hatta bazen yeniden ayrılmak zorunda kalmaktansa hiç gitmemek daha iyiydi. Bağlayıcı yeminim olsun ya da olmasın, seçim şansım yoktu gerçi. Otos başarısız olmuş olabilirdi ama Alfa Fisa pes etmeyecekti. Andromeda benim Sinta'da olduğumu artık biliyordu. Hâlâ peşimdeydi ve bir dahaki sefere daha kötüsünü gönderecekti.

Biz ayrılmaya hazırlanırken arkadaşlarım arkamızda toplandı, Sintalılara pis bakışlar atıyorlardı. Sadece Selena'nın kaşları normal hâlindeydi, sanki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyordu. Biz atlarla uzaklaşmadan önce grubun yanından ayrılıp bana doğru geldi.

"Bu senin için. Hades'ten." Avucuma küçük bir şans tılsımı bıraktı. Kerberos'un altından figürüydü. Tazının altı yakut gözü, üç başına yerleştirilmişti.

Hayretimi gizleyemedim. "Hades neden benimle ilgileniyor?"

"Sadece ihtiyacın olduğunda kullanmalısın." Parmaklarımı sıcak metalin üzerine kapattı ve sorumu cevaplamadı.

"Nasıl çalışıyor?"

"Söylemedi."

İnanamayarak ona baktım. "Sormadın mı?"

"Başka şeyler yapmakla meşguldüm."

Alaylı bir ses çıkardım. "Bu çok yardımcı oldu."

Mavi gözleri parıldadı. "Benim için öyleydi."

Hayal gücüm canlı bir resim çizmeden önce zihnimi kapatıverdim. "En azından ne işe yaradığını biliyor musun?"

Selena başını iki yana salladı.

"Gerçekten mi? Hiçbir şey yok mu?" diye sordum.

Yanağıma vurdu. Tartışmanın sonuydu.

Beta Sinta aşağı uzanıp devasa atına çıkmama yardım etti. Gitmek için döndüğümüzde derin bir nefes aldım. Arkama bakmadım. Devasa, mavi bir adamın gökkuşağı ağlayan bir kıza kolunu doladığını ve güneş gibi ışıldayan bir kadını görmek istemiyordum. Önemsediğim düzinelerce insanı ya da Kerberos'un korkunç, çirkin, tüylü başlarını görmek istemiyordum. Çünkü görürsem, içimdeki acı verici sancı katlanamayacağım bir şeye dönüşürdü.

Beta Sinta benimle konuşmaya çalıştı ama sessiz kaldım, sözcüklerin boğazımdan geçemeyeceğinden korktum. Otuz dakika sessizlik içinde yolculuk ettikten sonra batıya döndük, kuzeye gitmek yerine şehrin dışındaki çiftliklere gidiyorduk.

Kafam karıştı. "Kaplos'ta mı kalacağız?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. Gece yarısını andıran saçları ensesine değip kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Kendimi esmer ensesine biraz fazla uzun süre bakarken buldum. Oraya dağılmış gibi görünen çiller... çekiciydi sanki.

"Tanıdığım bir at yetiştiricisine gidiyoruz."

Ya? Atlar bana iyi görünmüştü. "Niye ki?"

"At istemiyor musun?"

Aslında aklıma hiç gelmemişti. "Şimdi sen bahsedince fark ettim, senden uzaklaşmak müthiş olurdu. Tabii şundan da... Atının adı ne? Tüm bu zaman boyunca sormak aklıma bile gelmedi."

"At."

Gözlerimi devirdim. "Aman ne orijinal."

"Kahverengi At," dedi.

Gülmemek zordu. "Daha iyi ama benim at alacak param yok."

"Maaşından keserim."

"O zaman yemek alacak param olmaz."

"Takma kafanı, Cat."

"Bana at almanı istemiyorum!" Sesim niyetlendiğimden daha sert çıktı ama birine bel bağlamak, muhtaç kalmak ya da öyle bir şey istemiyordum.

"O zaman benimle ata binersin."

Seçeneklerimi tarttım. "Atım olmasını açlıktan ölmeye yeğlerim."

Tartışmadı. Belki de geçtiğimiz birkaç gün içinde ne kadar baharatlı kek tükettiğimi görmüştü ve yemeyi kesmenin bana iyi geleceğini düşünüyordu.

Durduğumuz çiftlik orta hâlliydi fakat bakımlı çitlere bakınca burada kaliteli hayvanlar bulacağımızı anlamıştım.

Yetiştirici bana uyacağını düşündüğü beş atı gösterdikten sonra Beta Sinta, "Seç bakalım," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Benim için seçeceğini sanmıştım. "Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. En son seçim şansım olduğunda, güzel olup olmaması dışında bir şeyi umursamayacak kadar ufaktım."

Bana uzun bir bakış attı. Geçmişim hakkındaki bilgileri asla istekle vermemiştim, o yüzden daha fazlası için üstelemediğinde şaşırdım. Kızılımsı tüyleri güneşte parlayan kestane rengi bir atı işaret etti. "Doğru boyda ve oldukça uysal."

"Niye uysala ihtiyacım varmış?"

Bana sert bir bakış attı. "Çünkü en azından biriniz sakin kalırsınız."

"Sakinlik sıkıcıdır," diye karşı çıktım.

Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve gri gözlerinin kenarları kırıştı. "Kesinlikle öyle," diyerek kabul etti. Bana gözlerinde gizlemediği bir ateşle bakıyordu.

Midem çeşitli sebeplerden kusmamı gerektiren cinsten taklalar attı fakat tartışma dürtümü azalttı.

Derin bir nefes aldım. "O zaman kestane rengi mi?"

"Ya da şu gri." Kirli kar rengindeki bir atı işaret etti, bacakları siyahtı ve kara bir yelesi vardı. "Hızlı."

"Kestaneden hızlı mıdır?"

Beta Sinta başıyla onayladı. "Fakat kestane de koşabilir. Yeterince güçlü."

"Peki dişi bir at?"

Başını iki yana salladı. "Kısrak istemezsin."

"Niyeymiş?"

Başını benden tarafa doğru eğdi, gözleri hâlâ gülümsüyordu. Ben gözlerimin gülebilme becerisi olduğunu bile sanmıyordum. Yaramazca sırıtarak, "Dişilerin sağı solu belli olmaz," dedi.

Gözlerimi kısıp onu ittim. Şakalaşarak o da beni itti. Kıçımın üzerine oturuverdim.

"Tanrılar aşkına," diye homurdandım.

Beta Sinta şaşırmış göründü. "Çok kolay düştün."

"Yarın kadar olduğum için kusura bakma!"

"Bir dahaki sefere bunu aklımda bulunduracağım," diyerek elini uzattı.

Bir dahaki sefer mi? Bir dahaki sefer ha! Ayağa fırlayıp ona doğru atıldım. Gerçi nedeninden pek emin değildim.

Diğer tarafımdaki Flynn beni havada yakaladı. "Biz bir takımız, Cat, unuttun mu? Dövüşmek yok." Flynn'in sırım gibi kaslarla sarılı kolu bütün karnımı kaplıyordu. Gevşedim, terden nemlenen buklelerimi üfleyerek gözümden uzaklaştırdım. *Yoldaşlıkla ilgili tüm bu aptalca kurallar! Iyy!*

Beta Sinta bana sırıttı. Flynn beni yere bıraktı.

Yoktan yere onunla kavgaya tutuşmaya çalışmamışım gibi, "Hangi atı istiyorsun?" diye sordu. O sadece... O sadece çok... *Off!*

Yüzümü ekşiterek, "Kestaneyi," diye cevapladım. "En azından birimiz sakin kalırız."

Kendi atım olmasını sevmiştim. Aslında bağlı olmayınca Sintalılarla seyahat etmek eğlenceli sayılırdı, tabii bunu onlara itiraf etmeden önce bin korkunç ölümle yüzleşirdim daha iyi. Carver kılıç tekniğimi ilerletebileceğimi düşünüyordu, o yüzden benimle alıştırma yapmayı teklif etti. Onun kılıçtaki başarısını gördükten sonra hayır diyemezdim.

Silahlarımızı kaldırıp birbirimizin etrafında döndük. Kato avlanmaya gitmişti, Flynn nöbetteydi ve Beta Sinta kılıcını parlatırken bizi gözlüyordu. Benim saldırılarım Carver için çocuk oyuncağıydı. Kılıçla öyle akarcasına hareket ediyordu ki yeteneğinde büyülü bir şeyler var mı diye merak etmeye başladım. Benim çalamadığım, hatta hissedemediğim bir büyü olabilir miydi? Bir saatlik antrenmandan sonra kan ter içinde ve yorgundum. Tek bir darbe bile indirememiştim.

Sinirlenmiştim, Carver silahımı elimden almadan ya da beni yeniden yere yıkmadan önce alanından çıktım. Daha ben önüme dönemeden kılıcının düz tarafıyla popoma şaplak attı. Acıtınca bağırdım.

Arkamı ovalarken, "Tüm erkeklerin şaplak atmaya bir düşkünlüğü falan mı var?" diye sordum.

Carver kaşlarını oynattı. "Çoğu kadının da var."

Ofladım, *gerçi ben de duymuştum...*

"Daha önce hiç şaplaklandın mı?" diye sordu.

"Küstahlaşma." Neden bilmiyorum ama ben isteksizce kaçmaya çalışırken Beta Sinta'nın benim çıplak popoma şaplak atmaya çalışmasının görüntüsü fazlasıyla aktif hayal gücümü harekete geçiriverdi. İçim ısındı, yüzüm yandı.

"Yapmışsın!" Carver sırıttı.

"Cevap vermeyeceğim." *Hayır.* Göz ucuyla Beta Sinta'nın başını kaldırıp baktığını gördüm.

"Farklı türde tokatlar vardır." Carver devam etti, her saniyeyle sesi daha oyunbaz bir ton alıyordu.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aydınlat beni."

Başını iki yana salladı, çok büyük bir trajediye şahit olmuş gibi görünüyordu. "Bu yeterince şaplaklanmadığın anlamına geliyor olmalı."

Şu anda şaplaklanmanın bir metafor olduğundan epey emindim. Ona ayak uydurarak hüzünle, "Evet," diye kabul ettim. "Yeterince olmadı."

Daha ben ne olduğunu anlamadan diğer tarafıma geçip yine kılıcının düz kısmıyla popoma vurdu. Bir Harpya'yı gururlandıracak bir çığlık koyuverdim.

Carver kahkaha atarak sağ tarafıma geçti ve vuracak gibi yapıp beni kandırarak yanlış tarafa adım atmama sebep oldu, ardından bana tekrar vurdu. "Bu konuda sana yardım edebilirim. Söyle yeter."

Yine flört ediyordu. Ne baş belasıydı ama. Arkamda garip bir uyuşukluk ve sıcaklık karışımı his vardı. Yeniden şamar yemeyi reddediyordum, o yüzden gardımı düşürdüm, kirpiklerimi dikkat dağıtacak kadar alçalttım ve sesimi hafif nefes nefese çıkararak Carver'ın önünde durdum. "Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim?"

Bana ağzı açık vaziyette baktı. Benden beklediği son şey olduğu belliydi. Kemerimden bir hançer çıkarıp kasığına dayayarak onu bağırtacak kadar batırdım. Carver donakaldı.

Başımı eğerek soğukkanlı bir tavırla konuştum: "Fazla şaplaklanmadım çünkü şaplakları ben atarım."

Beta Sinta kahkaha atarak tepemizdeki dallarda duran kuşları korkuttu. "Carver," dedi. "Az önce hayalarını eline verdi."

Carver sırıttı. "Hâlâ bende oldukları sürece sorun yok."

Kendime engel olamadım. Kahkaha attım. Carver dikkat dağınıklığımdan faydalandı ve ayaklarımı yerden kesti. Yan tarafıma düştüm, bir taş kalçama battı. Üzerime eğildi, belki de yardım etmek içindi ama ben döndüm ve çenesine bir tekme indirdim. Çok sert vurmadım ama yeterince sertti. Geriye doğru sendeledi, ayağa fırlayıp kılıcımı kaldırdım. Yine döndük, ta ki kılıcımı elimden ayırıp açıklığa doğru fırlatana kadar. Göz açıp kapayana

kadar kılıcını kalbime dayadı. Geriye doğru birkaç perende atarak uzaklaştım ve yine kılıcımı aldım, hazırdım.

Carver'ın kaşları havaya fırladı. "Bunu nereden öğrendin?"

"Sirkte. Alyssa hamileyken yerini ben doldururdum."

Carver yeniden bana saldırmaya çalışmak yerine kılıcını kınına sokarak antrenmanımızın bittiğini işaret etti. Beni cüretkâr bir şekilde baştan ayağa süzerek yaklaştı. "Bir sürü yeteneği olan kadınları severim."

"Bence sen sadece kadınları seviyorsun."

Yüzünde garip bir bakış oluştu, sanki savunmasızlık görüntüsüydü. Öyle hızlı yok oldu ki hayal etmiş bile olabilirdim. "Bütün şekil ve boyutlarda," diye itiraf etti.

Gözlerimi devirdim, kolunu omzuma atarak beni terli vücuduna doğru çekti. "Kılıcı epey iyi kullanıyorsun fakat bu seni bir yere kadar götürür, özellikle de ufak tefek ve güçsüz olduğun için."

Kaşlarımı çatarak onu gerçekten sertçe çimdikledim.

"Bıçaklarla devam et," diyerek uzanabileceğim alandan çekildi. "Biraz büyü yap. Kazanabileceğinden eminsen teke tek mücadeleye giriş."

Başka bir deyişle kılıcım sadece göstermelikti. Silahımı kınına sokarken kolunu üzerimden attım. "Kılıçta daha iyi olmak istiyorum."

Omzunu silkti. "Başka yeteneklerin var."

"Erkekler ihtiyatlı olmayı anlamıyor. Amacım en güçsüz olduğum şeyle hayatta kalabilmek. Bu, diğer yeteneklerimi gerçekten ihtiyacım olduğu âna kadar saklamama ve izleme ihtimali olan herhangi bir aptala önemli kabiliyetlerimi açık etmememe yardım eder."

Carver güldü. "Sen ve 'ihtiyat' aynı cümleye ait değilsiniz."

Onu yine çimdikledim. Cevabı beni yakalayıp güreşerek yere yıkmak oldu. Beş saniyede dümdüz oldum. Biliyordum çünkü yaparken sayıyordu.

Üzerimize bir gölge düştü. "Git de yüz, Cat." Carver üzerimde

uzandığı için Beta Sinta artık keyifli görünmüyordu. "Sonra sorularımı soracağım."

Kaşlarımı çattım. Bana üç gün vermişti, aslında bu beklediğimden fazlaydı. Birden bozuldum, ona pis bir bakış attıktan sonra hiç de yardımcı olmayan Carver'ın altından çıkıp su kaynağına doğru yürüdüm. En azından yalnız banyo yapıyordum.

Kurulanıp giyindim, açıklığa sallana sallana gittim. Beta Sinta'nın sorularını cevaplamak için acelem yoktu. Kato iki tavşanla geri döndü, ben de bir balık yakalamıştım. Bacaklarıma çarpıp durmuştu, o yüzden ben de Poseidon'dan bir armağan diye düşünerek yakalamıştım.

Kato balığı temizleyip tavşanların derisini yüzdü, sonra bıçağıyla bir şeyleri doğrarken Flynn de pişirme işini halletti. Carver sınırı kontrol ederken pek uzaklaşmıyordu. Çantamı karıştırdım, eşyalarımın sayımını yaptım ve Carver ne zaman çalıların arasında bana yakın bir yerden geçse onu yemişlerle vurmaya çalıştım. Beta Sinta beklemekten sıkılmış olmalıydı çünkü en sonunda bana sabırsız bir bakış attı ve ateşin yanında ona katılmamı işaret etti.

İsteksizce yanına oturduğumda, "Zamanı geldi," dedi. "Fisa kraliyet ailesi hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum."

Sıcaklıktan kaçınmak için dirseklerimin üzerine geriye doğru uzandım, gecenin çıkan ilk yıldızlarına göz attım. "Ben de kekikli yağla harmanlanmış kuzu pirzolayla birlikte, çıtır çıtır olana kadar kızartılmış küçük, kırmızı patateslerden istiyorum."

Bana attığı bakış dümdüz ve mizahtan uzaktı. "Ben de kahrolası bir geceliğine lanet soruya cevap vermeni, senin alaycılık, kaçma ve somurtarak sessizce oturma sevdandan daha büyük meseleler olduğunu en sonunda fark etmeni istiyorum."

Dudaklarımı büzdüm, birden kendimi son derece rahatsız hissettim. İçimde bir şeyler harekete geçti. Suçluluk muydu? "Her zaman istediğimiz şeye sahip olamayız."

"Şüphesiz," diye hırladı.

Kaşlarımı çatarak ona bir bakış attım. Haksız değildi –ben alaycı, somurtkan ve kaçak dövüşen biriydim– ama ne zaman

Carver'la, Flynn'le ya da Kato'yla vakit geçirsem sonrasında hep kötü bir ruh hâlinde oluyordu.

Kıskanıyor mu? Bu çok saçmaydı.

Yine de bunu düşününce kalbimi bir sızı sarıp sertçe sıkıverdi. Karnıma sıcaklık yayıldı ve boynuma doğru tırmandı. "Ekibini önemsediğini sanıyordum."

Gözleri fırtına bulutlarına döndü yine. "Ekibin bir parçası olmaya mı karar verdin?"

Bunun açık olduğunu sanıyordum. Omzumu silktim.

Neredeyse beni kıvrandırana kadar baktı. "Öyleyse bana Fisa kraliyet ailesi hakkında bildiklerini anlatmaya başlayabilirsin."

Çok şey biliyordum. Asıl soru Beta Sinta'ya ne anlatacağımdı. Bu akşam gözlerinde karanlık bir bakış vardı, gerçeği ne kadar esneterek kurtulabileceğimi merak etmeme sebep oluyordu.

Bacaklarımı uzatıp esnettim ve bir ayak bileğimi diğerinin üzerine attım, hissettiğimden daha rahat göründüğümü umuyordum. "Kraliçe Andromeda'nın sekiz çocuğu vardı."

"Andromeda. Erkeklerin hükümdarı."

"Erkeklerin, kadınların, çocukların, devasa canavarların... Her şeyi ve herkesi kontrol eder. Kral yoldaşı Dimitri işe yaramazın teki. Oturup güzel görünür ve onun rahmine tohum bahşeder."

"Hem sekiz çocuğu var hem de Alfa Fisa. Meşgul bir kadın."

Önce çocuklardan bahsetmesi ilgimi çekti. "Herkese, özellikle de kendi çocuklarına dehşet salmakla meşgulken fazladan bir saniyesi olduğunu hayal dahi edemiyorum."

"Neden sadece korkutmak için sekiz çocuk sahibi olsun ki?"

İç geçirerek başımı geriye doğru yatırdım. "Sinta ezilecek."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Bana yandan attığı bakışlarında uyarı vardı.

İşte asla söylemeyeceğimi düşündüğüm bir şey... "Fazla iyisin."

Beta Sinta'nın gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Magoi kraliyet ailesini kılıcımla sürdüğümde iyi olduğumu düşünmediklerinden eminim, ayrıca neler yapabileceğimi sen de iyi biliyorsun. Benimle ters düşme, Cat. Asla."

Ürpermiş gibi yaptım. "Çok korktum."

Alaycılığımı görmezden geldi, ters bakışı bana her zamankinden daha sert çarptı. "Ben de insanların hayatını diğer kraliyet aileleri gibi sefil hâle getirebilirim. Sadece eğlenmek için böyle bir şey yapmam. Ama bu, yapamayacağım anlamına gelmiyor."

Az önce beni tehdit mi etti? "Pekâlâ. Kışkırtmayı seviyorum. Uyarı alındı." *Ve geri püskürtüldü.* "İri ve kötüsün. Hatırlamaya çalışacağım."

Kara kaşlarından birini kaldırdı. Sanırım dudakları seğiriyordu. "Tamam. Sekiz çocuk." Bir odun parçasıyla ateşi kurcaladı, toplanan kasveti kıvılcımlarla doldurdu.

Aslında Beta Sinta'nın garip bir durumu bitirebilme ve hiçbir şey olmamış gibi devam edebilme şekline saygı duyuyordum. Kavga mı ediyorduk? Ne olmuş. Herkes ayağa kalkıyordu, işte o kadar. Öfori etkisinde çırılçıplak yüzmem? Unutulmuştu. Hemen hemen. Sanırım... Ona hakaret edip krallığını koruyamayacağını ima etmem? Bana istediği zaman diğerleri gibi acımasız olabileceğini söylemişti ve geçmişti, yeniden sekiz çocuğa dönmüştük.

"Aralarındaki kavgalara rağmen bile sekiz çocuk soyu korumaya yeterdi. Andromeda Alfa. Çoğu asil gibi o da kendi çocuklarından gelebilecek saldırılardan kaçınmak için çocuklarına ondan korkmalarını ve birbirlerinden nefret etmelerini öğreterek büyüttü. Çocuklarına göre o korkutucu. Dokunulmaz. Beta olmak, tahtın vârisi olmak için mücadele ediyorlar. Onun gibi bir Alfa'yı ortadan kaldırmayı denemek hakkında düşünmek bile intihara meyilli olmaktır."

"Fakat Betalar Alfalara meydan okur," diye karşı çıktı.

"Andromeda gibi Alfalara değil. Fakat evet, onun dışında Alfa'nın gücü gittikçe azalıyorsa ve kardeş gibi diğer tehditlerin icabına bakıldığında öyle yaparlar."

"Bu doğal değil. Neden ailesini ona ya da birbirlerine sadık olması için yetiştirmedi? O şekilde daha güçlü olurlardı. Birlik olurlardı."

"Çünkü kraliyet aileleri, özellikle de Andromeda senin gibi dü-

şünmez. Güç onların nihai amacıdır. Onun için birbirlerine meydan okurlar. Ele geçirmek için, ellerinde tutmak için öldürürler. Diğer her şey ikinci plandadır, duygular ve aile bağları da buna dahil."

"Yani sen tüm bunları kafeste geçirdiğin sekiz ay içinde mi öğrendin?"

Eh... "Hayatımın öğretici bir zamanıydı." Tereddüt ettikten sonra ekledim: "Fakat ondan daha uzun süredir kaledeydim."

Beni inceledi, ateşin ışığında gözleri karanlık ve metal gibiydi. Alevleri yansıtıyor, cilalı bronz gibi parlıyordu. "Kaç yaşındaydın?"

"Kafesteyken mi demek istiyorsun?" Bu beklediğim soru değildi.

Başıyla onayladı.

Ciğerlerim aşina olduğum bir şekilde kasıldı. Yalanlardan, acımasız sırıtışlardan, yiyeceği uzanamayacağım yerde tutmalardan, yumruklardan, alevlerden, bıçaklardan, parmaklıkların etrafında gezmelerden ve her şeyi soğuk, mermerimsi bir maske gibi yüzle izleyen Andromeda'dan oluşan hatıralar nefes almamı daha da zorlaştırıyordu. "Dokuz."

"Dokuz mu!"

"Dehşete kapılmana gerek yok. Hiçbiri beni öldürmediği için şanslıyım. Andromeda işlerin o noktaya gelmemesi için başıma gece gündüz nöbetçi dikmişti." Acı bir kahkahayla ofladım. "Nöbetçilerin pek bir şeyi durdurduğu yoktu gerçi." Thanos haricinde. Uyuyabildiğim kısacık, huzurlu anlarda herkesi uzak tutardı.

Beta Sinta'nın sesi homurtu hâlini aldı. "Seni büyün için kafese kapadı."

İçimden "senin gibi" demek geldi ama işler fazlasıyla değişmişti. Bu adil olmazdı ve onun Andromeda'yla alakası yoktu.

"Evet." Aslında soru sormamıştı, ayrıntı vermedim. Asil çocukları bana yalan söylemeleri için nasıl cesaretlendirdiğini ya da toplantılar sırasında beni perdelerin arkasına gizlettiğini, kimin ona yalan söylediğini öğrenmek için Aias'a her ifademi kaydettirdiğini anlatmadım.

"Kafesten nasıl çıktın?"

Botlarımın ucuna baktım, içten içe kaşınıyordum resmen. Andromeda beni yüzlerce defa cinayete suç ortağı yapmıştı. "İnsanları tamamen küçük hatalardan dolayı öldürdüğünü öğrendiğimde tepkilerimi kontrol etmeyi öğrendim. Yalanları hâlâ hissedebildiğimi biliyordu ama beni döve döve doğruları alamayınca kafesten çıkmama izin verdi."

"Seni öldürmemiş olması garip."

Ona bir bakış attım. Sanki, "Yemekte sülün servis etmemesi ne garip," der gibi bir rahatlıkla söylemişti bunu. Sinta ezilmezdi belki.

"Ben öldürülemeyecek kadar değerliyim. Kralseçenler nadiren ortaya çıkar ve işe yararlar. Bana rüşvet verdi. Daha fazla koruma, yemek, kıyafet, kalacak güzel bir yer. Bir süre işe yaradı. Sadece dokuz yaşındaydım, öncesinde sekiz ay boyunca işkence görmüş ve rahatlıktan mahrum bırakılmıştım."

Yüz hatları hiddet ve tiksinti karışımıyla çarpıldı. "Nasıl kaçtın? İnsanlar senin gibi bir silahı öylece bırakmaz."

Ona kötü bir bakış attım. "Sen bilirsin tabii. Fakat kraliyet ailesini sormuştun, o yüzden onlarla ilgili konuşalım."

Bir şey söylemeye yeltendi ama lafını kestim. "Sekiz çocuktan geriye dört tane kaldı. Otos'u öldürdüm. Geriye Laertes, Priamos ve Ianthe kaldı. Muhtemelen şu anda sırada yükselmek için birbirlerini öldürmeye çalışmakla meşguldürler."

Ben Fisa'nın başkentinden kaçtığımda Ianthe daha dokuz yaşına basmıştı. Priamos on bir, Laertes'se on üçtü. Andromeda onları canavara dönüştürme işine çoktan başlamıştı. Otos on dört yaşındaydı. Şimdi ölüydü.

"Hepsi Magoi mi?" diye sordu.

Alayla güldüm. "Andromeda'nın soyunda daha azı olmaz. Şans eseri tersi şey olsaydı muhtemelen doğumda çocuğu boğardı, tıpkı istenmeyen son çocuk gibi."

Homurdandı. "Kulağa tam bir melek gibi geliyor."

Neredeyse gülümseyecektim. Bu komikti. Bana yıllarca işkence çektirmemiş olsaydı daha komik olabilirdi.

"Çoğunlukla ateş büyüleri var. Fisalı asiller arasında bu yaygındır ama hepsi bu büyüyle farklı şeyler yapabiliyor. Ateşten iğneler, Khimaira'nın ateşi, ateş kırbaçları, ateş topları, alev alan saldırgan kuşlar... Bilirsin, o tür şeyler işte."

"Hayır," dedi kara kara düşünerek. "O tür şeyler konusunda çok az şey biliyorum."

Ateşe gözlerimi dikip baktım. Tavşanın yağları damlıyor, ateşi parlatıp tıslatıyordu. "Hayal gücünü kullan. Hiçbiri eğlenceli değil."

Bir süre sessiz kaldı, hayal gücünü kullanıyordu herhalde. "Kafesteyken sana ateşle saldırdılar mı?"

Doğrulup oturdum, dizlerimi çenemin altına çektim. "Diğer şeylerin yanı sıra. Fisa Kalesi'nde işkence etmek en sevdikleri uğraş."

Bana garip bir şekilde baktı, kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Merhamet? Acıma? Bilemiyordum. Bilmek istemiyordum da.

"Sen de büyüyü içine çekip geri mi gönderdin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. O zamanlar yapamıyordum."

Parçaları bir araya getirdiği o saniyeyi gördüm. Fazla sürmedi. "Kâhin balığı. Armağan."

İnkâr etmedim ya da onaylamadım ve bana iki armağan bahşedildiğini ya da o zamandan beri Poseidon'un varlığını yanımda hissettiğimi söylemedim.

"Fisa asilleri iğrenç yaratıklar," dedi.

Başımı salladım. Daha fazla katılamazdım.

"Her birini öldürmemize ne dersin?"

Ona döndüm, gözlerim onunkilere kenetlendi. *Benim için mi?* "Amaçlarımız ortak derim," diye cevapladım tedbirli bir şekilde, biraz nefesim kesilmişti.

Bakışları normalden daha yoğun bir hâl aldı ve içim ısındı. "Diğerlerinden bahset. İlk dördünden."

"Neden? Onlar öldü." *Yani çoğu.*

"Eğlendir beni."

İnsanları eğlendirmek doğamda yoktu. Yine de konuşmaya başladım. "Thaddeus, Aias'ı öldürdü. Lukia, Thaddeus'u öldürdü. Otos, Eleni'yi öldürdü. Ve Lukia ortadan kayboldu."

"Kayıp Prenses mi?"

Belli belirsiz gülümsedim. "Onu duydun mu?"

Başıyla onayladı. "Adını bilmiyordum ama Fisa'nın Kayıp Prensesi'ni sanırım herkes duymuştur. Neden ortadan kaybolduğunu biliyor musun?"

"Fisa Kalesi'ndeki hava tam olarak yuvayı andırmıyordu," diye cevapladım.

Sırıttı. Geniş, beklenmedik ve aniden heyecanlandıran bir gülümsemeydi.

Rahatsızca kıpırdanıp bu hissi bir kenara ittim. "Andromeda, Lukia ile Eleni'yi yakaladı, sonra onları ölümüne dövüştürmek niyetiyle arenaya girmeye zorladı." Beta Sinta'nın anlayacağı kelimeleri kullanıyordum. "Onlar bir takımdı. Hayatta kalmak için birlikte çalıştılar. İki kız aslında birbirinden hoşlanıyordu ve Andromeda bunu kabul edemezdi. Büyüyorlardı, daha güçlü oluyorlardı, *düşünüyorlardı*. Popülerlikleri tehlikeli seviyelere geliyordu, özellikle de Andromeda'da popülerlik diye bir şey yokken."

"Yani onları ayırmak için bir yol mu buldu?"

Başımı iki yana salladım. "Dövüşmeyi reddettiler. Onlara yemek vermedi, sonra su vermedi. İşe yaramadığında kafalarına girdi. Etkileme büyüsü," diye açıkladım. "Kafalarına fikirler ekti. Hareketlerini kontrol etti. Bazı şeyleri olmadığı gibi gösterdi. Direndiler. Prenseslerin birbirine girmesi yedi gün sürdü, zaten güçsüzleşmişlerdi. O zamana kadar yarı yarıya ölmüşlerdi. Eleni daha büyük, daha güçlüydü ve Lukia'nın büyüsü dövüşte kullanışlı değildi. Fakat Andromeda ne yaparsa yapsın Eleni kız kardeşini öldürmedi."

Ben sessizliğe gömülünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Eleni zar zor yürüyordu. Kafasındaki baskı katlanılmayacak kadar ağır olmalıydı. Kulaklarından, burnundan, gözlerinden kanlar akıyordu... Yine de kendini annesi ile Lukia'nın arasına sokmaya devam ediyordu. Andromeda onu saçından yakalayıp, 'Zayıflığın cezasız kalmaz,' diyerek Otos'a doğru sürükledi ve ona bir bıçak verdi. Otos, Eleni'yi kalbinden bıçakladı."

"Tanrılar aşkına!" Beta Sinta lanet okudu. "Bu barbarca."

Bir defa olsun aynı fikirdeydik.

"Sen o sırada kalede miydin? Lukia'ya ne oldu?"

"Birkaç gün sonra gitti, bir daha hiç görünmedi."

"Andromeda ne yaptı?"

"Deliye döndü. Lukia onun favorisiydi."

Sanki saçma sapan konuşmuşum gibi, "Favorileri de mi vardı?" dedi.

"Senin ailenin yok muydu?"

"Hayır. Asla."

Kaşlarımı çattım, öyle bir hayatı hayal etmeye çalışıyordum.

"Neden Lukia favorisiydi?"

Ben de hep aynı şeyi merak ediyordum. Ona bildiğim kadarıyla gerçeği söyledim. "Lukia ateş büyüsü olmayan tek çocuğuydu, tıpkı annesi gibi. Onların büyüleri farklıydı, daha... içten gelen bir şeydi. Sanırım Andromeda bunun onu özel yaptığını düşündü."

Beta Sinta, "İyi de bu onu daha güçsüz yapmadı mı?" diye sordu.

Dudaklarımda bir gülümseme oynaştı. "Belki daha güçlü yapmıştır. Hayatta kalmak için daha çok savaşmak zorunda kaldı."

"Mantıklı." Uzun bir bıçak çıkardı, parlayan metali göz ucuyla gördüm. Kaldırdığında korkuya kapıldım ve içgüdüsel olarak elini tekmeleyip bıçağı fırlattım. İnsanlar savaş ya da kaç derdi ya, işte o saçmalıktı. Doğrusu savaş *ve* kaç olmalıydı. Dönüp fırladım.

"Offf!" Göğsüm yere çarpınca ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Bir saniye önce Beta Sinta yanımdaydı, sonrakindeyse üzerimde. Ağır ve volkan gibi sıcaktı. Beni çevirip bileklerimi başımın iki yanında sabitledi.

Gözlerimi kırpıştırdım. *Az önce ne oldu öyle?* O da aynı şeyi merak ediyor gibi görünüyordu.

Dişlerinin arasından, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gözlerim büyüdü. *Bilmiyorum!* "Bir bıçak gördüm."

"Yani sana saldıracağımı mı düşündün?" Sesinde şaşkınlık

vardı, belki biraz da öfke. İfadesi akıl sağlığımı sorgular gibiydi. "Sana yemen için tavşandan bir dilim kesecektim."

Bana yemek mi verecekti? Yutkundum, birdenbire boğazım kupkuru oldu. Elbette bana saldırmıyordu. Ettiğimiz sohbet beni tedirgin etmişti. Düşünmemiştim. Sadece tepki vermiştim. Korku ve öfke her zaman yüzeye çok yakındı. Ben savaşmak, savaşmak ve savaşmak için büyütülmüştüm. "Doğam gereği şiddete meyilliyim."

Bileklerimdeki baskısı azaldı. Başını iki yana salladı, inanamıyor gibiydi. "Düşmanlarına sakla, Cat. Ben düşmanın değilim."

Oflayıp kıvranmaya başladım.

Vücudunu benimkine bastırarak yerde tuttu. "Benimle dövüşemezsin, o yüzden denemeye çalışmaktan vazgeçsen iyi edersin."

Aman be! Doğruydu. Hiçbir yere varmıyordum. Beta Sinta kalkmama izin vermedi, öyle yakındı ki irislerinin etrafındaki koyu gri halkaları görebiliyor, parlak ve rüzgârlı bir öğleden sonranın ardından saçlarına tutunmaya devam eden güneş ışığı ve esintinin kokusunu alabiliyordum. Sıcak nefesi dudaklarıma çarptı, hain vücudum yumuşadı, bazı parçalarım eriyik bir hâl alırken diğer parçalarım ısındı, gerginlikle titriyordum. Dudaklarım aralanınca ağzıma odaklandı, orada oyalandıktan sonra tekrar gözlerime baktı. Bakışları şimdi daha uysal, daha ağırdı.

Sıcaklıkla sarmalandım, ihtiyaç gibi daha tesirli bir şeyin etkisindeydim. Bu hissi bastırdım ve gözlerimden hançerler fırlattım. "Kalk üstümden. Ejderhadan bile ağırsın." Yine kıvrandım, ancak iki santim kadar kıpırdayabildim.

Başını eğerken kolları kasıldı, boynumun kıvrımına sokulup uzun ve derin bir nefes aldı. Konuştuğunda dudakları kulağımın altındaki hassas yere değdi ve başımdan ayak parmaklarıma kadar bir ürperti yayıldı. Kısık sesle, "Seni hissetmek hoşuma gidiyor," dedi.

Ne!

Başını kaldırdı ve kaldırdığı kaşları bana sadece zihnimde haykırmadığımı söyledi.

"Kabul etmeyeceksin," dedi sessizce, "ama senin de benim gibi hissettiğini biliyorum."

Şokla sarsılırken gözlerim kocaman oluverdi. *Onu hissetmekten hoşlanıyor muyum?* Sıcak, ağır ve sertti, bacağıma dayanarak sertleşen bir şey daha vardı. Heyecana tehlikeli bir şekilde benzeyen bir şey karnımda coşarken yanaklarım alev aldı. Bacaklarımın arasındaki boşluk yürek gibi attı, kaslarım beklentiyle kasıldı. *Aptal kaslar.*

"Ne kadar uyumlu olduğumuzu görüyor musun?" Beta Sinta'nın sorusu ayak parmaklarımı kıvırtacak okşayıştaydı, yumuşak ancak ısrarlıydı. "Sana dokunmayı ne kadar istediğimi hiç bilmiyorsun."

Nefesim kesildi. Sınırlarımız var sanıyordum. Belli ki yoktu.

Şaşkınlığımdan yararlanarak üzerime daha çok yerleşti, bir defa ileri doğru hareket etti. Hareket belli belirsizdi ama beni ezip geçecek hisler göndermeye bu kadarı yeterliydi. Yeniden başını eğip yanağını benimkine değdirdi. Kulağımı yalayınca keskin bir nefes aldım, bir arzu kıvılcımı beni sarstı. Dudaklarını boğazımdan aşağı indirdi. Sıcak, birdenbire kesik kesik olan nefesi boynumda kıvrılıyor ve duyularımı esir alıyordu. Gümbürdeyen nabzımı bulup tenimi yumuşakça ısırdı. Altında bütün vücudum seğirdi. İniltimi bastırdım.

Başparmaklarını bileklerimin içinde gezdirip üzerimde yükseldi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Dokunuşu beni titretti. Sesindeki boğuk ton da öyle. "Seninleyken ne bekleyeceğimi hiç bilmiyorum. Pişkin alaycılığını mı yoksa kızararak masumiyet göstermeni mi? Bir adamı delirtmeye yeter."

Nefes almayı kestim, kalbim göğüskafesime çarparken son derece kıpırtısız durdum. Dizlerimi yukarı çekip onu bacaklarımın arasına hapsetme dürtümle savaştım. Bir an hangisinin kazanacağından emin olamadım; mantığın mı, içgüdünün mü? İkisinin savaşması yanlış geliyordu.

Ciğerlerim yanmaya başladı. Titrek bir nefes aldım, Beta Sinta gülümsedi, ifadesindeki ham açlık eğlenceye dönüştü.

Gözlerimi kıstım ve kafa atmaya çalıştım ama kurtuldu; tek bir güçlü, akışkan hareketle üzerimden kalktı.

Sersemleyerek doğrulup oturdum ve etrafa bakındım. Kato, Carver ve Flynn bize bakmak dışında her yere bakmakla meşguldüler ve yüzümün dağ yemişleri kadar kızardığını hissettim.

"Neden Andromeda en sevdiği çocuğunu bir arenada ölümüne dövüşmeye gönderdi?" diye sordu Beta Sinta.

Cidden mi? Öylece bitmişti. Daha fazla boğuşma yoktu. Üzerimde sert, ağır bir beden yoktu. Kulağımda sıcak nefesleri yoktu. Dili yoktu.

Tanrılara şükür. Iyk!

Şöyle böyle yani.

Aslında hiç de öyle değil.

Off! Delireceğim!

O pırpır etme hissi tekrar başlıyordu, neredeyse kaburgalarımın içinde tüyler fısıldıyormuş gibiydi. Avucumu göğsüme bastırıp ittim, Beta Sinta bir dal parçası alıp alevlere tuttu. Yanmasını izledim. Hayatımda fazlasıyla ateş olmuştu ve sıcaklıktan nefret ediyordum.

"Muhtemelen Lukia'nın kazanabileceğini düşündüğü içindi." Sesimin sakin çıkmasına şaşırdım. Kendimi hiç de sakin hissetmiyordum.

"Fakat kazanamadı."

Bacaklarımı yine göğsüme doğru çektim, kollarımı dizlerime doladım. "Belki kazanamadı. Belki denemedi bile."

Bana döndü, bakışları yoğun, gözleri derindi. Poseidon'un denizleri gibi fırtınalıydı. "Nereye gitti?"

Gözlerimi devirdim. "Ben nereden bileyim? Ben Kâhin Balığı değilim, ayrıca önemli de değil. Yanlış soruları soruyorsun, Beta Sinta."

"Benim adım Griffin."

"Senin adın Beta Sinta."

"O *ne* olduğum, *kim* olduğum değil."

İnledim ve yüzümü ellerime gömdüm. "Umutsuz vakasın!"

"Bana Griffin dersen doğru soruları soracağım."

"Tamam. Griffin. Şimdi mutlu musun?"

"Evet."

Ayrıca tek bir kelimenin karnımda dönerek yayılmasının ve için için yanmama sebep olmasının mümkün olduğunu kanıtladı.

"Doğru soru ne?" Göz kırptı. "Cat."

Ofladım, içimden ısırıp tırmalamak geldi. Yıllardır kendimi bu kadar vahşi hissetmemiştim. Bu onun hatasıydı. İçimden böyle şeyleri çıkarıyordu. "Kayıp Prenses'in hâlâ hayatta olması ne anlama ne geliyor?" diye düzelttim.

"Ne anlama geliyor?.. Cat."

Ona dik dik baktım. Benimle dalga geçiyordu, kendimi sıcak ve kızgın hissetmeme sebep oluyordu. Bir de... mutlu. Bununla ilgili her şey tehlikeliydi. En kötü durumda, bu birimizin ölümüne sebep olacaktı ve muhtemelen bu ben olmayacaktım.

"Andromeda'dan sonra gelecek hiçbir Fisalı asilin hükümdarlığı güvenli olmayacak demek oluyor. Şu anki Beta, Gamma ve Delta her zaman Lukia'nın hâlâ yaşayıp yaşamadığını, onlara meydan okumak için geri dönüp dönmeyeceğini merak edecek. Fisalılar hep yanlış bir hükümdara boyun eğip eğmediklerini merak edecekler, özellikle de Lukia'yı kalan herkese tercih edeceklerinden. İnsanlar kendilerine, etraflarına böyle sorular sormaya başladıklarında krallıklar yıkılır." Beta Sinta'ya baktım. *Griffin'e.* "İşte o zaman güneyden savaş lordları gelip kraliyet ailelerini katleder."

Bakışları keskinleşti. "Andromeda'ya meydan okuyacak insanlar olduğunu mu söylüyorsun?"

Sistemime adrenalin pompalandı, kalbim aniden dörtnala gitmeye başladı. "Lukia olmadan ya da onları bir araya getirecek biri olmadan olmaz. Fakat Tarva ve Fisa da Sinta gibi. Buradaki asiller birbirleriyle kavga etmekle öyle meşgullerdi ki sizin ne kadar güçlü olduğunuzu fark etmediler. Hepsini şaşırttın. Sadece farklı olmak gibi basit bir şeyle Sintalıları arkanda topladın. Kraliyet ailesine büyüsü ve ordusu kaldı. Orduları onlar için ne kadar savaştı?"

Kaşlarını çatarak bunu düşündü. "Şaşırtıcı bir şekilde, benim

kazanabileceğimi gördüklerinde çok az asker canını feda etmeye gönüllü oldu."

"Tabii ki olmazlar. Kim zaten kimsenin en başından beri hoşlanmadığı bencil, acımasız insanlar için ölmek ister ki? Eleni ve Lukia farklıydı. Fisalılar onlardan hoşlanıyordu, özellikle de Eleni'den. O öldü, Lukia gitti. Andromeda'nın ayağı kayarsa ya da ölürse, Fisalılar katledilmek yerine kazanabileceklerine dair ufacık bile bir şansları olduğunu düşünürse isyan çıkarmaları fazla sürmez. Fisa'nın ordusu da Sinta'nınkinden fazla savaşmaz. Hükümdarlar güçlerini korkudan alır. Bir şüphe tohumu ek, sonra da dallarının yayılmasını seyret. Fisalılar Kayıp Prenses'in cesedini görene ya da o hükmetmek için dönene kadar diğerlerinden birini asla Alfa olarak kabullenmeyecekler. Çoğunlukla dehşetten ama biraz da düpedüz gelenekten dolayı boyun eğecekler. Gerçek Alfa olmadan gelenek bozulur."

Bir müddet sessizliğini korudu. Adımı söylediğinde ses tonundaki bir şey başımı kaldırıp bakmama sebep oldu. Gözlerinde hayranlık vardı ve bana hiç hoşlanmadığım bir sıcaklık hissi verdi.

"Sen bir kralseçenden fazlasısın. Sen bir strateji uzmanısın. İnsanların nasıl düşündüğünü anlıyorsun ve hareketlerini öngörebiliyorsun. Senden iyi bir hükümdar olurdu."

Sözleri yüreğime korku saldı. Sonraki sözleriyse beni bir ölüm çanı gibi sarstı.

"Kulağa Fisa'nın kontrolü ele geçirilmeye hazır gibi geliyor."

"Senin Sinta'n var," dedim. Açıklayamayacağım daha güçlü karşı çıkışları yuttum.

"Sinta Egeria'nın."

Hiçbir şey söylemedim. Artık ömür boyunca –en azından onun ömrü boyunca– ona bağlıyken Fisa'yı alması için cesaretlendirecek değildim.

"Öyleyse neden Otos seni Fisa'ya geri götürmektense öldürmek istiyordu?"

Omzumu silktim. "Beni öldürmek yoksa yakalamak mı istiyordu bilmiyorum. Oraya kadar gelmedi."

Gözleri meydan okurcasına benimkilerle buluştu. "Seni öldürmek ister gibi *bakıyordu.*"

Öyleydi değil mi? "Andromeda beni sağ istiyor. Ondan eminim. Belki de annesine karşı gelmek istemiştir. Ya da başka birinin beni ele geçirmediğinden emin olmak istemiştir."

"Gözün seğiriyor."

Bok ye gözl "Tozdan."

Alaylı bir ses çıkardı.

Aman iyi. Ben de kendime inanmıyordum zaten. "Otos ya kendisinin ya da benim öleceğimi biliyordu. Başka birisi yerine onu göndermesi Andromeda'nın hatası. Andromeda insan duygularını ya da bağlarını anlamıyor, o yüzden onun kararını etkilememiştir bu ama Otos, Eleni'ye yaptığı şey için onu öldüreceğimi biliyordu. Eleni bana karşı iyiydi. Biz... yakındık ve kız kardeşini korumak için elinden geleni yaptı. Ben onun sayesinde kaçtım. O öldü, Lukia kaçtı ve kalede onca karmaşa varken ben de kaçıvermeyi başardım. Eleni'ye özgürlüğümü borçluyum. Ona hayatımı borçluyum."

Başıyla onayladı, bu defa bana inanıyordu. "Öyleyse Otos'u öldürmekten keyif almışsındır."

Dudaklarım annemin gurur duyacağı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tahmin bile edemezsin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETA SİNTA BENİ UYANDIRDI VE YUMRUĞUMDAN KAÇINmak için geri çekildi. "İnleyip duruyorsun ve iyice tortop oldun."

Ne güzel. Nöbet sırası ondaydı. Artık Beta Sinta –*Griffin*– benden birkaç adım ötede horlamıyorsa kâbus görüyordum. Şey, aslında horlamıyordu, en azından fazla horlamıyordu ama kahrolası ip varken yanında uyumaya alıştırmıştı beni ve şimdi onsuzken o kadar iyi uyuyamıyordum.

Bunun ona tekme atmak istememe sebep olacağını bildiğimden direndim. Daha önce yaptığımda olduğu gibi dilinin kulağıma girmesiyle son bulmasını istemedim.

Hem de hiç.

Gerçekten, hayır.

Hayır.

Boğazımı temizledim.

"Gelip benimle nöbet tut," dedi.

Onu ihtiyatla inceledim. "Niçin?"

"Bana Tarvalıları anlatabilesin diye."

Ah. Doğruldum, kanım hâlâ sıcak ve soğuk akıyordu. Titredim, kollarımı ovalarken Griffin'in kaşları çatık bir vaziyette beni izlediğini gördüm.

"Rüya görüyor musun?" diye sordum.

"Herkes görmez mi?"

"Sanırım. Fakat rüyaların aklının uydurduğu şeyler mi yoksa gerçek mi?"

Elini çenesinde ileri geri hareket ettirdi, parmakları gür, kısa sakalını sıvazladı. "Hatıralardan gelen gerçekler gibi mi?"

Başımla onayladım.

"Hayır, sadece normal rüyalar."

"Hımm." *Güzel olmalı.*

"Seninkiler?"

"Hatıralar." *Bazen de önseziler.*

Kampın sınırları içinde gezindik, kâbusu bir kenara atıp gecenin erken saatlerinde gördüğüm bir rüyaya odaklandım. Bütün hatıralarım kötü değildi.

Eleni'yle bir tepeden aşağı koşuyorduk, doruğu aşıp diğer taraftan aşağı inmek üzereydik. Kendimi zorluyordum, yedi yaşındaki bacaklarımı onun daha uzun, daha güçlü, dokuz yaşındaki bacaklarına yetişmesi için zorluyordum. Sadece birkaç adım arkasındaydım, kahkahası rüzgârla bana geliyordu. Kalbim mutlulukla uçuyordu. Kaçmıştık. Çok uzun sürmeyecekti ama hepsinden kaçmıştık.

Tepeden aşağı koşturduk, çoban çocuk ile sürüsüne çarptık. Eleni ve çocuk karman çorman bir hâlde yere düştü. Ben de sendeledim, dizimi çizdim ve bir kuzunun üstüne düştüm. Hayvan acınası bir meleme sesi çıkardı, ayağa fırladı ve kaçıverdi. Üçümüz de afallamış bir hâlde birbirimize baktık, sonra çocuğun babası gelip herkesi kaldırdı.

Eleni'nin omuzlarındaki Fisa kraliyet armasını görünce adamın yüzündeki renk uçtu gitti. Özürler dileyerek yere yattı, ayaklarına kapandı ve oğlunu da çekip alınları çimenlere dayanana kadar eğildi. Eleni onlara kalkmalarını emretti ama o kadar korkuyorlardı ki ancak dizlerinin üzerinde duracak kadar kalktılar, gözlerini aşağıda tutuyorlardı.

Her zamanki becerimle birkaç koyunun etrafından dolandım ve elimde tuttuğum yarısı solmuş çiçekleri çocuğa uzattım. Benimle aynı yaşta gibiydi. Korkmasını istemedim.

Rüzgâr kara saçlarımı savurdu. Saçlarım açıktı ve vahşi bir kedi gibi göründüğümü biliyordum. Her yerimde kir, morluklar ve kesikler vardı. Çocuğun gözleri büyüdü. Tereddüt etti ama çiçekleri yeniden vermeyi denediğimde oflayıp pufladım, solmuş çiçekleri kirli elimden aldı.

Çoban sonu gelmeyen özürler mırıldandı, Eleni'den merhamet dileniyordu. Canları için yalvarıyordu. Eleni tatlı bir şekilde gülümseyip adamın önünde dizlerinin üzerine çöktü, saçındaki mücevherli tokayı çıkardı. Sarı saçları rüzgârla uçuştu, şafağın güneş ışıkları parlayan yüzünü çevreliyordu. Toka tamamen safirlerle bezeliydi, küçük Fisa incileri ortasında zarif deniz yıldızı desenleri oluşturuyordu. Mavi ve beyaz. Okyanus ve buz.

Mücevheri adamın eline koydu ve adamın çalışmaktan yıpranmış parmaklarını etrafına nazikçe kapadı. "Köyü doyurmanız için," diye fısıldadı.

Nefesim titredi, Griffin bana yandan bir bakış attı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevapladım. Eleni'nin olmadığı bir dünyaya her gün nasıl güneş doğuyor diye merak ettim.

"Benimle konuşabilirsin, Cat."

Başımı iki yana salladım ama bütün akşam çarpıp duran ani, boğucu sıcaklık yine içime kıvrılıp beni ısıtıverdi. Üzerime uzanıp vücudunu benimkine yasladığından ve bana dokumak istediğini söylediğinden beri ona karşı kayıtsız davranmak daha zordu.

Bunu bir şekilde başardım ve diğerlerinden uzaklaşıp onları uyandırmayacağımız bir yere oturduk. Ona Tarva kraliyet ailesini anlattım ama o konudaki bilgim yaygın bilinenlere dayalıydı, çoğunu zaten biliyordu. İsimlerini söyledim ancak asiller bulundukları konumla adlandırıldıkları için bu gereksizdi. O önemli olduklarını düşünüyor gibi göründüğü için anlattım sadece.

"Galen tek Alfa çünkü babası gizemli bir hastalığa yakalandı ve hükümdarlığını sürdüremeden öldü. Herkes zehirden ve Galen'dan şüpheleniyor ama kimse kanıtlayamıyor. Bütün o acımasızlıklarına rağmen asiller genellikle zehir kullanmaz. Bir Alfa ya büyüyle ya da güçle Alfa'dır. Diğer şeyler insanları huzursuz

eder, meydan okumalara kapı açar. Galen'ın iki çocuğu bedeli ödeyecek. Zaten annelerini kaybettiler, Galen ayakta kalacak kadar güçlü değil ve çocuklar kendilerini savunamayacak kadar küçük. Acantha, Delta Tarva, izlenmesi gereken kişi. Galen'ın kız kardeşi o ve çoktan erkek kardeşlerinden ikisini öldürdü. Sırada Galen ve çocukları var. Zaten bir güç savaşının zirvesinde olduğumuz için sadece oyalanıyor."

Başıyla onayladı, açıklamak zorunda olmadığımı biliyordum. Her kırk yılda bir olurdu, bazen daha kısa sürerdi, bazen daha uzun. Mevcut hükümdarlar en iyi yıllarını geride bırakırdı. Çocukları yetişkinliğe adım atardı. Alfalar değişirdi. Krallıklar yanardı.

Griffin'e bir bakış attım, her şeyi onun başlatıp başlatmadığını merak ediyordum. Benim rolümü merak ediyor muydu? Kehanet kafamda dönüp duruyor, omurgamdan aşağı buzlarını gönderiyordu.

"Onu bu kadar güçlü yapan ne?" diye sorarak beni gittiğim karanlık yerden dışarı çekti.

"Acantha bir Drakon oynatıcısı. Çok sayıda kafaları ve ölümcül zehirleri olan devasa sürüngenleri yönetmek genelde işine yarar."

Ağzı bir kenara doğru kıvrıldı, bu hareketi kalbimin teklemesine sebep oluyordu her seferinde. Altdudağı daha dolgundu ama üstdudağında insanın dikkatini dağıtan bir kıvrım vardı. Dokunursam ya da o bana dokunursa nasıl hissettireceğini düşünmemek zordu.

"Bu kulağa yararlı bir şey gibi geliyor," dedi. "Sende de öyle bir şey var mı?"

"Şu anda yok," dedim esrarlı bir şekilde.

Gülümsemesi genişledi, karnımın sinir bozucu bir şekilde burulmasına sebep oldu.

"Sonra Appoline geliyor ama daha az büyüsü ve büyüsünden daha az aklı var, henüz kimse onu öldürmeye uğraşmadı. Bellanca ve Lystra'yı pek tanımıyorum, en genç kız kardeşler. Benzer güçleri olabilir de olmayabilir de. Ben Fisa'dan ayrıldığımda büyüleri tamamen oturmamıştı, o zamandan beri pek bilgi almadım."

"O zamanlar ne gibi bilgiler alıyordun?"

Sorusunu öyle sıradan bir şekilde sormuştu ki düşünmeden konuştum, sonra da durmak için bir sebep görmedim. "Akıl hocalarım vardı. Andromeda asilleri, rakipleri, tanrıları, yaratıkları, diğer krallıkları ve onların ailelerini yakından tanımamı, hakkında her şeyi bilmemi isterdi..." Omzumu silktim. "Nelerin önemli olduğunu bilmek zorundaydım, böylece yalanları filtreleyebiliyordum."

"İşe yarayan bir şey öğrendin mi?"

Karanlığa baktım. "Her zaman."

"Peki ne oldu?"

İçten içe yanmamın ve daima acı içinde olmamın dışında mı? "Andromeda'ya anlatırsam insanlar genelde ölüyordu."

"Peki anlattın mı?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Sence?"

Konuşmayı bıraktık. Griffin'in ne düşündüğünü bilmiyordum, muhtemelen kendisine ne kadar sık yalan söyleyebileceğimi ya da gerçeği ne kadar saklayabileceğimi hesaplıyordu.

Bir müddet sonra, "Yalan söylediğini anlıyor muydu?" diye sordu.

Andromeda ne zaman yalan söylediğimi her zaman anlıyordu. Biraz Griffin gibiydi. Başımı salladım.

"Ne yapıyordu?" Sesi tedbirli bir hâl aldı, sanki cevabı gerçekten duymak istemiyordu.

Kollarımı sıyırdım, ay ışığının altında üst kolumu gösterdim. Uzun, ince yara izleri gümüş iplikler gibi parladı, dirseğimden omzuma kadar derimi işaretliyorlardı. Ona göstermek canımı sıkmadı. Zaten görmüştü. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

"Ölüm işaretleri. Burada yeni bir tane var." Koluma yumuşakça dokundu, derimdeki parmağı sıcacıktı.

"Onu Selena yaptı. Biri ölüme yaklaştığında şifacılar yaptıkları bu işaretle, kanı tekrar akması için büyülemek zorunda kalırlar. Kanı bir bıçağın üzerine akıtırlar, sen orada nefes almak için çabalarken büyülerini yaparlar, sonra bıçağı kesiğin üzerine sürüp en iyisini umarlar."

"Burada bir düzine olmalı," dedi gaddarca, kollarımdaki kesikleri sayıyordu. "Buna Andromeda mı sebep oldu?"

"Birkaç defa beni döve döve gerçeği söyletmeye çalıştı. Başarısız oldu elbette."

Dudaklarını birbirine bastırıp sıktı, o dikkat dağıtıcı kıvrımı bile yok etmişti. "Sen işkence altında çözülecek biri değilsin."

Sesinde saygı vardı, görmezden gelmeyi tercih ettim. Tuniğimin kollarını indirdim. "Ölmeyi tercih ederim, o yüzden denemeye zahmet etme."

Griffin'in kaşları hemen çatılıverdi. "Cat..."

Ayağa fırlayıp üstümü silkeledim ve bitirmesine izin vermeden yer yatağıma döndüm. Battaniyem soğuktu. Garip bir şekilde ben de öyle.

Griffin, Kato'yu sarsıp uyandırdı. Kato nöbeti devralınca Griffin yatağını benden üç metre kadar öteye serdi. Dakikalar içinde uyumuş gibi görünüyordu. Bir müddet kendimle mücadele ettim, sonra eşyalarımı ona yaklaştırıp bir metre ötesinde durdum.

Mükemmel. Tam da iple olduğu gibi.

Bir şey parladı, Kato'nun dişleri olduğunu fark ettim. Bana sırıtıyordu. Ona kabaca bir el hareketi yapıp yerime yattım, karşılığını veremeden arkamı dönmüştüm.

"Daha yakına gelebilirsin." Griffin'in pürüzlü sesi karanlıkta üzerime çullandı, benimle alay ediyordu.

Nabzım hızlandı, utançla kızardım. "Hiç sanmıyorum."

"Keyfin bilir."

"Senden nefret ediyorum."

Bir an sessiz kaldı, sonra fazlasıyla imalı bir şekilde, "Ben de senden nefret ediyorum," dedi.

Yalanı gerçekle birlikte üzerimden geçiverdi, kemiklerimi dağlayıp organlarımı küle çevirdi. Özellikle de kalbimi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"HADES, HERA VE HESTİA AŞKINA!" FLYNN LANET OKUyarak yukarıyı işaret etti. "Şu da ne öyle?"

Güneşe doğru gözlerimi kıstım. *Tanrılar aşkına!* "O bir dişi ejderha."

Herkes bana döndü, dört yakışıklı erkeğin hayretle bana bakmasından ne kadar hoşlansam da şu anda olmasa da olurdu.

Griffin hemen, "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Büyülü yaratıklar nadiren Buz Düzlükleri'nden ayrılırdı. Güneylilere göre bu yaratıklar neredeyse mitolojikti. "Fareler gibi tüyüyoruz."

"Ciddi ol!"

"Ben ciddiyim! Kaçın!"

İleride, yaklaşık üç metre kadar ötede bir göl vardı. Topuklarımı atımın sağrısına bastırdım, dörtnala koşturmaya başladım.

Griffin peşimden gelirken, "Cat!" diye bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Göle!" diye bağırdım omzumun üzerinden.

"Korunacak bir yer yok orada!"

"Hiçbir yerde yok!"

Yanımda hızla at sürerken bir sirk akrobatına yakışacak şekilde uzandı ve dizginlerimi sertçe çekti. "Orada korunacak yer yok. Burada..." Etrafına bakındı. "Kayalar var."

"Kayalar bir ejderhaya karşı bize yardım etmez!"

"Su eder mi?"

"Bilmiyorum! Belki."

Gözleri göğe çevrildi. "Asla başaramayız. Çok hızlı hareket ediyor."

Yukarı bakmaya korkuyordum, baktığımdaysa neredeyse olduğum yerde büzüşecektim. Artık yüz hatlarını çıkarabileceğim kadar yakındaydı. Canavarın Sybaris olduğuna hiç şüphe yoktu, yani onu telepatik olarak kullanan Alfa Fisa'ydı. Bu an geldiğinde hep çığlık atacağımı ya da kaçacağımı ya da panik yapacağımı düşünürdüm ama ejderha yaklaştıkça daha çok sersemlemiş ve uyuşmuş bir hâl aldım. Düşüncelerim ezilip yok oldu. Olduğum yere kök saldığımı hissettim, bomboştum. Sanırım dehşetin tam anlamını keşfetmiştim.

Griffin soluğunu verirken, "Tanrılar aşkına," dedi, sesinde biraz korku biraz hayranlık vardı. Onu suçlayamazdım. Sybaris'in üst bedeni devasa olmasına rağmen güzel bir kadın bedeniydi. İpeksi sarı saçları arkasında uzunca dalgalanıyordu. İnsana ait olmayan alt kısmı sürüngenlerinki gibi pullarla kaplıydı, su yeşilinden parlak siyaha doğru koyulaşıyordu. Kara kanatları kaslı, damarlarla kaplı ve uçları pençeler gibiydi, uğursuz bir hızla havayı dövüyordu. Güçlü arka bacaklarının ucunda keskin, kıvrık pençeler vardı. Her tırnağı benim ayağım kadardı. Onun Griffin cüssesindeki bir adamı deştiğini görmüştüm. Ona göre bir böceği ezmek gibiydi.

"Alfa Fisa, Sybaris'i benim için gönderdi." Sesimde korku vardı, bu beni daha çok korkuttu. "Beni canlı istiyor. Beni bırakırsanız sizi öldürmeyebilir." Dizginlerimi Griffin'in elinden çektim. "Git!" diye bağırdım.

Atımın da ölmesini istemiyordum. Güçlü, dengeliydi ve benden hoşlanıyor gibiydi. Tam da ona isim vermek üzereydim. Ona Panotii diyecektim çünkü acayip büyük kulaklarıyla kuzeydeki yakalanması zor kabile insanlarına benziyordu. Sırtından inip koşmaya başladım.

Griffin küfredip atıyla peşime düştü.

Durup döndüm, kılıcımı çektim. "Defol, serseml"

"Seni bırakmayacağım!" diye gürledi.

"Biz de öyle," dedi Kato, diğer tarafımda kayarak durdu.

Ah, tanrılar aşkına! Hepsi ölecek.

Sybaris ciyakladı. Başımı iki yana salladım, onun tiz çağrısını alt eden daha rahatsız edici bir sesi duymamaya çalışıyordum. Sadece benim duyabileceğim zafer dolu bir kahkahanın yankısıydı.

Griffin, "Onunla savaşabilir miyiz?" diye sordu.

Acımasız bir zihinsel itişle Andromeda'yı kafamdan dışarı attım, kulaklarının kanadığını umut ettim. "Sybaris kocaman. Ateş üflüyor. İnsanları yiyor." Başımı iki yana salladım, gözlerim iki kocaman tabak gibiydi. "Hayır."

"Onu kontrol edebilir misin?"

Bana o kadar çok mu inancı var? "*Belki* bir ejderhayı sürebilirim dedim. Hiç yapmadım ve Andromeda'nın büyüsü benimkinden güçlü. Yılların deneyimi var. Sybaris üzerindeki kontrolünü kırabilmemin hiçbir yolu yok."

Başını kaldırıp baktı, çenesi kasılıyordu. Sybaris kanatlarını çırptı, geniş ve ölümcüldü. Masmavi gökyüzüne yayılan iki muazzam gölge. Griffin'in gözleri benimkilerle buluştu. "Deneyebilirsin."

Kalbim göğsümde takla attı. "Deneyeceğim. Fakat sadece *siz geri çekilirseniz.* Lafımda ciddiyim. Yanıma yaklaşırsanız tanrılara yemin ederim ki sırtına atlayıp beni eve götürmesini söylerim."

Az önce ev mi dedim? Midem bulanıyor.

Griffin Kahverengi At'tan atlayıp beni omzuna atmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Takımın bir parçası olmadığını sanıyordum. Başka biri için kendini feda etmenin salakça olduğunu düşünüyorsun sanıyordum."

"Öyle zaten!" diye patladım, her adama teker teker baktım. Muhtemelen onları son görüşüm olacaktı.

Flynn, "Cat..." diyecek oldu.

"Kapayın çenenizi!" dedim. "Ve... ölmeyin."

Koştum. Onları ve atları bırakıp hayatımda koşmadığım ka-

dar hızlı koştum. Sybaris yönünü değiştirdi, beni takip etmek için başka bir rotadan devam ediyordu. Onu Sintalılardan uzaklaştırabildiğim kadar uzaklaştırdım, toz ve ateşten bir patlamayla yolumu kesti. Kayarak durduktan sonra içimdeki gücü çağırdım. Desma'nın renkleri, Otos'un ateş kırbacı ve Khimaira ateşiyle birlikte ejderhanın pullarına çarptı.

Sybaris alevlerin arasından dans edercesine kaçtı, zarar görmemişti ama gözleri tedbirliydi ve bana doğru gelmeye son verdi. Dev gibi ağzından Andromeda'nın sesi yayıldı. "Fisa'nın evladı, seni buldum."

"Geri dönmeyeceğim!"

"Yanındakiler kim?"

Alfa Fisa doğruca ölümcül vuruşlar yapardı. Andromeda bizi göremiyordu. Sybaris'in düşüncelerine bağlıydı, gözlerine değil. Sybaris'in bir kadın, dört adam ve beş at gördüğünü biliyordu sadece.

"Sintalılar," dedim, göz ucuyla biraz daha yaklaştıklarını gördüm. "Kimse değiller."

Andromeda her zaman Fisalıların tanrıların armağanı, Tarvalıların katlanılabilir ve Sintalıların da ayaktakımı olduğuna inanırdı. Eski hükümdarlar ve birkaç seçkin asil dışında yeterli büyüleri yoktu.

"Sintalılar demek. Gözden çıkarılabilirler öyleyse."

Sybaris ağzını açınca gözlerim büyüdü. İyice açılan ağzı tutuştu ve alev püskürttü, Sintalıların ayaklarının dibini tutuşturdu. Atlar kişneyerek geriledi, adamlar bağırdı. Ejderhanın burun deliklerinden bir kıvılcım yağmuru boşanıp yerdeki çalıyı tutuşturdu. Bir tanesi elime düştü, daha alazlayamadan vücudum büyüyü emip iyileşti.

İz kalmayan derime ağzım açık bakakaldım. *Yaratıkların büyülerini içime çekebiliyor muyum? Yaratıkların büyülerini içime çekebiliyorum!*

Sybaris tekrar ağzını açtı, öldürmek için olduğuna şüphe yoktu. Ne yaptığımın farkına bile varmadan alevlerin önüne atladım.

Alevlerin akışı yoğunlaştı, büyüyü kapmak için kanım nabız gibi atıyordu resmen.

Ejderhanın nefesi bana çarptı. Ayaklarımı yerden kesip alevden yolu boyunca beni de sürükledi. Kıyafetlerim tutuştu. Saç örgüm açıldı, saçlarım ateş ve kıvılcımlarla vahşi bir dansa girerek etrafımda savruluyordu. Derim su topladı ve çığlık attım, haftalar içinde ikinci defa diri diri yanıyordum. Bez bebek gibi ateş akıntısının içinde savruldum, acı öyle fazlaydı ki vücudum kendini kapamaya başladı, fazla geliyordu.

Kızıl, siyah ve acının pusu içinden Andromeda'nın bağırışının Sybaris'in gürüldeyen nefesini böldüğünü duydum. Ejderha ateşini geri yuttu, alevler Sintalılara ulaşmadan kesildi. Yere düştüm, kaydım ve ivmem yok olana dek yuvarlandım.

İniltim içler acısıydı. Hareket edemedim. Zar zor nefes alabiliyordum. Bu tarz bir işkence için tek bir kelime bile yoktu. Tarif edilemezdi. Karanlık beni çağırıyordu, huzurun diğer tarafta beni bulabileceği sonsuz geceler gibiydi. Cazibesi öyle güçlüydü ki ona uzandım, acının bitmesini istiyordum.

Griffin adımı haykırarak bilincimi yeniden canlandırdı. Bana doğru koşmasına izin veremezdim. Ejderhanın nefesi ona zarar vermeyebilirdi ama Sybaris onu yüz farklı şekilde öldürebilirdi. Dizlerimin üzerine kalktım, titriyordum ve nefes nefeseydim. İyileşme başlayınca tanrılara şükrettim. Mahvolan kıyafetimin altında derim hızla kendini onarıyordu, vücudum yeniden güç ve denge buluyordu. Son acı kırıntısı da solarken dayandım, dudaklarımda yavaş yavaş bir gülümseme belirdi.

Daha önce eşini benzerini bilmediğim bir güç içime yerleşti. Kollarımı açıp ellerimi gerdim, yüzlerce yıllık, korkutucu bir büyü damarlarımda aktı ve emrime girdi. Sersemletici, muhteşem bir an için kökenlerimi daha önce hiç hissetmediğim kadar hissettim. Kendimi *yenilmez* hissettim.

Andromeda'nın ürpertici kahkahasına fazlasıyla benzeyen bir kahkaha atarak omuzlarımı dikleştirdim, doğruca Sybaris'in gözüne baktım ve ağzımı açarak alevleri saldım.

Sybaris sağa çekildi ama çok geç kaldı. Çiğ bir yanık izi yüzünü ve omzunu lekeledi, kafatasının sol tarafını kemiğe kadar yaktı. Bir parça saçı cızırdayarak yere düştü.

"Hah!" diye bağırdım ve *tanrılar aşkına* ilk kez bu kadar içimden gelmişti.

Sybaris'in gözleri kafasında geriye doğru döndü. Hırlayıp kıvrandı, devasa kanatlarını toprağa vurarak toz ve sıcaklıktan bir fırtına yaratıyordu. Eğilip sicim gibi gelen kum tanelerine karşı yüzümü korudum.

Andromeda'nın sözleri Sybaris'in ağzından çıktı, her zamanki gibi soğuktu. "Yeni numaralar öğrenmişsin."

Başka numaralarım da vardı ama ortadan kaybolduğum anda acısını Griffin ve diğerlerinden çıkarırdı. Ayrıca Sybaris kokumla izimi sürebilirdi, burnunu kızartmadığım sürece risk alamazdım. Zaten Andromeda'nın görünmez olabildiğimi öğrenmesini istemiyordum. Bu çok fazla şeyi açıklardı ve ona bu tatmini vermeyi midem kaldırmazdı.

Sybaris'in büyüsü beni şu âna kadar olduğumdan daha güçlü kılmıştı. Ona doğru koşup yapabildiğim kadar yukarı sıçrayarak kılıcımı savurdum. Başına ulaşamadım, hatta boynuna bile gelemedim, o yüzden çıplak göğsünü altından yardım.

Sybaris ciyakladı ve pençelerini bana doğru savurdu, acısı ve öfkesiyle Andromeda'nın kontrolünden çıktı. Düşüp yuvarlandım, canavar bana doğru koştururken ayağa fırladım.

"Yeter!" Alfa Fisa'nın emri öyle kati bir otorite barındırıyordu ki neredeyse eskiden yaptığım gibi sinecektim.

Sybaris birdenbire yönünü değiştirdi. Üzerimden atlayıp doğruca Sintalılara doğru gitti, kocaman kanatlarını iki defa çırpması onlara ulaşmasına yetti. Ağzını genişçe açtı, alevler içindeydi.

"Bekle!" diye haykırdım.

Durdu, ağzının içinde ateş yuvarlanıyordu. Kılıcımı yere atıp ellerimi havaya kaldırdım. Ellerim titriyordu, kalbim gümbürdüyor, içime korku pompalıyordu. En azından annemin başarısız

olduğunu biliyordum ve bu tatmin benimdi. Herkesten nefret etmiyordum. Kimseyi feda etmeyecektim.

Sybaris bana döndü ve annemin bana yaratığı kullanmakla ilgili öğretmeye çalıştığı şeyi düşünmeye çalıştım. Sırf ona inat olsun diye hiç yapmamıştım, bir kere bile ve şimdi ilk defa inatçılığımdan dolayı pişmanlık duyuyordum.

Odaklanarak Sybaris'in zihnini dürttüm, önce karanlıkla, ardından da buzdan bir tabakayla karşılaştım... ve Andromeda'nın ejderha üzerindeki kontrolüyle. Daha derini dürttüm ama zihinsel itişim kaydı, güçlü bir büyüyle oluşturulmuş bariyerden döndü. Sybaris başını iki yana salladı, benim eğitimsiz etkileme çabamdan bir sinekten kurtulur gibi kolayca kurtuldu. Bunun işe yaramayacağını anlamam bir saniye sürdü.

Karnım kasıldı, gözlerim Griffin'inkilerle buluştu. Gözleri büyüdü, ardından Sybaris parlayan pulları ve su toplamış derisiyle hızla beni kavrayıp sırtına attı. Güçlü arka bacakları bizi havaya kaldırdı. Saniyeler içinde rüzgârın ıslığı ve kanatlarının deriyi döver gibi çıkardığı sesler Griffin'in yürek parçalayan kükremesini bastırdı.

Paramparça eden kayıp hissine karşı gözlerimi sımsıkı yumdum. Sekiz yıllık özgürlük yeterli değildi. Daha yaşamaya başlamamıştım bile. Gözyaşları gözlerimi yaktı, sadece bir kısmı havadan ve ısıran rüzgârdandı. İçimdeki sert, kırılgan şeylerin çatlamaya başladığını hissettim ve neredeyse arkama bakacaktım. Griffin'i son bir defa daha görme isteği hem karşı konulmaz hem de korkutucuydu, bana ne kadar büyük bir aptal olduğumu kanıtlıyordu. Aşağı bakmamak için gözlerimi kapalı tuttum. Ardımda bıraktığım şeyi görmeye katlanamazdım.

Gözlerimi tekrar açtığımda gölün üzerindeydik. Bizi gölün kenarında hayal etmeden edemedim. Panotii, Kahverengi At ve diğerleri sularını içerken ben suya dalardım, Griffin kim bilir ne hakkında düşünürdü, Kato bıçaklarıyla oynardı, Carver pislik yapardı ve Flynn herkes için yemek pişirirdi, hepsi ateşe fazlasıyla yakın otururdu.

Gördüğüm şey öyle çekiciydi ki Sybaris'in sırtından kaymaya başladım. Eğilip beni yeniden yerime yöneltti, neredeyse düşmediğim için pişmanlık duydum. Bu yükseklikten düşsem göle çarptığım anda ölürdüm.

Zaten bütün bunların ne anlamı vardı? Poseidon niçin Griffin'le olmamı istemişti ki? Sanırım asla öğrenemeyecektim. Bir daha asla kaçamayacaktım. Andromeda bundan emin olacaktı.

Kullanabileceği yöntemleri hayal edince ürperdim ve hayatımda ilk defa kurtulamamış olmayı diledim.

Geleceğimin sunduğu şeyi bilerek iliğime kadar ürperdim ve gözlerim ani bir berraklıkla göle odaklandı. Vücudumdaki her kas kasıldı, nefesim ciğerlerimde takılıp kaldı. Geri dönemezdim. Bana sahip olmasına izin veremezdim. Boğularak ölmeyi tercih ederdim.

Kendime yeniden düşünecek zaman vermeden kıvrıldım ve Sybaris'in sırtından aşağı atladım. Andromeda'nın çığlığı kulaklarımı delip geçti. Parçalanmış giysilerim uçuştu. Hava derimi dövüyordu. Rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu. Yüreğim parçalandı ve patladı.

Su, istiridye kabuğunun içi gibi yanardöner renklerde ve pırıl pırıl parlıyordu. Korku, pişmanlık, rahatlama... Kollarımı sonu kucaklamaktan başka bir çarem olmadığını bilerek genişçe açarken hepsini hissettim.

Altımdaki su fokurdadı, girdap ve dalgalarla şekil değiştirdi. Kocaman bir el gölden yükseldi. Canlı bir şelale çağıldayarak yukarı çıktı, köpük köpük zirvesiyle göğe doğru hızla geliyordu. Sıvı parmaklar şekillenip düşüşümü yumuşattı, beni kucakladı. Bana iyi gelecek kadar soğuk ve inanılmaz korumacıydı.

"Yüreğimin evladı."

"Poseidon!" Neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

"Cesursun ama aptalsın."

Kalbim kaburgalarıma öyle sert çarpıyordu ki kemiklerimin kırılacağını sandım. *"Ya ne yapsaydım?"*

Kafamın içinde derinden gelen, içten bir kahkaha yankılandı. *"Tanrılar sana armağanlar veriyor ve sen onları kullanmayı düşünmüyor musun?"*

"Görünmez olsaydım onları öldürürdü."

"Umursuyor musun?"

"Umursamamalı mıyım? Beta Sinta'yı bana sen yolladın."

Poseidon, "*Onu sana* verdim," diye düzeltti.

Bu da ne anlama geliyordu? *"Neden?"*

"*Şifa.*" Poseidon'un sesi yükselerek kafamda yankılandı, kelime o kadar çok tekrarlandı ki beynimi acıtmaya başladı.

"Anlamıyorum!"

El beni nazikçe kıyıya yakın bir yere bıraktı, sonra altımdan kayboldu ve alabileceğim yanıtlarla birlikte göle karıştı. Beş kulaç attıktan sonra kıyıya çıktım, duygu patlamasıyla gevşemiş hâldeydim. Titremeye başladım ve duramadım.

Tiz bir çığlık havayı yardı. Bakışlarımı sese doğru çevirdiğimde Sybaris'in dönerek daldığını, doğruca üzerime geldiğini gördüm.

Kendimi topladım. Şöyle böyle. Ayağa kalkmayı başardım.

Poseidon ne armağanından bahsediyordu? Sybaris artık ona geri üfleyebileceğimi bildiği için bana ateş püskürtmüyordu ve Griffin'le diğerleri hâlâ bana karşı kullanılabilecekken görünmez olmayacaktım. Zihnimi kurcaladım. Bir şeyler olmalıydı.

Hades! Kerberos figürü!

Elimi cebimden kalan yere daldırdım. Parmaklarım soğuk metalin etrafına kapandı, figürü çıkardım. Üç altından baş benden tarafa döndü, yakuttan gözleri parlıyordu ve havladı.

Olympos'taki yüce tanrılar aşkına!

Sybaris önümde yere indi, acayip kızgındı. Andromeda da öyle. "Ölebilirdin!" diye patladı.

"Yani? Beni bizzat kendin ölümün kıyısına kaç defa getirdin?"

"Tanrılar tarafından korunuyorsun." Sesinde şaşkınlıkla dolu bir ilgi vardı. Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini görmezden geldim ve Kerberos figürünü Sybaris'in kafasına fırlattım. Poseidon'a, Hades'e ve dinleme ihtimali olan herhangi birine, işe yarar bir şey olması için dua ettim.

Küçük altın heykelcik ejderhaya çarptı ve patlayarak gerçek Kerberos'a dönüştü. Hırladı, devasa çeneleri ejderhanın boynuna

aynı anda üç farklı yerden sarıldı. Kolum kadar dişleriyle etini deldi ve boğazını parçalamaya başladı. Kerberos'un arka pençeleri ejderhanın karnındaki pulları yardı ve parçalayarak altındaki kan ve kası açığa serdi. Güçlü, gaddar ve tamamen beklenmedikti. Sybaris'in gözleri büyüdü, sonra boş bir şekilde baktı. Öyle hızlı olup bitti ki sesi bile çıkmadı. Gölün kenarı ejderha kanıyla lekelendi, kanlar göle döküldü, gücü derime batıyordu. Büyüyü içime çektim, katman katman vücudumun içinde dolandığını hissediyordum.

Kerberos ısırıp parçalamaya devam etti, belli ki sadece eğlencesine yapıyordu. En sonunda tatmin olunca yanan altı gözünü bana çevirdi, boğazının derinlerinden gelen bir sesle hırladı. İnsanın ödünü koparıyordu. Çirkindi. Saldırgandı. Ondan her zaman hoşlanmıştım zaten.

"Sakin, Kerberos." Sesimi alçak tonda tuttum.

Uludu; uzun, ürpertici uluyuşu tüyleri diken diken ediyordu. Sonu gelmek bilmedi, üç başı da sırayla uluyordu, o yüzden hiç bitmeyecek gibiydi. Kulaklarımı kapayıp ürpermemek için elimden geleni yaptım. Salyasının damladığı yerlerde gölden dumanlar çıktı ve cızırdadı, zehirli damlalardan kaçmak için suda daha derine geriledim.

En sonunda sessizleşip gözlerini bana dikti, üstdudakları hâlâ kıvrık vaziyetteydi ve seğiriyordu.

Ondan tarafa doğru elimi salladım. "Sağ ol."

Yanıt olarak gürültüyle burnunu çekti, ardından kürkten ve sivri dişlerden oluşan bir titreşimle ortadan kayboldu. Arkasında bir katliam bıraktı.

Göle girdim, içime çektiğim güce rağmen tamamen tükenmiştim. Yıllardan beri ilk defa nefes alıyormuşum gibi hissettim, başımı kaldırıp baktığımda Griffin, Flynn, Carver ve Kato'nun peşlerinde Panotii'yle dörtnala kıyıya geldiklerini gördüm.

Sadece başımı suyun üzerinde tutarak bekledim, Griffin'in Kahverengi At'tan atlamasını ve suya girerek bana doğru gelmesini izledim. O yaklaştıkça kalbim göğsüme daha sertçe çarpıyor, içime yeniden biraz yaşam pompalıyordu.

Omuzlarımı kavrayarak beni ayağa kaldırdı. "Sen deli misin?" diye gürledi.

"Azıcık." Öksürdüm çünkü burnuma su sıçratmayı başardı.

"Sen. Ejderha. Düştün. Dev... sudan el. Kerberos. *Tanrılar aşkına*, Cat!"

"Sanırım bunlar durumu özetliyor."

Griffin beni gırtlaklamak istermiş gibi dik dik baktı. Bunu yapmak yerine beni göğsüne doğru çekip öptü. Dokunuşunda sıcaklık, telaş ve rahatlama vardı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında beni daha da büyük bir tutkuyla öptü, kollarını etrafıma doladı ve ayak parmaklarımın ucuna kaldırdı.

Göğsümde kanatlar açıldı, kaburgalarıma hafifçe tüyleri çarpıyordu sanki. Her bir temasın fazlasıyla farkındaydım. Dudaklarımın üzerinde hareket eden sıcak, sıkı dudaklarının, benimkine dayanan sağlam göğsünün, sırtıma yayılmış iri ellerinin. Daha ben garip kanatları sorgulayamadan başını yana eğdi ve dilini benimkine değdirerek düşüncelerimi tamamen dağıttı.

İçimdeki hisler kükredi. Griffin'in ellerinden biri sırtımdan yukarı doğru çıktı, başımı eğmek için ıslak saçlarımın arasına daldırdı. Boğazından yükselen neredeyse çaresiz ses bana kendimi büyünün, bıçakların ya da bilginin yapamayacağı kadar güçlü hissettirdi. İçimden sıcaklık yükseldi, arzu başımdan ayak parmaklarıma kadar bütün vücudumu kavuruyordu.

Griffin'in ağzı benimkinden ayrıldı, yanağımdan çeneme doğru kaydı, nabzımın vahşi bir ritimle attığı yerde durdu. Beni kendine sertçe yasladı, kulağımın altına kavurucu bir öpücük kondurdu. Dudaklarının sıcak baskısını bir damga gibi hissettim ve kalıcı olup olmadığını merak ettim.

Sesi kısık bir tona düştü, âdeta hırladı. "Senin için gelecektim." Güçlü kolları sertçe etrafıma dolandı. Hırıltılı soluğu boynumu ısıttı, ona doğru sokulmak istememe sebep oluyordu. "Atladığında seni kaybettiğimi sandım."

Gözlerimi kırpıştırdım. *Bana sahip olduğunu mu düşünüyor?*

İçimi yakan arzu duruverdi. Beni zayıflatan tutkudan sıyrıldım

ve kollarını itip birkaç adım geriye çekildim. Aslında sendelemiştim. Dudaklarım yanıyordu. Vücudum alev alevdi.

Nasıl olduysa kaşlarımı çatmayı başardım ve ağzımı silmek için bütün kolumu kullanırken ona dik dik baktım.

Sırıttı.

Görünmez oldum.

Titreyerek ve araştırmayı reddettiğim sebeplerden ötürü nefes nefese kenara çıktım, Panotii'nin sırtından çantamı aldım ve kıyafet bulmak için kurcaladım. Uygun bir şekilde giyinmiş ve hâlâ görünmez olarak bir kayanın üzerine oturdum, içgüdüsel olarak dudaklarıma dokundum. Bir öpücüğün böyle hissettireceğini hiç bilmezdim. *Hiçbir fikrim yoktu.*

Flynn etrafına bakındı, elleri kalçasındaydı. "Nerede?"

"Uzakta değil," dedi Carver.

Nereden biliyordu? *Kendini beğenmiş piç.*

"Cat?" diye seslendi Kato. "Saklanmana hiç gerek yok. Sadece iyi olduğun için memnunuz." Kıs kıs güldü. "Ben olsam sırtını sıvazlamakla yetinirdim ama Griffin'i biliyorsun. Fazla duygusal."

Alaylı bir ses çıkardım. "Beta Sinta dürtülerini kontrol etmeyi öğrenene kadar görünmez kalacağım."

Kahkaha attılar. Griffin dışında. O hiç de gülmüyordu.

Üşümenin tam tersini yaşıyor olsam da titredim.

Carver büyük adımlarla gelip kayama oturdu. Üzerime.

"Kalksana be!" diye homurdanıp onu tekmeledim.

Ayağa kalktı. "Yani bu *senin* kayan mı?"

"Hepsi benim kayam! Git buradan."

Carver ellerini kalbinin üzerinde birleştirdi. "Sadık askerimizi bırakalım mı? Ejderhaları öldüren kişiyi?"

Gözlerimi devirdim. Kimsenin göremiyor olması ne fenaydı. "Ejderhayı Kerberos öldürdü."

"Kerberos senindi."

"Artık değil," dedim somurtarak.

Carver kaşlarını çattı. "Kerberos'u nasıl çağırdın?"

"Hades." Bu da hem her şeyi açıklıyordu hem de hiçbir şeyi.

"Cat sadık olmaktan daha öte."

Griffin'in sesiyle kalbim tekledi. Bir şeyler göğsümü çekiştirdi ve küçük kanatlı yaratıklar karnımda kanat çırptı. Ondan nefret ediyordum. Ondan nefret, nefret, *nefret* ediyordum!

Flynn, "Sadakatten ötesi ne ki?" diye sordu.

"Sadık ve fedakâr," dedi Griffin.

Rengimin attığını hissettim. *Ben mi? Fedakâr? Hiç güleceğim yoktu!*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

O ÖPÜŞMEDEN SONRA GRİFFİN'LE YÜZLEŞMEYE KATLAnamazdım. Olgunluk seviyem herhalde beş yaşındaki bir çocuğunki kadardı çünkü sonraki iki gün boyunca görünmez kaldım, ta ki Panotii itiraz etmeye başlayana kadar. Oradaydım ama değildim ve bu benim sakin, uyumlu atımı bile germeye başlıyordu. Sabrı bir yere kadardı ve bir attan ancak bu kadarını isteyebilirdiniz.

En sonunda yeniden belirdiğimde mavi gözleri parıldayan Kato rahatlayarak bir nefes verdi. "Bu hayatımın en garip iki günüydü. Sanki dünyada yürüyen bir hayaletle konuşmak gibiydi."

"Hem de ters tavırları olan bir hayaletle," dedi Flynn.

"Ben yokmuşum gibi davranabilirdiniz. Görünmezliğin amacı o zaten." Onun yerine beni soru yağmuruna tutmuşlardı. Krallıklar, kraliyet aileleri, Magoiler, büyülü yaratıklar, Buz Düzlükleri, Kâhinler Gölü. Tek istediğim yalnız bırakılmakken konuşmaktan sesim boğuk çıkıyordu. Andromeda'yla ilgili, sonradan neler olabileceğiyle, Sintalılarla birlikte kendimi neyin içine soktuğumla ilgili şeyleri düşünmem gerekiyordu, Griffin'in öpücüğüyle ilgili şeyleri değil.

Hem de hiç.

Hayır, efendim.

En azından tüm bu konuşmalar aklımı yeni Sinta kraliyet ailesiyle ilgili bir ya da iki endişelendirici şeyle doldurmuştu. Görü-

nüşe göre Carver benim düşündüğüm gibi Gamma Sinta değildi. Delta Sinta'ydı. Griffin ile Carver'ın arasında, Griffin yokken ordudan sorumlu olan Piers vardı. Carver'dan sonra iki kız kardeş geliyordu, Jocasta ve Kaia. Anneleri ve babaları olan Anatole ve Nerissa hâlâ hayattaydı. Anatole kabilelerini kırk yıl yönetmişti, diyardaki en güçlü kabilelerden biri hâline getirdikten sonra dizginleri Griffin'e devretmişti.

Babası hâlâ hayattayken ve güçlü, savaşçı erkek kardeşleri varken sevgi kelebeği Egeria'nın Alfa olması beni şok etmişti. O şekilde işlemiyordu sistem. Güneyden gelen bir savaş lordu nasıl her şeyi böyle sarsabilirdi? Ben de dahil?

Panotii başını geriye atıp dizginleri sıkı tutmama itiraz etti.

"Üzgünüm," diye homurdanarak boynuna hafifçe vurdum ve rahatlamaya çalıştım.

Griffin, "Seni gördüğüme sevindim," dedi, aceleci olmayan bakışları üzerimde gezindi ve vücut ısımı artıran yerlerde oyalandı. "Ailemi göremedikleri biriyle tanıştırmak istemiyordum."

Sinta'nın başkentinden iki gün uzaklıktaydık, tam bir işkence olacağının sözünü veren bir gelecekti. "Şartlarım var."

Griffin ağzına bir tekme atmak istememe sebep olacak şekilde gülümsedi. "Neden şaşırmadım acaba?" diye sordu.

Ağzımı açtığımda kıvılcımlar çıktı.

"Onu ejderhadan mı çaldın?" Etkilenmiş gibi bile görünmedi. Rahatlamıştı, iyi bir ruh hâlindeydi. Hepsi öyleydi. Hatta Carver ıslık çalıyordu. Sekiz yılın ardından beni saklandığım yerden zorla çıkarmışlardı. Otuz adamla savaşıp sağ kalmıştık. Thalyria'daki en güçlü ölümlü olan Alfa Fisa tarafından kontrol edilen bir dişi ejderhayı öldürmüştük. Sadece tanrıların bileceği bir şeyler her an bize saldırabilirdi. Bu insanların *derdi* neydi?

"Senin ateşin bana işlemez," dedi Griffin. "Sadece Kahverengi Atı yaktığınla kalırsın, sonra kestaneye binmek zorunda kalırım."

"Panotii. En azından benim atımın gerçek bir adı var."

"Panotii mi? Kulakları yüzünden mi?" Panotii'nin kafasını birkaç saniye inceledikten sonra güldü. "Belki de yarı eşektir."

"Şişt! Öyle söylemesene. Duygularını incitebilirsin."

"O bir at."

"O *benim* atım. Ona yapılan saldırı bana yapılmış demektir," dedim soğukça.

"Ona güya ayaklarına kadar kulakları olduğu söylenen insanların adını veren sensin." Griffin'in ağzı kenarlarından yukarı kıvrıldı, bu da gözlerimi dudaklarındaki dikkat dağıtıcı kıvrıma çekti. Dolgun dudaklar. Sıcak dudaklar. Kararlı, talepkâr, sahiplenici...

Off! Topla kendini!

"Panotii." Büyük kulaklarını bana çevirdi. "Hadi bu güneylileri ekip bizi anlayacak insanlar bulalım."

Flynn sağ tarafıma geçti, öyle uzun ve genişti ki öğlen güneşinin üzerime düşmesini engelledi. "Bizden bunu yapamayacak kadar çok hoşlanıyorsun," dedi. Neşeli gülümsemesi bana korkunç bir şey bulaştırmakla tehdit ediyordu, iyi bir ruh hâli gibi. "Her şey harika olacak."

"*Harika mı?* Neredeyse ölüyordun. İki defa! Hepimiz öyle."

Sırıtarak omzunu silkti. "Fakat ölmedik. Hem sen komiksin."

Komik mi? Komik! Ona sırıttım. Kendime engel olamadım. Tam bir aptaldım.

Griffin, "Şartların ne öyleyse?" diye sordu.

Ona dönerken sırıtmayı kestim. "Birincisi, bu grubun dışında kimse benim kralseçen olduğumu bilmeyecek. Çoğu insan ne olduğunu bile bilmiyor zaten ama risk alamam. Onlara bir kâhin olduğumu ve insanları okuyabildiğimi söyleyin. O kadar."

"Egeria'ya söylemek zorunda kalacağım."

"Ciddiyim, Griffin. Hiç kimse. Bir gün Egeria'ya güvenmeye karar verirsem ona *ben* söylerim. Fakat sen söylemeyeceksin. Hiçbiriniz söylemeyeceksiniz."

"Yoksa?"

"Yoksa size yardım etmem. Benden gerçekleri öğrenmeye çalışırken eğlenmezsin ve ben de işkencelere boyun eğmem."

"Emin misin?" diye sordu.

"Boyun eğmeyeceğimden mi? Sanırım bunun üzerinden geçmiştik."

"Senden gerçekleri öğrenmeye çalışırken eğlenmeyeceğimden emin misin?" diye düzeltti. Gözleri yaramazca parladı ve aklının olmaması gereken bir yere gittiğinden epey emindim. *Kesinlikle* olmaması gereken bir yere.

Boynuma kadar kızardığımda kahkaha attı. Sıcak, sataşan sesi içime yer etmiş gibiydi, kemiklerimi ısıttı.

"Dişlerini göstermeyi kes," diye homurdandım. "Beni kör ediyorlar."

"Koşulların hoşuma gitmiyor ama kabul edeceğim," dedi Griffin. Hâlâ gülümsüyordu. "Duyduğun herhangi bir yalanı ve açığa çıkardığın gerçekleri doğruca bana rapor edeceksin."

Gruba bakındım. Carver doğruca önüne bakıyordu ama tek bir kelimeyi kaçırmamıştı. Flynn tasasız görünüyordu, tek omzundan devasa baltası sarkıyordu. Kato bana sırıttı, Adonis gibi görünüyordu. Kendi iyiliğine olamayacak kadar yakışıklıydı.

"Endişelenme," dedi Kato. "Sırrın bizimle güvende."

"Ya siz?"

Flynn ve Carver onayladı.

Tamam o zaman. "İkincisi, Fisalıların peşimde olduğunu kimse bilmeyecek, ailen bile."

Griffin kaşlarını çattı. "Niye olmasın? Seni koruyabiliriz."

Keyifsiz ses tonuyla kalbim birazcık tekledi. "Ben kendimi korurum."

Gece karası kaşları aşağı indi, o yüzden elimi nezaketsizce salladım. "Sana ihtiyacım olursa yardım edebilirsin."

Ofladı. "Aman ne cömertsin."

"Alfa Fisa'nın beni istediğini kimse bilmezse, kimse beni satmak için baştan çıkmaz. Bu kadar basit. İnsan doğası bu. Bir şeyi bilen insanlar o şeye ihanet ederler, bazen açgözlülükten, bazen kötü niyetten, bazen de sırf gerekli olduğu için. Bu her zaman olur. O yüzden sirktekilere kim olduğumu asla söylemedim."

Griffin, "Kimsin?" diye sordu.

"Ne olduğumu," diye toparladım.

Bana dün doğmadığını söyleyen bir bakış attı. *Ne olmuş yani? Ben de dün doğmadım.*

"Üçüncüsü, kimse Poseidon'dan, kehanet rüyalarından ya da benim yeteneklerimden bahsetmeyecek. Görünmez olmak, büyüyü içime çekmek, muhtemel yaratıkları kullanabilmek, bir tanrıyı çağırabilmek... Bunlar gelişigüzel konuşulacak meseleler *değil*."

"Neden?" Flynn'in gerçekten kafası karışmış gibiydi. "İnsanlarımız ayaklarına kapanır. Sana taparlar."

Kıs kıs güldüm. "Sizin gibi mi?"

Flynn sırıttı. "Aynen öyle."

"Büyü bir silahtır. Bir şeyi kimsenin beklemediği anda çıkarabilmek her zaman daha iyidir."

Başıyla onayladı. "Bu akıllıca."

"Elbette öyle. Bu tarz şeylerde deneyimim var."

Griffin boğuk bir kahkaha attı. "Her zamanki gibi hayret verici bir tevazu örneği."

"Konuşana bakın, Kendini Beğenmiş Majesteleri."

Griffin eğilerek yaklaştı, sesinde sadece benim duyabildiğim imalı bir tını vardı. "Övünebileceğim birkaç şeyim *var* ama anlatmaktansa göstermeyi tercih ederim."

Başımı hızla çevirdim ve gözlerimiz buluştu. Göz kırptığında ağzım resmen açık kaldı. O delilik ânının sona erdiğini, gölde bıraktığımızı düşünmüştüm. Hem o neyden bahsediyordu ki? *Ah, tanrılar aşkına!* Şimdi anlamıştım. Onu. Bizi. Birlikte. *Dur!*

Göğsümden yukarısı yanıyor olsa da soğukça, "Daha çok beklersin," dedim.

Gözleri ağzıma inip orada oyalandı. "Göreceğiz."

Yapabildiğim tek şey dudaklarımı ıslatmamak oldu.

Önden gidebilmek için Panotii'yi dürttüm. *Tozumu yut, savaş lordu.* "Dördüncüsü, kalede yaşamayacağım."

Griffin, "Kesinlikle olmaz," diyerek atını tekrar yanıma sürdü. "Kale duvarlarının içinde kalacaksın ve bu son kararım." Fırtına

bulutlarına benzeyen gözleri parladı, ta ki gök gürültüsü duyduğumu düşünene kadar.

"Yıldırımlarını kendine sakla. Şehirde kalamamam için hiçbir sebep yok."

"Sebep yok mu?" Sözümona sebeplerini parmaklarıyla göstererek saymaya başladı. İki elini de işe katmak zorunda kaldı. "Kalede sana göz kulak olabilirim. Nerede olduğunu bilirim. Carver sana göz kulak olabilir. Seni ararken vakit kaybetmemiş olurum. Flynn sana göz kulak olabilir. Sana ihtiyacım olduğunda zaten orada olursun. Kato sana göz kulak olabilir. Kimse farkına bile varmadan seni götüremezler. En önemlisi de *ben sana göz kulak olabilirim*!"

"Onu zaten söyledin. Uzun saçmalıklar listenin ilk maddesiydi."

Çenesindeki kaslar belirginleşti. "Sana diğer şartların için söz veririm ama bu olmaz. Kalede ve iki yüz altmış dönümlük idman alanı, bahçeler ve ormanda istediğin gibi özgürce gezersin. Hamamlar ve istersen keşfedebileceğin bütün bir ordunun kışlası da var ancak sen yanında bizden biri olmadan kale duvarlarının dışına çıkmayacaksın. Bu anlaşıldı mı?"

"Hayır."

"Yemin et, Cat."

Alayla güldüm. "Umarım bu bir şakadır."

Az önce benden istediği şeyin büyüklüğünü fark edince burun delikleri genişledi. "Yemin yok o zaman. Sadece kabul et. Böylesi herkes için daha iyi."

"Senin için daha iyi."

"Ve senin için."

"Pek sayılmaz."

Boğazının derinlerinden gelen bir sesle hırladı. "Zeus'un *taşakları* aşkına, beni deli ediyorsun!" Gözleri öfkeyle koyulaştı. Boynumu kırmaya hazır görünüyordu.

"Hislerimiz karşılıklı," dedim.

Ani bir homurtuyla beni eyerimden hızlıca çekip alarak bacaklarına yüzüstü yatırdı.

Kıvrılıp ona dik dik baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Henüz emin değilim," dedi dişlerinin arasından.

Madem öyle... Kaburgalarına diz attım. Homurdanarak popoma sert bir şaplak indirip beni olduğum yere sıkıştırdı. Bacağını ısırdım.

"Tanrılar kahretsin, Cat!" Atını dörtnala sürdü ve ilerideki taşlık alana yöneldi. Yatay yolculuk öyle sarsıcıydı ki dizginleri çektiğinde dişlerim acıyordu. Yere kaymama izin verip hemen peşimden aşağı atladı.

Griffin bileğimi yakalayıp beni bir mağaranın girişine doğru sürükledi. Köpüren bir erkekle karanlık bir mağaraya hayatta girmezdim. Hayat bana *bir şeyler* öğretmişti.

Boştaki elimle ona bir yumruk savurup çenesine indirdim. *Kyklop çocuğu!* Yumruğumu duvara geçirmişim gibi hissettim.

"Bana bir daha vurursan pişman olursun."

Sözlerinde yalan yoktu. Kesinlikle ciddiydi. En azından dışarıdan bakınca kızgınlığını bastırmış gibi görünüyordu, yeniden sakindi. Sanki ben fırtınaydım, o da fırtınanın merkeziydi. Beni delirtiyordu! Neden her zaman patlayan ben oluyordum?

Kolumu elinden kurtarıp kendi etrafımda döndüm ve tüm gücümle onu teklemedim, tam göğsüne isabet ettirdim. Sadece biraz dengesini kaybetti, gözlerini kıstı ve ayağıma çelme taktı. Yere sertçe düştüm, darbeyle resmen uyuştum.

Griffin bileklerimi kavrayıp başımın yanına sabitledi ve alnını alnıma dayadı. Ağızlarımız aniden aynı seviyedeydi. Nefesi sıcak, baştan çıkarıcı bir okşayışla dudaklarıma değiyordu. Baştan ayağa isınıverdim ve öfkem kafesten kaçan bir kuş gibi uçuverdi.

"Ne yapıyorsun?" diye soludum.

"Bana kafa atmadığından emin oluyorum, seni küçük Harpya."

Ah. Hayal kırıklığına uğramamıştım. *Kesinlikle* uğramamıştım.

Dönüp kalkarken beni de kaldırdı ve omzuna attı. Bundan hiç hoşlanmayarak kıçına yapabildiğim kadar sert vurdum. Sonra ilkini hissetmemiş olabilir diye yine vurdum.

Griffin de benim popoma vurdu, acıtmıştı. "Kendini kontrol et! Kahrolası bir hayvan değilsin."

Bana bir daha vurmadı ama kıçımın elini neden hak ettiğiyle ilgili uzun, renkli bir cümle savurdu. *Sinir bozucu*, *pervasız* ve *fevri* kelimelerinin arasına, sirkte yaşamama rağmen pek duymadığım birkaç küfür serpiştirdi.

Sert eleştirisi bir anlığına dilimin tutulmasına sebep oldu, kulaklarım söylediklerindeki talihsiz gerçeklik payı yüzünden çınlıyordu.

Mağara dışarıya kıyasla serin ve karanlıktı. Beni sertçe yere indirdi ve gözlerimi kırpıştırıp karanlığa alıştırdım. "Ne planlıyorsun? Beni kimsenin göremeyeceği bir yerde pataklamayı mı?"

Griffin bana kafayı yemişim gibi baktı ve cevap vermeye zahmet etmedi. Çenesi kasıldı, bana dik dik bakıyor, sessizce sinirden köpürüyordu. Sonra başını geriye atıp resmen uludu. Tam bir hüsran sesiydi, elleri yumruğa dönüşünce birden şiddetli bir endişe hissettim. Belki de sinirsel bir çöküntü yaşamasını hiç istememeliydim. Bronz teni ve siyah saçlarıyla gölgelere karışıyordu. Sadece gözleri belirgindi ve onlar da vahşi bakıyordu.

Ellerini saçlarının arasından geçirip geriye doğru sertçe çekti. "Vuruldun. Neredeyse yanarak ölüyordun. İki defa. Havadaki bir ejderhadan atlayarak kendini öldürmeye çalıştın. İki gün ortadan kayboldun ve sonra her zamanki gibi tüm asabiyetinle geri geldin. Bencilce, imkânsız taleplerde bulunuyorsun."

Ses tonu yakıcıydı, yüzümün alev aldığını hissettim. Ona bağırmalıydım. Kafasına bir tane vurmalıydım. O kimdi ki beni böyle azarlıyordu? Önümde saygıyla eğilmeliydi, beni canının istediği her şeyi yapmaya hakkı varmış gibi oradan oraya savurmamalıydı.

Griffin bir taşa vurup karanlığın içine doğru savurdu. Zorlukla kontrol ettiği öfkesi mağaradaki üçüncü bir kişi gibiydi. Gözlerimi ondan ayıramadım. Ayırmam gerekiyor muydu emin değildim.

"İhtiyatsız, inatçı ve düşmanca davranıyorsun. Hiç kontrolün yok." Bana doğru döndü. "Harekete geçmeden önce düşündüğün oluyor mu hiç?"

Ona gözlerimi kocaman açarak baktım, yüreğim düğüm düğümdü. En kötü özelliklerimi sıralıyordu, korktuğum ve değiştirebilmeyi dilediğim her şeyi. Beni *o kadına* benzeten her şeyi. Ve bu *canımı yakıyordu.*

Gözlerim yandı. Nefes almaya çalıştım.

"Tez canlı, dik başlı..." Elini sarkıtlardan birine vurarak onu kırdı. Burun delikleri genişledi, yakıcı bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Bir daha kendini bir ejderhanın önüne attığını görürsem... Ya da bir ejderhanın üzerinden atladığını..." Sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşene kadar kısıldı. "Tanrılara yemin ederim ki seni hayatının kalanı boyunca bir yere kapatırım."

Ağzım açıldı ama hiç ses çıkmadı. Göğsüm acı vererek kasıldı. O... benim için endişelenmiş miydi?

"Sende hiç kendini koruma güdüsü yok mu?" diye kükredi. "Korkmuyor musun?"

"Korku mu?" Kelime ürpertici bir şekilde yankılandı, niyetlendiğimden daha yüksek ve daha tiz çıkmıştı. "Bende kendimi koruma güdüsünden daha büyük bir şey yok ve korktuğum sadece tek bir şey var."

Griffin'in gözünün altındaki küçük bir kas seğirdi. "Alfa Fisa."

Onu dikkatle izleyerek başımla onayladım. Küfrederek yürümeye başladı. Uzun süre mağarada volta attı, çenesi kasılıyor, yumruklarını sıkıyor, arada sırada bana öfkeyle bakıyordu. Dakikalar geçti, en sonunda öfkesinin yatıştığını gördüm.

Derin bir nefes alıp önümde durdu. Elleri kalçasındaydı. "Yanında bizden biri olmadan kale arazisinden ayrılma," dedi en sonunda. "Lütfen. Eğer öyle yaparsan endişelenirim."

İçimdeki her şey duruverdi. *O az önce kibarca mı sormuştu?*

Aniden boğazım tıkandı, yutkundum. Sesim hırıltılı çıktı. "Neden? Her zaman geri döneceğim. Beni yeminimden azat etmediğin sürece seni bırakamam." Ya da kaçırılmadığım sürece, yani haklı olduğu bir yan vardı.

"Endişelenecek yeterince şeyim var. Senin için de endişelenmek istemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı kaçırdım, henüz yüzleşmek, hatta farkına bile varmak istemediğim bir şeyle parlayan gözlerinden kaçtım. Üzerimi silkeledim, sonra dağılan saçımı yüzümden çekerek oyalandım. Örgüm karman çorman olmuştu, üstüm başım toz içindeydi ve kalçamda bir çizik olduğundan epey emindim. Acıyor ama kanamıyordu. Onun üzerinde büyü kullanabilseydim beni oradan oraya atmaya cüret edemezdi, ben de her kavganın sonunda kaybeden olmazdım. Ondan nefret ediyordum. Gerçekten.

Yani, sayılır.

Aslında pek değil.

Tanrılar aşkına! Hâlim fena!

"Peki."

"Peki mi?" Şaşırmış göründü.

"Tekrar etmem mi gerekiyor?" diye patladım.

Çarpık bir şekilde sırıttı. "Ya da işaret dilinde de mi söylemen gerekiyor?"

İçimdeki her şey yok oldu, bomboş ve hafif bir hâl aldı. Karnımın içinde kanatlar çırpıyordu sanki. "Neden seni bıçaklamak hiç aklıma gelmedi ki?" diye sordum, parmaklarımı kemerimdeki bıçağın üzerine kaydırarak.

Griffin güldü, sonra ben kaşlarımı çatamadan ya da küfür edemeden ya da imalı bir şey söyleyemeden aramızdaki boşluğu kapatıp beni kollarına aldı ve öptü.

Çıldırmıştım herhalde çünkü karşı bile koymadım. Uzun bir gök gürültüsü vücudumu titretti. Derimin altında yıldırımlar çaktı. Garip ve şaşırtıcı bir güç patlamasıyla afalladım. Ağzımı açtım ve Griffin beni istila etti, sıcak dilini benimkine doladı. İçimde vahşi, karşı konulmaz bir fırtına çıktı. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim... biraz tutku, biraz sahiplenme, biraz ihtiyaç. Tamamen sıcaklık.

Anlık bir deliliğe kapılarak ellerimi Griffin'in ensesine kaydırdım ve dilimi onunkine değdirdim. Parmaklarını saçlarımın arasına kaydırıp başımı geriye eğmek ve daha tutkulu öpmek için ensemi kavradığında boğuk iniltisini tattım. Diğer eliyle belimi

daha sıkı kavradı, vücutlarımızı yaklaştırdı. Yoğun, aç ve yine de şaşırtıcı derecede nazikti. Daha önce bana karşı kimse nazik olmamıştı. Benim dikkatli olmaya ihtiyacım yoktu ama içimdeki bir şeyler yine de çatladı, bu deprem etkisi yaratan adamın sebep olduğu bir çatlaktı.

Onunla savaşmalıydım. Bunu gerçekten yapmalıydım ama parmaklarım saçlarına dolandı ve dilim onunkine daha büyük bir iştahla sarıldı. Elini sırtımdan yukarı çıkarıp yeniden aşağı indirerek kalçamın kıvrımına getirdi ve sıktı. Birbirimize yapışmışken onu her şeyiyle hissedebiliyordum, sağlam gücünü, güçlü duruşundan yükselen gerilimin fazlasıyla farkındaydım. Dudakları benimkileri kapladı, sürtünüyor, arıyor, beni hislerin içinde boğuyordu. Kendimi durdurmaktan âciz bir hâlde ona doğru eğildim, vücudum tutuştu. Kanatlar çırpındı, alevler harlandı ve bana ait olması mümkün olmayan bir inilti duydum. *Kesinlikle* bana ait değildi.

Bu konuda gerçekten bir şey yapmalıyım.

Kısa süre içinde.

Çok kısa süre içinde.

Bacağımı baldırının yanından kaldırıp kalçasına doladım.

Griffin hırıltılı bir ses çıkararak bacağımı kavradı ve ağzını benimkinden ayırıp dudaklarını çenem ve boynumdan aşağı kaydırdı. Muhtemelen bir ağız dolusu toz yutuyordu. *Hah!*

Hımm...

Dilini derimde dolaştırınca nefesim kesildi. Sesi tutkuyla sertleşti, "Sen ateşsin. Ateşinle yanıyorum," dedi hırıltıyla.

Gözlerimi açtım. Aslında ben ateşi olmayan Fisalıydım.

Dudakları endişe verici bir kusursuzlukla yine benimkilere yapıştı ama ben kıvrılıp tutuşundan sıyrıldım ve geriye bir adım attım. Yaptığım en zor şeylerden biriydi.

"Beni öpme." Bacaklarım titrek, sesim boğuktu. İkimiz de nefes nefeseydik.

Griffin gözlerini bana dikti. Gözleri koyulaşmıştı, göğsü yükselip alçalıyordu. "Neden öpmeyeyim?"

Bir yumruk kalbimi sıkarak ezdi. "Beni kaçırdın. Beni bağlı tuttun. Beni senin için çalışmaya zorladın. Seninle olmak istemiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

O çatlak biraz daha genişledi. Dudaklarımı birbirine bastırdım, sanki bu kalan yerlerimi parçalara ayrılmaktan alıkoyacakmış gibi.

Griffin uzun bir nefes verdi ve yanağıma nefesimi kesen bir şekilde dokundu. "Seni korkutan ne?"

Her şey. O kadın. Ağlayacak gibi hissettim. "Bir daha beni öpme. Yemin et."

Parmakları yanağımdan düştü, kendi yüzünü ovaladı. Aniden çok yorgun göründü. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Başımla onayladım, ağzımı açmaya korkuyordum. Beklenmedik ve tehlikeli bir şey çıkabilirdi.

Tam Griffin konuşacakmış gibi göründüğünde Carver mağaraya girdi. "Buraya gelip ikinizin birbirinizi öldürmediğinden emin olmak için seçilen talihsiz kişi benim," diye duyurdu neşeyle.

Griffin sakin bir şekilde, "Öldürmedik," dedi.

"Henüz," diye homurdandım.

Griffin bana kasvetli bir bakış attıktan sonra uzun adımlarla mağaradan çıktı. Bana söz vermediği dikkatimden kaçmadı. Durduğum yerden yıldırım izi şeklinde dallanıp budaklanan, alazlanmış ayak izlerine şok ve kafa karışıklığıyla bakarken öyle bir söz vermediği için rahatladığım da dikkatimden kaçmadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

YOLCULUĞUN KALANINDA GRİFFİN, CARVER'LA PROJEler ve politika hakkında konuştu. Flynn ve Kato birlikte at sürüyordu, son iki günü onları arkalarından takip ederek geçirdim. İdman yoktu, sataşmalar yoktu, soru yağmurları yoktu. Şakalaşmalar yoktu, en azından benimle yoktu ve dışlanmak ağzımda ekşi limon tadı bıraktı.

Flynn'i kenara çektim. "Neden herkes beni görmezden geliyor?"

Koca omuzlarını silkti. "Görmezden gelmiyoruz. Sadece anlamıyoruz. Griffin senin şartlarını kabul etti. Senden karşılığında *tek bir* şey istedi diye çılgına döndün."

Hayal kırıklığı beni delip geçti. "Kaleden yalnız ayrılmayacağımı söyledim."

"Baskı altında. Griffin'in kabul etmeni sağlamak için ne yaptığını bilmek istiyoruz."

"İyilikle sordu," diye cevap verdim ters ters. *Eklemek istediğim başka bir şey yok. Ya da düşünmek istediğim. Ya da kabul etmek istediğim. Asla.*

Flynn kocaman olmuş gözlerle bana döndü. "O kadarcık mı? Sana karşı iyi olmak aksiliğini azaltıyorsa neden sürekli bir kirpiyle konuşuyormuşum gibi hissediyorum?"

Fazlasıyla azar işittiğime karar vererek Panotii'yi ileri sürdüm,

sadece Sinta Şehri'nin duvarlarına vardığımızda geriye çekildim. Griffin'in muhafızlar hazırlansın diye önden birini yollamamış ya da en azından bir tören borusu çaldırmamış olmasına inanamadım. Beta ve Delta Sinta haftalar sonra krallığa dönüyordu. Bir tören olmalıydı.

Bunun yerine kale kapılarından içeri hiç tanınmadan girdik. Şehirde sessiz ara yollardan ilerledik, Griffin ve Carver kapıda muhafızların söylediklerini konuşuyordu. Görünüşe göre, olan bir şey yoktu. İnsanlar memnun, uyumluydu. Ticaret verimliydi. Hasatlar bereketliydi. Bir Magoi ailesi katledilmişti. Yerine Hoi Polloi aile geçmişti. Hepsi bir gün içinde olmuştu. Omzumu silktim. Bana sorarsanız garipti.

Sinta Şehri'ne girmek biraz olsun eve gelmek gibi hissettirdi. Sirkin ana merkezi kale duvarlarının hemen dışındaydı, hepimiz alışveriş, ibadet ve eğlence için buraya gelirdik. Mermer heykellerle, temiz, serinlik yayan çeşmelerle, yükselen tapınaklarla ve simetrik mimari eserlerle dolu parlak, açık bir yerdi. Merkezi hamamları neredeyse Fisa Şehri'ndeki kadardı ve pazarları bugüne kadar gördüklerimin en büyüğüydü. İnsanların alışveriş yapıp konuştuğu ve entrikalar çevirdiği gerçek bir meydandı. Kale kuzeybatıdaki bir tepenin üzerinden şehre hükmediyordu. Kraliyet ailelerinden vebalılarmış gibi kaçtığım için her zaman oradan uzak durmuştum. Sanırım bu strateji de özgürlüğümle birlikte camdan dışarı fırlatılmıştı.

Kalenin iç kapısında daha tatmin edici bir telaş vardı. Bir borazan gürültüyle önce iki, ardından dört kere çalındı. Beta ve Delta Sinta için. Bir dakika sonra insanlar barakalarından çıktı. Bağırıyor, sırıtıyor, yumruklarını sallıyorlardı.

Avlu kocamandı, iki koca binanın sığacağı kadar boş alan vardı ve her yer beyaz mermerle kaplanmıştı. Hemen arkamızda heybetli bir kapı kulesi bulunan yüksek, kuvvetlendirilmiş bir duvar yükseldi, çivili kale kapısı nihai bir gümbürtüyle kapandı. Solumuzda kumtaşından bir kışla uzanıyordu. Önümüzde ve sağ tarafımızdaysa kalenin kendisi vardı. Devasaydı. Beş katlıydı, ka-

lın mermer duvarları ve sıcaklıkla başa çıkması için duvarların iç tarafına yapılmış uzun, kemerli pencereleri vardı. Süslü sütunlar ve kubbeli kemerler bütün binayı sarıyordu. Yan tarafı kalenin ötesindeki geniş ormanlık alana bakıyordu. Kemerler sıralı teraslara kadar uzanıyordu, gürleyerek akan çeşmeler turunçgil ve selvi ağaçlarıyla gölgeleniyordu.

Süslü yapı akşam güneşiyle parlıyordu, batmakta olan güneşin turuncuya dönük ışığı beyaz sarayı sedefi andıran, şeftali rengi bir mücevhere dönüştürüyordu. Nefes kesecek kadar güzeldi ve Fisa Kalesi'ndeki hiçbir şeye benzemiyordu. Burada sıcaklık vardı. Fisa Kalesi, arkasında uzanan Buz Düzlükleri kadar soğuktu.

Avluya bakan bir Athena heykeli vardı. Farklı renkte bir mermerdendi, güneyin gül rengi taşlarına benziyordu. Buraya sonradan getirilmişti herhalde. Avluyu dolduran askerler heykelin yanından geçerken kendi parmaklarını öptükten sonra heykelin sandaletli ayağına değdiriyorlardı.

Bilgelik ve savaş. Daha kötüsü de olabilirdi.

Avlunun yarısını geçmiştik ki kalenin ana kapıları ardına kadar açıldı. Dört kadın eteklerini kaldırıp bize doğru koşmaya başladı. Egeria, Jocasta, Kaia ve Nerissa olduklarını anlamamak zordu. Griffin'in kız kardeşleri ve annesi. Ailenin benzerliği çarpıcıydı.

Griffin atından aşağı atlayıp kollarını açtı. Dördü de onun kollarına aynı anda atladı, heyecanlı kazlar gibi vıdı vıdı ediyorlardı. Sonra Carver'a saldırdılar, darbenin etkisiyle geriye doğru sendeledi. Flynn ve Kato'yu biraz daha düşük bir coşkuyla karşıladıktan sonra tekrar Griffin ve Carver'a döndüler.

Bu insanlar birbirlerinden gerçekten mi hoşlanıyorlar? Bu nasıl bir aile böyle? Arkamı döndüm, göğsüme gergin, acı veren bir his yayıldı.

Alfa Sinta olan Egeria bana yaklaştı, kara saçlı başını yana yatırdı, yumuşak gri gözleri merakla bakıyordu. O olduğunu biliyordum çünkü en az otuz beş yaşındaydı, diğer kız kardeşler daha gençti. Bir de Nerissa vardı. O resmen yaşlıydı.

Egeria, "Bu bizim için bulduğun kişi mi, Griffin?" diye sordu,

badem şekilli gözlerini batan güneşten korumak için eliyle gölgeliyordu.

"*Bu*nun bir adı var," dedim çok soğuk bir sesle. "O da Cat."

Griffin ablasına göz kırparak, "Ayrıca pençeleri de var," dedi. "O yüzden onu kışkırtma."

Egeria, "Kışkırtmak niyetinde değildim," diyerek bana gülümsedi. "Hoş geldin, Cat."

Gülümsemeyi denedim ama yüzümün biraz öldürücü, biraz çılgın ve bir parçacık da kıçınızı kollayın ifadesini aldığını hissettim. *Tüh.*

Egeria boğazının hareket ettiğini görmeme yetecek kadar sertçe yutkundu. "Griffin, bizim için çalışacak bir Magoi bulmaya gönderilmişti. Sen ne yapıyorsun, Cat?"

"Hayatta kalırım," diye cevap verdim. "Onda iyiyim. Sen öyle misin?"

Zaten kocaman açılmış olan gözleri daha da büyüdü. Boğazının yine hareket ettiğini gördüm.

"Biraz sertleş, Alfa," dedim sert bir sesle. Griffin'e dönüp sordum: "Planın bu mu? Yumuşak başlı kraliçe, amansız savaş lordu?" Gözlerimi devirdim. "Kuşkumu zorlukla bastırabiliyorum."

Egeria önce cevap verip beni şaşırttı. "Lütfen bastır. En azından içeri girene kadar."

"Basil nerede?" diye sordu kızlardan biri. Sanırım en küçükleri olan Kaia'ydı. "İtiraf etti mi?"

"Cat onu çözdü," dedi Griffin. "Cat insanları okuyor. O yüzden burada."

Yüzlerinde idrakın getirdiği ışıklar parladı. Geceleyin yıldızların birer birer çıkışını izlemek gibiydi. Bu insanlar öyle açıktı ki resmen korkutucuydu.

"Babam nerede?" diye sordu Griffin.

Annesi, "Uyuyor," diye cevapladı. Nerissa'nın araya beyazlar karışmış siyah saçları ve etine dolgun, anaç görünen bir fiziği vardı. Kolları yumuşacık ve davetkâr görünüyordu. Küçük bir kızken onu görmüş olsaydım kucağına kıvrılmak isterdim.

"Peki Piers?"

"Gamma ekibiyle devriye geziyor. Bu akşam geri dönecekler."

Birkaç sorunun ardından Griffin kadınları kalenin serinliğine geri gönderdi. Gitmeden önce bana doğru garip bir şekilde eğildiler, sanırım bir saygı işaretiydi. Magoi için mi? Benim için? Resmî olarak ben hiç kimseydim. Benim onların önünde eğilmem gerektiğini bilmiyorlar mıydı? Onlar kalenin içinde kaybolurken başımı iki yana sallamadan edemedim.

Griffin bana döndü, gri gözleri acımasızdı. "Ne var?"

Kalbim takla attı. İki gündür bana gerçekten ilk defa bakıyor ve konuşuyordu. Soğuk davranmamış, hatta hoşnutsuz bir his bile vermemişti. Onun çocukluk edebileceğini düşünmüyordum. Sadece kendini diğer insanlarla ve meselelerle bana yer kalmayacak kadar meşgul tutmuştu.

Nabzım garip bir şekilde hızlı atarken cevap verdim: "Alfa kim olursa olsun yetkinin sende olduğu bariz ortada. Ayrıca reveransları ve onu kime sunacakları konusunda çalışmaları gerekiyor. İnsanlar öyle sendelediklerini görürse onlara güler."

"İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Sen umursayacaksın. İnsanlar sana güldüğü an her şey biter. Burayı ele geçirdin, şimdi tek yapman gereken rolünü oynamak. Kusursuzca. Yoksa..." Boğazımı kesiyormuşum gibi bir işaret yaptım.

"Onlara saray etiğini öğretebilir misin?"

"Ciddi misin? Şimdi de bakıcılık mı yapmam gerekiyor?"

"Yapabilir misin?" diye tekrarladı.

Tereddüt ettim. Bir prensesin kişisel eğitmeni olmak benim avantajıma olabilirdi. "Bir şartla."

Griffin'in ses tonu sertleşti. "Şartın ne?"

"Fisa ya da Tarva kraliyet ailesi buraya gelirse gizlenirim. Aynı şey baş danışmanları için de geçerli."

"Görünmez olup gizlenmek mi? Yoksa odada olmadan gizlenmek mi?"

Tek kovasını da kuyuya düşürmüş gibi baktım. "Görünmez

olup gizlenmek. Onları duyamazsam yalan söyleyip söylemedikleri konusunda pek işe yaramam."

Bir an beni inceledi, sanki amacımı çözmeye çalışıyormuş gibiydi, sonra kabul etti.

Hah. Bu kolay oldu. "Söz mü?"

Başıyla onayladı. "Söz."

Azalan ışık altında gri gözleri daha karanlık, daha yumuşak ama yine de çekiciydi. Saçma dürtülere kapılmadan önce bakışlarımı kaçırdım, mesela ona karşı iyi davranmak gibi. "Şimdi banyo yapabilir miyim? Şu mağaranın pisliğini üzerimden atmak istiyorum."

Tozdan bahsetmiyordum ve Griffin bunu biliyordu. İfadesi kaskatı oldu ve karnımdaki batan, boş his bana fazlasıyla pişmanlık gibi geldi.

Atları kışlanın arkasına götürdük ve daha ufak bir ikinci avluya doğru ilerledik. "Kraliyet hamamını kullanabilirsin." Griffin kemerli bir girişi işaret etti, sesi katlanılmayacak kadar hissizdi.

Binaları inceledim. "Kadınlar havuzu nerede?" Kışladan çıkan askerlerin çeyreği kadındı. Geleneksel olmayabilirdi ama duyulmadık da değildi.

Sol tarafımızı işaret etti. "Kalabalık olacaktır. Kışlada yüzden fazla kadın var. Kraliyet hamamında daha fazla mahremiyetin olur."

Doğru ama ailesinin özel alanını paylaşma düşüncesi fazla garip geliyordu.

"Cat?" dedi Flynn.

Döndüm, beni yakalayıp koca kollarıyla kaburgalarımı sıktı.

"Ah! Seni koca öküz! Ne yapıyorsun?"

Kato ayak bileklerimi yakalayıp havaya kaldırdı. Carver önümüze düştü, bir marşın notalarını ıslıkla çalıyordu. Kraliyet hamamına doğru ilerlemeye başladılar, Griffin arkamızdan geliyordu.

"Neler oluyor?" diye lanet okudum, çaresizce kıvrandım. Pekâlâ, depoladığım onca ateş büyüsüyle aslında çaresiz falan değildim ama kimseyi sakatlamak ya da öldürmek istemiyordum.

"Kabul töreni," dedi Griffin ters ters. "Boşuna uğraşma."

On saniye sonra Kato ve Flynn beni çizmelerim ve üstüm başımla suya attı. Öfkeyle havuzun dibine çöktüm ve ciğerlerim neredeyse patlayacak gibi olana kadar orada kaldım, yüzlerindeki kendini beğenmiş ifadenin endişeye dönüşmesini izledim.

En sonunda yüzeye çıktığımda Kato, "Tanrılar aşkına, Cat!" dedi. "Boğacağımızı düşündüğüm son insan sensin."

Ona ağız dolusu su püskürttüm. Kato tozlu koluyla yüzünü silince çamur izi kaldı. Bıyıkları ve çamurun arkasından bana kocaman sırıttığında gülmeden edemedim.

Griffin, "Çok uzun sürmesin. Sonra biz gireceğiz," dedi.

"En azından hepiniz soyunup benimle girmediniz," diye takıldım.

Kato kıs kıs güldü. "Belki bir dahaki sefere."

Griffin, "Dışarı!" diye kükredi.

"Mizah anlayışını bir yerde mi bıraktın?" diye sordum, hem suyun üzerinde kalıp hem de botlarımı çıkarmaya çalışırken.

Granit gözleri benimkine kilitlendi. "Mağarada olmalı."

Kalede ya da kışlada yaşayabilirdim. Kışlayı seçtim ama kadınlar kanadı yerine bana Kato ve Flynn'in arasındaki oda verildi. Sanırım Griffin herkesin bana göz kulak olması konusunda blöf yapmıyordu.

Griffin kalede yaşıyordu ve yeni odama yerleşirken kendimi sinir bozucu bir şekilde ihmal edilmiş hissettim. Onun sağlam varlığına, karanlıkta nefes alışını duymaya alışmıştım. Bütün gece deliksiz uyumayı özleyecektim.

Yalnız ve sıkılmışken biraz kestireyim dedim çünkü yatağa direnmek imkânsızdı. Daha sonra Griffin geldi. Temizlenmiş, tıraş olmuş ve daha önce gördüklerimden daha iyi kıyafetler giymişti, çarpıcı görünüyordu. Bana akşam yemeğini kalede yiyeceğimi söyledi, sonra da belime elini sertçe koyarak avludan geçirdi. Resmî yemek odasının kapısına geldiğimizde ben durunca hafifçe zorladı.

"Giysilerim uygun değil," diye homurdanarak topuklarımı iyice yere geçirdim.

Beni süzdü. "Bana giyinik görünüyorsun. Olmadığında daha fazla teninin göründüğünü hatırlıyorum."

Hızla yüzümü kaplayan sıcaklık gözlerine şakacı bir parıltı getirdi. O parıltı gözlerine yerleşince bunu aslında ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Ayrıca şurada da birkaç çil vardı," diye ekledi. Parmak uçlarını kaburgalarımın üstüne doğru çıkardı, göğsümün şişkinliğine tehlikeli biçimde yaklaşıyordu.

Saf bir sıcaklık dalgası bana çarpıverdi, gerileyerek elinden kaçtım. "Sinta kraliyet ailesiyle yemek yemek üzereyim. Hiçbirinizi ciddiye aldığımdan değil ama gelenek diye bir şey var."

Omzunu silkti. "Ben pantolon giyiyorum."

"*Kadınlar* giyiyor mu?"

Anlayışlı bir ifade belirdi yüzünde. "Yarın seni alışverişe götürürüm."

"Kendi başıma alışveriş yapabilirim. Daha önce başkente gelmiştim."

Başını iki yana salladı. "Kaleden bensiz ayrılmayacaksın."

"Senin yapacak başka işlerin var. Kato'yu yolla. Ya da Flynn'i."

"Hayır."

"*Hayır* da ne demek oluyor?"

"Yoksa sana işaret..."

"İşaret dili gerekli değil," diye araya girip kaşlarımı çattım. Hoşnutsuz bir şekilde omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. Sırılsıklam çizmeler ve kanlı bir pantolon giyiyor olsam bile bu insanlara bir reverans nasıl verilir gösterecektim. Bu arada pantolonumda gerçekten kan vardı, ne kadar sertçe ovalasam da çıkaramamıştım. En azından benim değildi.

İleri doğru bir adım atmıştım ki Griffin tarafından geriye çekildim.

"Saray etiği konusunda erkeklerin de bilmesi gereken şeyler var mı? *Benim* bilmem gereken şeyler?"

Ofladım. "Erkekler sadece etraflarına gaddar bakışlar atarak kaşlarını çatar ve kaslarını şişirirler. Hiç adil değil."

Griffin sessizce gülüp elini kaldırdı. İrkildim, alışkanlıklar kolay kolay yok olmuyordu; tepkimi görünce kaşlarını çattı. Elini saç örgümden aşağı kaydırdı, birkaç tel saçım nasırlarına takıldı. Parmaklarının ucu boynumun yanına değdiğinde sertlikleri beni titretti.

"Gerçekten de bana direnmeye son vermelisin," diye mırıldandı.

Yutkundum, geri çekilme dürtümle savaşıyordum. Ya da ona daha da yaklaşma dürtümle. *Tanrılar aşkına! Sorunum ne benim?* Konuştuğumda kendi sesimi zor tanıdım. "Niye?"

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Çünkü direnmek istemiyorsun." Elini belime doladı ve dudakları yanağıma sürtündü. Yumuşak ve sıcaktı.

Donakaldım, vücudumun onunkine doğru nasıl çekilmeye çalıştığının rahatsız edici şekilde farkındaydım. Başını kaldırdığında gri gözleri fırtınalıydı ve benim sahip olamadığım ya da olmayı bile düşünemediğim şeylerle doluydu. Kalbim gümbürdemeye başladı, vahşi, düzensiz çarpıntılar nefesimi kesti. Geriye çekildim, kendini beğenmiş savaş lordlarıyla ilgili bir şeyler homurdandım ve başından beri düzgün olan kıyafetlerimi düzelttim. Griffin kibirli bir tavırla bana kolunu uzattı. Kolunu görmezden gelip salona ilk ben girdim, sırf ondan kaçmak için görgü kurallarını hiçe saymıştım.

Hâlâ kızarmış ve alev alevken bir saray reveransıyla eğildim. Etrafımda kat kat elbise olmayınca etkisi biraz daha azdı ama işe yaraması gerekiyordu. Pozisyonumu korudum. Ve korudum. Bacaklarım yanmaya başladı. "Alfa Sinta'nın kalkmamı söylemesi lazım," diye tısladım Griffin'e.

"Egeria!" Eliyle bir şeyler işaret ettiğini gördüm göz ucuyla.

"Cat!" diye haykırdı Egeria. "Lütfen kalk."

Rahatlamayla inlememek için direndim.

"Bu çok güzel bir reveranstı." Kaia alkışlayarak ışık saçtı. Kesinlikle en küçükleriydi. Çok coşkulu ve tamamen uygunsuzdu. "Bana öğretebilir misin?"

Griffin kardeşinin gevşek buklelerinden birini sevgiyle çekiştirdikten sonra yan tarafında taşıdığı deri kesenin içinden karmaşık bir şekilde örülmüş çimenden bir taç çıkardı. Kaia çok mutlu olmuştu. Griffin'in, kız kardeşi için bunu kendisinin yaptığını fark ettiğimde içimde garip bir sancı hissettim. "Cat'in işinin bir parçası bu," derken tacı kız kardeşinin başına abartılı bir özen ve dikkatle yerleştirdi. "Bize saray kurallarını öğretecek, özellikle de siz hanımlara."

Egeria sıcak bir biçimde gülümsedi. "Saray kurallarını nerede öğrendin, Cat?"

"Fisa Kalesi'nde."

"Orada ne yapıyordun?" Gerçekten ilgiliydi ve biraz da hayret içindeydi.

"Çoğunlukla işkence görüyordum," diye cevap verdim. "*Acayip* eğlenceliydi."

Ben Piers ve Anatole'a bakarken herkes ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Tanrılar aşkına! Ben de Nerissa'nın yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Griffin'in babası ayağa bile kalkamıyormuş gibi görünüyordu. Piers, Griffin'i andırıyordu fakat onun kadar yapılı ya da yıpranmış değildi. Bugün dışarıda devriyeye çıkmış olmasına rağmen parmaklarında mürekkep lekeleri vardı.

"İşkence görmek mi?" Jocasta en sonunda sessizliği bozdu. "Ne korkunç!" Yaşıtım sayılırdı. Diğer bütün kardeşleri gibi onun da saçları siyahtı. Örülmüş ve tepesinde toplanmıştı. Parlak gök mavisi gözleri onu grinin farklı tonlarına sahip gözleri olan ailesinden ayırıyordu.

İşkence görmek kuzu yahnisi gibi yaygın bir şeymiş gibi, "Senin başına hiç gelmedi mi?" diye sordum.

Ağzı açık kaldı, ardından tekrar kapandı. "Griffin bizim işkence görmemize asla izin vermez."

Göğsümde bir şey kasıldı. O kadar güvende hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

"Lütfen otur." Egeria, Griffin ve Piers'ın arasındaki bir sandalyeyi işaret ederek beni kendisi ve Griffin dışındaki herkesten yu-

karı konumlandırdı. Hiçbir şey söylemedim. Griffin hâlâ ayakta duruyordu, sandalyeyi benim için çekti.

Geleneksel kabile giysileri giyen hizmetkârlar tabağımı dolmalarla, tombul yeşil zeytinlerle ve parlak güvercin göğüsleriyle doldurmaya başladı. Onları durdurdum. Görgü kuralları dersi şimdi herkes için başlıyordu. "Önce Alfa Sinta'ya servis yapın, sonra Beta'ya, o şekilde devam edin. En sonuncu benim."

Egeria, "Fakat sen konuğumuzsun!" diye karşı çıktı.

Neredeyse alayla gülecektim. "Buna öyle mi diyoruz?"

"Öyle değil mi?" Kafası karışmış görünen Egeria, Griffin'e baktı.

Griffin omzunu silkince dişlerimi sıktım. "Siz kraliyet ailesisiniz," dedim. "Öncelik sizin."

"Kraliyetten olmanın misafirperverlik kurallarını nasıl değiştirdiğini anlamakta zorlanıyorum," diye ofladı Egeria.

Umutsuz. Hepsi umutsuz vaka. "Kabilelerde işler böyle mi yürüyor?" Onlar benim hayatım hakkında ne kadar az şey biliyorsa, fark ettim ki ben de onların hayatı hakkında o kadar az şey biliyordum.

Egeria kocaman gözlerle onayladı.

İç geçirdim. "Zaten her şeyi kökünden sarstınız. Bir taneden daha ne olacak?" Ayrıca en son bana servis yapılacağını düşünmek içime dert olurdu, hem anne ve babanın sırasının ne olduğundan emin değildim. Genellikle ilk onlara servis yapılırdı ya da ölmüş olurlardı.

Egeria ışık saçarak hizmetkârlara devam etmelerini işaret etti.

"Çocuklarım başka neyi kökünden sarstı?"

Soru Anatole'dan geldi. Sesinin vücudunun geri kalanı gibi titrek olmadığını duyunca şaşırdım. Fırça gibi beyaz saçları ve kırışık derisi olan iri bir adamdı fakat bir zamanlar güçlü olduğu belli olan vücudu şimdi kırılgan bir hâldeydi. Aklı başında görünüyordu gerçi. Gözlerinde bariz bir ışık vardı, bana ailesinin neyi sarstığını tam olarak bildiğini söylüyordu.

"Geleneksel bir kraliyet ailesinde, ebeveynlerden biri, güçten düşene ve en sonunda öldürülene kadar Alfa olarak kalır. Bunu

yapan genelde Alfa olmak isteyen sonraki kişi olur. Yani, Anatole... sana Anatole diyebilir miyim?"

Başıyla onaylayınca devam ettim. "Egeria uzun zaman önce seni uykunda öldürebilirdi. Fakat Griffin bariz bir şekilde Egeria'dan daha güçlü ve daha acımasız olduğundan, muhtemelen krallığı ele geçirmek için ikinizi de o ortadan kaldırırdı." Anatole'un yanındaki sevimli, yuvarlak hatlı kadına döndüm. "Nerissa, sen sadece eşsin. O yüzden bir önemin yok."

Griffin'in annesi tek kaşını kaldırdı. Yavaşça. Herhalde bunu daha farklı bir şekilde dile getirmeliydim.

"Piers, muhtemelen yetenekli bir savaşçı olsan bile bana pek hükmetmeyi umursayacak tipte biri gibi gelmedin." Ona baktım. Yeterince yapılı görünüyordu ama Carver gibi Griffin'in ana ekibinin bir parçası değildi ve parmaklarındaki o mürekkep lekeleri fethetmek için değil, öğrenmek için yaşadığını düşündürtüyordu. "Ne yazık ki Carver bir üst rütbeye çıkmak için Piers'ın gırtlağını kesebilirdi. Ardından Carver ve Griffin, diğerinin bir hamlede bulunmasını beklerdi."

Küçük kızlara baktım. "Jocasta ve Kaia bu savaşa dahil olacak kadar acımasız değiller, o yüzden sonu iyi bitmeyecek müttefiklikler kurma amacıyla Tarva ve Fisa'dan asillerle evlendirilirlerdi. Şu anda krallıklar birbirlerine saldırmıyorlar ama bu saldırmayacakları anlamına gelmiyor. Kızlar sefil olur ama muhtemelen ölmezlerdi ki bu da her zaman iyi bir şeydir. Ancak onların çocukları, tıpkı sizinkiler gibi," elimle masadaki altı kardeşi işaret ettim, "güç savaşına kapılır ve yürüyebildikleri andan itibaren birbirlerini öldürmeye çalışmaya başlalarlardı. Kraliyet aileleri buna çocuk odasında kan banyosu der. O yüzden o kadar çok çocukları vardır. Vahşi köpek yavrularını bir araya atıp hangisinin kurtulacağını görmeyi beklemek gibidir."

Bütün aile bana şok olmuş bir sessizlikle bakarken kadehimi alaycı bir şekilde kaldırdım. "Saray hayatına!"

Anatole'un gri gözleri eğlenceyle parladı. "Öyleyse, Cat... sana Cat diyebilir miyim?"

Başımla onayladım, ağzım seğiriyordu.

"Birbirimizi öldürme geleneğini sarsmayı tercih ettiğimiz için son derece memnunum."

"Asla bilemezsin. Griffin hâlâ seni uykunda öldürebilir," diye takılırken bardağımı dudaklarıma kaldırdım.

Anatole gülerek, "Deneyebilir," dedi ve neredeyse şarabımı püskürtecektim.

Hizmetkârlar ilk yemeğin tabaklarını topladı ve sonrakiler geldi, bir kez daha önce bana servis yapıldı. Kekikli yağla harmanlanmış kuzu pirzolasıyla birlikte, çıtır çıtır olana kadar kızartılmış küçük, kırmızı patateslere gözümü dikip baktım. Griffin'e bir bakış attım, ağzımın yere kadar açıldığını fark edince kapadım. Göz kırptı, onu masanın altından tekmeledim.

"Magoi asillerinin kana susamış olduğunu herkes biliyor," dedi Nerissa. "Hem kendi aralarında hem de insanları arasında. Krallıklar için yeni bir örnek oluşturacağız."

"İyi şanslar," dedim. Sesim planladığım kadar alaycı çıkmadı.

"Griffin senin bir kâhin olduğunu söyledi." Kaia masanın karşısından bana gülümsedi. Güzel ve tazecikti. Bu karmaşanın içine sürüklenmiş olması ne kötüydü. "Geleceğimi görebilir misin?"

Başımı iki yana salladım. "Bu iş öyle yürümüyor. En azından benim için. Ben daha çok karakteri okuyorum. Karşındaki kişiye güvenip güvenemeyeceğine karar vermene yardım ediyor."

"Bu kulağa oldukça işe yarar geliyor," dedi Piers. İlk defa ilgili görünüyordu.

"Şey, evet, zaten o yüzden Griffin beni kaçırdı. *İşe yarar* olmam için."

Sessizlik oldu. Egeria boğazını temizledi. "Griffin senin çok bilgili olduğunu ve büyünün de muazzam olduğunu söyledi. Başka ne yapabiliyorsun?"

Başka bir şeye ihtiyacım *mı var?* Mantıklı düşünemeyerek konuştum: "Şu anda ateş üfleyerek hepinizi yakabilirim."

Kaia kıkırdadı.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

Daha fazla kıkırdadı.

Egeria, "Neden şu anda?" diye sordu, belki de düşündüğümden daha uyanıktı.

Özür diler gibi görünmeye çalıştım. "Yıldızlar aynı hizada dizilip Zeus beni karısı yapmadığı sürece bunu açıklayamam."

Griffin ısırdığı kuzu etiyle boğuluyordu. Carver yumruğuna doğru öksürdü. Geri kalan herkes ciddi olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordu.

Kaia yerinde yaylanarak, "Bizim için ateş üflesene," diye yalvardı.

Başımı iki yana salladım. "Bu görgü kurallarına hiç uygun düşmez. Yemek masasında ateş yok."

"Neden Zeus?" Jocasta kaşlarını çattı. "O çok... değişken."

Evet, şey, ben de öyleyim. "Yemeğimi unuttum." Tabağımdaki en çıtır patatesi alıp kocaman bir parça kuzu etiyle birleştirdim, konuşmaktan kurtulmak için yavaş yavaş çiğnedim.

Kaia yine yaylandı. Yaşı on beşten büyük olamazdı, muhtemelen annesinin rahminin beklenmedik son nefesi falandı. Benim o yaştaki hâlimden öyle farklıydı ki kendimi ondan garip bir şekilde etkilenmiş buldum. "Göster bize. *Lütfen*. Daha önce gerçek büyüsü olan kimseyle tanışmadım."

"Gerçek büyü mü?" *Başka türlüsü de mi var?*

"Keşke büyü gücüm olsaydı," dedi Jocasta. "Her şeyi yapabilirsin."

Eh... Hayır. "Uçamam," diye karşı çıktım.

Griffin artık gülmüyormuş gibi davranmıyordu bile. Bıçağımı ona saplamadan önce masaya bıraktım. "Ekleyecek bir şeyiniz mi var, Ekselansları?"

Hâlâ gülerken, "Ağzını sıkı tutmak için iyi çaba harcadın," diye fısıldadı.

Ona kötü kötü baktım.

Kaia ağzına bir patates attı. "Asırlardır yoktun. Bütün bu zaman boyunca ne *yapıyordun*?"

Kimse cevap vermeyince yüzüne gerçekten acınası bir bakış yerleştirdi. "Bizim için ateş çıkar, Cat. *Lüüüütfen.*"

Anatole, Nerissa ve Jocasta da yalvardı. Egeria koroya katılmamak için bütün kontrolünü kullanıyormuş gibi görünüyordu. Piers'ın umurunda bile değildi. Yemeğini bitirmişti ve kütüphaneye dönmek istediği belliydi. Zaten halihazırda masada bir parşömen okuyordu. Carver sersem gibi sırıtıyordu ve Griffin... Ona bakmıyordum.

"Daha ders bitmedi," diye karşı çıktım.

Griffin eğilip yaklaştı, bütün sol tarafımı sıcak bastı. "Sahne korkun mu var?" dedi kulağıma.

Ben mi? Ha! Bileğimi kıvırıp o geri çekilirken çenesine vurdum. "Üzgünüm. Sivrisinek vardı."

Kadınların nefesi kesildi. Griffin'in gözleri parladı, nedeninden emin değildim.

"Saray kurallarını öğrenmek bir şey. Ne zaman uygulayacağını bilmek başka bir şey," dedi Nerissa ciddiyetle. "Şu anda sadece aile arasındayız."

Ben nasıl oluyordu da aileden sayılıyorum? Masada etrafıma bakındım ve neredeyse inleyecektim. "Hepiniz çok doğalsınız. Masumsunuz. Saray görgü kuralları berbattır. Sizi değiştirmek istediğimden emin değilim."

Griffin alayla güldü, ona kaşlarımı çattım. "*Sen* hariç. Sen biraz daha kendini geliştirebilirsin."

"Masum mu?" diye sorarak kara kaşlarından tekini kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. "Sen değilsin."

"Doğal?"

Omzumu silktim, yorum yapmayacaktım.

Carver boğazını temizledi, kara gözleri resmen gülüyordu. "Peki ya ben?"

"Sen iflah olmaz bir çapkınsın ve herkesin baş belasısın."

Kaia ışık saçarak alkışladı. "Cat harika, Griffin! Onu bulduğun için çok mutluyum."

Dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerime aldım. Görgü ku-

ralları yerin dibine batsın. Başka kimsede yoktu, ben niye sürdürecektim ki? "Umutsuz vakasınız! Hepiniz."

Egeria biraz daha patates almak için uzanırken, "Niye umutsuz vakaymışız?" diye sordu.

"Çünkü hepiniz çok *iyisiniz*." Bunu bir iltifatla karıştırmayacaklarından emindim. "Güç Dalaşı başlamak üzere. Hepinizi ortadan kaldıracaklar." Griffin'e dik dik baktım. "Sen hariç."

"Ben iyi mi değilim yoksa ortadan mı kaldırılmayacağım?" diye sorarken etinden rahatça bir ısırık aldı. Hükümdarlığın son derece eski sistemini yok etmenin büyüklüğü konusunda tamamen tasasızdı. Her kırk yılda bir –şu sıralar yani– tahta geçen yeni Alfalar ve Alfa olacaklar jenerasyonunun birbirleriyle savaşa girmeye karar vermesi ve bu süreçte krallıkların topraklarını yakıp yok edecekleri konusunda kimse endişeli görünmüyordu. Bu insanların sorunu neydi? Kendimi sirkte gibi hissediyordum.

Hayır, sirk daha aklı başında bir yerdi. "Senin ortadan kaldırılacağından şüpheliyim," diye cevapladım. "Büyüye karşı bağışıklığın var ve bu kahrolası durum sinir bozucu."

"Bu, yemek masası için uygun bir dil mi, Cat?" diye azarladı beni Nerissa.

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. *Yüce tanrılar aşkına! Zaten bir annem vardı ve o* fazlasıyla *yeterliydi.*

Sandalyemden kalkıp abartılı bir jestle arkaya savurdum. "Görgü kurallarını sallayın gitsin. Hadi biraz ateş görelim!"

Tezahürat yaptılar. Sinta kraliyeti beni alkışlıyordu.

Topladığım gücün birazını bile harcamak, hatta açığa sermek aptalcaydı. Fakat kendini beğenmiş ve gösterişçiydim, kontrol hiçbir zaman en güçlü özelliğim olmamıştı. Otos'un ateş kırbacı tükenmişti. Desma'nın renklerinin birazı, büyük dozda Khimaira'nın ateşi ve Sybaris'in kanından çekebildiğimin her parçası hâlâ bendeydi.

Damarlarımda gezinen büyüleri ayırdım ve istediğimi çağırdım. Khimaira'nın ateşinden bir top avucumda can buldu. Üstünü tutup ince bir şerit hâlinde uzattım ve yukarı fırlattım. Bir

yay oluşturdu, tekrar kendime çağırıp orijinal aleve bağladım. Bir küre.

Daireyi çevirdim, böylece yere paralel oldu, içine adım atıp yukarı doğru uzattım, ta ki bir kozayla sarmalanana kadar. Etrafımda alevden bir tufan çatırdadı. Kavurucu ve gürültülüydü, sıcağa zorlukla katlanabildim. Hepsi mest olmuş bir hâlde bana bakıyordu, hayret dolu yüzleri yanan duvarın ardından bulanıktı. Yüzleri bana Sinta'nın güneyindeki son sirkte büyülenmiş seyircileri hatırlattı ve göğsümde bir düğüm şekillendi. Arkadaşlarımı özlüyordum.

"Arkadaşlar ve âşıklar seni güçsüzleştirir."

"Peki ya babam?" Ayaklarım çıplaktı ve dizlerime gelen paramparça bir elbise giyiyordum. Eskiden beyazdı. Pistim ve açlıktan ölüyordum, o ise kafesimin tam önünde tarçınlı, üzerinden bal damlayan baharatlı kek yiyordu.

Annem kahkaha attı fakat sesinde hiç eğlence yoktu. Acımasızcaydı. "Onun yaşamasını ya da ölmesini umursadığımı mı sanıyorsun?"

Korkuyla ona baktım. Onun herhangi birinin yaşamasını ya da ölmesini umursadığını sanmıyordum. Şey, herhalde benim haricimde.

Hatıralarıma zihinsel bir bariyer çekerek yanan kozamı yumrukladım. Patlama odada yankılandı, masadaki tabak çanakları da titretti. Tavandaki parlak lacivert ve altın rengi fresklerin üzerinde kıvılcımlar parladı. Aetos gibi kükremeyi düşündüm ama muhtemelen bu aptalca olurdu. Onun yerine bir ağız dolusu ejder nefesi üfledim ve burun deliklerim parlamaya devam ederken birkaç geri takla attım, havada turuncu izler bırakıyordum. Doğrulduğumda, tanrıların bile adlandıramayacağı kadar çok renkten oluşan parıltılı bir pus vardı.

Aile bana dili tutulmuş bir hâlde bakıyordu. Hatta Griffin bile şaşırmış görünüyordu.

Masaya doğru giderken renkler soldu, şimdi ben sihrini emmek için orada olmadığım için Desma'nın performanstan sonra parlamayı kesmesinin ne kadar sürdüğünü merak ettim.

"Pekâlâ," dedi Nerissa, "etkilendim."

Anatole alkışlamaya başladı, ağzı kulaklarına varıyordu ve herkes alkışa katıldı. Griffin'in gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, ifadesi iç huzurum için fazla sıcaktı.

Onun yanındaki yerime otururken yanaklarımı ateş bastı. "Sirkte sekiz yıl geçirdiğimi ve hiç gösteriye çıkmadığımı mı sandın?"

Geniş ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldığında içime endişe verici bir şeyler yaptı.

Egeria heyecanlı görünüyordu. "Sendeki yeteneklerle değerli bir müttefik olacaksın."

Kaşlarım kalktı. "Öyle miyim?" Ne olduğum değişip duruyordu. Tutsak. Beta ekibi. Misafir. Müttefik.

Egeria da şaşırmış göründü. "Başka ne olacaktın ki?"

"Bir tutsak."

"Hayır! Asla öyle düşünmemelisin!"

Griffin'e döndüm. "Yani özgür müyüm? İstediğim zaman ayrılabilir miyim?"

Omuzları kasıldı. Çenesi sertleşti.

Sessizliği yeterli bir cevaptı. Egeria'ya döndüm. Sonuçta Alfa oydu. "Şimdi odama dönmek istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Fakat bitirmedin. Daha tatlı var."

"Konukseverliğiniz için teşekkürler." Doğruldum, reverans yaptım ve izinsiz ayrıldım.

Nasıl gösteri yapılacağını biliyor olabilirdim ama nasıl çıkış yapılacağını da biliyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TÜM O ATEŞ BENİ TERLETMİŞTİ. KADINLAR HAMAMI UFAKtı, kraliyet hamamının yarısı kadardı ama su temizdi ve çoğunlukla boş olacak kadar geç bir saatti. Uzak uçta üç kadın vardı ama havuzun kalanı boştu. Suya girip çabucak yıkandım, sonra kendimi fazlasıyla şaşaalı havlumla sarmaladım. Daha uzun kalırdım ama Sintalı kadınlar bana pis bakışlar atıp duruyordu.

Saç örgümün ucunu bağlarken kadınlar havuzdan çıktı ve çırılçıplak bir hâlde bana doğru geldiler.

Uzun boylu sarışın, "Güzel havlu," dedi.

Onu dikkate almadım. Alaycılığını görmezden gelmekse daha zordu.

"Sen Beta ekibinin yeni üyesi misin?" diye sordu diğeri.

Başımla onayladığımda inanamıyormuş gibi baktı. "Akşam yemeğine nasıl davet aldın?"

Daha ben cevap veremeden –ya da vermeden– ilki atladı: "Tabii ki bacaklarını ayırarak."

Gözlerimi kıstım. Rahatsız edici yorumlar tepemin tasını attırırdı.

Diğer kadınlardan biri elini sarışının koluna koydu. "Griffin ondan sıkılacak. Göreceksin."

İçime dikenleri olan bir his yayıldı. Kadının keskiyle yontulmuş gibi görünen yüz hatlarını, benimkinden yirmi santim uzun

bacaklarını ve güneşte bal rengi görünen uzun, dümdüz saçlarını inceledim. Benim saçlarım laftan anlamaz, dalgalı ve kapkaraydı, ben daha minyon ve sirkten ayrıldığımdan beri kilo vermiş olsam da daha kıvrımlıydım. Gözleri benimkiler gibi yeşildi fakat tonlarının alakası yoktu. Onunkiler içinde kahverengi benekler olan koyu yeşildi. Benim gözlerim badem biçimli, büyünün ve kuzeyin açık, berrak yeşil tonundaydı. Onunla kendimi kıyaslamaktan nefret ettim ama engelleyemiyordum... Alışılmadık gözlerim ve fena olmayan görünüşüme rağmen, yine de kendimi kısa hissettim.

Onu tek bir nefesle öldürebileceğimi bilerek kendimi teselli ettim ve oradan çıkmak için döndüm.

Bir soruyla beni durdurdu. "Adın ne?"

Hafifçe ona doğru döndüm. "Cat. Seninki ne?"

"Daphne. Arkanı kolla, Cat."

"Niye?" Cidden merak etmiştim.

"Çünkü gözüm üzerinde."

Elimde değildi. Kahkaha attım. "Korktuğum zaman sana haber veririm."

Gözlerinde bir saniyelik bir öfke belirdikten sonra atıldı. Refleks icabı eğildim, yumruğu başımın üzerinden geçti. Ayağa kalkıp karnına bir yumruk indirdim. İnledi, nefesi yüzümü ısıttı. Devam ederdim ama diğer kadınlar sarışının kollarını tuttu, eli kolu bağlı olan insanlara vurmazdım.

"*Sen* arkanı kolla, Daphne." Tek parmağımı yanağından aşağı doğru indirdim, sol gözünden çenesinin kıvrımına kadar ince, kırmızı bir iz bırakıyordum. Khimaira'nın ateşinin en sıcak kısımlarını dizginledim, böylece iz kalmayacaktı ama gülümsediğimde içimdeki manyak tarafı gizlemedim. "Yanığın günlerce acımasına bayılıyorum."

Diğer iki kadının rengi attı ama Daphne sadece kızgın görünüyordu. Sinta Kalesi'ndeki ilk düşmanım. *Harika.*

"Griffin bunun için seni cezalandıracak."

Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki karnıma ekşi bir şeyler yayıldı. "Hayır, yapmayacak." Ben kralseçendim. Onun için

Daphne'den bin kat daha önemliydim, hem de bacaklarımı ayırmıyor olsam bile. Bunun onun işi olduğu belliydi.

Bunu ya da bana kendimi nasıl korkunç hissettirdiğini düşünmeyi reddederek Athena avlusundan geçip kışlaya doğru ilerledim. Odamda hareket ettiğimi duyar duymaz Kato ve Flynn geldi.

Kato, "Yemek nasıldı?" diye sordu.

"Aydınlatıcı."

Sırıttı. "Aileden hoşlandın mı?"

Omzumu silktim, onları eğlenceli bulduğumu itiraf etmek istemiyordum. "Anatole'un o kadar yaşlı olmasına inanamadım."

Flynn çizmesiyle kapıyı kapadı. Yeni bir tunik giyiyordu ve kestane saçları ilk kez taranmış, geriye doğru düzgünce toplanmıştı. Geniş elmacıkkemiklerinin ve yeni tıraşlanmış çenesinin temiz hatlarını ortaya seriyordu. "Yaşlı ama dimdik. Dizginleri Griffin'e bırakmadan önce güneybatının büyük çoğunluğunu birleştirdi."

Griffin de Sinta'yı fethetti. Hiç fena değil. "Kızlar nasıl o kadar masum kaldı? Hem de tam olarak genç diyemeyeceğim Egeria bile."

Kato yatağıma yatıp ellerini başının arkasında bağladı. Rahat pozisyonu tuniğini göğüs ve kol kaslarının üzerinde iyice gerdi. Fark etmeden edemedim. İlgilendiğim yoktu ama gözlerim vardı. "Kızlar bizden ayrı tutuldular," dedi. "Belki biraz fazla."

Sevgi dolu, kardeşçe ses tonu aniden kıskanmama sebep oldu. *Tanrılar aşkına! Ben gelmiş geçmiş en mantıksız insanım!* "Kraliyetten olmanın üstesinden gelebilirler mi?"

Kato'nun ağzıbir somurtmayla aşağı kıvrıldı. "İnsanlardan hep en iyisini bekliyorlar. Dışarıdaki insanların onları kullanacağına ya da zarar vereceğine inanmazlar. Herkesi potansiyel bir arkadaş olarak görüyorlar."

Başımı iki yana salladım. "Uzun süre öyle kalmayacak."

Flynn üzüntülü görünüyordu. "Bir şeyleri fark edip hayal kırıklığına uğradıklarını görmekten nefret edeceğim."

Ne gariptir ki ben de öyle düşünüyordum. "Griffin yaptı bunu. Bu kızlar mutlu, yüksek rütbeli kabile kızları olabilirlerdi, anladıkları yerde rahat ve güvende olurlardı. Şimdi her şey farklı."

"Ama onlara yardım edeceksin, değil mi Cat?" diye sordu Flynn, kahverengi gözleri kocaman açılmış ve yalvarır gibiydi.

Kahretsin. Gerçekten de yeni bakıcılarıyım. "Sana her şeyi yapabileceğimi düşündüren ne?"

Ellerini genişçe açtı. "Her şeyi biliyorsun."

Sırıttım ve saç örgümü omzumun üzerinden attım. "Biliyorum, değil mi?"

Kato'nun koyu mavi gözleri keyifle parladı. "Hem şımarık hem buyurgan." Sessizce güldü, bir şekilde iki hakareti bir iltifat gibi geçirmeyi başarmıştı.

Seslerinin derin tonlarını duymak hoşuma gidiyordu, o yüzden yorgunluktan ölsem ve gerçek bir yatakta uyumayı dört gözle beklesem bile onları dışarı atmadım. En sonunda yalnız kaldığımda –ve bundan azıcık bile hoşlanmadığımda– kendimi Morpheus'un kollarına attım, nadiren bana karşı nazik olan bir tanrıydı.

İğneler derimin derinliklerine girip yakıyordu, gecenin içinde keskin bir acıydı. Aniydi. Dağlıyordu. Hemen doğrulup kalktım, karanlıkta haykırdım.

Göremiyorum! Nerede o oğlan?

Omzum bir şeye sürtündü. Döndüm ve vurdum.

Darbe uyanmama sebep oldu, az önce duvara geçirdiğim elimi tutarak resmen uludum. Sonra bir anda koridordaki meşaleden gelen ışığı da beraberinde getiren Kato ve Flynn kapıdan içeri daldı.

Flynn beni yatağa yatırıp sabitledi. "Sorun yok. Sadece biziz." Sesi yatıştırıcı bir monotonluktaydı. "Orada değilsin."

Çığlığımı yuttum. Nefes alamıyordum. Artık buna alışkın değildim. Alışkın olmadığımda daha da kötüydü!

"Şşşt." Kato yatağımın yanında çömelip saçlarımı okşadı. Eli öyle büyüktü ki neredeyse bütün kafamı kaplıyordu.

Denedim ama sakinleşemedim. O son saldırıyı hissediyor, seçtiğim sonu görüp duruyordum. Kafamda tekrar tekrar yaşanıyordu ve en kötü kısmı, şimdi sonucunu değiştirebilecek olsam bile bunu yapacağımı düşünmememdi.

Buz Düzlükleri'nden daha fazla güç çekmek için beni yakmayı bıraktığı anda yastığımın altındaki bıçağı alıp boğazına sapladım. Tereddüt etmedim. Zaten bir sürü ikinci şansı olmuştu.

O daha iri ve daha güçlü olsa bile ben daha hızlıydım. Fokurdayan sesler çıkararak üzerime yığılırken gözleri kocaman açıldı. Boğuk bir çığlık atarak onu üzerimden ittim, içgüdülerim onu yataktan da itmemi sağladı. İki büklümdü, seğiriyordu, tamamen gevşememişti.

Kapıma vurulmaya başlandı. Mide bulantımla savaşarak bacaklarımı kenardan atıp yatağın ucuna oturdum, su toplamış parmaklarım çarşafı sıkıyordu. Fazla acı hissetmiyordum. Yanıkların dışında uyuşmuştum, benden sadece biraz daha büyük olan bir oğlanın yatak odamın zemininde kan kaybından ölmesini izliyordum.

Gözlerimiz buluştu, bıçağı acımasız bir darbeyle çevirmeyi düşündüm. Onun bana öyle yapacağını biliyordum.

İşte bunda tereddüt ettim. Öyle uzun süre tereddüt ettim ki sonunda öldü.

Acı çekerek, titreyerek kanlı yatağımın üzerine uzandım. Thanos'un, abimin kilitlediği kapımı kırması ve bu karmaşayı temizlememe yardım etmesi için beklemeye başladım.

Şimdi de on bir yıl önceki gibi titriyordum, parmaklarıma göz attım. Bir an hâlâ kıpkırmızı göründüler; on iki yaşındaki birinin ellerinde ölüm.

Boğulmadan nefes alabildiğim anda Flynn'i üzerimden ittim. Kocaman olduğu düşünülürse kolay olmadı. "Fırsattan istifade mi ediyorsun?"

Flynn kalkarken sırıttı. "İlgilenmiyorum."

Titrek kahkaham daha çok bir hıçkırık gibi çıktı. Neden Kato ve Flynn gibi abilerim olmamıştı? Hayatım çok daha farklı olurdu.

Kalkıp oturdum, yüzümü ovalayıp saçlarımı gözlerimin önünden çektim. "Çıkın buradan. Kış kış! Herkes sizinle de yattığımı düşünmeden gidin hadi."

Flynn kaşlarını çattı, alnı kırıştı. Gözleri kaygı verici şekilde kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Görünüşe göre kadın askerler Beta ekibine Griffin'in şahsi orospusu olarak girdiğimi düşünüyor."

İkisinin de hayretle beti benzi attı, sonra Kato'nun dudakları hırlarken geriye çekildi. "Onu hangi Kyklop çocuğu söyledi?"

Sesindeki korumacı öfke kendimi iyi hissetmemi sağladı. "İsimlerini bilmiyorum," diye yalan söyledim. Daphne'yle kendim baş edebilirdim.

"Öğrendiğinde bana söyle," diye hırladı.

"Ne yapasın diye?" Soğukkanlı bir katil değildi. Annemin hesapçı çabalarına rağmen *ben* bile soğukkanlı bir katil değildim.

Kato kaşlarını çattı, mavi gözleri gölgeli ve sertti. "Bilmiyorum. Bir şeyler."

Kahkaha attım, ses geçmişimi kovaladı.

"*Ben* biliyorum," dedi Flynn, sağ yumruğunu sol avucuna vurarak acımasızca bakıyordu.

Gözlerimi devirdim. İkisinin de birkaç hakaret yüzünden bir kadını döveceğine bir saniye bile inanmamıştım. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Ben bir ejderha öldürdüm, unuttunuz mu?"

Flynn, "Ejderhayı Kerberos öldürdü," diye düzeltti.

"Ama onu da ben çağırdım. Aynı kapıya çıkıyor."

Başını iki yana salladı, kestane rengi saçları yine açık ve vahşiydi. "Elmayla armudu karıştırıyorsun. Bazen birbirlerine benzerler ama aslında alakaları yoktur."

Alayla güldüm. "Teşekkür ederim, Bilge Kişi. Sonraki dersinizi sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

"Bahse varım beklersin." Flynn saçımı karıştırdı. "Şimdi daha iyi uyu."

Kato başıma pat pat vurdu.

"Ben kahrolası bir köpek değilim!" diye homurdanıp ellerine vurdum.

Onlar gittikten sonra penceresiz odamda bir lamba yaktım ve duvarda oynaşan gölgelere gözlerimi diktim. Gözlerimi tekrar kapamaya hiç istekli değildim.

Ertesi sabah ne halt edeceğimi hiç bilmiyordum ama canım sıkılıyordu ve açtım, o yüzden kışlada hareketlenme duyar duymaz yemekhaneye gidip Kato ve Flynn'e bakındım. Bana el salladıklarında onların yanına geçtim. Ellerimde meyve ve yağlı çörek dolu bir tabak vardı.

Kato bir mendili açıp bana baharatlı kek uzattı. "Aşçı beni sever," derken parmaklarındaki kırıntıları silkeledi.

Bahse varım seviyordur. Ağzım sulanmaya başladı. "Bunlara bayılırım!"

Kato sırıttı, yemekhanedeki kadınların çoğunun konuşmayı kesip iç geçirmesine sebep oldu. "Beta ekibi için her sabah bir tane," dedi, etrafımızdaki masalardaki etkisinden tamamen bihaberdi.

İnledim, sadece onun yanında olduğum için bana atılan pis bakışları görmezden geldim. "Yapamam. Pantolonuma sığamayacağım."

"Sirkteyken giydiğin şu deri pantolon mu?" Flynn kıs kıs güldü. "Griffin gözlerini kıçından ayıramamıştı."

Baharatlı kekimden geriye kalanla boğuluyordum neredeyse, Flynn sırtıma vurdu. "Bugün ne yapıyoruz?" diye sordum, yüzümü birdenbire ateş basmıştı.

Kato omuz silkip sandalyesine yayıldı. Kadınların gözleri her hareketini takip ediyordu. "Griffin ve Carver, biz yokken neler olduysa onlarla ve gelen mesajlarla meşgul olacaklar. Onları göreceğimizden şüpheliyim."

Saçma sapan ve son derece korkutucu bir hayal kırıklığı hissi içimde çınladı. İsmi lazım olmayan asil bir savaş lordunu görmeyi *o kadar* çok mu istiyordum?

Flynn, "Bıçak fırlatma idmanı yapabiliriz," diye önerdi.

Başımla onayladım. "İkinizin pratiğe ihtiyacı olduğunu tanrılar bile biliyor. Elimde bıçak varken dünyanın en mutlu insanı oluyorum zaten."

Kahvaltımızı sessizce sohbet ederek bitirdik ve bir saat sonra Athena heykelinin önünde buluşmaya karar verdik. Odama dönünce az sayıdaki eşyalarımı ayarlayıp yerleştirdim. O kadar kan ve ateşten sonra pek bir şeyim kalmamıştı. Tam bıçaklarımı kemerime takıyordum ki kapıya vuruldu. Kapıyı aralamadan önce elime bir bıçak aldım.

Jocasta önce bana, sonra elimdeki bıçağa baktı. Bıçağı kemerime taktığımda kollarını uzattı. Kocaman bir yığın elbise tutuyordu. "Griffin seni alışverişe götüreceğine söz verdiğini söyledi ama vakti olmayacağını biliyorum. Bunlar kaledeydi. Sanırım senin bedenindeler."

Düşünceli hareketine şaşırarak kapıyı daha genişçe açtım. "Teşekkürler."

"Odan çok ufak," dedi içeri girerken. "Kalede yaşamalısın."

"Davet edilmedim," diye yalan söyledim.

Bana bir bakış attı. "Az önce seni davet ettim."

Kalede yaşamaları için insanları davet etme yetkisi Epsilon Sinta'da değildi ama sadece kibarlık yapıyordu, ben de tercih ettiğimde iyi tavırlı olabiliyordum. Döve döve öğretilmişti ne de olsa. "Kalmamayı tercih ederim ama teklif için teşekkürler."

Omzunu silkti, hareketi zahmetsiz ve doğal biçimde zarifti. "Tekrar soracağım. Belki fikrini değiştirirsin."

Söyleyişindeki bir şeyler bana Griffin'i hatırlattı. Jocasta zararsız görünüyordu, daha çok tatlıydı ama abisi gibi dik başlı olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Hangisi uyacak bakalım," dedi. Elbiseleri karıştırmaya başladı.

Sonraki yarım saati özel olarak kraliyet ailesi için yaptırılmış elbiseleri deneyerek geçirdim. Jocasta her biri hakkındaki dürüst görüşünü söylediğinde, sanki Eleni artık hayatımda yeri olmayan bir arkadaşlığın hayaleti olarak odada bizimle birlikteymiş gibi kendimi rahatsız hissettim. Uyan dört elbise ve kısaltılması gereken birkaç elbisede karar kıldık. Hepsi aynı kesimdeydi, derin yakaları, kemerli belleri ve bileklerimin etrafında uçuşan uzun, dal-

gali etekleri vardı. Bazılarının etek uçlarında geometrik desenler vardı ya da göğüsten kalçanın altına kadar altın iplerle bezeliydi.

Aşağı bakıp eteğimi uçuşturdum. Beyaz ve fildişi rengi, ten rengimi ortaya çıkarıyordu ama ben cüretkâr renkleri tercih ediyordum ve bu su yeşili elbise gibi beni gösterişli gösteren şeyleri seviyordum. Gözlerimle çok uyumluydu. Kumaşı çok yumuşak ve hafifti, kıvrımlarımı vurguluyordu. Yıllardır bu kadar iyi bir kumaşın içine girmemiştim ve etek bacaklarımı gıdıklarken hissettiğim ürperti memnuniyetten mi yoksa rahatsızlıktan mı bilemiyordum.

"Bu sana yakıştı," diyerek düşüncelerimi tekrarladı Jocasta. "Bu akşam giy."

"Bu akşam mı?"

"Yemek için."

"Yemekhane için böyle bir elbise giymem gerekmiyor."

"Fakat sen bizimle yiyeceksin."

Karnım Griffin'i görme düşüncesiyle kasıldı, özellikle de bu elbiseyle. "Niye?"

Bana garip bir şekilde baktı. "Çünkü yemeni istiyoruz."

"Beta ekibi kraliyet ailesiyle yemek yemiyor."

Jocasta kahkaha attı. Sesi hafif ve neşe doluydu. Onunki gibi bir hayat yaşasaydım benim kahkaham nasıl olurdu diye merak ettim. "Beta ekibinin yarısı zaten kraliyet ailesinden. Ayrıca sen Beta ekibinden daha fazlasısın."

Dur bir saniye. Ne? "Ne demek istiyorsun?" Sesimi dengeli ve kayıtsız tuttum. Yılların tereddüdünü barındırmıyordu.

Jocasta yatağımdaki aksesuar yığınından yeşil bir kurdele seçti. Elbiseye uyuyordu. "Griffin benden on yaş büyük. Hayatım boyunca kadınların onu izlemelerini, onu *istemelerini* izledim." Kurdeleyi elime verdi. "Sana, kadınların ona baktıkları gibi bakıyor."

Adrenalin içimi öyle bir doldurdu ki kalbim patlamak üzereymiş gibi hissettim.

Kararlılıkla, "Akşam yemeğine geliyorsun," derken gök mavisi gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Başımı iki yana salladım, yükselmeye başlayan bir panik duygusuyla savaşıyordum. "Asla olmayacak."

Etrafa dağılmış elbiselerden uymayanları topladı. "Yemek mi, Griffin mi?"

"Griffin. Aşacaktır."

Bana sanki acıyormuş gibi gülümsedi. "Çok ısrarcıdır."

"Ben de inatçıyım."

"*O da* inatçıdır."

Yutkundum, şimdi de kendimi biraz acındırabileceğimi düşünüyordum. "Beni kaçırdı. Beni arkadaşlarımla tehdit etti. Beni büyülü bir iple kendine bağladı. Kendi başıma işeyemedim bile. O korkunç biri."

"Aşarsın." Jocasta neşeyle benim lafımı bana sattı. "Yemekte görüşürüz."

O giderken arkasından ağzım açık bakakaldım. Son sözü söylememiş olmak garipti doğrusu.

Kendimizi ağaçlarda ve bıçak atmada öyle bir kaybettik ki ellerimiz acımaya başladı. Flynn ve Kato hedefi daha çok tutturuyordu artık. Ben hiç ıskalamadım; bu da beni ukala, neşeli bir ruh hâline sokarken, onlar beni alaşağı etmek için yol arıyordu. Çareyi güreşmekte buldular.

"Tanrılar aşkına! Güneyde sizi neyle besliyorlar? Minotauros etiyle mi?" İnleyerek Flynn'i üstümden attım.

Sırıtıp hızla ayağa fırladı. "Bir tur daha?"

Başımı iki yana sallayıp tekrar ezilmeyi reddettim. "Neden diğerleriyle idman yapmıyoruz?" Kışladaki diğer herkes Athena avlusunda, sıcağın alnında Piers'la çalışıyordu. Geleneksel numaraları öğreniyorlardı.

Kato bana göz kırptı. "Çünkü biz daha iyiyiz."

"Doğru." Gökyüzüne bir bakış attım.

Kato gözlerini kısarak bakışlarımı takip etti. "Neye bakıyoruz?"

"Yıldırımlara. Korkunç kendini beğenmişliğimiz yüzünden gelecek cezaya."

"Tanrıların dinlediğini mi düşünüyorsun?" diye sorarken sarı sakallı çenesini kaşıdı.

Omzumu silktim. "Sen dinlemediklerini mi düşünüyorsun?"

"Seni dinliyorlar," dedi Flynn.

"Biri dinliyor." *Belki ikisi. Muhtemelen üçü...*

"Hadi." Flynn koca eliyle dirseğimi kavrayıp çekti. "Biraz koşalım, böylece yarın baharatlı kekini yiyebilirsin."

Uzun yoldan giderek kışlaya döndüm, sonra ayrıldık. Panotii'yi bir elmayla ziyaret ettim; Kato, Flynn ve ben ormandayken öğle yemeğini atlamıştık. Panotii'yi kestane rengi kürkü parlayana kadar fırçaladım, sonra bir varile oturup koca kulaklarından birini sıvazlarken akşam yemeği hakkında söylendim.

Yine kadınlar hamamını kullandım ve Daphne ile iki arkadaşının bana ölümcül bakışlar attığını fark ettim. Yanağındaki yanık izi hâlâ kırmızı ve büzüşüktü. Griffin'i bu konuyla ilgili bilgilendirip bilgilendirmediğini bilmiyordum ya da Griffin'i görüp görmediğini. Ya da onun ne kadarını görmüş olabileceğini.

Onları birlikte düşününce midem kasıldı. Kendimi iyi tanıyordum ve kendi kusurlarımı havasızlıktan bayılana kadar sayabilirdim. Kıskançlık, kin veya tamamen mantıksız davranışları aşamıyordum ve Daphne'yi görmek karar vermeme yardım etmişti. Kaledeki yemeğe gidecektim.

Odama dönünce yeşil elbiseyi giydim ve yatağımın altına bir çift yüksek topuklu sandalet bıraktığı için Jocasta'ya sessizce teşekkür ettim. Hizmetkâr olmadan saçımı gösterişli bir şekilde tutturamazdım, o yüzden sadeliği yeni bir seviyeye taşıyarak saçlarımı ensemde basit bir fiyonkla bağladım. Muhtemelen Kaia'yla yaşıt görünüyordum ama gerçekten umursamadım.

Zarif sandaletler. Uzun, uçuş uçuş bir elbise. Altın rengi omuz askıları. Yeşil kurdele.

Bu bana rahat hissettirmeliydi. Tanıdık. Onun yerine, geçmi-

şim bana hiçbir seçim hakkı vermeden üzerime çullanmış gibi hissediyordum.

Karnım endişeyle çalkalanırken Flynn'in kapısını çaldım. Kato da onunlaydı. Kart oynuyorlardı ve benim davet edilmemiş olmam içimi sızlattı.

Omuzlarımı dikleştirerek sordum: "İyi görünüyor muyum? Aynam yok."

Coşkuyla ıslık çaldılar, kızarmadan edemedim.

"Bir çiçek demeti kadar hoş. Bizim için dönsene," dedi Flynn.

Döndüm ve onlara omzumun üstünden havalı bir bakış attım.

"Gelip dizime otur." Kato baldırına vurdu. "Böylece inceleyebilirim."

Kahkaha attım. "Bu numaraya düşmem."

Griffin odaya dalıverdi, cüssesi bütün girişi dolduruyordu. "Burada ne yapıyorsunuz?" Beni baştan ayağa süzdü, sesinde dargınlık ve suçlama vardı.

Onu görünce ateş bastı. Mantıksızlık üstün geldi. "On saniye öncesine kadar eğleniyordum. Şimdiyse kızgınım."

"Sorumu cevapla," dedi dişlerinin arasından.

Ellerimi kalçama koydum. "Çılgın bir grup seks yapıyoruz. Sen davetli değilsin."

Gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. Çıkmak için döndü, takip etmem gerektiğini biliyordum.

"Bekle!" diye bağırdım sahte bir endişeyle. "İç çamaşırlarım nerede?"

"Tanrılar aşkına, Cat!" Flynn'in gözle görülür şekilde beti benzi attı.

Kato kahkahalarla güldü.

Griffin bana döndü. Geniş elini sert bir tutuşla enseme koydu ve varlığının uyandırdığı farkındalığın etkisiyle ürperdim. Çekmeye başladığında geri çekildim, dışarı çıkarken kapının çerçevesini iki yandan yakaladım.

"Nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyor musunuz?" diye sordum.

Flynn ve Kato birbirlerine bir bakış attıktan sonra kart oyunlarına döndüler.

Griffin beni odama sürükleyip içeri atarken, "Yardımcı olmuyorsun!" dedim dişlerimin arasından.

"Yemek ne olacak?" dedim boynumu ovalayarak.

Kapıyı kapayıp peşimden geldi, başımın iki yanına kaslı birer kol dayayarak beni kafesledi. "Jocasta gelip gelmeyeceğinden emin olmadığını söyledi."

Omuzlarını ittim ama bir işe yaramadı. "Yemekhane için böyle giyinmedim."

Gözleri aşağı doğru inerek görünüşümü süzdü. "Onlarla ne yapıyordun?"

Açık kıskançlığı üzerime nabız gibi atan bir sıcaklık yolladı ve bacaklarımın arasında tamamen uygunsuz bir yerde toplandı. "Konuşuyordum. Onlar benim arkadaşım."

"Ekibin mi?"

"Evet! İstediğin bu değil mi?"

Yüzünden okuyamadığım bir ifade geçti. "Yani bu seni yeminden azat edersem bizimle kalacaksın demek mi oluyor?"

Kalbim garip bir ritimle çarpıyordu. Cevap vermedim. Bilmiyordum.

Bana doğru eğildi, birdenbire tek düşünebildiğim onun boyu, gücü, kokusuydu. Tamamen hareketsizleştim, hareket edersem yaklaşmaktan korkuyordum.

Somurtarak, "Bütün gün seni düşündüm," diye itiraf etti. "Şimdi seni böyle görünce..." Aralık dudaklarının arasından bir nefes aldı, bakışları göğüslerimin arasındaki açık boşluğa inince yırtıcılaştı. Nefesini verdiğinde soluğu titrek bir şekilde çıktı.

Tepkim ani ve yoğun oldu. Bir yanım tutuştu. Bir yanım eridi. Derin, neredeyse karşı konulmaz bir çekim beni onu doğru ittiriyordu neredeyse. Üzerimdeki gücü beni sinirlendiriyordu. Ona bütün sırlarımı anlatmak ve bunlara rağmen hâlâ beni istiyor mu diye görmek istememe sebep oluyordu.

Bu düşünceyi kafamdan atarak başımı iki yana salladım. "Bırak beni."

Griffin'in için için yanan gözleri benimkilerle buluştu. "Seni tutmuyorum."

Ah.

Doğru.

Öyle.

Kolunun altından kolaylıkla çıkabilirdim. Dudaklarımı ıslattım. Yapmamak imkânsızdı.

Göğsünden gelen hırıltı beni ateşe verdi. Resmen yırtıcıydı. *Açtı.* Griffin dudakları boynumun kıvrımına gelene dek başını eğdi. Sıcak nefesi çıplak omzumda tembelce geziniyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Beklentiyle sarsıldım, kalp atışlarım vahşi bir hâl alırken karnıma ağır ağır yanan bir ateş yayılıyordu. Baharatlı şarap gibi dingin ve büyüleyiciydi.

Dudakları omzuma, sonra daha aşağı değdi, elbisemin düşük yakası boyunca hassas tenime dokunuyordu. Tüy gibi dokunuşları beni titretti. Ona uzanmamak için ellerimi arkamdaki duvara, soğuk taşa dayadım. Meme uçlarım sertleşti, elbisemin ince kumaşına sürtündü. Alçak sesle bir şeyler homurdandı ve dilini işin içine kattı.

Nefesim kesildi, şaşkınlık ve arzu üzerimden gök gürültüsü gibi geçti. Nereyi yaladığını tam olarak biliyordum. Sağ mememin iç tarafında bir çil vardı. Nefesim sığlaştı, neredeyse acı vericiydi. Griffin'in elleri duvardan aşağı kayarak kalçama yapıştı, ağzı daha aşağı inerken beni tutuyordu. Dudakları gizlenmiş meme uçlarımdan birine sürtündü.

Kesik bir soluk aldım, iki tepeciğin de daha çok sertleştiğini hissettim. İçimdeki gittikçe artan zonklama, artan nabzımla uyumluydu. Kan ve isteğin vuruşu. Ellerim ona dokunmak, saçlarının arasına dalmak, başka bir sıcak, şok edici dokunuş için onu kendime dayamak için sızlıyordu. Boğazımdan bir inilti çıktı ve bastırmak için dudağımı ısırdım, artan basınca ve vücudumu onunkine dayama ihtiyacıma karşı kıpırdandım.

Griffin'in dili yine çilimin üzerinde kaydı ve dizlerim çözüldü. Boğuk sesi tenimde titreşti. "Haftalardır bunu tatmak istiyordum."

"Tadı nasıl?" Çıkan nefes nefese mırıltı benim sesime hiç benzemiyordu.

"Dilime düşen bir kar tanesi gibi. Öyle soğuk ki yakıyor." Başını kaldırdı, gözleri yakıyordu resmen. "Tadı büyü gibi. Senin gibi."

Elleri yukarı çıkıp çenemi kavradı. Göğüs kafesimde kanatlar çırpındı, öncekinden daha güçlü ve daha büyüktü.

"Beni öpme," diye fısıldadım ve kanatlar karşı çıkarak esnedi.

Başparmakları nazik bir okşayışla yanaklarımdan geçtiğinde göğsüm sancıdı. "Bana seni öpmemem için iyi bir neden ver."

Bana böyle baktığında, dokunduğunda düşünmek bile zordu. Bir parçam istemiyordu bile. Fakat benim bile görmezden gelemeyeceğim bazı şeyler vardı. "Alfa Fisa. Yoluna çıkan herkesi öldürür."

"Seninle birlikte onunla savaşacağım."

"Yapamazsın. Ölürsün."

Başını iki yana salladı. "Seni benden almasına izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kapadım, kavgadan çok yorulmuştum. Kendimi durduramadan alnımı Griffin'in sağlam göğsüne yasladım. Kolları etrafıma dolandı ve bir an vücudumun onunkinde erimesine izin verdim. "Anlamıyorsun," derken sesim tuniğinden dolayı boğuk çıktı. "Hiç kimsenin beni *ondan* almasına izin vermeyecek."

"Anlamayan *sensin*." Beni gözlerimin içine bakacak kadar geriye çekti. "Sen benimsin. Kâhin Cat değil. Kralseçen Cat değil. Sadece Cat."

Sözleriyle titredim, ürpertilerim hem sıcak hem soğuktu.

Griffin yumuşak bir tonla, "Bu kaçınılmaz," dedi. Gri gözleri çıpalar gibiydi, yüreğimi ağırlaştırıyorlardı.

Başımı iki yana salladım. "Değil."

"Sen benim için yaratıldın. Bunu biliyorum."

Ona bariz bir korkuyla baktım. Buna inanıyordu. Doğrusunun ezici ağırlığını kemiklerimde hissettim.

"Zamana ihtiyacın var." İsteksizce geriye bir adım attı, etrafımda yeniden açık alan bıraktı. "Zamanla göreceksin. Şimdilik sadece benimle gel." Elimi tuttu ve yemek odasına varıncaya kadar bırakmadı. Reveransı atladım ve benim için çektiği sandalyeye oturdum. Görgü kurallarını umursamayacak kadar kafam doluydu, hele ki hiç kimse bunu umursamazken.

"Rengin solmuş." Nerissa elime dokunmak için uzandı. "İyi misin?"

Tombul parmaklarına baktım, elimi çekme dürtüme direniyordum. "İyiyim." Etrafıma bakındım. "Anatole nerede?"

Arkasına yaslandı, alnı endişeyle kırıştı. "Kendini iyi hissetmiyor. Yukarıda kaldı."

"Neden bir şifacı çağırmıyorsunuz?"

Salonu garip bir gerginlik doldurdu. En sonunda Egeria, "Şifacıların işbirliği yapmalarını sağlama konusunda sorun yaşıyoruz," dedi.

Elbette. Çoğu Magoi gibi, onlar da Hoi Polloilere tepeden bakıyor, yardım etmeyi çoğunlukla reddediyorlardı. "Birini gelişigüzel seçin," diye önerdim. "Adam ya da kadın şifacı yardım etmezse onu kalenin kapısına asın. Sonraki reddetmeyecektir."

Nerissa'nın yüzü yaşadığı şoku gösteriyordu. "Bu acımasızca, hayatım."

Hayat öyle. "Kabilenizde muhalif görüştekilerle nasıl başa çıkılırdı?"

Temkinli bir şekilde, "Griffin'le dövüşürlerdi," dedi.

"Bu işe yarar." Yufkaya sarılı bir şeyden bir ısırık aldım. *Keçi peyniri. Iyy!* Kalanı tabağıma geri koyup kendimi ağzımdakini yutmaya zorladım. Kadınlar gözlerini bana dikmişti, şoka girdikleri belliydi. Sanırım Piers da öyleydi.

"Gelişigüzel bir cinayet işleyin demiyorum," dedim kendimi savunurcasına. "Önce sorun. Şifacı ortada züppelik dışında bir sebep yokken itaat etmeyi reddederse..."

Nerissa, "Ders alması mı gerekiyor?" diye tamamladı.

Başımla onayladım.

"Alfa olan Egeria," dedi Griffin. "Emir ondan gelmek zorunda."

Herkes Egeria'ya –Alfa Sinta'ya– döndü. Yumuşak gri gözleri endişeyle büyüdü ve öğürmemek için elimden geleni yaptım. Özellikle de keçi peyniri yemişken.

"Bence şimdilik pazarlık yapmaya devam edelim," dedi yumuşak bir sesle. "Bizimle birlikte çalışmaları için Skathos'ta bir şifa merkezi açarak onları teşvik etmeye çalışacağım."

"Skathos'ta mı?" Başımı iki yana salladım. "Fazla güneyde. Şifacılar Buz Düzlükleri'nden o kadar uzakta yaşamak istemezler. Güneye gittikçe güçsüzleşirler. Sorun sadece orada olacakları için daha güçsüz ve daha mutsuz olmaları da olmaz, büyüleri yeterince güçlü olmadığı için yeterince insana yardım edemezler. Skathos kötü bir fikir." Egeria mahzunlaşınca çabucak ekledim: "Şifa merkezini biraz daha kuzeye yaptır. Ios olabilir mesela."

"Ama güney ne olacak? Kabilelerin onları yüzüstü bıraktığımızı düşünmelerini istemeyiz."

Şarabımdan yudum alırken düşündüm. "Ios işe yararsa muhtemelen diğer şifacıları güneye götürebilirsiniz, kendi tercihleri olmasa bile. Şifacılar kibirli ve gösteriş budalası olurlar. Ios ve onunla birlikte şifacıları da tanınmaya başladığı anda, başta sizi reddedenler kendi ayaklarıyla size gelecektir. O noktadan sonra yüce gönüllülük yaparak onlara kendi şifa merkezlerini verebilirsiniz... Skathos'ta."

Jocasta bana gülümsedi. "Bu harika bir plan."

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Aslında gülümsemek o kadar zor değildi.

"Aslında Griffin de kuzeyde başlamayı savundu," dedi Egeria. "Ios'tan da bahsetti. İkiniz çok uyumlusunuz. Benzer şekilde bile düşünüyorsunuz."

Yüzümü ateş bastı ve kalbim güm güm atmaya başladı. Griffin'e bakmadım. Griffin'e *bakmayacaktım*.

Egeria az önce Griffin ile benim hakkımda bir meseleyi yemek masasının ortasına atıvermemiş gibi devam etti: "Yine de iki şifa

merkezinin inşaatını aynı zamanda başlatmak zorundayım. Güneylilerin alınmasına sebep olmak istemiyorum."

Odaklanmaya çalıştım, yanımda bütün vücudumu farkındalıkla vızıldatan bir adam varken bu oldukça zordu. "O zaman Ios'takini daha hızlı yaptır ve oradaki merkezi önce aç. Zaten daha hızlı olacaktır. Büyüye yakın oldukça her şey daha verimlidir."

"Sen de buna dahil misin?" diye sordu Griffin.

"Ben her yerde verimliyim."

Carver dolu şarap bardağını bana doğru kaldırarak, "Her zamanki gibi mütevazısın," dedi. İçmeden geri bıraktı.

Başımı eğdim. "Seni yeniden görmek çok hoş, Carver. Varlığın aklımdan tamamıyla çıkmıştı."

Kaia'nın boğazına bir şey takıldı, büyük ihtimalle keçi peyniriydi.

Carver sırıttı. "Yarın kılıç dövüşünde kıçına şaplağı attığımda sana hatırlatırım."

"Bana şaplak atmak mı? Büyüye karşı abin gibi bağışıklığın olduğundan şüpheliyim." Avucumda Khimaria'nın ateşinden bir top çıtırdadı.

"Cat!" dedi Nerissa azarlar gibi. "Görgü kurallarına uy lütfen. Ayrıca yemek sofrasında Carver'ı tehdit etme."

"Önce o şaplaklamak dedi!"

"Sen hanımefendisin. Üstünlüğünü göster."

"Bu haksızlık," derken sesim resmen dört yaşındaki bir çocuğunki gibiydi.

Nerissa bana sanki bebekliğimden beri beni azarlıyormuş gibi baktı. "Sana hayatın adil olduğunu kim söyledi?"

İyi noktaya parmak bastı. Suratımı asıp alevleri içime çektim. Nerissa başka tarafa bakar bakmaz Carver'a dik dik baktım ve dudaklarımı oynatarak *yarın* dedim.

Griffin gülmemek için çok uğraştı –başarısız oldu– ve onu masanın altından tekmeledim.

Kaia yerinde yaylandı. "Bize Fisa'nın kayıp prensesini anlatsana."

Tam ana yemeğe yeni başlamıştık, neredeyse musakkamı püskürtecektim. Yutkunup boğazımı temizledim. "Anlatacak pek bir şey yok. O gitti ve bulunmadığı ya da öldürülmediği sürece şu anki Alfa'dan sonra gelecek Fisalı asilin yeri her zaman sorgulanabilir olacak."

Kaia, "Ama nasıl öylece ortadan kaybolabilir?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Belki de Buz Düzlükleri'ne gitmiştir."

Piers, "O zaman zaten ölmüş olması gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Buz Düzlükleri'ne giden herkes orada ölmüyor. Bir arkadaşım var, Aetos, o hayatta kaldı."

Griffin, "Kahinler Gölü'ne gitmiş olabilir," dedi.

Başımı iki yana sallarken bile kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. "Sanmıyorum."

"Neden olmasın? Bir kâhin balığı onun kaçmasına yardım etmiş olabilir."

"Yardıma ihtiyacı vardıysa tabii."

Kaşlarını çatarak bardağındaki şarabını döndürdü. "Herkesin yok mudur?"

"Senin var mı?" Soru ağzımdan çıktığı anda kendimi tuzağa düşürdüğümü fark ettim.

"Evet." Griffin bana baktı, ağzından çıkan tek bir yumuşak sözcük içimde derinlere yer etti. Fakat gözlerinde ihtiyaçtan daha fazlasını gördüm. Arzu, ilgi, sahiplenme ve uğraşmayı reddettiğim bir sürü başka his.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Benim yok." İnkâr işe yarardı. Her zaman yarardı.

Hemen hemen.

"Peki ya sivri dişler?" diye sordu. "Şu koca eller?"

Eh...

Kaia, "Sivri dişlere ve koca ellere ne olmuş?" diye sordu.

Carver'la aynı anda, "Hiçbir şey!" dedik.

"Pekâlâ, bu ilgi çekici." Egeria onu tam olarak annesine benzeten bir şekilde inceledi bizi.

"Görgü kuralları dersine yemekten sonra başlayacağız," diye duyurdum.

Griffin kulağıma, "Kurnazca," diye fısıldadı.

Ona kötü kötü bakmak için başımı çevirdim ama öyle yakındık ki nefeslerimiz birbirine karışıyordu ve bunu yapmayı pek beceremedim.

"Harika bir fikir," dedi Egeria. "Özellikle de asiller yakında geleceği için."

Ne? "Ne zaman?"

Ellerini tabağının üzerinde gergince salladı. "Bir ay içinde. Krallığımızın ilk yemeği için davetiyeler çoktan yola çıktı bile."

Akıllıca bir hareketti. Hızlıydı. "Önemli bir akşam olacak."

Egeria ve Griffin bakıştılar. "Sintalı Magoiler bize arka mı çıkacak, bizi yalnız mı bırakacak yoksa bizi tahttan etmeye mi çalışacaklar onu gösterecek," dedi Egeria.

Başımla onayladım. "Gerçekten değişikliği kalıcı kılmak istiyorsanız daha önce kimsenin denemediği narin bir dengede durmanız gerekecek. Siz Hoi Polloi olarak krallığın kalbisiniz ama Magoi asiller de kan; tıpkı savaş lordlarının güneyde yaptığı gibi onlar da Sinta'nın kuzey yarısı boyunca kendi yönettikleri küçük derebeyliklerde pompalanıyorlar. Onların saygısını kazanırsanız sizin için değerli birer araca dönüşebilirler. En azından sizi doğrudan engellememeleri için tarafsızlıklarını kazanın. Yoksa hepsi neden tahtta kendilerinin olmadığını merak edecektir."

"Öğrenecek çok şey var," dedi Egeria. "Kim oldukları. Ne yapabildikleri... Bir de şu saray kuralları var. Nasıl karşılanacağı, nasıl reverans yapılacağı, kimin kiminle konuşabileceği. Kuzeyde ve Magoiler arasında her şey çok farklı." Rengi atan yüzündeki gözleri büyüdü ve bütün cevaplar Griffin'deymiş gibi ona baktı. "Ya hazır değilsek?"

"Bir ay hazırlanmak için yeterli bir süre," dedi temin edercesine.

Cesaretlendirici bir şekilde gülümsemeye yeltendim. "Bu doğru. Onlara güneyli Hoi Polloilerin barbar olmadıklarını kanıtla-

manı sabırsızlıkla bekliyorum. Asillerin yarısı muhtemelen felç geçirip ölecektir."

Egeria bana döndü, yanaklarında iki pembe nokta belirdi. Karnım kasıldı. Benim desteğimin işe yaramadığı açıkça belliydi.

"Asiller ve büyüleri hakkında parşömenler hazırlarım," diye teklifte bulundum. "Senin sadece yazanları hatırlaman gerekecek, partiye kadar saray görgü kuralları konusunda bütün diyarlardaki en iyisi olacaksın. Söz veriyorum."

Yeminimle birlikte büyü vızıldadı. Griffin'e baktım. "Senin üzerinde çok yük olacak, asilleri kurt gibi bir gülümsemeyle karşılaman gerekecek. Sana zıt giderlerse boğazlarını deşeceğini bilmeleri gerekiyor." Eklemeden edemedim: "Bu pek zor olmamalı. Sadece her zamanki gibi davran."

"Böyle mi?" Bana bütün dişlerini göstererek yırtıcı bir şekilde sırıttı.

Gözlerimi devirdim. "Evet, aynen öyle."

Herkes kahkaha atınca onun ne yaptığını fark ettim. Ailesi paniklemek üzereyken hepsini rahatlatmıştı. Annem korkudan mest olurdu ve herkes korkmuş keçiler gibi birbirini ezene kadar paniğin alevlerini harlardı.

Egeria'ya döndüm. "Sen *Alfa'sın*. Herkese ve her şeye sen hükmediyorsun, bu diyardaki en üst konumdaki asilden en ufak toz parçasına kadar. Bunu hatırla ama yine de şu gülümsemeni eksik etme: Dullar ve yetimler için olanı. Seni farklı yapan o."

Egeria gözlerini kırpıştırıp başını salladı.

Nerissa şarap kadehinin üzerinden beni inceledi. "Patavatsızlığın çok tazeleyici, Cat. İnsanlar gerçekten düşündüğü şeyi söylediğinde hayat her zaman çok daha kolay olur."

Kalbim bir an durduktan sonra hızlandı. Griffin ve benimle –özellikle benimle– ilgili bir şeyin yeniden masanın ortasına atıldığından epey emindim.

"Peki ya sen?" diye sordu Griffin.

Bir saniye neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Ne olmuş bana?"

"İnsanları okumak için orada olacaksın." Ellerini salladı. "Kâhinsin, unuttun mu?"

Neredeyse gülecektim. *Neredeyse.* "Hizmetkâr gibi davranacağım."

Kaşları çatıldı. "Hayır."

"Ne demek *hayır*? Kim olduğum önemli de–"

"Jocasta'nın arkadaşı olacaksın," diye kararını belirterek lafımı kesti. "Onun arkadaşısın ve kalede yaşıyorsun."

Dudağımı dişledim. "Bu mantıklı gibi. Ne düşünüyorsun?" diye sordum Jocasta'ya dönerek.

"Senin arkadaşım olman çok güzel olur bence," diye cevapladı.

İçime bir sıcaklık yayıldı. *Off!* Ne zaman böyle duygusal olmuştum?

"İnsanlar Jocasta'nın neden Fisalı arkadaşı olduğunu merak etmez mi?" diye sordu Carver. "O güneyden. Sen kuzeydensin. Gözlerin seni ele veriyor."

Ona düz bir bakış attım. "Onlara beni sirkten aldığını söyleriz."

Egeria boğazını temizleyip tavandaki fresklere baktı. Diğer herkes yemek yemek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

Bir süre sonra Nerissa, Griffin hakkında bir hikâye anlatarak sessizliği bozdu; küçükken bir boğa tarafından kovalandığını, bunun sonrasında kılıçlara ilgi duyduğunu söyledi. "Her zaman o boğanın boynuzundan daha uzun, daha sivri ve daha keskin bir şeye sahip olma konusunda kararlıydı."

Griffin, "O Minotauros'tu," diye homurdandı. "Ev kadar büyüktü."

Nerissa'nın dudakları seğirdi. "Irmağın karşısındaki tarladan yaşlı Cosmo'ydu sadece."

Gülümsedim, kara saçlı, yaramaz bir oğlanın öfkeli, yaşlı bir boğadan kaçmaya çalışırken bacaklarını deli gibi hareket ettirdiği bir görüntü aklıma doldu.

"Yaratıklardan bahsetmişken," dedi Egeria, "diğer danışmanlarım bana ejderhalardan bahsediyordu. Görünüşe göre benim de bir taneye ihtiyacım varmış."

"Acelesi yok," dedim ona.

Şaşkın göründü. "Ama ejderhası olmayan tek krallık biziz."

"Fisa'nın da yok."

Egeria kaşlarını çattı. "Sybaris'e ne oldu?"

"Öldü," dedim. Daha fazla açıklamaya gerek yoktu.

Carver, "Cat onu öldürdü," diyerek benim ölümcül bakışımı kazandı.

"Bu *tam olarak* doğru değil," dedi Griffin.

Carver, "Tamam. Kerberos öldürdü ama Kerberos'u çağıran Cat'ti," diye düzeltti.

"Ah, çok yardımcı oldun!" diye bağırdım.

Carver omzunu silkti. "Onlar ailemiz. Onlara güvenebilirsin."

"Sana güvenebileceğim gibi mi?" diye köpürdüm.

"Kerberos sende miydi?" Piers bana bakıyordu. Hatta parşömenini bile bıraktı. "Nasıl?"

Sırlar buraya kadarmış. "Hades bana verdi. Acil durumlar için."

Masadaki her surat neredeyse birer ton attı. *Hah.* Bu, herkesi sersemletip susturmuştu.

Egeria en sonunda, "Sen tanrılarla mı konuşuyorsun?" demeyi başardı.

"Her zaman değil." Ayağa kalktım. "Hanımlar, hadi reverans yapalım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ERTESİ GÜNKÜ KILIÇ DÖVÜŞÜNDE CARVER BANA HAYAL edilebilecek her yönden şaplak attı. Ona gerçekten zarar vermek istemediğim için kılıçta daha iyi olmak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu. Sonrasında, kimsesiz çocukları sokaklardan toplayarak inşaat işine sokma görevini planlayan Piers'la birlikte gitti. Çocuklar yemek, kıyafet ve ayakkabı karşılığında şehrin güney duvarındaki güçsüz noktaları onarmaya başlamışlardı.

Griffin ile Egeria şifa merkezi planları ve krallık yemeği hazırlıkları yüzünden meşguldü, o yüzden ben Kato ve Flynn'le vakit geçiriyordum. Ormanda bıçak fırlatıyor, güreşiyor –ki bu benim için asla iyi bitmiyordu– koşuyor, atları çalıştırıyor ve ayrı hamamlarımızda banyo yapıyorduk. Akşamları yemekte kraliyet ailesi didişip gülüyordu, ben Griffin'i mümkün olduğunca sıkça masanın altından tekmeliyordum, Nerissa beni azarlıyordu, Anatole kendini daha iyi hissettiği için Minotauros gibi yiyordu ve Egeria cevaplamak istemediğim sorular soruyordu. Tatlıdan sonra, hanımlara boyunlarını uzatıp onlardan daha uzun insanlara nasıl tepeden bakacaklarını gösteriyordum. Daha sonra bitkin bir hâlde kendimi yatağa bırakıyordum ve çığlık atarak uyandığımda Kato ile Flynn'i yanı başımda buluyordum. Koskoca adamlar başımı okşayıp kulağıma, "Geçti geçti," diye fısıldıyorlardı. Kendimi sersem gibi hissediyordum ama onları durdurmak istemiyordum.

Ertesi gün... aynı şeyler.

Sonraki hafta ufak değişikliklerle aynı şekilde devam etti, yalnızca Daphne gittikçe cüretkârlaşıyordu. Onu kapımda dolanırken yakalamıştım, hamamda da beni iki defa tehdit etmişti.

"Sen gelene kadar Griffin benimdi." Beni ısırsaydı zehrini hissederdim.

Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Al senin olsun. Ben istemiyorum."

"Mesele *onun* ne istediği!" Bakışları iğneler gibiydi, sanki onun bende ne gördüğünü anlayamıyordu.

"Öyleyse sanırım şansın yok." Griffin'in açıkça gösterdiği bir şey varsa, o da neyi istediğiydi.

Tırnaklarını çıkararak saldırdı. Tırnaklarından sakındım ama biri yine de çeneme isabet etti. Kanı dağıtmak için suyun içine daldım. Aşağıdayken Daphne'yi de yanımda çektim ve neredeyse boğulacak gibi oluncaya kadar orada tuttum.

"Gerçekten mi?" dedim alayla. "Sen bir askersin ve yapabileceğinin en iyisi tırnaklamak mı?"

Düşündüğümden daha hızlı toplanıp tam gözüme bir yumruk indirdi. Sanırım kaşınmıştım. Ben de onu burnunu kanatacak kadar sertçe yumrukladım.

"İşte şimdi havuzu mahvettin." Saçını kavrayıp onu dibe batırdım, yukarı çıkmasına izin vermeden önce iyice sarstım. Tutuşumdan kurtulup çalışılmış, sert hareketlerle saldırdı ama sudayken balık gibiydim. Dolayısıyla bana dokunamadı.

Daphne en sonunda pes edip burnunu sildi. "Sen onun için bir hiçsin. Geçici hevessin. Beta ekibinin kalanı için de orospuluk yapıyorsun."

Soğuk bir sesle, "Öyle mi?" diye sordum.

"Onların odasına gittiğini görüyorum. Geceleri onların da seninkine girdiklerini görüyorum."

O sırada avazım çıktığı kadar çığlık attığımı da biliyor olmalıydı o zaman. "Senin beni izlemekten daha iyi bir işin yok mu?"

"Ah, seni izliyorum."

Gözlerimi kıstım. Tehdit edilmek doğal içgüdülerimi açığa çı-

kardı. "Ben merhamet göstermem," diyerek onu önümden ittim. "Bana bir daha dokunursan pişman olursun."

Griffin beni yemeğe götürmek için geldiğinde Kato ve Flynn'le olduğumu gördü. Pek mutlu olmuşa benzemiyordu, belimi sahiplenircesine tutarak beni odama götürdü. Bazılarının beni kaleye getirtmek için uydurulduğunu düşündüğüm danışmanlığımın istendiği birkaç an dışında, akşamları hariç onu pek görmüyordum. Günümün çoğunu onsuz geçirmemden, özellikle de başka adamlarla birlikte geçirmemden hoşlanmadığı barizdi.

"Çenene ne oldu?" diye sordu, kıskançlığının içinde endişe de vardı.

Çiziğe dokundum. "Bir şey yok. Sadece kesik."

"Endişelenecek bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım ama gözlerini kıstı ve kolumu tutup beni daha yakınına çekti. Sıcaklığı, güçlü parmakları nabzımı hızlandırdı.

"Yine beni hırpalamayı planlamıyorsun, değil mi?" Geri çekilmeye çalıştım ama çabalarım mide bulandıracak kadar isteksizceydi.

Cevap vermedi, parmak uçlarını sadece gözümün altına değdirdi. Rengi değişiyordu herhalde. Yarına çok çirkin olacaktı.

"Bu ne?" diye sordu. O kadar yakındı ki erkeksi kokusu duyularıma sataşıyordu. Güneş, turunçgil ve Griffin'i direnmesi güç biri yapan, ona has bir koku.

"Hiç." Başımı başka tarafa çevirdim.

Başımı yine ondan tarafa çevirdi, ses tonu tehlikeli bir tınıyla sertleşti. "Sana kim vurdu?"

Cevap vermedim, kollarımı göğsümde kavuşturup aramızda bir bariyer oluşturdum. Kollarımı çözüp ellerimi kendi ellerinin arasına alıp tuttu. Elleri sakin, sıcak ve öyle büyüktü ki benimkiler içlerinde kaybolmuş gibi geldi.

"Her şeyle kendi başına uğraşmak zorunda değilsin, Cat. Ay-

rica neler olduğunu bilmek istiyorum. Egeria Alfa olabilir ama bu ordunun kralı benim. Sen benim ekibimin parçasısın. Sana yapılan bir saldırı cezasız kalamaz."

Hiç hoşlanmadığım sıcak bir his içime yayıldı. Korunmak için başka birine bel bağlayamazdım. Hayatım o şekilde işlemiyordu. "Çocuklarla boğuşuyoruz. Herhalde birinin dirseğine çarptım."

"Bana yalan söyleme."

Off! Her zaman anlıyor! "Ya kim olduğunu söylemezsem?"

Beni duvara doğru geriletirken yüzüne vahşi bir gülümseme yerleşti. Kalbim hızlandı ve endişe verici bir heyecan karnımda kanat çırptı. İnsanların bir duvarla ne kadar yaratıcı olabildiğini görmüştüm.

Kısık bir hırıltıyla konuşarak başını benimkine doğru eğdi. "Öyleyse sen de cezalandırılırsın."

Nefes alıp verişim hızlandı. Omurgamdan aşağı ürpertiler indi. "Nasıl?" *Tanrılar aşkına! Sesimin nesi var?*

Cevap vermek için acele etmedi, tüm bu süre boyunca gözleriyle beni yiyecekmiş gibi bakıyordu. Görünüşe göre sadece tenim alev alev yandığında tatmin olduğundan başını eğip kulağıma fısıldadı: "Birkaç şaplak?"

Akkor arzuyla beraber vücudumdan hain bir beklenti geçti. Gözümü açıp kapayıncaya kadar beni kendine çekti, vücutlarımızı cızırdayan bir yapbozun iki parçası gibi birleştirdi. Nefesim kesildi, şaplak atmanın yine bir metafor olup olmadığını merak ettim.

Sertçe, "Aklından bile geçirme," derken ona bakmak için başımı geriye eğdim. Yapmamalıydım. Gözleri fırtınalı bulutlar gibiydi, yoğundu ve sahip olamayacağım ama düşünmeden de edemediğim şeylerle doluydu. Detaylarıyla düşünüyordum. *Açık* detaylarla.

Dur.

Hemen şimdi dur.

Dur!

Griffin bana bakıyordu, için için yanan bakışları felaketin içine balıklama dalmak istememe sebep oluyordu. Koca eliyle basenimi

kavradı, bacağımı kalçasına dolamam için yukarı kaldırdı. Dengemi sağlamak için omuzlarını tutmaya zorladı beni. Aramızdan hava bile geçemezdi. Sertliği karnımın alt tarafına dayanıyordu. Korku ve heyecan içimde vahşi bir dansla döndü. Yanıyordum, alev alıyordum. Güneşe çok yaklaşan İkaros gibi hissediyordum. *Onun* sonunun nasıl olduğunu hepimiz biliyorduk.

Griffin boştaki elini belime koyup hafif, yakıcı bir okşayışla kaburgalarımdan göğsüme doğru ilerletti. Hissettiklerim yüzünden titredim.

Gözleri hafifçe kapandı. "Ya da seni öpe öpe bilgi alabilirim," diyerek eğildi.

Panikleyip geri çekildim, başımı duvara çarptım. "Sarışın kadının biriydi. Benden hoşlanmıyor. Önemli değil."

Kaşlarını çatarak doğruldu. "Kim?"

Tahmin bile edememesi, Daphne ne düşünürse düşünsün kızın onun için ne kadar önemsiz olduğunu gösteriyordu. İçimde çözülen düğüm, kabul etmeyi reddettiğim her şeyin kanıtıydı. Bunu fark edince karnıma kramp girdi.

"Takma kafana. O benden daha kötü görünüyor. Bir daha canımı sıkmayacak."

Griffin bir an daha bekledikten sonra geri çekildi. Bütün tüylerim diken dikendi. Onun sıcaklığına fazla yaklaştıktan sonra üşüyordum.

Yüz ifadesi taş gibi bir ifadeye büründü. "Kim olursa olsun, sana bir daha dokunacak olursa cezalandırılacak."

Sesi düz ve aldatıcı bir şekilde kayıtsızdı, bana sirkte tanıştığım acımasız savaş lordunu hatırlattı. Benim için sadece Griffin hâline gelmesi ne garipti; sık sık gülümsemesi, ailesinin kaidesi olması, kıskançlığı, zorbalığı, ona işkence etmenin eğlenceli olması, gücü, beni patlamaya hazır, sıcak, kaynayan bir volkana çeviren harika ağzı...

Boğazımı temizledim. "Cezalandırılacak mı? Şaplakla değildir herhalde."

Az önce flört ettiğimi, sataştığımı ya da eşit şekilde korkunç bir şey yaptığımı fark edince yüzüm kıpkırmızı oldu.

Griffin'in gözleri neşeyle parladı, kendimi tutamadan konuştum. "Seni uykunda bıçaklamayı hâlâ ciddi şekilde düşünüyorum."

Gülümsedi. "Bunu istemiyorsun."

"Bahse girer misin?"

"Beni özlerdin," dedi özgüvenle.

Kendini beğenmişliği hakkında ne düşündüğümü gözlerimi devirerek gösterdim.

"Bunu özlerdin." Eğilip beni öptü, dudaklarında yumuşak bir telaş vardı. İnanılmaz baştan çıkarıcıydı. Ona kendimi açmayı, beni ele geçirmesini, karşılığında onu fethetmeyi istiyordum. Kollarımı boynuna dolamak, kendimi ona dayamak ve dilimi onunkine öyle bir dolamak istiyordum ki canım acıyordu.

İçimde bir ihtiyaç belirdi. Derin bir sızı ve daha derin bir özlem. Göğsümde hapis, tatminsiz kanatlar çırpındı. Onlarla savaştım. Griffin'le savaştım. Kendimle savaştım.

Beni onu öpmem için tatlı tatlı ikna etmeye çalışırken Griffin'in ağzının sıcak baskısının altında eriyecektim neredeyse. Öpmedim. *Öpmeyecektim.* Bacaklarımın arasındaki sıcak zonklamayı, içimde toplanan kıpır kıpır gerilimi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve özlem, bezginlik ve hiddet dolu çığlığımı yuttum. Beni tutuşturmuştu. *İstememe* sebep oluyordu. Sadece fiziksel olsaydı pes edebilirdim. Benim yüzümden ona olacakları ya da *öğrendiğinde* hakkımda ne düşüneceğini önemsemezdim.

Dudaklarını benimkilerin üzerine bir daha dokundurup başını kaldırdı. Sert parmaklarıyla çenem boyunca yakıcı bir yol çizerek okşadı. Parıldayan gümüşi gözleri neredeyse ellerimi uzatıp teklif ettiği şeyi almak için uzanmama sebep olacaktı. Onun yerine kendimi tuttum ve elimin tersiyle ağzımı sildim. "Bu keçi peynirinden daha kötüydü."

Pek sayılmaz.

Hiç de öyle değildi.

Tanrılar aşkına, hayatımdan nefret ediyorum.

Griffin kahkaha attı, elimi tutup beni kışladan dışarı sürükledi.

"Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?" diye homurdandım.

Athena'nın ciddiyetle izlediği avludan geçtik. "Vazgeçseydim Sinta'yı fethedebilir miydim sence?"

Ona dik dik baktım. *Sanırım yapamazdı.*

Beni masaya kadar bıraktıktan sonra muhafızlarla konuşmak için kapıya geri döndü. Muhafızlardan biri hemen ayrıldı.

Yemek boyunca gözüm daha kötü bir hâl almıştı herhalde. Yemeğin sonuna doğru kadınlar bir grup rahatsız edici anne tavuk gibi üzerime üşüştü. Onları savuşturmak için ellerimi salladım. "Kış kış! Yoksa ben *hepinizin* gözünü morartacağım."

Kaia kaşlarını çattı. "Bizi tehdit edebilir misin ki?" Griffin'e döndü, oturduğu yerde yaylandı. "Cat bizi tehdit edebilir mi?"

Griffin başıyla onayladı. "Sizden hoşlandığı anlamına geliyor."

"Bu hiç mantıklı değil." Kaia yine de parlak bir şekilde gülümsedi. "Ben de senden hoşlanıyorum, Cat."

Griffin sırıttı, hâlinden memnun olduğu belliydi.

Nerissa duymasın diye, "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye fısıldadım.

Griffin tek kaşını kaldırdı ve sandalyelerimizin arasından şaplak atıyormuş gibi el hareketi yaptı. Bağlayıcı yemin olsun ya da olmasın kaçmayı cidden düşündüm.

Nerissa, "Şunun için bitkisel bir merhemim var," diyerek çenemi kavradı ve yüzümü lambanın ışığına doğru çevirdi. "Bu akşam kalede kalırsan senin için yaparım," diye önerdi.

"Her gece kışlaya dönmen için hiç sebep yok," dedi Jocasta. "Burada çok daha rahat edersin."

"Bu güzel olurdu." Kaia coşkuyla zıplayarak onlara katıldı. "Soyunma odamda boş boş duran gecelikler var. Gelip onlara bakmalısın."

Kaia'nın artık bir özel öğretmeni vardı. Şimdiden gerçek bir prenses gibi konuşmaya başlıyordu. Sinir bozucuydu.

Griffin'e kaşlarımı çattım. Aslında benim hiç uyku kıyafetim yoktu. "Beni alışverişe götürecektin güya."

Şaşırmış göründü. "Jocasta'nın her şeyle ilgilendiğini sandım."

"Cat'e sadece akşam kıyafetleri götürdüm." Jocasta bana döndü. "Başka bir şeye ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

Griffin kaşlarını çattı. "Beklemesi gerekecek. Kaleden bir süreliğine ayrılıyorum."

"Muhteşem!" Kendimi abartılı bir şekilde gülümsemeye zorladım.

"Cat..." Derin bir sesle hırladı.

Nerissa, "Burada Cat'in ihtiyacı olan her şey var," diyerek araya girdi, korkunç bir tartışma çıkmadan olaya nokta koydu. "Önceki kraliyet ailesinin bir ömre yetecek kıyafeti varmış."

Bunun doğru olduğundan emindim ama gerçek kıyafetler istiyordum. Mesela pantolon. Önceki prenseslerin hiç giymediğinden de adım gibi emindim. Ama bu başka günün tartışmasıydı. "Kışlada kalacağım," diyerek ilk konumuza döndüm. "Ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Kaia neşeyle, "Senin için birkaç gecelik ayıracağım," diye söz verdi.

Ben çıkmadan Kato ve Flynn yemek salonuna girince şaşırdım. Griffin, "Cat'i yanınızda götürün," diye emretti. "Cat, kapını kilitle."

Bunun ihtimali bile yoktu. Kilitlersem Kato ve Flynn içeri giremezdi ve gecenin ortasında beni sakinleştirip başımı okşamalarına alışmıştım. "Korumaya ihtiyacım yok. Bu saçmalık."

"Emirleri yerine getir." Griffin'in ses tonu kabaydı, dikkati Kato ve Flynn'deydi. "Şafakta hazır olun. Sabah Ios'a gitmek için yola çıkacağız."

Öyle mi? "Güzel. Panotii'nin biraz antrenmana ihtiyacı var. Ayrıca niye kimse bana şifa merkezi alanına gideceğimizi söylemedi?"

Griffin bana baktı. "Sen değil. Sen burada kalıyorsun."

"Ne? Neden?"

"Daha güvende olursun."

"Hayır!" Paniğe yakın bir hisse kapıldım. Anlamıyordum. Bunun nereden çıktığını bilmiyordum. Hoşuma da gitmemişti.

Rahatsız olduğunu belli eden bir bakışla baktı. "Her şeyle ilgili tartışmaktan vazgeç. İnsanı çileden çıkarıyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bana emir vermeye nasıl cüret ederdi? *Banal* "Yapamazsın..."

"Yapabilirim ve yapacağım," diye kesti beni.

"Seni Kyklop ço—"

Griffin bileğimi kavrayıp beni kendine doğru çekti. Soğukkanlı bir şekilde, "Ne diyordun?" diye sordu.

Burun deliklerimden kıvılcımlar çıkararak tuniğini alazladım. Gözlerim sert, ince tellerin, kasların ve erkeksi çukurun olduğu boğazına doğru giden parlak közü takip etti. Ona dayanmışken öfkelenmek çok zordu. Ona temas eden her noktam farkındalıkla alevleniyor, aptalca bir arzuyla tutuşuyordu.

Bileğimi daha sıkı tuttu. Yukarı baktı. "Bir gün gözlerinle Kerberos'u beslemekten çok hoşlanacağımı söylüyordum."

Griffin'in ağzı seğirdi. Bileğimi bıraktı.

Bileğimi ovalamadım. Bileğimi ovalamayı *reddediyordum.*

"İkimize de ihtiyacın var mı?" diye sordu Kato.

Griffin yavaşça, telaşsız biçimde ona doğru döndü. "Neden soruyorsun?"

"Birinin Cat'le kalması lazım."

Griffin'in gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Ona vuran kimse onunla başa çıkabilir."

Kato, "Birinin yine de kalması lazım," diye ısrar etti.

Griffin beni arkasına doğru itti, sesi alçak tonda bir hırlamaya dönüştü. "Niye? O kişi sen olmak mı istiyorsun?"

Kato bana bir bakış attı. Başımı iki yana salladım. Bakışmamız kısa sürmesine rağmen Griffin fark etti. Ellerini yumruk yapmıştı. Onları kullanmaya hazır görünüyordu.

Flynn anlaşılmaz bir şeyler homurdanıp ikisinin arasına girdi. "Çünkü her gece çığlık çığlığa uyanıyor ve yalnız olmaktan korkuyor."

Ağzım açık kaldı. "Flynn!"

Griffin bana sert bir bakış attı. "Ben bunu niye duymadım?"

"Kendin gördün ya," dedi Kato. "Buraya gelmeden önce."

Griffin kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Sadece birkaç defa oldu. Çok değildi ki."

Flynn iç geçirdi. "Çünkü neredeyse çoğu zaman seninle..."

Griffin'in arkasından çıkıp Flynn'in böbreğine bir yumruk indirdim. Oflayarak konuşmayı kesti ama çok geçti. Herkes onun ne söyleyeceğini anlamıştı. Griffin mide bulandıracak kadar neşeli görünüyordu ve ailesinin her üyesinin gözlerinde aniden iğrenç bir parıltı belirdi. Hepsinden nefret ediyordum.

Şey, belki kızlar hariç.

Ebeveynler de hariç.

Aslında kimseden etmiyorum.

Tanrılar aşkına! Sorunum ne benim?

Nadiren konuşan ve atışmalara pek dikkatini vermeyen Piers, "Kalede kalabilir," dedi.

İnledim. "Bu sohbeti daha yeni yapmıştık."

"Kâbus görüyorsan benimle kalabilirsin," diye önerdi Jocasta. "Yatağım en az dört Flynn alacak kadar geniş." Kestane rengi saçlı savaşçıya bir bakış attıktan sonra kıpkırmızı oldu.

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp Griffin'e döndüm. "Uykumda onu öldürebilirim."

"Benim odamda kal."

"Ne? Hayır!"

Cömert ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yardımı oluyor mu bir bak."

"Kesinlikle hayır!"

"Bu bir rica değildi."

"Benim sahibim değilsin."

Sesi derinleşerek beni titretti. "Peşinde olduğum şey sahiplik değil."

"Bu işe yaramaz," diye ciyakladım. "Vazgeç."

Griffin düz bir bakışla beni yerime sabitledi. "Asla."

İç organlarım taklalar attı, düştü ve alev aldı. *Benden asla vazgeçmeyecek mi? Bu konuda ciddi mi?* "Neden? O kadar güzel

değilim, acayip büyük bir baş belasıyım ve etrafımdaki insanlar genelde ölüyor."

Griffin kahkaha attı. O anda öyle saygı uyandırıcı, ödümü koparan şeylere karşı öyle korkusuz görünüyordu ki üzerine atlayıp dudaklarım berelenene kadar onu öpmek istedim.

"Dalga geçtiğimi mi sanıyorsun?" diye üsteledim. "Öleceksin."

"Benim için endişeleniyor musun?" Göz kırptığında sinirlerimi hoplattı. "Ayrıca, Cat? Alçakgönüllülük sana yakışmıyor. Bu zamana kadar gördüğüm en güzel kadınsın."

Ağzım açık kaldı. Bütün vücudum gevşedi. Az önce gerçekten bunu söylemiş miydi? Herkesin önünde? "Se-sen hayal görüyorsun," dedim tükürür gibi. "Ayrıca kışlada kalıyorum!"

Griffin kardeşine döndü. "Piers! Cat yarın geceye kadar benim odama taşınmazsa onu kışladan zorla çıkarıp kaleye getireceksin. Anlaşıldı mı?"

Piers başını salladı ve yemeğini bitirmek için bile elinden bırakmadığı parşömenine geri döndü.

Afalladım. Tartışma sona ermişti. *Yine.* "Bana dokunursa onu yakıp kül etmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Sana güveniyorum."

O iki kelime ciğerlerimdeki bütün havayı söktü. Güvenini hak etmiyordum. "Niye?"

"Çünkü istiyorum."

"Bu çok saçma!" diye bağırdım, saçımı yolup haykırmaya hazırdım. Bu aileyi korumak bir Kyklop'u sadece küçük bir sopayla durdurmaya çalışmak gibiydi.

"Biz yokken kale duvarlarının dışına çıkma," dedi Griffin.

"Nereye gideceğimi düşünüyorsun ki? Hayatının kalanı boyunca sana bağlıyım!"

"Sadece biz yokken diyorum." Kollarımı tuttu, gözleri endişeyle kararıyordu. "Söz ver, Cat. Lütfen."

Sesindeki bir şeyler inatçılığımı kırdı. En azından bu defa. "Tamam. Acil bir durum olmadığı sürece kaleden ayrılmayacağıma söz veriyorum."

Beni hafifçe sarsarak, "Hiç ayrılmayacağına," dedi. "Kaleden *hiç* ayrılmayacağım de."

"Çok acil bir durum olmadığı sürece. Etrafımızdaki her şey yanıyorsa ya da saldırı altındaysak, gerçekten de bu yerden fiziksel olarak ayrılamayacak durumda olmamı mı istersin?"

Ağzının dümdüz bir çizgi hâlini almasına bakınca bunu düşünmediğini anladım. "Çok acil bir durum olmadığı sürece," diye kabul etti, yemin içimde çakıp acımasızca yerini edinirken bana sert bir bakışla bakıyordu. "Ayrıca ikimizin 'çok acil' tanımı aynı olsa iyi olur."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ŞAFAKTAN ÖNCE KALKIP SENDELEYEREK FLYNN'İN ODASINA girdim, gözlerimi ovuşturuyordum. "Aptalca bir şey yapmayın," dedim uykulu uykulu. "Ölmek gibi."

Şaşkınca başını salladı, deri çantasının iplerini bağlıyordu. "O zaman onu listeden çıkarayım."

Ofladım. "Ne kadar süreliğine gidiyorsunuz?"

"Bir hafta sürmez, muhtemelen daha az. Ios uzakta değil, Griffin ve Egeria'nın krallık yemeğine odaklanmaları lazım."

Bütün o asillerin burada olacağını düşününce midem bulandı. Onların büyüsünü ve kökenlerini aileye anlatıyordum. Göreceğimiz insanların çoğunu tanıyordum, Sintalı olsalar ve onlarla hiç tanışmamış olsam bile. "Griffin'e o olmayınca kâbus gördüğümü söylediğine inanamıyorum."

Flynn omzunu silkti. "Doğru sonuçta."

"O kadar yüksek sesle horluyor ki çığlıklarımı bastırıyor."

Kato arkamdan gelerek, "İyi deneme," dedi. Açık saçlarımı karıştırdı ve kendimi boş, hüzünlü hissederek dudağımı ısırdım. Sirk beni yumuşatmıştı. Burada olmak ise hâlimi daha da kötüleştiriyordu, duygusallaşıyordum.

Göğsümdeki sızıdan kurtulamayıp başımı Kato'nun koluna dayadım, kaslarının kulağımın altında hareket ettiğini hissettim.

"Neyin var?" Flynn kaşlarını çatarak bana baktı. "Hasta mısın?"

İç geçirdim. "Arkada bırakılıyorum."

"Daphne için hoş olmayan bir şeyler planla," diye önerdi Kato. "Seni meşgul tutar."

Elbette başımın etini yiyerek adını öğrenmişlerdi. "Sanırım bana aldığı kılıçla Griffin'in odasını darmaduman edeceğim, beni orada kalmaya zorladığı için onu pişman edeceğim."

"Belki de savaşla ilgili ince esprilerine ara vermelisin," diye önerdi Flynn. "Sadece biz yokken orada kalacaksın."

Herhangi birimizin buna inandığını sanmıyordum. Griffin Ios'tan dönecek ve bir şekilde beni kalmaya ikna edecek diye ödüm kopuyordu. Griffin'e ihtiyaç duyduğumfikri Andromeda'nın aklından şöyle bir geçecek olsa bile onu zevkle parçalara bölerdi. Griffin'i ele geçirmek için Olympos Dağı'nı yerinden oynatırdı, onu bıçakla oyar ve akşam yemeği niyetine bana servis ettirirdi. Muhtemelen ona Sinta Bifteği der, biberiye ve en sevdiğim çıtır patateslerle birlikte Fisa güvecindeki bir parça etten ibaret olurdu. Yememi bekleyeceğini sanmıyordum. Bir bıçağın keskin ucu gibi gülümser ve bana asıl eğlencenin pişirmede olduğunu söylerdi.

Ahıra doğru ilerledik. Atlarını eyerleyen Kato ve Flynn'e yardım ettim, işim çoğunlukla atların burunlarını okşamaktan ve bölmelerin karşısındaki varilden elma araklamaktan ibaretti. Griffin, Kahverengi At için geldi ve Egeria'nın kısrağını da hazırladı. Carver son gelen oldu ama kaybettiği zamanı etkili çalışarak telafi etti. Panotii de geride bırakıldığı için en az benim kadar somurtkan görünüyordu.

Eşek kulaklarından birine, "İntikamımızı alacağız," diye fısıldadım. Anlıyormuş gibi burnuyla omzumu dürttü. Gerçi bir elma daha istiyor da olabilirdi.

Birkaç dakika sonra kendimi kafa karışıklığıyla boş avluya bakarken buldum. Bizim dışımızda sadece sabah güneşinin ilk ışınlarıyla ışık saçan Athena heykeli vardı, insanların hayranlıkla okşamasından dolayı ayak parmakları cilalı gibiydi. "Egeria'nın maiyeti nerede?"

Griffin atını peşinden getiriyordu, aygırın nalları mermerde tı-

kırdıyordu. Koşacağını hissetmiş gibi sıcak nefesi hızlı çıkıyordu. "Maiyeti biziz."

İnledim. Görünüşe göre danışmanlık rolümde biraz daha aktif olmam gerekiyordu ama bunu herkesin bildiğini ya da aklı olan insanların zaten tahmin edeceğini düşünmüştüm. "O *Alfa*. Ordunun bir bölümü yanında olmadan seyahat etmemeli; en az on hizmetkâr ve birkaç da hizmetçi."

Griffin'in yüz ifadesi inatçı bir hâl aldı. "Hizmetkârlara ya da hizmetçiye ihtiyacı yok. Bizi sadece yavaşlatırlar."

"Bu ihtiyaç meselesi değil. Görüntü meselesi. Şifacıların sizi ciddiye almasını istiyorsun. Egeria'nın çekinilmesi gereken bir güç olduğunu düşünmezlerse onu dinlemezler. Onlar güce saygı duyar."

"Güç gösterişli olmakla alakalı değildir. Sonuçlarla alakalıdır."

Başımı iki yana salladım. "Sadece onunla alakalı değil. Onlar için değil."

"Egeria onları ikna edecek."

Ya Egeria'ya ya da insan doğasına fazla inanıyordu. Muhtemelen ikisine de. "Onlar mantıklı değiller. İlgiye aç dalkavuklardan ibaret bir grup. Egeria'nın tahtta uzun süre kalacağını düşünmezlerse size vakitlerini harcamazlar. Pohpohlayıp yalakalık yapacakları ve karşılığında bunun mükâfatını alacakları bir başkasını aramaya koyulurlar. Bunun sonucunda da şifacılar toplu bir biçimde göç edip elinden kaçar gider. Eşyalarını toplayıp diğer krallıklara, anladıkları asillere dönerler."

"Onları ödüllendirir ödüllendirmez öldürecek kaprisli hükümdarlara mı?"

"Evet."

Kaşları şüpheyle kalktı.

"Şifacılarla ilgili deneyimin pek yok çünkü Hoi Polloilerden ve güneyden uzak dururlar. Fakat anlamak zorundasın, bin yıllık gelenekler kolay kolay değişmez."

Atın boynundaki eli yumruk oldu. "İnsanlar nasıl bu kadar kör olabilir?"

Omzumu silktim. "Kitleleri küçümseme. Seni, senden nefret edene kadar severler. Senden, seni sevene kadar nefret ederler."

"Şifacılar halkın büyük kısmı değil. Hatta onlardan o kadar çok bile yok."

"Önemli değil. Prensip aynı."

Griffin yavaşça nefesini verip yumruğunu açtı. "Fisa'da şifacılar nasıl çalışıyor?"

"Birini iyileştirmek bir yana, ellerini bile kaldırmadan önce Andromeda'nın iznine ihtiyaçları var. Hepsi başkent Fisa Şehri'ne kapatılmış durumda."

"Peki bu yüzden kaç insan çaresizce ölüyor?"

Atı dudaklarını avucuma sürttü, elma arıyordu. Yanımdaki son elmayı ona verdim. "Çok. İnsanlar durmadan güvercinlerle haber yolluyor ama nadiren cevap alıyorlar; güçlü asiller bile."

Griffin kulaklarına inanamadı. "Bu sistemi faydalı mı görüyorsun?"

"Asla öyle demedim. Sadece insanların bir gecede değişmesini bekleme. Krallıklardaki gelenekleri yıkmak birkaç aydan fazla zaman alır."

"Krallıkların geleneklerini yıkmak istemiyorum. Sadece ahmakça olanları yıkmak istiyorum."

"O zaman iyi şanslar." Sesimde alaycılık yoktu.

Kato ve Flynn atlarına binmeden önce başımı okşadılar, Carver geri döndüklerinde benimle kılıç dövüşü yapacağına söz verdi ve Griffin beni kollarına çekip üçünün önünde öptü. Beni ayak parmaklarımın ucuna kadar kaldırdı, tekmelemeyi, yumruk atmayı, tırnaklamayı, hatta nefes almayı bile unuttum. Bıraktığında sadece, "Iyy!" diyecek kadar aklımı toplayabildim.

Sırıttı. "Kendine öyle söylemeye devam et."

Egeria uçarcasına avluya girdi, seyahat etmeye alışık değil gibi görünüyordu. El sallamak gibi saçma bir şey yapmadım ama gitmelerini izledim, gördüğüm şeyse hoşuma gitmedi. Dört adam ve bir kadın. Yanlarında muhafız olmadan. Nüfusun büyük çoğunluğu onlardan yanaydı ama Sinta'nın kuzeyindeydik ve buralarda

daha fazla Magoi vardı. Bela çıkarmaya çalışabilirlerdi. Ayrıca her yerden tehlike gelebilirdi, hatta kazalar bile olabilirdi. Sinta onlara bir şey olursa Alfasını, Betasını ve Deltasını kaybederdi. Büyük ihtimalle krallık parçalara ayrılırdı. Her şeyi bir arada tutan Griffin olmayınca geriye herhangi bir şey kalacağından şüpheliydim.

Endişeyle odama dönüp toplandım ve kahvaltıyı beklemeye başladım. Aşçı bana yine baharatlı kek verdi ama paylaşacak kimse olmayınca tadı yavandı. Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Ne bugün ne yarın ne de günlerce. Kalenin kapısında giysi ve yiyecek alabilme umuduyla bekleyen düzinelerce çocuk vardı. Piers'ı buldum ve onun aklına öyle bir girdim ki başka bir inşaat projesinde çalışan sokak çocuklarına göz kulak olmamı istedi. Ricasını isteksizce kabul ettim, günlerdir aklımda olan şeyi gayet sıradan bir şekilde önermiştim. Ben kale duvarlarından dışarı çıkamadığıma göre, ormanın uzak ucundaki kuzey duvarının desteklenmesi gerektiğini söyledim. Koçbaşıyla bir sağlam darbe alsa tüm kısım parçalara ayrılırdı.

Açlıkla cebelleşen, evsiz çocuklara emirler yağdırmak pek de eğlenceli işe benzemiyordu. Doğru düzgün güçlenene kadar çalışamazlardı, o yüzden onlara bir piknik düzenledim. Nerissa, Jocasta ve Kaia sıcağa rağmen kaleden çıkıp geldi. Çocukların karınları davul gibi olana kadar onları yedirdik, sonra gölgede körebe oynadık. O sırada askerler taş ocağından kayaları taşıyordu. Daphne de onlarla birlikteydi. Burnu hâlâ şişti, o terli, toz içinde ve zorlukla kaldırabildiği kayaları taşırken ben kraliyet ailesiyle saray oyunları oynuyordum. Tiksintisini tenimde yürüyen bir böcek gibi hissediyordum.

Anlamıyordu. Benim hayattaki yerim buydu ve ilk defa bundan nefret etmiyordum.

Üçüncü defa Griffin'in yatağına uzandım. Taze, erkeksi kokusu hâlâ örtülerdeydi. Döşekteki belli belirsiz eğim vücudunun mührü gibiydi, beni kucaklarcasına etrafımı sarıyordu. Bir defa bile kâbus görmedim.

Bundan nefret ediyorum.

Ona ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. *Onu öldürecek.*

Ios'a bensiz gitmişlerdi, doğuya doğru tam bir günlük yolculuğa çıkmışlardı. Bugün muhtemelen stratejileri konuşup parşömenlerin üzerine bina planları karalayacak, şifacıları nasıl toplayacaklarını tartışacaklardı. Şifacılar da büyük ihtimalle gelişmeleri yakınlardan izleyecek, merak edecek ve yeni kraliyet ailesiyle ilgili dedikodu yapıp onlara yardım etmemeye karar vereceklerdi. Ta ki içlerinden biri edene kadar. Sonra gerisi gelecekti. Kaypak ama tahmin edilebilirlerdi.

Tam Griffin'in sandalyenin üstünde bıraktığı kıyafetlere gözlerimi dikmiş bakıyordum ki kapı çalındı. Yataktan kalkıp üzerime kuş tüyü gibi bir şal aldım çünkü eski prenseslerin gecelikleri o kadar şeffaftı ki neredeyse iç gösteriyordu. Kapıyı elimde bir bıçakla açtım.

Jocasta gözünü bile kırpmadı. Bana alışıyordu. Bıçağı kenara bırakıp içeri girmesini işaret ettim.

"Rahatsızlık vermiyorum ya?" diye sordu.

"Vermiyorsun tabii ki." Aslında az önce beni kurtarmıştı. Kendimi Griffin'in tuniğine dolamak üzereydim. Onun gibi kokuyordu; tuz, turunçgil ve güneş ışığı. Biliyordum çünkü çoktan burnumu bir kere gömmüştüm.

"Sana bir şey sormak istiyordum." Kıpırdandı, tereddütlüydü, çıplak ayakları halıya gömülmüştü. Sonra titredi.

Yatağa çıktım yine. Jocasta takip etti ve bacaklarımızı altımızda kıvırdık. Battaniyeyi kucağımıza doğru çektim çünkü üşüdüğünü anlayabiliyordum.

"Flynn hakkında mı?" diye sordum.

Başını hızla kaldırdı, kontrolsüzce kızarıyordu.

Biliyordum! Bir kız, onu içinde hayal etmediyse, yatağının dört Flynn'in sığacağı kadar büyük olduğunu bilmezdi.

Altdudağını ısırdı, yanakları pespembeydi. "Sence beni fark

ediyor mu? Yani beni *tanıdığını* elbette biliyorum. Ama beni *fark ediyor* mu?"

Gerçekten bilmiyordum. Onları aynı yerde sadece iki kere görmüştüm. Muhtemelen daha önce sık sık konuşmuşlardı, ikisi de sadece kabilenin parçasıyken.

"Sanırım o şu sıralar silahları, savaşı ve evlenme niyeti olmadığı kadınları fark ediyor," diyerek dürüstçe cevapladım.

Jocasta iç geçirdi, gözlerini yere dikti.

"Geri döndüğünde bana kuzey duvarında yardım edecek. Pikniklere gelmeye devam et. O zaman seni gözden kaçıramaz."

Tekrar başını kaldırıp baktı. "Tamam. Ama sence bu mümkün mü? Önceden sadece bir savaş lordunun kızıydım. Ya da savaş lordunun kardeşi. Şimdi Epsilon Sinta'yım ve o bir asker."

"Sıradan bir asker değil. O, Beta ekibinde."

"Senin gibi." Umutlu göründü, nedenini anlıyordum. Griffin bana olan ilgisini gizlemeye çalışmıyordu.

"Gerçekten Beta ekibinde olsaydım Ios'ta olurdum."

"Öyle değil," dedi Jocasta. "Griffin sadece senin güvende olmanı istiyor."

"Ya ekibin parçasıyımdır ya da değilimdir."

Gözleri büyüdü. Sesim yabanarısı gibiydi ama canı yanan bendim.

"Belki de senin burada daha çok işe yarayacağını düşünüyordur. Bu sadece senin ne istediğinle ilgili değil. Krallığın iyiliğiyle ilgili."

Alayla güldüm. "Çok idealistsiniz. Mide bulandırıcı."

Alnı kırıştı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diye isteksizce itiraf ettim. "Aslında güzel sayılır, tabii arkasında güç olduğu sürece. İtici güç olmazsa kaos olur. Kraliyet yemeği bunun sınavı olacak. Her şey bir gecede Yeraltı Dünyası'na gidebilir."

"Griffin, Sinta'yı bir arada tutacak kadar güçlü."

Jocasta'nın güveni canımı sıkmadı. Belki de ona katıldığım içindi. "Her zaman istediğini alır mı?"

Soruma şaşırdıysa da göstermedi. "Griffin çok ısrarcıdır. Hatta acımasız olur."

Harpya yuvasının etrafında dolanır gibi dolanmaktansa aklımdakini doğrudan sordum: "Neden *beni* istiyor?"

Gerçekten kafası karışmış göründü. "Neden istemesin ki?"

Göğsümde bir şeyler kasıldı. Beni tanımamasına rağmen böyle kör bir sadakat göstermesi...

"Sen neden *onu* istemiyorsun?" İşte bu konuda da onun kafası gerçekten karışık görünüyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve cevap vermedim. "Daha önce biriyle ciddi ilişkisi oldu mu?" Sesimi normal tutmaya çalışıp sefil bir şekilde başarısız oldum.

Omzunu silkti. "Gelip giden kadınlar oldu. Daha önce birine odaklandığını hiç görmedim veya pek umursamazdı. Sen farklısın."

Az önce Jocasta'nın kızardığı gibi kızardım, kıskançlık ve coşku hissediyordum. Kendimi tekmelemek istedim çünkü ikisini de hissetmeye hakkım yoktu. "Büyük ihtimalle hayır dediğim için."

Kaşlarının arasında narin bir çizgi belirdi. "Niye hayır dedin?"

Battaniyeyi mıncıkladım, yanlışlıkla bir ilmeği gevşettim. Bütün sıra sökülmeden önce yerine sokmaya çalıştım ama işe yaramadı. İşte ben: Yıkım. "Karmaşık bir geçmişim var."

"Eski âşık mı?"

Alayla güldüm. "Eski anne."

Kafası karışmıştı. "Annenin ölmüş olması neden önemli ki?"

"Ah, ölmedi."

Jocasta başını iki yana salladı. "Bunun Griffin ve seninle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamıyorum."

Griffin ve ben diye bir şey yok. Olamaz. "Annemin bağlanabileceğim her şeyi yok etmek gibi bir eğilimi var."

Mavi gözlerindeki ifadeden, anladığını anladım. "Annenin ona zarar vereceğinden korktuğun için mi Griffin'in seni sahiplenmesine izin vermiyorsun?"

Beni sahiplenmek mi? Güneylilerin bir şeyleri tarif etme konusunda çok farklı yöntemleri vardı. Çok temel. İlkel. İçimde

heyecan kanatlanarak can buldu, hissettiğim beklentinin içinde muhtaç bir şeyler vardı. Görmezden geldim. Hangi mantıksız parçam sahiplenilmek için can atıyorsa onsuz yaşamayı öğrenmek zorundaydım. "Arkadaşlar ve âşıklar seni güçsüzleştirir."

"Bu doğru değil."

Hemen inkâr. Fakat sevdiği insanların gözlerinin önünde öldürülmesini hiç izlememişti.

"Öyle. Seni savunmasız bırakırlar çünkü onları korumak istersin ve güçsüzlük asla cezasız kalmaz." Eleni bedelini canıyla ödemişti ve böyle giderse ben de onun gibi olacaktım.

"Sevgi güçsüzlük değildir," diye karşı çıktı. "Annen sana ne yaptı böyle?"

Kahkaham kırılgandı. "*Yapmadığı* şeyleri listelemek herhalde daha kolay olurdu."

Bana tereddütle baktı. "Bir örnek ver o zaman."

Bunu neden söylediğimi, neden bir şeyleri açığa çıkardığımı bilmiyordum. Belki daha çok sırrı açıkladıkça, kalanlar daha önemsiz görünüyordu. "Bir yavru köpeğim vardı. Ablam ve dadım dışında bana sevgi gösteren canlı tek şeydi. Onları seviyordum. Geri kalan herkesten nefret ediyordum." *Thanos dışında. Tam olarak sevilesi biri olduğu için değildi. Ianthe de o kadar kötü değildi.*

"Annem onu sevdiğimi biliyordu. Kocaman kahverengi benekleri, sarkık kulakları ve kocaman, simsiyah yuvarlak gözleri olan beyaz bir köpekti. Bana köpeği vermesinin üzerinden bir yıl geçmişken kollarımdan aldı, boynunu kırdı ve ayaklarımın dibine attı. Bana, 'Kimseyi sevmezsen sana kimse zarar da veremez,' dedi. Sekiz yaşından fazla değildim. Ağladım, beni bayıltana kadar dövdü. Uyandığımda şunlardan biri vardı." Kolumu açarak uzun, gümüş rengi yara izini gösterdim.

Jocasta'nın rengi attı. "Onları daha önce görmüştüm ama... Seni ölümün kıyısına gelene kadar mı dövdü?"

Kolumu geri indirdim. "İlk değildi. Son da olmadı."

"Dadına ne oldu?"

Boğazımda bir yumru oluştu. "Öldü."

"Peki ablan?" diye sordu sessizce.

Boğazımdaki yumru beni boğmaya başladı. Gözlerim yandı.

Cevap vermem gerekmedi. Jocasta'nın gözleri yaşlarla doldu ve elimi sıkmak için uzandı. "Çok üzgünüm."

Griffin'in kız kardeşiyle burada otururken kendimi bir uçurumun kenarında sendelerken bulmuştum, bir tarafı sert kayalıkken diğer tarafı duygusal bataklıktı. Tam bataklık benimle buluşmak için yükselirken, kilitlemediğimiz kapı Kaia tarafından açıldı, başını aralıktan uzattı ve beni bataklığa çekilmekten kurtardı.

"Sesler duyduğumu sandım." Esneyerek içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Yatağa doğru sendeledi, ortasına çıkıp battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Bensiz parti yapamazsınız."

"Zaten ayakta uyuyorsun!" dedi Jocasta. "Niye yataktan çıktın ki?"

"Burası daha eğlenceli," diye mırıldanıp gözlerini yumdu.

Pek değildi. Kaia saniyeler içinde uykuya daldı. Jocasta'ya bir yastık verip yatağın öbür ucuna yerleştim.

Jocasta da uzandı, gür, siyah saçları açıktı ve yastığın büyük bölümünü kaplıyordu. "Bizi öldürmekten endişelenmiyor musun?" diye sordu yumuşakça.

Kızgınlıkla, "Griffin haklıydı," diye homurdandım. "Onun yatağındayken kâbus görmüyorum."

Kaia'nın uyuyan bedeninin üzerinden Jocasta'nın gülümsediğini gördüm. Delirtecek kadar abisine benziyordu: Kendini beğenmiş.

Bağırır gibi, "Ona söyleme!" diye fısıldadım. "Söylemeyeceğine söz ver."

Sırıtıp örtünün altına girdi. "Sırrın benimle güvende."

Lambayı üfleyerek söndürdüm, nedense içimde sadece kâbuslarımdan bahsetmediğine dair bir his vardı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GRİFFİN, CARVER VE EGERİA ŞİFA MERKEZİNİN PLAN-*larıyla uğraşıyordu. Parmaklarında toz vardı. Bir rüzgâr esti. Kato'nun omzunun üzerinden göz attım, öğlen güneşi ensemi kavururken parşömenlerin seslerini dinliyordum. Flynn bir şey içiyordu, kendisi içerken bana niye su uzatmadığını merak ettim. Ne kadar terlediğimi biliyordu. Ahşap bir çardağın üzerine atılmış fildişi rengi kumaşın oluşturduğu gölgelik yerlerinden şifacılar ve meraklı Magoiler bizi izliyordu. Derme çatma çadırları gittikçe kalabalıklaşıyordu, işçiler ikinci bir çardak yapmakla meşguldü.*

Adamlar, inşaası planlanan binanın dört köşesini işaretleyen taşları yerlerine koymuştu bile. Alan düz ve açıktı, gözle görülür yerdeydi, yine de iyileştirmesi büyü gerektirmeyen durumlarda kullanacakları su ve bitkilere kolay ulaşım için ormana yakındı. Şifa merkezini şehrin duvarlarının dışına yaptırmak tarafsızlığını ve herkese açık olduğunu bildiriyordu. Riskliydi gerçi, kurumu savunmasız bırakıyordu. Ios'un koruma için sunacağı pek bir şey de yoktu ya, neyse. Birçok Sinta şehri gibi korunaksızdı.

Ormana doğru döndüm, ben gözlerimi kısarak gölgelere bakarken Griffin, Egeria'yla tartışıyordu. Egeria bir kanat daha istiyordu. Griffin de gerekirse ekleyeceklerini söylüyordu.

Griffin bir anda başını kaldırıp bakışlarımı takip etti. Ben de duydum. Hışırtı sesleri. Egeria'yı şifacılara doğru itip kılıcını çekti.

Mavi kabile sembolleri kuşanmış Tarvalılar ağaçların arasından fırladı. Güney Tarvalılar kuzey Sinta'da mı? Bu hiç mantıklı değildi. En az altmış kişilerdi, kılıçları çekilmişti, ritmik savaş naraları havada savaş davulları gibi gümlüyordu.

Hiç korku hissetmedim. Damarlarımda gezinen güçlü, ölümcül büyüler vardı. Ben nefes alıp verdiğim anda ölürlerdi. Bir dakika sonra onlara gösterecektim. Onlara fikirlerini değiştirmeleri için bir şans verecektim.

Yakında gerçekleşecek çarpışmanın heyecanı damarlarıma pompalandı. Bıçaklarıma uzandım ama hiçbir şey hissedemedim, kendimi bile.

Korkuyla doldum.

"Griffin!" Sesimi duymadı. Ona kaçması, duvarların arkasına geçmesi için bağırdığımı duymadı. Beni duymadı çünkü orada değildim!

Sapasağlam durarak kaçan insanlara zaman kazandırıyordu. Hepsi öyle. Kato, Flynn, Carver. Griffin.

Tarvalıların gelişini izlediler. Bacakları saldırmaya, dudakları nara atmaya hazırdı. Kalbim çıkacak gibiydi. Hiç şansları yoktu.

Gözlerim bir anda açıldı, bütün dünyam şiddetle sarsıldı.

"Uyanın!" Kalkıp oturdum. Kaia yanımdaydı, Jocasta da onun sağındaydı. "Piers'ı getirin. Hemen!"

Jocasta yataktan fırlayıp omuzlarına aceleyle bir şal doladı, sonra odadan koşarak çıktı. Bir dakika sürmeden giyindim. Sonra Piers önümdeydi. Nerrisa ve Anatole da öyle.

"İnşaat alanına bir Tarva kabilesi saldıracak. Altmış adam. Henüz olmadı ama bu öğlen olacak. Ios'a gitmeliyiz yoksa hepsi ölecek."

Hepsi olduğu yere çivilendi, gözleri kocaman olmuş, betleri benizleri atmıştı. Sadece Anatole kendindeydi. "Ios'a!" diye bağırdı. "Hemen!"

Sesi kırbaç gibiydi. Herkes harekete geçti. Dışarı ilk çıkan bendim, kılıcım kınındaydı ve kemerimde dört hançerim vardı. Kışlada alarmı çaldırdım. Askerler apar topar odalarından çıktı, şafağın

soğunda, ilk ışınlarla sedef gibi görünen beyaz mermerli saray avlusuna dizildiler.

Piers koşarak geldi. Omzunun üzerinden büyük bir kılıcın kabzası görünüyordu ve kemerine biraz daha kısa bir bıçak takılıydı. Deri zırh giyiyordu. Yanımda durarak, "Ahırda kırk atımız var," dedi.

Kırk uygun bir rakamdı. Ordular genelde yaya ilerlerdi. "On beş ata kadınları bindir, onlar iki kişi binebilirler. Diğer yirmi beşi en iyi adamlarını taşısın. Altmış kişi de yaya olarak takip etsin. Ve *koşsunlar*. Ben bir gün boyunca koşmuştum. Yani onlar da yapabilir."

Panotii'yi eyerlemeyi bitirip üzengiye uzandım. Bir aşağı bir yukarı yürüyor, havadaki gerilime tepki veriyordu.

Piers elini koluma koydu. "Senin ayrılmaman gerekiyor."

Kolumu sallayıp ondan kurtardım. "Bu çok acil bir durum."

"Griffin senin tehlikeye girmeni istemeyecektir."

"Griffin'in ne halt istediği umurumda değil!"

"Sen bunu umursamadığını açıkça gösterdin zaten," diye bağırdı, Panotii'nin dizginlerini tuttu. "Fakat ben umursuyorum."

"Bırak beni," dedim dişlerimin arasından.

"Niye? Gördüğüm kadarıyla, yapabilseydin onu ânında terk ederdin."

Piers'ın suratına tekmeyi indirmemek için elimden geleni yaptım. Onun yerine ellerimi kaldırıp geriye çekildim. "Haklısın. Gidip kendinizi öldürtün."

Piers bana küçümseyici bir bakış attıktan sonra, toplanan askerlere baktı ve sıraya girmeleri için emir verdi.

Koşup Panotii'nin sırtına sıçradım, dengemi sağlamak için yelesini kavradım ve sağ bacağımı diğer tarafına attım. Daha ben doğrulup dik oturamadan fırtına gibi atılmıştık bile, kale kapısının altından geçtik ve Sinta Şehri'nin uyuyan sokaklarına girdik.

Panikten patlayacaktım. Panotii hissedip bacaklarını daha çok esnetti. Orduyu beklemek aklıma bile gelmedi. Yanımda yiyecek ve su yoktu. Hatta kahrolası bir yön duygum bile yoktu. Doğu ka-

pısında yavaşlayıp muhafızlara Ios'a giden yolu sormak zorunda kaldım.

Güneş gökyüzüne tırmanırken Panotii'nin su içip dinlenebilmesi için iki köyde mecburen durdum. Bu sıcakta durmadan koşmak onu öldürürdü. Ben de su içtim, sonra yine beni taşımasını istedim. Terle kaplandığında ve hızla nefes alıp verdiğinde atlayıp onun yanında koştum, dörtnala koşma ihtiyacıyla içten içe çığlık atarken ona ne kadar cesur ve güçlü olduğunu söyledim.

Saatler geçti. Öyle sıcak basmıştı ki Hades'in zindanının nasıl hissettirdiğini anlıyordum ve öyle susamıştım ki ağzımın içi kurumuş bir kuyu gibiydi. Panotii'nin terle kaplı postundan buhar yükseliyordu. Nefes alabilsin diye onu yavaşlattım ve yanan boynunu okşamak için eğildim. Sağrısı şişip iniyordu, altımda titredi.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm ama ölmelerine izin veremeyiz." Tekrar üzerinden indim ve bütün vücudum sancılanırken birlikte koştuk.

Sonunda –en sonunda– uzakta beliren Ios'u gördüm. Apollon ateşten savaş arabasını gökyüzünün yarısına kadar çekmişti ama ben hâlâ şehrin yanlış tarafındaydım.

Güneşten gözlerimi kısarak omzumun üzerinden bir göz attım. Piers neredeydi? Ordudan bir iz görmüyordum ve arkamdaki arazi boştu.

Yeniden atıma binip eşkin koşturdum. Savaş sesleri duyacağım diye ödüm kopuyordu. Hiç savaş sesi olacak mıydı ki? Altmış adamın dört adamı katletmesi ne kadar sürerdi?

Yüreğim bunun cevabını biliyordu. *Egeria'yı, onlardan ve temsil ettikleri her şeyden nefret eden şifacılarla birlikte güvenli bir yere götürene kadar.*

Şehrin doğusundan aşağı inerken karnım endişeyle kasıldı, Panotii tekrar hızlanabilsin diye duvarın gölgesinden ilerledim. En sonunda inşaat alanı görüş alanıma girdi ve rahatlayarak çöktüm. İnsanlar çalışıyor, etrafta dolanıyordu. Şifacıların çadırı hâlâ aval aval bakanlarla dolup taşıyor, kurak alanda uzun bir gölgelik oluşturuyordu.

Gözlerim kalabalığın içindeki Griffin'i buldu. Egeria'yla konuşurken bir anda başını kaldırıp ormana doğru baktı. Panik buzdan parmaklarını yüreğimin etrafına dolayıp acı verici, zorlayıcı bir atışla sıktı. Çok geç kalmıştım.

Uyarmak için haykırdım, sesimi duyuramayacak kadar uzaktaydım. "Git. Git. Git!" Panotii'yi son bir kez dörtnala gitmesi için zorladım, göğsünden gelen hırıltılı sesle irkildim.

Şifacılar bize doğru koşuyor, şehre kaçıyorlardı. Aralarında, bembeyaz yüzlü ve paniklemiş Egeria'yı gördüm. Panotii'nin üstünden atlayıp onu yakaladım.

Ciyakladı, sonra beni tanıyınca kollarıma yığıldı. "Cat! Tanrılar aşkına, Cat!"

Onu üzerimden ittim ve Panotii'nin sırtına doğru ilerlettim, atı Ios'a doğru çevirdim. Atımın kıçına bir tokat yapıştırıp boğuk bir sesle bağırdım: "Kapıları kapatın! Atıma yemek ve su ver!"

Egeria eyerde kıvranırken, "Cat!" diye haykırdı.

Tarvalı kabilelilere doğru koşarken bir şifacıyı elbisesinden yakaladım ve daha sonra ihtiyacım olabilir diye yanımda sürükledim. Şifa büyüsü çan eğrisi gibi işliyordu, genç ve yaşlıyken sınırlıydı, orta yaşa geldiğinde zirveye yaklaşıyordu. Kadınlar evrensel olarak daha güçlüydü. Kadın kırklı yaşlarındaydı, muhtemelen kaçan grubun en güçlüsüydü. Ben tutunca sendeledi ama onu ya ivmem ya da irade gücüm sayesinde bırakmamayı başardım. Kolumu itişini, serbest kalmaya çalışmasını doğru düzgün hissetmiyordum bile.

Tarvalılar taktiksel bir şekilde ilerliyordu, Griffin ve diğerlerinin etrafını sararak şehre geri çekilmelerini engelliyorlardı. Kraliyet ailesinden olanların, özellikle de Griffin'in peşinde olduklarını anlamak için strateji dehası olmak gerekmiyordu. Carver resmen işin kreması̇ydı ve muhtemelen Egeria'yı da ele geçirdiklerini yakında anlayacaklardı. Altmış adam, hazırlıksız, pek askerî kuvveti olmayan Ios gibi bir şehri ele geçirmek için yeter de artardı ve bunu bildiklerini tahmin ediyordum.

Tarvalıların bilmediği şeyse pozisyonlarının artık onları Beta

ekibi ile benim arama soktuğuydu ve yakında her biri hayati bir şey öğrenecekti: *Yanlış* yerde olduklarını.

Derin bir nefes aldım ve kavurucu bir nefes verirken Sybaris'in ölümcül büyüsünü saldım. Ejderha nefesi ağzımdan çıkıp bana en yakın otuz adamı eritti. Çığlık atmalarına bile vakit kalmadan etleri kemiklerinden ayrıldı ve geriye dumanı tüten, yapış yapış erimiş insan, metal ve deri göletleri kaldı.

Bir an her şey durdu. Silahların çarpışması yavaşladı, bütün gözler bana çevrildi. Sadece Griffin'i görüyordum; içimdeki sonu gelmez kaotik gazap odaklandı, bir bıçak gibi keskinleşti. Güçlü büyü önceki uykusundan patlayarak uyandı. Açık saçlarım aniden havalandı. Vücudumdan şimşekler çıkarak havayı gök gürültüleriyle gümbürdetti. İlerledim, ayaklarımın altında yayılan uzun, zikzak şeklinde ve son derece sıcak yıldırımlar yeri karartıyordu. Kürekkemiklerimde korkunç bir acı vardı. Onu, şimşekleri ya da rüzgârı sorgulamak için durmadım. Hiçbir şeyi sorgulamadım. Ben *kudretliydim* ve yoluma çıkan herkesi öldürecektim.

"Kaçın." Emir derinden gelen bir sesle çıkmıştı ve ürpertici bir şekilde etrafta yankılandı. Ses benimkine benzemiyordu. Düşmanlarımı Olympos'tan gelen bir fırtına gibi dövdü.

Kalan Tarvalıların yarısı ormana doğru koşturdu. Geri kalanı olduğu yerde durdu. Griffin adımı haykırdı, sesi bana güçlükle ulaştı. Manzara bir serap gibi dalgalandı, her şey ateşten bir turuncuyla kaplandı. Ejderha nefesini dikkatsizce üfleyemeyecek kadar yakındım, korumak için burada olduğum insanlara da zarar verebilirdim, o yüzden bana en yakın Tarvalıya Khimaira'nın ateşinden bir top attım. Çığlıklar içinde tutuştu. Khimaira'nın ateşi tükenene kadar tekrarladım; beş ateş topu daha yaptıktan sonra bitmişti.

Sol elimle hâlâ şifacıyı tutuyordum. Korku ve şok içindeydi ama Tarvalılara, savaşa ya da kana değil, bana bakıyordu. Hançerimi çekip bize doğru koşan adama fırlattım. Tam gözüne girdi ve tek ses çıkarmadan yere yığıldı.

Karşımdaki Beta ekibi kalan Tarvalıları azılı bir etkinlikle kılıçtan geçiriyordu. İkisi, onların katliamından kaçmak isterken Beta

ekibi ile benim aramda kaldı. Genç olan benden tarafa döndü, ufak bir fırlatma baltasını kaldırdı. Adam daha kolunu geriye savuramadan Griffin'in bıçağı böbreğine giriverdi.

Aramızdaki kahrolası boşluktan Griffin'e baktım, gözlerim ona kabileliyle başa çıkabileceğimi söylüyordu.

Işık saçan, savaşla parlayan gözleri de bana bunu bildiğini söylüyordu.

Son Tarvalı da erimiş yoldaşlarından artakalanların arasından geçti. Panik dolu bakışları aramızda gidip geliyordu. Bir yanda ben vardım, diğerinde Beta ekibi. Sona erdiğini biliyordu, tam bir yenilgiydi. Yatıştırıcı bir hareket yaparak kılıcını yere bıraktı. Griffin lider olarak onun teslimiyetini kabul etmek için öne çıktı ama adam aniden dönüp bıçağını hızlı, güçlü bir hareketle fırlattı. Bıçak döne döne fırlayıp Griffin'in göğsüne gömüldü.

Çığlığım fırtınayı sona erdirdi. Büyü yeniden içime dönerken sessizlik hâkim oldu. Kafa karışıklığı, inanamama ve bugüne kadar hissettiğim en berbat acı beni sersemletti. Şifacıyı tutamadım ve kaçtı. Hareket etmek için fazla yavaştım, o yüzden onu kovalamakla vakit kaybettim. Kadını saçından yakalayıp geriye çektim; Carver da kaçan Tarvalının peşine düşüp acımasızca intikamını aldı.

Griffin dizlerinin üzerine düştü, hızla rengi atan yüz hatlarında şok vardı. Tarva kılıçları kısa olurdu. Becerikli bir savaşçı oldukça iyi atışlar yapabilirdi. Sinta'da kullanılan bir teknik değildi ve kimse bunu beklemiyordu. Griffin kabzayı kavrayıp bıçağı çıkardı, yüzü kül gibiydi. Önünden kan fışkırıyordu, parlak ve koyuydu. Ben şifacıyı da peşimde sürükleyerek yanına koşarken Kato ve Flynn onu yere yatırdı. Gölgem Griffin'in yüzüne düştü.

"Bizi kurtardın. Yine." Yanağıma dokunmak için yukarı uzandı. Eline doğru sokulmaya çalıştım ama parmakları hemen düşüverdi.

"Beni de yanına almalıydın!"

Sesimdeki keder kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Nasıl öğrendin?"

"Kâhinim ben, unuttun mu?"

Hafifçe gülümsedi, sonra öksürdü. Ağzından kanlı köpükler çıktı, dudaklarından damladı. "...onun paravan olduğunu sanıyordum."

"Genelde. Her zaman değil."

Gözlerime odaklandı. Her zamanki delici berraklığı eksikti. "Krallığımın hazinesi. Benim hazinem. Seni bulduğum için çok mutluyum."

Gözlerim yanıyor, kalbim acıyordu. Birini çıplak ellerimle parçalara ayırmak istiyordum. Öksürdü, daha fazla kan geldi. Çok fazla.

"Merhametsiz, merhametsiz Cat." Sesi benimle gurur duyduğunu söylüyordu. İyice zayıf çıkmıştı. Her yerde kan vardı. Bense kanın içinde diz çökmüştüm. Yarasına dayadığım elimdeydi. Havadaydı, kuru sıcaklığın içinde nemli ve metalikti.

Şifacının elini aşağı çekip Griffin'in göğsüne koydum. "Onu iyileştir."

Gözleri büyüdü. "Onu iyileştirmem. Güneyli bir savaş lordu olan pisliğin teki Hoi Polloi'yi iyileştirmem."

İçimdeki her şey dinginleşti. Öfkem şaşırtıcı şekilde soğuktu, bir anda bütün duygularım donuverdi. Elini Griffin'den uzaklaştırıp üfledim. Küçücük bir nefesim bile tüm uzvunu eritti, geriye kavrulmuş bir bilek kemiği ve yamulmuş, yanmış derisi kaldı.

Nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. Gözleri odağını kaybediyordu. Bilincini kaybetmesinden korkarak onu sarstım. "İyileştir onu."

Bana tükürdü. "Ölmeyi tercih ederim."

İçimi kavuran acı, pişmiş organlar olmaması bana yalan söylemediğini anlatıyordu. Bunu neden yapıyordu ki? Aptallık ve önyargı bu kadar derinlere mi işliyordu? Griffin, herhangi bir Sintalı asilden bin kat iyiydi. Ayaklarına kapanıp öpmesi gerekirdi.

Ona insanlığa dair bir ders vermek ya da bende ne kadar az insanlık olduğunu göstermek için zamanım yoktu. Başını kavrayıp sıktım. İçindeki büyü ondan koparılıp bana çekilirken çığlık attı. Daha önce hiçbir şifacının gücünü almamıştım. Bana veri-

len ya da bana yöneltilmeyen bir büyüyü hiç almamıştım aslında, Velos'taki öfori haricinde. Şifa büyüsü sıvı gibi hissettiriyordu ama yumuşak bir akıntı gibi değildi. Kükreyen bir gelgit gibiydi ve bana öyle sertçe çarptı ki yere yıktı.

Sırtım yere çarptı. Carver beni kaldırıp oturttu, ben şifacıyı yeniden kavrarken beni dengede tutuyordu. Sahip olduğu her şeyi sülük gibi emdim. Derisi griye dönene kadar onu tükettim. Beni reddettiği için pişman oluncaya kadar kuruttum. Gevşemiş ve boş bir şekilde yan tarafa yığılana kadar.

İçim güçle kıpır kıpır olunca, titreyen ellerimi Griffin'in göğsüne koydum ve büyüyü yarasına yolladım. Benden katman katman soyulan deri gibi ayrıldı. Bağırdım, Griffin'in rengi attı, bilincini kaybetmemek için savaşıyordu. Büyü ona sızıyor, ikimizi de acı içinde bırakıyordu. Dişlerimi sıkıp devam ettim, ta ki yeterince hızlı iyileşmediğini fark edene kadar. Fazla uzaklaşmıştı.

"Bana bir bıçak bulun!" diye bağırdım.

Griffin bana son bir defa baktıktan sonra gözleri kapandı.

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye haykırdım, içim parçalara ayrılıyordu.

Bana bıçağı kimin verdiğini bilmiyordum. Alıp Griffin'in omzundan dirseğine kadar uzun, yüzeysel bir kesik attım. Eti ayrıldı, kan toplandı. Bıçağın iki yüzünü de iyice kana buladım. Ölüm İşareti yapmayı ya da ilahisini söylemeyi bana kimse öğretmemişti. Çoğu zaman ben bilinçsizken bana yapılmıştı. Birkaçında bilincimi kaybetmemiştim... İnsanın unutamayacağı bir şeydi.

Bıçağı Olympos'a doğru kaldırdım ve kana şifa büyüsünü saldım, hızlı ve kısık sesle ilahiyi söylüyordum. Büyülü sözleri on defa söyledim. Ya altı ya on kez söylemek gerekiyordu. Başka türlüsü kaosa davetiye çıkarmaktı ve fazlası her zaman daha iyiydi, değil mi?

Son sözleri söyleyerek kanı tekrar Griffin'in koluna sürdüm. Bıçağı kenara atıp tek elimi göğsüne, diğerini koluna koydum ve içimdeki şifa gücünü içine ittim. Son damlasına kadar ona akıttım. Bittiğinde biraz da kendimden verdim. Büyüm yaraları bir-

leştirmiyordu ama anlamadığım bir gücüm vardı, bugünden önce var olduğunu bile bilmiyordum.

Başladığımda duramadım. Kendimi kontrol etme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Büyüm parçalanmaya başladı. Kopup özgürleşmesi sarsıcı ve acı vericiydi. Sökülen iplikler ters yöne giderek dağılıyor, katlanılmaz bir kaybın eşiğindeki, tek bir amacı olan bir insanın dikkatiyle Griffin'e döktüğüm parçalarımın içine karışıyordu.

Zaman anlamsızdı. Ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordum. Ben güçsüzleşirken büyü gittikçe azaldı, uyuşuyordum. Ordunun ilk kısmının vardığının hayal meyal farkındaydım. Tozlar dönüyor, burun deliklerime girip ağzıma doluyordu. İnsanlar konuşuyordu. Sesler uzaktan geliyordu ama sanırım gördükleri şeyle sersemlemişlerdi. Kıyım –benim yaptığım kıyım– şimdi çok uzakta görünüyordu. Bitmişti. Beni endişelendirmiyordu.

Piers karşımda dizlerinin üzerine çöktü, yüzündeki bütün renk gitmişti. Griffin'in yüzü daha da beyazdı ve korkutacak kadar hareketsizdi. Piers'ı itmek istedim ama hareket edemedim. Görüşüm puslandı, duyularım gittikçe yoğunlaşan bir sesle perdelendi. Bazen kısık sesler sisten geçiyordu. Kato'yu duydum, o başımı okşarken Flynn'in kulağıma, "Geçti geçti," demesini isterdim. Bu bir kâbustu ve beni uyandırmalarına ihtiyacım vardı.

Gözlerim kapandı ve tekrar açılmadı. Tükenmişliğe rağmen savaşmaya devam ettim. O galip gelince Griffin'in göğsüne yığıldım. Tuniği kanla ıslak ve yapış yapıştı. Fisa gölü gibi soğuk olmasını isterdim ama değildi. Çok sıcaktı. Dudaklarımı hareket etmeye zorladım, şifacıların kullandığını duyduğum ilahiye devam ettim ama birkaç kelimeden sonra durdular. Dışım çok ağırdı, içim çok boştu. Muhtemelen yanlış bir şey yapmıştım. Artık büyümü hissetmiyordum. Kanımı, nefesimi ya da kükreyen nefretimi hissedemiyordum. Griffin yaşıyor muydu onu bile bilmiyordum, yaşamasını o kadar çok istiyordum ki gecenin gölgeleriyle karanlık pazarlıklar yaptım.

"Poseidon! Ne istersen yaparım!" diye yalvardım sessizce.

Yabancı bir ses kafamı işgal etti. *"Fisa'nın Evladı, bana dön!"* Kulaklarımdaki gürültülü yankı öyle güçlüydü ki irkilmemek için gücümün son kırıntısını kullandım. Beyaz bir ışık çaktı, görmeyen gözleri dağlayacak kadar parlaktı. Ona eşlik eden gök gürültüsü korkutucuydu. Sağır ediciydi. Griffin'in kanını dudaklarımda tattıktan sonra karanlık beni bir dalga gibi yuttu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

NEREDE OLDUĞUMDAN EMİN DEĞİLDİM. AÇILMAYAN KAPıları sarstım, manzarası olmayan pencerelere vurdum. Burası Yeraltı Dünyası'ysa beklediğim gibi değildi. Sonu yoktu, zamandan azadeydi. Ezici bir sonsuzluktu. Burada huzur olacağını sanıyordum. En sonunda biteceğini sanıyordum. Savaşçı yüreğimi ispatlamamış mıydım?

Bu huzursuz edici, boş belirsizliğin içinde kapana kısılmışken tek pişmanlığım Griffin'i bırakmış olmaktı.

Fakat sonra gölgemsi bir perdenin ötesinden onun tanıdık sesi geldi. Rahatladım ancak hemen sonrasında harap edici bir düşünceyle ezildim. Yaşıyor muydu yoksa ikimiz de ölü müydük? Konuşuyordu ama dediklerini duyamıyordum. Sözleri karman çorman ve belli belirsizdi, sanki o suyun üstündeydi, bense altındaydım.

Tekmeledim, ışığa ulaşmaya çalıştım, duymak istiyordum ama daha da battım, karanlıkta nasıl nefes alabildiğimi merak ediyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İNLEYEREK UYANDIM. BELİME DOLANMIŞ GÜÇLÜ KOLLAR gergindi, uzunca verilen nefes başımı ısıttı. Çıplak sırtımdaki sert, çıplak göğsü ânında hissettim, ten teneydik.

"Cat?"

Griffin'in derin sesinin tınısıyla kalbim göğüs kafesime sertçe çarpmaya başlayıp hâlâ attığını kanıtladı. "Yaşıyorsun," diye mırıldandım.

"Sesin hayal kırıklığına uğramışsın gibi gelmiyor," diyerek nazikçe sataştı. "Gittikçe içine işliyorum herhalde."

Arkamdaki vücudunu hissediyordum, su tenime çarpıyordu. Kollarında dönmek istedim ama uzuvlarım itaat etmedi. "Neredeyiz?"

"Ios'un hamamında."

"Benim neyim var? Hareket edemiyorum, göremiyorum."

Hemen cevap vermeyince endişe bir kaşıntı gibi başlayıp tüm vücuduma yayıldı. "Sanırım beni kurtarmak için çok şey verdin. Muazzam bir gök gürültüsünün altında uyandım, tamamen iyileşmiştim. Eski yara izlerim bile gitmiş."

Gerçekten mi? Gözünün üzerindekini özleyeceğim. "Daha iyi görünmen gerektiğini düşünüyordum zaten."

Yumuşak gülüşünün titreşimlerini hissettim. Kolları sıkılaşarak beni göğsünden yukarı doğru kaydırdı.

"Çıplak mıyım?" Hiç kıyafet hissetmiyordum.

"Evet."

"Sen çıplak mısın?"

"Evet."

Görünmez olmaya çalıştım. "Görünmez miyim?"

"Enerjini sakla, Cat. İyileşme sırası sende."

Sanırım bu hayır demekti. Öyle boştum ki tamamen kurumuştum. Kollarım ağırlıkları yokmuş gibi suyun üzerinde süzülüyordu. "Ya iyileşemezsem?"

"Elbette iyileşebilirsin. Sadece dinlen." Dudakları saçıma sürtündü, hassasiyeti yüreğimi kavuruyordu. Sonra kıpırdadı, kalçama kalın ve sert bir şey dayandı.

Âciz hâlime rağmen yanaklarıma ateş bastığını hissettim. "Aklına başka şeyler getirme," diye homurdandım.

"Ah, aklımda bir sürü şey var. Fakat bilincinin yerinde olmasını tercih ederim."

Karnımın aşağılarında sıcaklık tomurcuklanıp içime yayıldı.

Griffin kulağıma, "Güven bana," diye fısıldadı.

"Kimseye... güvenme."

"Deneyebilirsin."

İçimden gülümsedim, tek becerebildiğim bu gibiydi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KARANLIK GERİ ÇEKİLDİ, YAVAŞÇA VE YAĞLI BİR KATMAN gibi. "Griffin?"

"Buradayım." Beni daha sıkı tuttu. Göğsünde uzanıyor, onun nefesleriyle yükselip alçalıyordum.

"Ne kadardır uyuyorum?"

"Saatlerdir. Ertesi gün oldu. Dün su seni uyandırmıştı, o yüzden geri getirdim."

Bu kulağa... endişe verici geliyor. "Uzun zamandır mı buradayız?"

"Saatlerdir," diye tekrarladı. "Annemle babam gibi buruş buruş olduk."

Güldüm. Yani belli belirsiz. Görememek dokunma hissime can vermişti. Vücudu benimkini kucaklıyordu. Sert kıllarıyla güçlü uylukları, sırtıma dayanan kaslı karnı, belime dolanmış sert kolları... Beni gerekenden biraz daha yakın tutuyordu. "Beni suya getirdiğin için teşekkürler."

Omzuma kavurucu bir öpücük kondurdu. "Bizi kurtarabileceğini düşünecek kadar deli olduğun için teşekkürler. Beni kurtaracak kadar."

"Sana yalnız gitmemeni söyledim."

"Seni dinlemeliydim."

"Sana bir ordu götürmeni söyledim."

Boynumun kıvrımına doğru gülümsediğini hissettim. Dudaklarının altında tenim diken diken oldu. "Görünüşe göre tek ihtiyacım olan senmişsin."

Sözleri, öğlen güneşinin altında bırakılmış bal gibi hissettirdi kendimi. Yavaşça erirken katı kalmak zordu. "Beni yeminimden azat et."

Tamamen hareketsizleşti. Nefes aldığını bile sanmıyordum. Sonra dudakları omzum boyunca yakıcı bir iz bırakarak hareket ederken başparmağı yavaş, şehvetli dairelerle hemen göğsümün altına yaklaştı. Hareket edemediğim için birden memnun oldum. Olduğum yerde kalmam için bana bir bahane veriyordu.

Alçak ve pürüzlü bir sesle en sonunda, "Seni bana olan bütün yeminlerinden azat ediyorum," dedi.

Büyünün izleri içimde parladığı gibi söndü, bağlayıcı yeminlerim bozulmuştu. Özgürlük pek farklı hissettirmedi.

"Gitme, Cat." Griffin'in dudakları tenimden hiç ayrılmadı, nefesi sıcak bir fısıltıdan ibaretti. "Lütfen."

Sirkte o sıcak gecede yarattığı küçücük çatlak en sonunda tamamen büyüdü ve kalbim yarılıp açıldı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALNIMDA SOĞUK BİR EL VARDI. PARMAKLARI HAFİF VE pürüzsüzdü. "Selena?"

"Egeria."

Hayal kırıklığı minik bir dalga gibi üzerimden geçti. Egeria başımı kaldırıp dudaklarıma bir kap dayadı. Soğuk su boğazımdan aşağı aktı. En azından birazı. Gerisi boynumdan aşağı döküldü.

"Atım nasıl?" diye sordum.

"İyi. Diğerleriyle birlikte ahırda, ağırlığınca yulaf yiyor."

"Hak ediyor. Hepinizi kurtardı."

Sessiz bir duraksama oldu. "Sanırım o dediğini sen yaptın."

"Panotii olmadan fazla uzağa gidemezdim."

"Panotii mi? Mitolojik kabile gibi mi?"

Kim demiş mitolojikler diye? "Büyük kulakları var."

Soğuk bir sünger göğsüme değdi. Sonra kollarıma geçti, önce sağı, sonra solu, ardından ellerimi sildi, dikkatle her parmağımı yıkıyordu. Gözlerim açılmıyordu. Güçsüzdüm, göremiyor ya da hareket edemiyordum. Tamamen savunmasızdım.

"Kimsin sen, Cat? Gerçekten?"

"Griffin nerede?" diye sordum.

Su sesi geldi, ardından sünger bacaklarımdan ve ayaklarımdan kaydı. "Dinleniyor. Üç gündür hiç uyumadı."

İlk tepkim başımı iki yana sallamaktı. İşe yaramadı. "Bu imkânsız. İnsanlar iyileştikten sonra her zaman uyur."

"Ona her ne yaptıysan tam ters etkisi oldu." Egeria süngeri karnımın alt kısmında gezdirdi. Beynim bana irkilmem gerektiğini çünkü oramdan gıdıklandığımı söylüyordu ama hiçbir şey olmadı. "Senin yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Onu kurtarmak için kendine zarar verecek bir şeyler yaptığını düşünüyor."

Üç gündür bilincim kapalı bir şekilde yattıysam muhtemelen yapmıştım.

Üzerime bir soğukluk yayıldı, kanım buz kesiyordu. Korkunun her çeşidini biliyordum; acıdan korkmak, keşfedilmekten korkmak, yakalanmaktan korkmak. Bu yeniydi. Bu bana hayatta kalmaya çalışmak ile *yaşamayı* istemek arasındaki farkı öğreten cinsten bir korkuydu.

"Yaptın mı?" diye sordu. "O yüzden mi iyileşmiyorsun?"

"İyiyim işte. Konuşabiliyorum." Zar zor. Şimdiden kelimeleri yutmaya başlamıştım.

Kapı menteşeleri çatırdayarak açıldı ve Egeria üzerime örtü atarken, "Kapı çalmaz mısınız siz?" diye azarladı.

"Konuşmalar duyduk. Uyanık mı?" Kato'nun sesi damarlarıma yerleşen buzun çözülmesine yardım etti.

"Aşağı yukarı," diye cevapladım Egeria'nın yerine.

Flynn kaba bir şekilde, "Kalkma vakti geldi," dedi. "Hepimiz kalkıp bize şu ukala bakışlarından atman için bekliyoruz, böylece dizlerimizin üzerine çöküp ayaklarını öpebiliriz."

Bir tanrıça gibi ayaklarımın öpülmesi. Athena gibi. Bilgelik ve savaş.

Şey, en azından savaş kısmı doğru.

"Ve şaplak atman için kıçlarımızı sunacağız," diye ekledi Carver.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Beni... ayartma."

"Dışarı," dedi Egeria. "Cat'in dinlenmesi lazım."

Hayır! "Kalın."

Sandalyelerin yere sürtünme sesleri geldi. Etrafımı sardılar.

Beta ekibi. Benim ekibim. Kocaman bir el benimkini kavrayıp hapsetti. "Kendine ne yaptın?" diye sordu Flynn.

"Keşke bilsem."

Elimi sıktı ama karşılık veremedim.

"Uykum var," diye mırıldandım.

Kato başımı okşarken Flynn elimi tuttu. Carver ıslık öttürerek kabile şarkılarından birini çalıyordu. Onlar yanımdayken karanlıktan korkmuyordum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"NEDEN BİR GÜNEY TARVA KABİLESİ BU KADAR KUZEY-de bir saldırı düzenler ki? Hatta Sinta'ya niye saldırsınlar?"

Sisle boğuşurken sesi tanımam biraz zamanımı aldı. Piers.

"Bir şifa merkezi inşaatını durdurmayı niçin umursasınlar?" diye sordu Egeria.

"Şifa merkezi umurlarında değildi." Griffin sinirli ve aksiydi. Yine de sesini duymak beni yatıştırdı. "Merkezi umursamaları, hatta varlığını öğrenmeleri için hiçbir sebep yok. Bunun arkasında başka biri vardı, planlarımızı bilen ve paralı askerler satın alacak kadar altını olan biri."

"Tarva'dan mı yoksa Fisa'dan mı?" diye sordu Carver. "Ya da ikisi birden bize karşı güçlerini mi birleştirdi?"

"Ya da Sinta'dan mı?" diye önerdi Piers. "Asiller eskiden kraliyet ailesi üzerinde belli bir etki sahibiydi. Bizim yerimize kendilerinden birini getirmek onların yararına olur."

Egeria iç geçirdi. "Keşke Cat uyansaydı. Eminim tüm bunlarla ilgili fikirleri vardır."

Griffin boğuk bir sesle, "Ben sadece onun uyanmasını istiyorum," dedi.

Göğsüm hissettiğim duyguyla şişti. Sıcak parmaklar alnıma değdi. Dokunuşu nazik, teni sertti. Yüzümü Griffin'in eline doğru çevirmek istedim. İroni gözümden kaçmadı. Haftalarımı onu

reddederek geçirmiştim ve şimdi tersini istediğimde hareket bile edemiyordum.

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Piers. "Tam bir Fisa asili gibi görünüyor; kuzeyli ten rengi, açıl yeşil gözleri, korkutucu düzeyde büyü gücü ve bunlara uyan bir ukalalığı var. Güç açısından baktığında Magoi kraliyetinden olabilir."

"Tek farkı onun kana susamış bir zorba olmaması," dedi Griffin.

Hepsi sessizleşti. Herkesin onunla aynı fikirde olduğundan emin değildim.

Egeria endişeyle, "Kraliyet yemeği yaklaşıyor," dedi. "Ya saldırıların arkasında Sintalı bir asil varsa?"

"Cat çözecektir," dedi Carver. Şu anki durumum göz önüne alındığında bana karşı güveninin fazlasıyla iyimser olduğunu düşünmeden edemedim.

Egeria, "Nasıl?" diye sordu.

Omzunu silktiğini hayal ettim, kaslı omuzlarını yetenekli bir kılıç ustasının zarafetiyle çabasızca silkmiş olmalıydı. "Onun yaptığı iş bu. İnsanları okur."

"Ya iyileşmezse?" Egeria herkesin düşündüğü soruyu dile getirmişti, özellikle de benim.

Griffin saçımı okşadı. "İyileşecek."

"Ama ya iyileşmezse?" diye ısrar etti Egeria.

Çizme seslerinin patırtısı geldi, ardından bir kapı gıcırdayarak açıldı. "Kato! Flynn! Buraya bir şifacı getirin!"

Egeria'nın homurdanması bana bunun zaten yapılan bir şey olduğunu söylüyordu. Tekrar tekrar. "Hiçbir şey yapamazlar, Griffin."

"Uğraşmıyorlar!" diye patladı.

"Bence uğraşıyorlar."

Griffin küfretti. "Emin olmam gerekiyor." Yatağa dönüp elimi tuttu. "Yoksa onu Selena'ya götüreceğim."

Evet, lütfen.

Egeria, "Onu kıpırdatmamalısın," diye söylendi. "Onu rahatsız edebilir."

"Rahatsız edip etmemesi umurumda değil! Ne yemek yiyor ne bir şey içiyor. Bir deri bir kemik kaldı."

Ben? Bir deri bir kemik? Hah!

Solumda bir kargaşa vardı. Kapı açıldı, ayak sesleri geldi ve kapı yeniden kapandı.

"Daha fazla oyun yok, şifacı. Onu iyileştir." Griffin ya amirane bir tavırla beni işaret ediyordu ya da bacakları genişçe açık, kolları göğsünde, yüzünde gaddar bir ifadeyle duruyordu. Karar veremedim.

Adam kaskatı bir şekilde, "Meslektaşlarım ve ben zaten denedik," diye cevapladı.

Griffin, "*Tekrar* deneyin," diye emretti.

"Yapabileceğimiz bir şey yok."

Griffin'in boğazından uğursuz bir ses çıktı. "O kuzeyli. Bir Magoi. Sizin gibi. Hepinizin acınası hayatlarını kurtardı. Siz kaçarken o burayı savunuyordu. Benim hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil. Onu. İyileştir."

"Belinda'yı öldürdü."

Kimi? Kuruttuğum şifacı aklıma geldi birden, gevşek ve boştu. Belli ki ölmüştü.

"Belinda işbirliği yapmalıydı." Griffin'in sesi tehlikeli bir şekilde ciddileşti. Şifacıda azıcık akıl varsa tehdide kulak verirdi.

"Yapabilseydim ona yardım ederdim ama yapamam. Hiçbirimiz yapamayız. Şifacılar kendilerinden çok fazla verirlerse böyle olur. Kendi yaşam gücünü kuruttu ve geri alacak kadar güçlü değil."

Griffin sertçe, "Açıkla," dedi.

"Sana verdi, Beta Sinta. Geri alması lazım."

Endişe bana bir yıldırım gibi çarptı. Griffin de aynı şey fark etmiş olmalıydı. Konu o olunca ben sadece verebiliyordum.

"Peki ya bu mümkün değilse?" diye sordu Griffin.

Şifacının yanıtı hissizdi. "Ölecek. Baksana ona. Şimdiden solup gidiyor."

Doğru söylüyordu. Bunu yeteneğim olmadan bile biliyordum.

Sohbetleri gittikçe soluklaştı ve bana birden ateş bastı. Yeral-

tı Dünyası'nın sıcak olduğunu duymuştum. Hades fırınlarını mı harlıyordu? Selena'yı görmeme izin verir miydi? Sanırım kehanetler her zaman gerçekleşmiyordu...

Etrafımdaki sesler azaldı, karanlık bir dalga beni alaşağı etti, peşinden sonsuz bir grilik geldi. *Eleni nerede?*

Hayır! Henüz olmaz!

Geri dönmek için savaştım, cebelleştim, direndim ve ağzımı kıpırdamaya zorladım. "Griffin?"

Ağırlığı yatağı oynattı, ona doğru yuvarlanmama sebep oldu. "Geri al!" Ellerimi yüzüne doğru kaldırdı. Çenesindeki sakalları batıyordu, keşke onu görebilseydim. Güçlü, kararlı yüz hatlarını, siyah sakalını, maskemin ötesini görmeyi her zaman beceren gri gözlerini. Sesi sertti; sevgisini kazanmak için ne yaptığımı merak ettim. Ona karşı iyi bile değildim.

"Yaşam gücünü geri al!" Tutuşu sertleşti, o kadar yakındı ki nefesi saçımı dalgalandırdı.

Kaybettiğim şeyi bulmaya çalıştım ama o dokunulmazdı. Güçsüz teşebbüslerim karşılıksız kaldı. Bir süre sonra Griffin hiçbir şey olmadığını anlamış olmalıydı çünkü düş kırıklığıyla hırladı ve ellerimi indirdi.

"Bizimkileri alabilir. Hepimizden azar azar," dedi Kato diğer yanımdan. Bir müddet sonra üç ağır el üzerime yerleşti. Teker teker, en sonunda da diğerlerine daha ufak, kadınsı bir çift el katıldı.

Yüreğim göğsümde acıyla kasıldı. Onlardan hiçbir şey almadım. Çok fazla alma riskine girmeyecektim.

Griffin sabırsızca, "Ee?" diye sordu.

"Bir şey yok," dedi Flynn. "Ya hiçbir şey olmuyor ya da denemiyor bile."

Griffin, Egeria'ya bir iki şey öğretecek bir dizi küfür savurdu. En sonunda, "Dışarı!" diye bağırdı.

Ne kadar inatçı olduğumla ilgili homurdanarak yanıma uzanıp beni sıkıştırdı. Keşke öpüşüne karşılık verseydim. Keşke kuzu pirzolası için ona teşekkür edebilseydim.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu.

Boğazımdan bir ses çıkarmayı başardım.

"Denedin mi hiç?"

Cevap vermedim, sessizce lanet okudu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hep son sözü senin söylemen gerekmiyor."

Keşke gülebilseydim. Griffin'le hiçbir kavgayı kazanamıyordum. Şu anda konuşamıyordum bile ama son sözü hep benim söylediğimi mi düşünüyordu?

Beni oturur pozisyona getirip kendine dayadı. Başım yan tarafa düşünce kaldırdı, çenesinin altına yerleştirdi. "Bir fikrim var. Sana zarar vermek istemiyorum ama başka ne yapacağımı bilmiyorum." Elimi tutup kaldırdı, avucumu nasırlı başparmağıyla ovaladı. "Yaşam gücü nedir ki? Akıl mı? Beden mi? Ruh mu? Hepsinin birleşmiş hâli mi? Kanımızda mı? Sana kanımı verebilirim. Şimdi kendimi keseceğim."

Bu hiç iyi bir fikir değil.

"Sıra sende."

Bekle! Ne?

Bıçağın acısını avucumda hissettim. Kan, bulunma korkumla beraber sızmaya başladı. Beni kucağına çekti. Bana sarıldığı anda panikle nefes alıp verişim sakinleşti. Griffin parmaklarımızı birbirine doladı. Kanlarımızın karıştığı yer karıncalandı, korkutucu derecede mahrem bir andı.

Kulağımın altındaki kalbinin düzenli atışını dinledim ve yorgunlukla savaştım, bir kez daha uykuya dalarsam uyanamayacak olmaktan korkuyordum.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

YANIMDAKİ GENİŞ, SAĞLAM VÜCUDA DOĞRU İÇGÜDÜSEL bir şekilde kıvrıldım, Griffin'in tanıdık kokusunu alınca iç geçirdim.

"Cat?"

Kıvrılarak yaklaştım, yanağımı çıplak göğsünde kaydırdım.

"İşe yarıyor!" Kalkıp oturduğunda karşı çıkarak homurdandım. "Dikkat et, *kardia mou*. Daha derin keseceğim."

Nefesim kesildi. *Hayatım mı?* Çoğu insan, tanrıların kadim dilini unutmuştu. Kabileler bazı sevgi sözcüklerini kullanmaya devam etmiş olmalıydı. Daha önce kimse bana özel bir şekilde seslenmemişti. Thanos haricinde. Ama "küçük canavar" sayılır mıydı emin değildim.

Griffin önce kendini kesti. Gözlerimi açtığımda bıçakla bana doğru geliyordu. Her şey bulanıktı ama onu görünce kalbim yine de hızlandı. Gece yarısı gibi saçları, güzel yüz hatları, geniş ve şehvetli ağzı, çekici gri gözleri... Ona saatlerce bakabilirdim.

Bıçağı elimde ateşten bir çizgi çizdi. "Beni bulacak," dedim çatlayan sesimle. Kanımın ne kadar süredir dışarıda olduğunu hiç bilmiyordum.

"Alfa Fisa mı?"

Başımla onayladım. Belli belirsiz. Duyan da şimdiye kadar acıya alışmış olacağımı düşünürdü. Ellerimizi birbirine yapıştırdığında dişlerimi sıktım.

Griffin kaşlarını çatarak beni yine önceden yaptığı gibi kucağına yerleştirdi. Tuniğimin önünde kan lekeleri vardı. Gömlek Griffin'indi ve dizlerime geliyordu. Onun da belden yukarısı çıplaktı, teni güneşle ısınan mermer gibi sıcak ve sertti. Boştaki elini omurgamda yavaş, yatıştırıcı bir hareketle gezdirmesi ona sokulup kedi gibi mırlamak istememe sebep oluyordu. Bir ömrü kılıçla savaşarak geçirdiği için eli sertti, güçlüydü ve sırtımın yarısını kaplıyordu. Bu bana dalaştığımız zamanları düşündürdü, özellikle de hak ettiğimde beni ikiye bölmemek için kim bilir ne kadar direnç göstermişti.

Dudakları başımın üstüne sürtündüğünde aşağıya doğru sıcak bir karıncalanma yayıldı. "Yakında buradan gideceğiz. Söz veriyorum."

"Bağlayıcı yemin mi ediyorsun?" Biraz dalga geçiyordum. Gitmemiz gerekiyordu.

Griffin çenemi tutup gözlerimiz buluşuncaya dek başımı kaldırdı. "Seni seviyorum, Cat. Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım. İşte bu benim bağlayıcı yeminim."

Kalbim öyle vahşice kasıldı ki canımı yaktı. "Öyle söyleme."

Elini sırtımda hareket ettirmeye devam etti, her hareketiyle daha aşağıyı keşfediyordu. Zevk hissi tenime yayıldı, omurgamı titretti. Ona dayanarak eridim, karnımda sıcaklık birikiyor, beni içeriden dışarıya doğru ısıtıyordu.

"Neden?" Sesi rahattı ama benimkinin altında vücudu gergindi.

Yutkundum, Griffin'in hep yaptığı gibi sakin ve kendinden emin konuşabilmeyi diledim. "Bu seni bir hedef hâline getirir."

Sırtımdaki eli durdu, sonra bizi çevirip üzerime çıktı. Gözlerim büyüdü, kalbim daha hızlı atıyor, karışmış kanlarımızı uyanan uzuvlarıma pompalıyordu.

"Umurumda değil," dedi düz bir sesle. Fırtına bulutlarına benzeyen gözleri her detayı aklına kazıyormuş gibi bakıyordu. "Sen benim her şeyimsin."

Sözlerinin doğruluğu bir gök gürültüsü gibi üzerimde yankılandı ve nefesim kesildi. Griffin sesi ağzıyla yutuverdi, dudakla-

rı sert bir gücün ve sağlam baskının sarhoş edici bir karışımıydı. Benimkilerin üzerinde hareket ediyordu, baştan çıkarırcasına ısrarlıydı, ona açılmam için beni tatlı tatlı ikna ediyordu. Dili dudaklarımın arasından kaydığında, beni çaresiz hâle getiren arzuyu uyandırdı.

Parmaklarımızı birbirinden ayırdım, kollarımı boynuna dolayıp öpücüğüne karşılık verdim, bende uyandırdığı tüm karman çorman, aptalca, delice duyguları öpüşmemize döküyordum. Güçlü bir sarsıntı içimden geçerek sırtımın yay gibi gerilmesine neden oldu ve göğsümdeki kanatları havalandırdı. Kanatlar açıldı ve ben yataktan kaldırılıp Griffin'in vücuduna yaslandım.

Temasla birlikte kısık sesle inledi. Kollarını bana dolayıp dilini dilimin üzerine kaydırarak beni sahiplendi. Tutku ateşlendi; kanatları, tanrıları ve damarlarımda gizlenen gök gürültüsünü unuttum. Kendimi yakıcı kucağında kaybettim. Büyük bedeniyle sarmalanmışken üzerimde hareket ettiğini, beni çevrelediğini, bana sarıldığını hissettikçe içimde bir ihtiyaç toplanıyordu. Yoğunluğuyla inledim, Griffin geri çekildi. Gözleri endişeyle kararmıştı.

"Daha fazla," dedim nefes nefese. Topladığım azıcık gücü de onu kendime çekmek için kullandım, vahşice dudaklarını arıyordum.

Griffin saf bir arzu sesiyle dudaklarını yakıp kavurucu yeni bir öpücük için benimkine yapıştırdı. Başımı kırılgan ve değerli bir şeymişim gibi tutuyordu. "Neden beni kurtardın?" diye soludu dudaklarıma doğru, tekrar öptü. Duramıyormuş gibi öpüyordu.

Yüzünü ellerimin arasına alıp sakallı yanağına kan bulaştırdım. Birbirimizin gözlerine baktık. Onunkiler çalkantılı bir deniz rengindeydi. İçlerinde gümüş rengi fırtınalar gördüm, ölümcül güçleri üzerime geliyordu. Ona bakınca yeniden biçimlendiğimi, eridiğimi ve yeniden şekillendiğimi hissettim. Hayatların nasıl değiştiğini, var olma sebeplerinin nasıl yön değiştirdiğini anladım. "Çünkü öyle istedim."

Dağınık saçımı yürek burkacak kadar nazik bir şekilde yüzümden çekti. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

En sonunda dizginlerini bıraktığım hisler şişip büyüdü, acı verecek kadar keskin bir hâl aldı. "Senden nefret etmeye çalıştım. Beklediğimden zor olduğu ortaya çıktı."

Birdenbire sırıtması kalbimi sıkıştırdı. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklara hafifçe dokundum, bakışlarının kararmasını, sonra ısınmasını, arzuyla duman gibi olmasını inceledim. Karşı konulmaz bir güçle çekilerek aramızdaki mesafeyi kapadım, ağzımı onunkine doğru kaldırdım, öpücüğüm açık ve dürüsttü.

Öpüşmeyi ben başlattım ama ağzımın her santimine hükmeden o oldu. Griffin'in hassasiyeti karnımda heyecan patlamalarına yol açtı. Hareketlerine karşılık verdim, kıpır kıpır ve aç bir hâlde omuzlarını kavrayıp kalçamı hareket ettirdim. Özlem duyduğum temasa kavuşabilmek için dizlerimi yukarı kaldırdım. Ellerim geniş sırtında geziyor, erkeksi gücünü keşfediyordu.

Griffin dudaklarını boğazıma doğru indirip nabzımın attığı yere gelerek hafifçe emdi. Nefesim düzensiz bir hâl aldı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu yakınımda tuttum. Bacağımı kavrayıp beni kendine doğru öyle bir çekti ki kalın sertliğini tam merkezime dayadı. Tuniğinin altında tamamen çıplaktım ve birdenbire bu mahrem temas başımı şehvetle döndürdü. Bacaklarımın arası ıslandı.

Hırıltılı bir şekilde soluyarak başını boynumun kıvrımına dayadı. Yan tarafa kayıp tek koluyla dengede kaldı ve kocaman eliyle vücudumu okşayarak aşağı doğru indirdi. Parmakları kaburgalarımdan yukarı çıkarken tuniğimi de yukarı çıkarıyor ve geçtikleri yerde beklentiler uyandırıyordu. Kumaşı santim santim çekip vücudumu gözlerinin önünde çıplak bıraktı.

"Sen istediğim her şeysin." Memelerimden birini kavrayıp nazikçe sıktı. Parlayan gri gözlerindeki arzu utanamayacağım kadar etkiliydi. Başparmağıyla meme ucumu okşadı, duyarlı tomurcuk sertleşti. Ben gittikçe artan baskıyla kıvranana kadar okşadı.

"Verdiğin his," diye soluyarak başını eğdi. "Tadın."

Dilini sert meme ucuma kaydırdığında nefes nefese kaldım; sıcak, ıslak darbelerle sataşıyordu. Bütün sinir uçlarım yanıyor, arzu

tenime hücum ediyordu. Dilini kıvırdı, insafsızdı, elini diğer tarafa kaydırıp tenimde ateşten yollar çizdi. Parmak boğumları mememin hassas alt tarafına sürtündüğünde, dokunuşunda kaybolarak titredim. Ellerim saçlarında kıvrıldı, parmakları ve dudakları aheste aheste gezinip şeklimi ve verdiğim hissi öğrenirken daha sıkı tuttum. Griffin kavuran ağzını meme ucuma kapadı, göğsümde yankılanan boğuk bir sesle sertçe emdi.

Altında arzuyla dolarak kıvrandım. Aynı zamanda Griffin'i güvende tutma ihtiyacıyla kendimi koruma dürtüm de alarma geçti. Parmakları tüy gibi yumuşak hareketlerle karnımdan aşağı inerken ve bacaklarımın arasını ararken gözlerim açılıverdi. Neredeyse onu durduracak irademolmayacaktı. Yapmam gerekenden bir saniye fazla bekledim, geniş avucunu kıvırıp bir parmağını kaygan kıvrımlarımın arasına kaydırdı.

Nefes nefese eline uzanıp gevşek bir dokunuşla onu durdurdum.

Griffin hareketsizleşti. Birkaç saniye sonra avucunu aşağı bastırıp beni sarsan bir noktaya baskı uyguladı. Derinlerimde resmen bir zonklama başladı.

"Cat." Adım dudaklarından işkence dolu bir yalvarış gibi döküldü. Nefesi sıcak, düzensiz aralıklarla göğsüme çarptı. Parmağı ıslaklığımın daha da derinine girdi.

Vücudum sızladı. Şiddetle. Çaresizce. Katlanılmaz derecede boştum ve içimin dolmasını istiyordum. Titreyerek nefesimi verdim, başımı iki yana salladım ve söylememem gereken bir şeyler söylememek için dudağımı ısırdım. Onu inkâr ettim. İkimizi inkâr ettim.

Griffin'in boğuk iniltisi içimdeki sızıyı yoğunlaştırdı. Eline doğru hareket ettim, bilinçsizce kalçamı hareket ettiriyordum.

Bütün bedeni kasıldı. "Bu hiç yardımcı olmuyor," diye homurdanarak alnını omzuma dayadı.

Nefes nefese, "Üzgünüm," diye karşılık verdim.

Nefes alıp verişinin düzelmesi uzun zaman aldı. Yan tarafına doğru uzanıp elini gelişigüzel bir hareketle kalçama koydu, elinin

sıcak ağırlığı ne kadar düz olduğumu fark etmeme sebep oldu. Sadece düz de değildim. İçe göçmüştüm resmen.

Aşağıya baktım. Biraz yuvarlaklığa alışkındım, kemikleri sarmalayan gergin derinin görüntüsü bana geçmişte kalan güzel şeyleri hatırlattı.

Griffin arkasına yaslandı, kanamıyor olmamıza rağmen parmaklarımızı tekrar birleştirdi. Düşünmeden ona doğru döndüm.

"Kesikleri yeniden açmalı mıyım?" diye sordu. Boştaki koluyla bana sarıldı.

Karnındaki sert kıvrımlara dokundum, çeliğin üzerine gerilmiş sıcak deri gibiydi. "Gitmeliyiz."

"Yürüyebilir misin?"

Derin bir nefes aldım, hareket etmek istemiyordum. "Öğrenmenin bir yolu var."

Griffin eliyle yüzünü ovaladıktan sonra kalktı, doğrulmama yardım etmek için uzandı. Kalkıp oturdum ama sudaki bir dalga gibi hissediyordum, yıkılmaya hazırdım. İnledim, bu da onu endişelendirmiş gibiydi. Sonra karnım guruldayınca gözleri parladı.

"Yemek. Sonra gideceğiz."

Başımı iki yana sallayıp dengemi bulmak için yatak başını tuttum. "Vakit yok."

Gri gözleri çakmaktaşı gibi oldu. "Yemek yemen lazım."

"At sürerken yerim. Andromeda'nın her yerde casusları olabilir. Burada olduğumu çoktan öğrenmiş olabilir."

Çenesi kasıldı ama başıyla onayladı, bana arkasını dönüp bir süngер ve yıkama kabı buldu. Üzerimizdeki kurumuş kanı sildi. Başta hemen karşı çıksam da bana dümdüz bakması ve benimle ilgilenme konusundaki ısrarcılığıyla sustum. Dilimi ısırdım ve onun için hareketsizce durdum çünkü ihtiyacını anlıyordum. Günlerdir ölmemi izliyordu. Ben onu sadece birkaç dakika izlemiştim ve korkunçtu.

Griffin'in yakan bakışlarının geçtiği yolda serin süngер ürpertiler bırakıyordu. Tüylerim diken diken oldu, meme uçlarım tekrar sertleşti, gözlerinin memelerime odaklanmasına, bakışlarının

yoğunlaşmasına sebep oldu. Karşılanmamış arzular yüzünden çarpıcı yüz hatları sert çizgilerle doldu, nabzımı hızlandıran ve dizlerimi gevşeten bir dikkatle beni yıkadı. Bacaklarımın arasında yine sıcaklık birikti. Uzuvlarım gevşedi. Doğru düzgün nefes alamadım.

Griffin çıplak omzuma uzun bir öpücük kondurduktan sonra temiz, beyaz bir tuniği başımdan geçirdi. Kendi de başka bir beyaz tunik giydikten sonra kapıyı açıp diğerlerine bağırdı.

Kato ve Flynn yandaki odanın kapısından fırladılar. Beni gördüklerinde yüzlerinde kocaman sırıtışlar belirdi. Neredeyse sarılacaktık ama kendimizi tuttuk çünkü Griffin aşırı korumacı bir Kentaur gibi başımda dikiliyordu. Hem o hem de altımda bir şey olmadığı gerçeği vardı.

Griffin, Kato'ya kanlı suyu verdi. "Bunu seyreltip yok et." Flynn'e döndü. "Tuniği ve yatağı yak. Hiçbir yerde bir damla kan kalmadığından emin ol."

Kocaman gözlerle ona döndüğümde Griffin ellerini yana doğru açtı. "Öğrenmediğimi mi sanıyordun?"

Gülümsedim. Yorum yapmayacaktım.

Sonra Egeria geldi. Gözleri doldu ve resmen üzerime atıldı, neredeyse beni yere yıkıyordu. Sonra beni öyle sert tuttu ki o tatlı görünüşü hakkında yeniden düşünmeye başladım. Güçlüydü. Belki de ben gerçekten güçsüzdüm. Beni bırakana kadar sırtını garip bir biçimde sıvazladım.

"Yol için yemek lazım," dedi Griffin ona. "Meyve. Ekmek. Peynir." Ağzımı açtım ama o benden önce davrandı. "Keçi peyniri değil."

Sırıttım. Bu adamdan nasıl hoşlanmamıştım?

Carver koşar adımlarla merdivenlerden çıktı, soluk soluğaydı. "Cat!" Beni kaldırıp çevirdi. Bıraktığında dengemi kaybettim. Griffin beni düşmeden yakalamak zorunda kaldı. Tek kolunu belime dolayıp beni yanına sokuverdi, başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Sahiplenici sevgi gösterisi pancar gibi kızarmama sebep oldu.

"Flynn'e yatakla ilgili yardım et," diye homurdandı. "Atları hazırla ve Piers'a yola çıkacağımızı söyle."

Carver abisinin aksi ses tonunu duymazdan gelerek bana endişeli bir bakış attı. "Güneş hâlâ tepede."

Griffin kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. "Bekleyemeyiz."

Boğazımı temizledim. "Pantolon alabilir miyim lütfen?"

Herkesin gözleri bacaklarıma indi ve Griffin sanki daha önce kimse diz görmemiş gibi beni arkasına itiverdi. Egeria odadan koşarak çıktı, soluk sarı bir tunik ve koyu kahverengi bir pantolonla geri döndü.

"Kıyafetlerime ne oldu?" Sadece çizmelerim vardı, yatağın altına düzgünce konulmuştu.

"Mahvoldular," diye cevap verdi Egeria. "Griffin'inkilerle birlikte yaktık."

Yani geriye sadece bir tuniğim ve deri pantolonum kalmıştı, onlar da yanımda değildi. En azından üzerime uyarlardı. Aslında, muhtemelen üstümden düşerlerdi.

"Geri döndüğümüzde pazara gitmem lazım. Hiç param yok gerçi." Griffin'e kaşlarımı çattım. "Maaş günü ne zaman bu arada?"

Kahkaha atıp beni herkesin önünde öptü. Onu itemeyecek kadar güçsüzdüm ve dudakları benimkilere değdiği anda karşı çıkmayı unutmuştum bile.

"Zammı hak ediyorsun. Hepiniz hak ediyorsunuz. Şimdi kıpırdayın!"

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

HERKES HAREKETE GEÇTİ. GRİFFİN BENİMLE KALDI. BEN giyinirken tatlı dille su içmemi söylüyordu. Egeria'nın kıyafetleri benim için çok büyüktü ve alışkın olduğumdan yumuşaktı. Onları giymek bir bulutta yürümek gibiydi.

Yeniden oturmanın harika olacağını düşünmeye başladığımda Carver kapıyı açıp başını odaya uzattı. "Her şey hazır."

Griffin iki adım atışımı izledikten sonra beni kollarına aldı.

Gözlerimin önünde beliren beyaz noktaları önemsemeden, "Bu gerekli değil," diye karşı çıktım.

"Ben Beta Sinta'yım," diye cevapladı. "Neyin gerekli olduğuna ben karar veririm."

Buna muhteşem bir lafım vardı. Kullanmadım. Onun yerine başka bir şey söyledim. "Sizinle yeniden dövüşecek gücü bulana kadar bekleyin, Zorba Majesteleri."

Griffin sabırsızlanıyormuş gibi sırıttı. Dar kapı girişinden sığabilelim diye beni sıkıca tuttu, sonra basamaklardan aşağı taşıyıp gölgelik avludan geçirdi. Zemin tamamen renkli mozaiklerle kaplıydı, Tanrılar Savaşı'nda Titanları alt eden Olympos'luları gösteriyordu.

Carver'a, "Benim için Panotii'yi getirdin mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "O at bir efsane. Buraya ordudan bir saat önce nasıl gelebildiğini kimse anlayamadı. Askerler senden beş dakika sonra kaleden çıkmış."

Şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırarak baktım. Şifacının büyüsünü ve kendi yaşam enerjimi Griffin'e *o kadar* uzun süre mi vermiştim? Neredeyse kendimi öldürmem şaşırtıcı değildi.

Kubbeli bir geçidin altından geçtik ve gölgelik kurulamayacak kadar büyük ikinci bir avluya girdik. Güneş gözlerimi acıttı, Griffin'in boynunun gölgesine sığındım, sıcaklık bana bir duvar gibi çarpıyordu.

Beta ekibi ve Egeria atların yanında bekliyordu. Esneyerek, "Piers nerede?" diye sordum.

"Ordunun başında," dedi Griffin. "Bizimle batı kapısında buluşacak."

Panotii beni görünce kişnedi. Griffin'in kollarından kayıp atıma gittim, boynunu okşadım. Kadifemsi burnuyla göğsümü dürttü, neredeyse beni yere serecekti.

"Sen bir kahramansın, biliyorsun değil mi?"

Devasa kulakları seğirdi. Elbette biliyordu.

Ayağımı üzengiye takmaya çalışmam başarısızlıkla sonuçlandı. Flynn dizini uzattı ama Griffin iterek onu uzaklaştırıp beni kendi kaldırdı. Flynn hiç de hoşuma gitmeyen bir şekilde sırıttı, Kato'yla ikisi birbirlerini dürtüyor, bir Griffin'e bir bana bakıp duruyorlardı.

Yüzümü ekşittim. "Kaç yaşındasınız? Beş mi?"

Flynn bacağıma pat pat vurdu, Griffin'in sert bakışlarına rağmen sevgiyle sıktı. "İşte özlediğimiz Cat bu."

Carver'la birbirlerine bir bakış attıktan sonra ikisi birden Flynn'in çantasını karıştırmaya koyuldu. Çıkardıkları matarayı bana uzatan Kato oldu.

"Bu ne?" Kapağını açıp şüpheyle kokladım.

Cevap vermeyi reddetti, kobalt mavisi gözleri neşeliydi, o yüzden matarayı dudaklarıma doğru kaldırmadan önce tereddüt ediyormuşum gibi davrandım. Dilime değen tanıdık tat beni keyifle doldurdu. "Fisa'nın yonca suyu!"

Kato sırıttı, yakışıklılığıyla neredeyse beni kör edecekti. "Flynn, Carver ve ben hoşuna gideceğini düşündük."

"Ben resmen bu şeyle büyüdüm. Eskiden ablamla mutfağa gizlice girer, karınlarımız şişene kadar bundan içerdik."

Griffin bana bir bakış attı. "Ablanla mı?"

"Bunu nereden aldınız?" diye sordum. Başımı geriye yatırıp büyük bir yudum daha aldım.

Kato'ya matarayı geri verdiğimde kapağını kapayıp Panotii'nin eyer çantasına sokuşturdu. "Ios'ta her krallıktan bir şeyler satan bir dükkân var. Bu sabah Fisalı tüccarlar suyla ve bununla geldi." Diğerlerine döndü, Flynn deri kesesinden bir kolye çıkarıp heves-le başparmağı ve işaretparmağıyla zincirinden tuttu.

Kalbim bir kere tekledi. Belki de üç kere. Ufak, dövülmüş altından defne yaprakları madalyona tırmanarak onu koruyordu ve altın bir zincire bağlıyordu. İçinde Buz Düzlükleri'nden bir parça buz vardı, erimemesi için büyülü bir korumayla sarmalanmıştı. Buz mavinin sayısız tonunda dönüyordu, öyle büyük bir büyüyle yanıp sönüyordu ki Olympos'a yakın bir yerden çıkarılmış olmalıydı. Buz Düzlükleri'nde o kadar ileri gidip de geri gelebilecek kişilerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Kolyeye uzanırken elim titredi. Hem zincir hem de madalyon elimi ısıracak kadar soğuktu. Buzun şimdiden benim için çalıştığını hissedebiliyordum, topladığım azıcık gücü destekliyordu. Gözlerimi birkaç defa kırpıştırdıktan sonra yukarı baktım. Zorlukla nefes alabiliyordum. "Bu bir servete mal olmuş olmalı."

Üç adam da omzunu silkip böyle bir hazineye değecek muazzam bedeli geçiştirdiler. "Tüccar bize açıkladı," dedi Flynn. "Her zaman gücünün kaynağına bağlı kalmakla alakalı bir şeyler söyledi. Camdaki bir büyü onu erimekten alıkoyuyormuş. Yardım edebilir diye düşündük."

Carver sersem gibi sırıttı. "Hem güzel de."

Boğazımdaki düğümle boğulacaktım, aynı anda hem kahkaha attım hem de öksürdüm. Zinciri başımdan geçirip madalyonu tuniğimin altına attım. Tam memelerimin arasına düşerek beni soğuğuyla yaktı. "Teşekkür ederim, *oikogeneia*." Kadim dilde *aile*

kelimesi kendi kendine dudaklarımdan dökülüvermişti. Az önce bu insanları sahiplenmiştim. Belki bir gün bunu öğrenirlerdi.

Batı kapısında orduyla buluşmak için ilerlerken Ios'a ilk defa düzgün bir şekilde bakabildim. Şehir mermerle kaplıydı ve tanrılara adanmış tapınaklarla dolup taşıyordu. Birden fazla hamamın yanından geçtik, pazar meydanı doluydu ve tüccarlar hâllerinden oldukça memnun görünüyorlardı. Şaşırmadım, krallıklarda ne kadar kuzeye gidilirse şehirler o kadar zenginleşirdi. Beni şaşırtan, arkamıza takılan insan sırası oldu.

Ios halkı bir festival için giyinir gibi rengârenk kıyafetleriyle sokaklara dizilmişti, bizim geçişimizi izliyorlardı. *Beni* izliyorlardı. Kadınlar ve çocuklar geçtiğim yola çiçekler atıyor, ardından kocalarının ya da babalarının kollarına girerek arkamızda yola düşüyorlardı. Panotii'nin toynakları kaldırım taşlarında tıkırdıyor, çiçekleri eziyor ve öğlen sıcağına baş döndüren kokularını salıyordu. Hafifçe esen rüzgârda adımı duydum ve rüzgâr doğuya doğru esmediği için tanrılara şükrettim.

Her ne kadar başımı eğip yüzümü saklamak istesem de gülümsemeyi ve arada sırada el sallamayı başardım, yapılacak en uygun şey buymuş gibi görünüyordu. Kapıya ulaştığımızda Ios halkı benim için bağırıyordu. Keşke yapmasalardı. Bugün onları kurtarmam yarın onları yok etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Sonuçta bu, benim kaderimdi.

Yutkundum, boğazımın acı verecek kadar kuru olduğunu fark ettim.

Kapılardan çıktığımız anda daha kolay nefes alabildim. Griffin'le birlikte, bekleyen askerlerin başına geçtik. Beta ekibinin, Piers'ın ve hatta Egeria'nın bile önündeydik. Liderlik pozisyonunu almak aynı anda hem doğru hem de yanlışmış gibi geldi.

"Şifa merkezi ne oldu?" diye sordum.

Griffin şöyle bir baktı. "Planlar değişmedi." Kahverengi At'ı yaklaştırıp bana uzandı ve şakağıma düşmüş bir bukleyi nazikçe çekti. Kulağımın arkasına sıkıştırırken parmak uçları kulağıma

sürtündü, sıcaklığa rağmen titredim. Kaşlarını çatarak, "Yolculuk edebileceğinden emin misin?" diye sordu.

Gözlerindeki endişe neredeyse beni bitirecekti ama başımla onayladım ki bu kocaman bir yalandı. Kesinlikle emin değildim. "Saldırı şifacıları korkutup buradan kaçırmaz mı?" diye sordum. "Zaten hiçbir şeye karışmak istemiyorlar."

"Önemli olan insanlara yardım etmek. Bunu göremiyorlarsa kesinlikle aptaldırlar."

"Kesinlikle aptallar."

Omzunu silkti. "O zaman Hoi Polloi hekimlerini işe alırız. Büyüleri olmasa bile yetenekleri var."

Basit ve son derece etkili... Tipik Griffin. "Bu çok iyi bir fikir. Şifacılar bundan nefret edecektir. Onları işin içine girmeye itecektir. Egoları, onlar için düşünülen bir rolün başkasına verilmesine katlanamaz."

Griffin başıyla onayladı.

Bir müddet sessizlik içinde ilerledik ama sonra ona baktım. "Beni kurtardığın için teşekkürler."

"Birbirimizi kurtardık," diye cevapladı. Bana dokunmadan edemiyormuş gibi yeniden uzandığında göğsüm sıkıştı. Uzun parmaklarını benimkilere doladı. "Fakat bir daha benim için kendini asla feda etme, Cat. Bununla yaşayamam."

Yüreğimin etrafına duygulardan bir düğüm atıldı. Eli öyle sıcaktı ki. Griffin çekildiğim tek sıcaklık kaynağıydı.

"Ne kadar baygın kaldım?" diye sordum.

Atı başını geriye atmaya başladığında dizginleri tutmak için elimi bıraktı. "Altı gün."

Altı gün! Zayıflamış olmama şaşmamak gerek. "Ama ben sadece birkaç defa uyandığımı hatırlıyorum."

Çakmak çakmak gözleri ciddi bir bakışla bana çevrildi. "Çünkü sadece birkaç defa uyandın."

Biraz ürperdim. Her zaman hayatta kalmak için çok çabalamıştım ama daha önce ölümden gerçekten korktuğum hiç olmamıştı.

Bir süre sonra Griffin konuştu: "O Tarvalılar bölgemizi işgal etti, Sinta kraliyet ailesine saldırdı. Bu bir savaş ilanıdır."

Kasvetli bir şekilde, "Güç Dalaşı'na hoş geldin," diye homurdandım.

"Öl ya da öldür," diye karşılık verdi, belli ki karamsar felsefemi benimsiyordu.

Alayla gülümsedim. "Sen de benim kadar merhametsizsin. Sen daha iyi saklıyorsun, o kadar."

"Mecbur kaldığımızda ikimiz de merhametsiziz. Bu bizi uyumlu bir çift yapıyor."

Başımı iki yana salladım. "Karışımda her zaman insani yanı olan biri olmalı, diğerini çizgide tutmak için."

Azıcık güldü. "Onun için Egeria'mız var."

Önce kahkaha attım, sonra öksürdüm. Griffin yonca suyunu çıkarıp bana içirdi. Daha fazla içirmeye çalıştı ama birden midem bulanınca ittim. "Bir yudum daha içersem kusarım."

Alnı kırıştı, matarayı yerine koydu. "Birisi tamamen kalpsiz değilse insan hayatına belli bir değer verir. Bu da bizi sebepsiz yere birbirimizi öldürmekten alıkoyar. Fakat senin ve benim gibi liderlerin bazı sarsılmaz ahlaki değerleri vardır. Yapılması gereken seçimler."

"Ben lider değilim."

Gözlerinde inatçı bir ışıltı belirdi. "Öylesin. Piers'la ve kaledeki herkesle nasıl başa çıktığını biliyorum. Kararlar verdin. Onları uyguladın. İnsanlarını korudun."

Alayla güldüm. "İnsanlarımın sayısı pek fazla değil."

"Aslına bakarsan düşündüğünden daha çok. Bütün Ios şehri sana tapıyor."

Yani tüm bunlar o yüzden miydi? Şimdi *gerçekten* midem bulanıyordu. İçtiğim su büzüşmüş mideme oturmuştu. Ios'un bana tapmasını istemiyordum. Kimsenin bana tapmasını istemiyordum. "İnsanların benim hakkımda konuşmasından hoşlanmıyorum."

"Bunun için çok geç. Herkes o Tarvalıların büyük kısmını tek başına yok ettiğini biliyor. Sinta'nın kalanı da yakında öğrenecektir, Ios halkı çoktan senin onuruna bir mabet inşa etmeye başladı."

Ne? Sersemleyerek ona baktım. "Mabetler tanrılar içindir." Gözlerimi kırpıştırdım ama hayır, her şey hâlâ bulanıktı. Bu iyi olamazdı.

"Tanrılar. Kahramanlar." Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı, her seferinde kalpten gideceğimi hissettiren gülümsemenin ta kendisiydi. "Eşek kulaklı bir atı dörtnala süren ve ateş üfleyen gizemli bir Fisa kızı..."

Kahkaha atmamaya çalıştım. Ya da atımdan düşmemeye. "Panotii bunun için seni tekmeleyecek. Ayrıca Tarvalılar Ios'un değil, senin peşindeydi."

"Şehri yağmalayacaklardı. Bu yer resmen savunmasız. Kahverengi At'ın bile üzerinden atlayabileceği bir duvarı ve toplamda yirmi muhafızı var. Ios'u sen kurtardın ve insanları bunun farkında."

Kaşlarımı çattım. "Sinta zayıf bir pozisyonda. En kuru iklime sahip olmasının yanı sıra en fakir krallık ve üstüne büyü gücü de zayıf, ayrıca eski kraliyet ailesi açgözlülükleriyle yarısını sömürdü. Güç Dalaşı kapımızda ama bu defa her şey farklı çünkü Alfa Fisa hâlâ fazlasıyla baskın, Alfa Tarva tahta gerekenden önce geçti ve sen..." Griffin'e bir bakış attım, kendine Beta diyen bir Alfa'ydı. "Şey, hepsini senin başlattığından oldukça eminim."

Azıcık bile pişman görünmüyordu. "Ios'ta olanlar da başka birinin ilk hamlesiydi. Tarva kraliyetinin mi dersin?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Fakat bence sen beni kaçırdıktan sonra dövüştüğünüz dev onların ilk gerçek hamlesiydi. Sadece o zaman bilmiyorduk."

"Aynı kişi mi?" diye sordu.

Omzumu silkerek başımı salladım. "Bilemeyiz."

Griffin ufka, sonra güneye baktı, kurak manzarayı iyice incelerken keskin hatlarıyla çenesi kasıldı. "Şifa merkezlerini korumaları için Ios ve Skathos'a asker verebilirim ama ordumu fazla küçültemem. Sinta Şehri'ni ve ailemi korumak zorundayız. Mylos

güvenli ama Velos ya da Kaplos'a yetecek kadar insanım yok ve güneydeki kabileleri huzur içinde tutacak askerim bile sınırlı."

"Asker al. Sinta eskisinden fakir ama bunun tek sebebi, zenginliğin çoğunun kalede olması. Serveti yeniden bölüştür. Bu herkesin iyiliği için olur."

Elini saçlarının arasından geçirip geriye doğru yatırdı. Saçı daha uzun, daha vahşiydi. Beta'dan çok savaş lorduna benziyordu. "Benim olmayan askerlere güvenmiyorum."

"Seçim şansın yok, onlar da senin olacaklar. Çoğu insan sadece yemek yemek ya da ailelerini doyurmak istiyor. Arada sırada çürük meyveler çıkacaktır ama herkes aynı durumda. Fisa ve Tarva kraliyet ailelerinin muhtemelen seninkinden daha fazla çürük elması vardır. Herkes onlardan nefret ediyor. İnsanlar bastırıldığı ve korkutulduğu, asillerse kıskandığı ve ikinci planda kaldıkları için. Kraliyet ailelerini devirmek için durmaksızın oyunlar dönüyor. Sadece işe yaramıyorlar. Şey, seninki hariç." Elimi Griffin'e doğru salladım.

Dudağı seğirdi. Görüşüm hâlâ bulanıktı ve uzuvlarım gittikçe ağırlaşıyordu. Sohbete odaklanmaya çalışarak rahatsız edici hisle boğuştum.

"Asillerle ve belli Magoilerle, mesela şifacılarla sorunlar yaşayacaksın. İkisi de azınlık. Çoğu Sintalı Egeria'dan memnun. Hatta *senden* bile hoşlanıyorlar." Onu güldüren bir "duy da inanma" bakışı atarak konuştum. "Ailen almak yerine veriyor. Bu çok büyük bir değişiklik. Beklenmedik."

"En sonunda Egeria'ya ısınıyor musun?"

Omzumu silktim. "Fena değil."

Gözleri parladı. "Bu ne büyük övgü."

Alaycılığını dikkate almayarak, "Asker al," dedim. "Yetmezse başka bir şey düşünürüz."

Başını yana eğip bana merakla baktı. "Aklında bir şey var."

"Benim aklımda her zaman bir şeyler vardır."

Griffin bana doğru eğildi, sesi daha derindi. "Benim de öyle."

İmalı ses tonu beni ısıttı. Gittikçe güçten düşmeme rağmen arzu içimde düzenli bir ritim tutturdu.

"Dalga geçme," dedim. "Bu ciddi bir durum."

"Dalga geçen kim?"

Ona düz bir bakış attım. "Ipotane."

O da bana düz bir şekilde baktı. "Aklımda olan şey bu değildi."

Gözlerimi devirip nefesimi düzenlemeye çalıştım, olması gerekenden daha fazla çaba gerektiriyordu. "Ipotanelerin ne olduklarını biliyor musun?"

"Büyülü yaratıklar. Yarı insan yarı at."

Başımla onayladım, dudakları incecik oldu.

"Büyülü yaratıklara güven olmaz," dedi.

"Doğru ama onları tuzağa düşürmenin bir yolu her zaman vardır. Evrensel kusurları."

"Peki sen bir sürü Ipotanenin nasıl yakalanacağını biliyor musun?" diye sordu. "Yarım düzine şehri korumaya yetecek kadarını?"

"Hayır ama yapabilecek birini tanıyorum. Kuzey Fisa'dan bir Kaos Büyücüsü, hemen Donmuş Göl'ün altında."

Gözlerinde bir fırtına kopuverdi. "Fisa'ya geri döner miydin?"

Göğsümde büyüyen endişeyi yuttum. "Önce asker al. Büyücüye ya da Ipotane ırkına ihtiyacımız kalmayabilir." Gerçekten kalmamasını diliyordum çünkü Fisa'ya bir daha asla ayak basmak ve büyücünün bana başka bir kehanette daha bulunmasını istemiyordum. İlki yeterince kötüydü.

"Bunu düşüneceğiz," dedi Griffin. "Önce asker alımlarının nasıl gideceğine bakalım."

Başımı sallardım ama artık gücüm yok gibiydi.

Biz batıya doğru gittikçe güneş daha sıcak, hatta daha yoğun bir hâl alıyordu. Kara saç örgüm bütün sıcaklığı sömürüyor ve omurgamdan aşağı yanan bir yol çiziyordu. Vücudum güçsüz, titrek ve alev alevken dişlerimi sıktım ve yola devam ettim. Ben her zaman bunu yapardım. Ancak gücüm ve cesaretim az kalmış olacaktı ki çabucak Zeus'a bir fırtına çıkarması için sessizce yalvarmaya başladım. Hiçbir şey olmadı. Ya dinlemiyordu ya da benim inanılmaz rahatsız olmamın acil bir durum olduğunu düşünmüyordu.

Griffin bana meyve uzattı ve yiyene kadar rahat bırakmadı ama midem bulanıyordu ve sıcaklık geçmek bilmiyordu. Korkunç bir veba gibiydi. Aklımı başımda tutan tek şey boynumdaki buzdan parçaydı. Küçük şişeyi buz biraz rahatlamamı sağlayana kadar tenime bastırıyordum.

Hava kararmaya başladığında sanırım Zeus beni duydu ve bizi serinletmek için bir fırtına yolladı. Gözlerimin karardığını fark etmedim bile, Griffin kolunu belime dolayıp beni Panotii'nin sırtından aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Düşmek üzereydin." Beni kucağına yerleştirip başımı çenesinin altına sıkıştırdı. "Tuttum seni."

Biliyorum. Ve bu, beni neredeyse ölümüne korkutuyor. "Herkes zayıf olduğumu düşünecek."

"Zayıf olduğunu düşünmeyecekler. Hepsi iyileşme evresinde olduğunu biliyor." Derin sesi içime işliyordu, yatıştırıcıydı. Düzenli kalp atışları sırtıma çarpıyordu. İç geçirmek istedim ama bu saçma olurdu. "Askerlerim sana tapıyor. Beni kurtardın. Onları kurtardın."

"Onları kurtarmadım," diye mırıldandım. "Orada değillerdi bile."

"Piers'ın emri altında Ios'un özgürlüğü için savaşırlardı. Kaç hayatı kurtardın?"

Uykulu bir şekilde alnımı sakallı çenesine sürttüm. "Onlar için yapmadım."

Griffin belimi daha sıkı sarmaladı. Neredeyse fazla sıkıydı ama şikâyet etmedim. Belki de şikâyet etmek istemiyordum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"ONA GÜVENEMEZSİN. KIZ KUZEYDEN GELMİŞ. FİSALI!" Ses bir kadına aitti ve bir yılan gibi tıslıyordu.

Gözkapaklarım öyle ağırdı ki panikledim, resmen bir irade savaşıyla yavaşça açılmaya zorladım. Kolyemdeki buz parçası büyüyle nabız gibi atarak derimi dağladı ve bana başımı çadırın ardına kadar açık kapısına çevirecek kadar güç verdi. Dışarıda, kararan gökyüzü ve yapraklardan bir gölgelik vardı. Griffin kamp ateşinin uzak ucunda bir kadınla duruyordu.

Griffin'in cevabı kısa oldu. "Ona güveniyorum."

"Gözün kör olmuş senin... Nasıl bilmiyorum. Şehvet mi? Anlamıyorum."

Griffin bezgince bir nefes verdi. "Gözüm kör olmadı, Daphne."

O. İnatçılığım onları görmeme yetecek kadar odaklanmama yardım etti. Daphne, Griffin'e fazla yakın duruyordu, sarı saçı sırtına dökülmüştü; sağlam, güçlü ve kıvrımlı bir vücudu vardı.

Kadının kafasına tekme atmak istedim. Kasten.

"Biz birlikte iyiyiz. Çok uzun zaman oldu." Uzanıp benim haftalardır yapmayı dilediğim şekilde koluna dokundu. "Senin nelerden hoşlandığını biliyorum."

Griffin hemen geri adım attı ama hâlâ göğsüm bir at tarafından tekmelenmiş gibi hissediyordum. Şu kıza doğru ateş üflemek isterdim. Onu eritmek için değil, sadece korkutmak için ama hiç-

bir şey çıkaramayacağımı biliyordum. Ya yaşam enerjimle birlikte ejderhanın ateşini de vermiştim ya da çok güçsüzdüm.

Daphne dudaklarını büzerek, "Hamamda sebepsiz yere bana saldırdı," dedi, yalanı güçsüz durumumda daha da harlı bir ateşi tutuşturdu içimde. "Onu izledim. Vahşi ve dizginlenemez biri. Sahip olduğu güçlerle herkes için bir tehlike."

Griffin gözlerini kısarak, "Cat... hayat dolu," dedi.

Daphne alayla güldükten sonra ofladı. "O deli." Griffin'in aralarına koyduğu mesafeyi kapadı. "Birkaç ay önce krallık için seninle birlikte savaşıyordum. Gündüzleri seninle savaşıyor, geceleri seninle kalıyordum. Her gece."

Tanrılar aşkına, nefes almak zordu. *Kyklop çocuğu!* Dışarıdaydık ama alacak *hava* yoktu!

Griffin'in ses tonu rahatsızlıkla sertleşti. "Krallık için savaşıyordun çünkü bu senin işin. Geri kalanına gelince, hırs hafızanı gölgeliyor. Ben senin ilk âşığın değildim, son da olmayacağım. Hiçbir söz verilmedi."

Daphne ona doğru eğildi, kararlıydı ve belli ki hayalperestti.

Griffin omuzlarını tutarak onu durdurdu. Kız biraz döndü. Profilden gördüğüm kadarıyla bile Daphne'nin gel beni al bakışı sanat eseriydi, benim bin yılda bile ustalaşamayacağım bir şeydi.

Griffin onu kendinden uzaklaştırdı. "Bitti artık, Daphne. Git, ateşinin başında otur." Onu yumuşak bir şekilde itti. "Bir daha Cat'in canını sıkacak olursan bu ordunun bir parçası olmayacaksın. Asla." Son derece sakin. Son derece tehditkâr. *Griffin.*

Daphne ellerini yumruk yaptı. Öyle kısık sesle konuştu ki onu duymak için kulak kabartmak zorunda kaldım. "Bunu neden yapıyorsun? O kara saçlı, bodur Fisalıda bende olmayan ne var?"

Griffin bana baktı. Onları izlediğimi gördü ve bakışlarını kaçırmadı. "Kalbim."

Sözleriyle birlikte göğsüm kasıldı, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Sanırım Daphne buna karşı çıkamazdı. Tek kelime daha etmedi ve bana bir defa bile bakmadan gitti. Keşke öfkeyle gitseydi.

Patlayıp ayaklarını vura vura gitmesiyle baş edebilirdim. Soğuk, kontrollü hiddet bana fazlasıyla annemi hatırlatıyordu.

Griffin ona bir daha bakmadı bile. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve uyandığımı gördüğü için öyle... *mutlu* görünüyordu ki içten içe erimeye başladım. Belki de sebebi bu kadar yakışıklı olmasıydı. Uzun, sert ve iriyarıydı, gözlerinde neşe, sıcaklık ve kararlılık vardı. Onun gibisini hiç tanımamıştım.

Hızla yaklaştı, dikkati tamamen benim üzerimdeydi. Ürperdim, kalp atışlarım beklentiyle hızlandı.

Başını eğip çadıra girerek yanımda çömeldi, dirseklerini dizlerine dayayarak durdu. Rahat gülümsemesiyle kalbim tekledi. "Uyanmışsın."

"Daphne'yi benim için mi terk ettin?"

Gülümsemesi soldu. Üzerinde yattığım örtünün kenarına oturdu, başımı kucağına yatırıp uzun parmaklarıyla okşadı. Masaj bana yabancı bir his verdi, güzeldi ve örgümü açıp uzun tutamları baldırlarına yayarken, onları dikkatle düzeltirken başımdan ayağıma kadar karıncalandım. "Yanlış anlamış ya da var olmayan bir şeyi görmek istemiş. Bir kadına asla söz vermedim, imada bulunmadım. Seni gördüğüm gün nedenini anladım."

Sesim duygudan sertleşti, boğuk ve kısık çıktı. "Niye?"

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Çünkü sen benim için yaratıldın."

Bir heyecanla sarsıldım. "*Beni* alıkoymayı planladığını söyleme." Bir şekilde dalga geçmeyi başarmıştım.

Griffin bir saç tutamını parmağına dolayıp nazikçe çektiğinde tüylerim ürperdi. Loş ışıkta dişleri parladı. "Seni alıkoyacağımı tanışmamızdan kısa bir süre sonra söylemiştim zaten."

"Bana başka seçenek vermedin. Aptal, kahrolası ip," diye homurdandım.

Parmakları saçımda hareket etmeyi kesti. "Artık bir seçeneğin var. Seni özgür bıraktım."

"Beni yakaladın," diye ofladım. "Bu çok sinir bozucu."

Griffin güldü, ben katılmayınca biraz ciddileşti. "Niye bu kadar güçsüz duruyorsun?"

"Kıpırdayamıyorum." Elimi olabildiğince kaldırdım, yerden sadece iki santim yukarı kalktı.

Beni bile etkileyecek kadar renkli bir küfür savurdu. "Biraz daha kan akıtma riskine girmeli miyiz?"

Omzumu silktim. Silkmeye çalıştım. "Mecbur olabiliriz."

Griffin beni çadırın dışına çıkarıp dik oturttu, yanına yerleştirdikten sonra bıçağını kemerinden çıkarıp ateşte temizledi.

Çevremize bakındım. Etrafımızdaki alana kamp ateşleri dağılmıştı, hiçbiri fazla yakın değildi. Gölgelerdeki insanların yüzlerini çıkaramıyor ya da konuşmalarını duyamıyordum. Beta ekibini, Piers'ı ya da Egeria'yı göremedim, gerçi fazla uzakta olamazlardı.

"Bıçaklarımı aldın mı?" diye sordum. "Peki ya kılıcımı?"

Başıyla onayladı, sıcak metali akşam serinliğinde soğutuyordu. "Flynn her şeyi halletti. Bıçaklarına ne kadar bağlı olduğunu biliyorum." Kolumu tutarak bileğimin iç kısmındaki hassas deriyi başparmağıyla okşadı. Sıcaklık içime yayılırken parmağının yerini bıçağı aldı. "Hazır mısın?"

Pek değildim ama Griffin beklemedi. Sağ bileğimdeki damarları yüzeysel bir şekilde kestikten sonra, aynısını kendi sol koluna yaptı. Acıyla keskin bir soluk aldım ama Griffin azıcık bile hissetmiş gibi görünmüyordu. Ellerimizi birleştirip parmaklarımızı hiç alışacağımı düşünmediğim bir şekilde birbirine geçirdi.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Bizi birbirimize bağlayacak bir şey lazım."

"İhtiyacın olduğunda büyülü ipler nerede?" diye söylendim.

Griffin kükrer gibi kahkaha attı. "Düşünüyor olabileceğinin aksine, bağlama işlerinden hoşlanmıyorum."

Ben de bağlanmaktan hoşlanacağımı hayal edemiyordum. Öyleyse neden karnımın derinlerindeki bir yer şüpheli bir şekilde ilgiye benzeyen bir şeyle ısınıyordu?

Kızararak boğazımı temizledim. "O zaman neden hoşlanırsın? Belli ki Daphne biliyor."

Griffin'in gözleri parladı. "Kıskandın mı?"

"Hayır!" dedim kızarak.

Sırıttı. "Yalnız olmadığımı öğrendiğime sevindim."

Gözlerimi devirdim. "Hayal görüyorsun. Kan kaybından."

Elimi sıktı. "Kıskanman için hiçbir sebep yok. Seni gördüğüm günden beri ona dokunmadım. Bu, senin beni görmenden önceydi."

Yüzümün alev aldığını hissettim. Nedenini hiç bilmiyordum. Griffin garipliğimi fark ettiyse bile kendine sakladı. Kemerimi tek eliyle açıp belimden çekip çıkardı, bileklerimize doladı ve onları birbirine yapıştırdı. Kesikler bir süre kanayacak kadar derindi ama tehlikeli olacak kadar derin değildi. Muhtemelen iz kalacaktı.

"Benim keyif aldığım şeylere gelirsek..." Griffin en sonunda cevap vermek için eğildi, sakallı çenesi boynumu gıdıkladı. "Mesela şaplak atmaya bir şans verebiliriz."

Kahkaha attım. Elimde değildi. "Burada şaplağın yine bir metafor olarak kullanıldığını düşünüyorum."

"Belki." Göz kırptı. "Belki de değil."

Şimdi iki olasılığı da hayal ediyordum. Muhtemelen ikisi aynı anda...

Dişleriyle kulakmememi dişlerken öyle bir ses çıkardım ki şüpheli bir şekilde ciyaklamaya benziyordu.

"Niye bu kadar gerginsin?" Dudaklarını boynuma bastırdı. Kulağımın altındaki hassas bölgeyi nazikçe emdikten sonra aynı yeri öptü.

Duyularım canlandı. Dudaklarının her sürtünüşü yıllanmış şaraptan bir yudum gibiydi, başımı döndürüyor ve beni hafifletiyordu. "Ben... ah... tüm bunlarda pek deneyimli değilim."

Burnuyla boğazımı dürtmeye devam ediyordu, karnımın alt kısmında hiç sönmeyen bir yangını tutuşturuyordu. "Öpüşmemizin ilk öpücüğün olmadığı açıktı."

Ona daha iyi açı sağlamak için başımı eğdim. Griffin'in onaylarcasına çıkardığı sesler boğazımda titreşti. Parmaklarını bir damga gibi kalçamda açtı. Sıkıyor, beni usul usul inletiyordu.

Soluk soluğa, "Herkes öpüşür," dedim. "Emin olmadığım kısmı geri kalanı."

Aniden doğruldu, şaşkın görünüyordu. "Hiç mi?"

Başımı iki yana salladım, karnım kasılıyordu.

Dudakları tamamen erkeksi, tamamen kendini beğenmiş, tamamen *sahiplenici* bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sana öğretirim."

Bütün bedenim beklentiyle kasıldı. *Tanrılar aşkına, evet! Hayır!*

Panikledim ve boştaki elimle göğsüne vurdum, flörtleşiyormuşum gibi göründüğü için yüzümü buruşturdum. Bundan bir ay önce ona sertçe vururdum; en azından bunu denerdim.

Griffin serbest elini başımın arkasına koyup kavurucu bir öpücük için beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız eriyip kaynaştı, kandan daha sıcaktı ve ona vurmakla ilgili her şeyi unuttum. Ya da ona tekme atmak istediğimi. Hatta onunla tartışmak istediğimi bile.

Ne salaktım ama.

Elini açık saçlarıma doladı, sırtımı yay gibi gerip memelerimi göğsüne yaslayıncaya kadar başımı geriye doğru eğdi. Şehvetli, yoğun öpücüklerinin arasında kısık sesle konuştu, "Ya ölseydin..." Başını yavaşça iki yana salladı, sıcak nefesi ateş basan dudaklarıma çarptı. Omuzlarındaki kaslar gerildi ve titredi. "Bir daha asla beni öyle korkutma."

Sesindeki açık savunmasızlıkla geri çekildim. "Hiçbir şeyin seni sarsmayacağını düşünürdüm."

Başparmağıyla altdudağımı okşadı. Dudaklarım karıncalandı, fazlasıyla uyarılmıştım. "Beni sarsacak çok şey yok. Sen farklısın. Seni kaybedemem."

Sözleri içimdeki tutkuyu ikiye katladı. Başımı eğip başka yere baktım. *Ne halt ediyorum ben?*

Griffin bileklerimizi çözdü ve kesikleri yeniden açtıktan sonra bizi tekrar bağladı. Kanın çıkmasını ve karışmasını izledim, kimin kanının diğerininkini lekelediğini merak ediyordum. Annem olsa bu konuda birkaç laf ederdi.

Bileklerimizi iyice birbirine bastırdım.

Ne kadar çok kanımız karışırsa o kadar güçleniyordum. Griffin yemem için ısrar ediyordu ve birkaç lokma yuttuğumda komik

bir şekilde mutlu oluyordu. Zorla ekmek ve peynir yedirdi, ben hepsini kusacak hâle gelene kadar.

Ellerini teslim olurcasına kaldırıp yemekleri topladı. Her zamanki gibi hızlı hareket ederek bizi yeniden çözdü, temizledi ve kesikleri kapadı. Ardından bulaşan kanı yok etti, yağ lambasını yaktı ve kamp ateşini söndürdü. Beni yeniden çadıra götürdü, çadırın ağır kumaştan kapısını kapadı ve sırtını sağlam ahşap sandığa dayayarak oturdu. Lambayı kenara koyup dikkatle bana baktı. Bir süre sonra davet edercesine kolunu uzattı ve pek tereddüt etmeden ona gittim.

Yerleştiğimde bana kurt gibi sırıttı. "Sence her gün sıvı değişiminde bulunmamız gerekecek mi?"

Gözlerim büyüdü. *Evet!* "Hayır!"

Tanrılar, bana sabır verin! Aklımı kaybedeceğim!

Boğazımı temizledim. "Hayır. Ah... hayır."

"Komik," dedi. "Aksini umuyordum."

Onu ittim. "Öyle umuyordun tabii."

Sırıttı. "Hâlâ umuyorum."

Yanına sokulmuşken Hades'ten daha sıcaktım ve karnım taklalar atıyordu. Rahatsız ediciydi. Ve sinir bozucuydu. Ve heyecan vericiydi. "Erkekler çok garip. Benimle kavga etmekten ta *buralara* kadar nasıl gelebiliyorsun?"

Bana haz ve kendini beğenmişlik karışımı bir ifadeyle baktığında acıtacak bir yerlerine dişlerimi geçirmek istedim. "Kavgaları başlatan hep sensin. Sana sahip olduğum anda eğlenceli kısmın kavga olmadığını göreceksin."

Griffin'le tanıştığım gün karnıma yuva yapan kelebekler havalandı, yakan kanatlarıyla içime yayıldılar. Beni diyarlardaki en normal şeymiş gibi kucağına nazikçe çekti ve parmaklarını boğazımdan kaydırıp memelerimden birine kadar takip ettikten sonra ucunu tuniğimin üzerinden hafifçe okşadı. Meme ucum ânında sertleşti, parmak uçlarının altında kabardı.

Bir ürpertiyle sarsıldım ve elini ittim. "Kendine fazla güveniyorsun, değil mi?"

Tamamen kendini beğenmiş ve tamamen erkeklere has bir şekilde başıyla onayladı.

Kendinden eminliği ilgimi mi çekiyordu yoksa egosundan tiksiniyor muydum karar veremedim. Mesele Griffin olunca felaket hâldeydim. "Ve kimse kimseye sahip olmuyor."

"Nasıl istiyorsan öyle de." Ellerini belime dolayıp aşağı doğru kaydırarak popomu oyunbazca sıktı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Nasıl istersek öyle söylediğimizde bu her şeyi değiştirir. Kollarında kıvranıp başımı iki yana salladım. "*Bu* olamaz."

Özgüven patlaması yaşayan canavar kahkaha attı. Sonraki öpücüğü hem baskın hem de tatlılıkla kandıran cinstendi. Uzun, derin ve tamamen sarhoş edici. "Fikrini değiştireceksin."

Kendi fikrimi mi? Düşünemiyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum. "Bu bir meydan okuma mı?" diye sormayı başardım. "Çünkü oldukça inatçı olabilirim."

Griffin'in marifetli parmakları yine memelerimi bularak okşamaya, avuçlamaya, keşfetmeye döndü. Şimdi beni öpmüyordu. İçin için yanan bir yoğunlukla beni izliyordu. Derimin altında cızırdayan akıntılar coşuyordu. Damarlarımdaki gök gürültüsünün alçak sesli gümbürtüsü bütün bedenimi sarstı. Dokunuşuna doğru sokulduğumda hırıltılı bir ses çıkardı, vahşi bile denilebilirdi.

"Bu bir oyun değil, Cat. Gerçek olduğunda işler öyle yürümez. Sonuna kadar gitmesini istediğinde öyle olmaz." Ellerini yüzüme doğru kaldırıp bakışlarımı kaçırmamam için beni tuttu. "Karşındaki sana kendi hayatından daha fazla anlam ifade ediyorsa..."

Karnım kasılırken zorlukla yutkundum. Resmen karman çormandım, dudaklarımı birbirine bastırdım ve hiçbir şey söylemedim.

Griffin beni kucağında kıpırdattı, artık ata biner gibi üzerinde oturuyordum, ellerim omuzlarındaydı. "Seni ilk gördüğümde daha büyük, daha deneyimli olduğunu düşünmüştüm." Sesi derinleşti, daha boğuk bir hâl aldı. "Seni omzuma atıp kalabalığın içinden geçirmek ve amfiteatrın arkasında sana sahip olmak istedim. Karanlık ve sıcak olurdu, tek ses taşlardan yankılanan nefeslerimizin sesi olurdu."

Sıcak bastı. Birdenbire yıldızlı göğü gördüm, sert taşları hissettim... bir de Griffin'in sert bedenini.

Ellerini göğüs kafesimden yukarı kaydırdı, geniş avuçları memelerime değiyordu, ardından tekrar belime doğru kaydırdı. Işık saçan gümüşi gözleri arzuyla kısılmıştı. "Seni duvara dayayıp o daracık pantolonunu yırtmak, kendimi sıcaklığına gömmek istedim."

Tahrik edici, şehvetli, cazip bir şekilde sert görüntüler aklıma akın ederken dudaklarım aralandı.

Griffin parmaklarını yanlarıma bastırdı. "Çizmelerini üzerinde bırakırdım herhalde."

Hayal gücüm capcanlı bir resim çizerken nefesim hızlandı. Gece bizi karanlığıyla örterdi. Bacaklarım beline dolanırdı. Sırtım duvarda kayardı. Griffin kalçamı kavrar, güçlü, enerjik darbelerle içime girerken beni iyice kendine çekerdi.

İçimdeki gerginlik volkanik seviyeye geldi. Gittikçe eridim, kırılmak istiyor, patlama ihtiyacı duyuyordum. Bütün vücudum tek bir ilahiyle nabız gibi atmaya başladı. *Bana sahip ol. Bana sahip ol. Bana sahip ol.*

Griffin'le bir olma çağrısını görmezden gelmek beni resmen ortadan ikiye bölüyordu. "Bu ben zehirle kaplanmadan önce mi yoksa sonra mıydı?" diye sordum ekşi bir şekilde, neyse ki sesim sadece azıcık düzensizdi.

"*Haftalar* önce." Yavaş, baştan çıkarıcı bir öpüşme için dudaklarını benimkilere bastırdı. Sonra ağzı daha ısrarcı, daha aç bir hâl aldı. "Ve ondan sonraki her gün."

Sözleri içime işledi, doğruca özüme ilerledi. Beni her öptüğünde veya bana her dokunduğunda ya da gizliden gizliye duymanın özlemini çektiğim şeyleri söylediğinde geri dönülemez biçimde değiştiğimi hissediyordum.

"Peki daha genç olduğumu ne zaman fark ettin?"

Griffin'in dudakları kalp durduran gülümsemesiyle kıvrıldı. "Tertemiz olmuş ve yirmi yaş daha genç görünerek yeniden görünür olduğunda özel bir şey bulduğumu anladım."

Sersem gibi sırıttım.

"Tabii bir de ukala bir şey bulduğumu."

Bekle. Ne? Kaşlarımı çatınca kahkaha attı, beni tekrar öpmek için eğildi. Beni öyle derinden öptü ki onun nerede bitip benim nerede başladığımı bilemiyordum. Kalçamı tutup beni öne ve yukarı doğru hareket ettirdi, arzusunun çelik gibi kanıtı boyunca kaydırdı. Nefes nefese kaldım, arzuyla doluyordum. Beni yine kendi üzerinde yönlendirdi, bu defa sertçe. Kanım fokurdadı, merkezimdeki kaslar daha fazlasını isteyerek kasıldı. Daha fazla temas, daha fazla sürtünme, daha fazla... *doldurulma.*

Gözlerim kapandı. Duygu seli beni alaşağı etti. "Bu delilik. Nasıl bir delilik böyle iyi hissettirebilir ki?"

Cevabı gırtlaktan gelen, anlaşılmaz bir ses oldu ve beni istekle titretti. Dizlerimin üzerinde kalktım, bacaklarımın arasındaki gittikçe artan sancıyı dindirme çabasıyla sertliğine sürtündüm. Sağlam vücudu bir titremeyle sarsıldı. Tekrar yaptım, kalçamdaki parmakları kasıldı. Boğazından bir inilti koptu.

Elleri ve ağzı beni deliye çevirdi. Sırtımı yay gibi gerip ona dayandım, artan basıncın birazını rahatlatmasını umuyordum ama içim sadece özlemle kasıldı ve vücutlarımızın sürtünmesi beni daha da doyumsuzlaştırdı. Bacaklarımın arası kaygandı, sıvı sıcaklıkla yürek gibi atıyor, dizginlenemeyen bir isteğin kreşendosuyla hareket ediyordum. Kalçamı çevirdim, boynuna ve çenesine sıcak öpücükler konduruyor, tadına bakmak için dilimi teninde kıvırıyordum.

Griffin sert bir soluk verdi. Beni yere yatırıp sertçe sürtündü. Nefesim hızlandı. Dizlerim aramızdan hava bile geçemeyecek kadar yapışana kadar ayrıldı, sadece yakıcı ihtiyaç ve onun yakan arzusu vardı. Parmaklarım saçlarının arasına daldı. Bacaklarımla kalçasını kavradım, adını inleyerek hareket ettim.

Griffin titredi. Ardından parmaklarını kalçama geçirdi, demir gibi kavrayışı kıvranışıma ani bir son verdi. Beni hareketsiz tutunca karşı çıkarak inledim. Sıkışmış sinir uçları, dönüp duran hisler, zonklayan sıcaklık ve karnımın aşağılarında heyecan verici

bir baskı vardı. Dünyayı yerinden oynatacak bir şeyler fazla uzakta değildi. Kulaklarımda gök gürültüleri yankılandı ve neredeyse kontrol edilemez bir dürtüyle pantolonumu çıkarmak istedim.

Bunu yapamam!

Öyle hızlı geri çekildim ki yere yapışacaktım. "Durmamız gerek!"

Griffin kısık sesli bir hırıltıyla beni kavrayıp geri çekti. Göğsüne düştüm.

"Cat." Kolları etrafımda kilitlendi. Sesi işkence görüyor gibiydi.

Göğsünü tekrar ittim ve kalkıp oturdum, saçımı yüzümden nefes nefese çektim. "Griffin!"

"Neden?" diye sordu boğuk sesle. "Neden durmamız gerekiyor?"

Gözlerim büyüdü. "O kadar çok sebep var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum!"

Kalçasını çevirince kendimi arzuya teslim edecek gibi oldum. "Emin misin?" diye sordu.

Hayır! "Evet!"

Başımı arkadan kavradı ve boynumdan aşağı beni kül eden öpücükler kondurdu, her boğuk nefeste kalçalarını ritmik bir şekilde hareket ettiriyordu. "Böyle olabilirdi, *kardia mou*. Biz birbirimiz için yaratıldık. Sadece hayal et."

Ediyordum. Gerçekten ediyordum. Başım geriye doğru düştü, bütün vücudum bana hiç danışmadan hamur gibi oldu. Vücutlarımızın birleştiği yerde toplanan baş döndürücü hislerle tam aklımı kaybetmiş bir şekilde yine onun temposuna eşlik ediyordum ki Griffin hareket etmeyi kesti ve alnını benimkine dayadı. Yavaş, dikkatli bir nefes alıp beni kucağından kaldırdı ve yanında yere bıraktı.

Ağzım yere yapışacak kadar açıldı. *Ne? Şimdi mi?* İçim kıpır kıpırdı. Lezizdi. Dayanılmazdı. Ve... *yarım kalmıştı*. Neredeyse sürünerek üzerine dönüp başladığı şeyi bitirmesini söyleyecektim. "Kyklop'tan daha acımasızsın."

Gülümsemesi acı dolu görünüyordu.

Bezginlikle bir ses çıkararak kaşlarımı çattım.

"Hırladın mı sen?" diye sordu. Göğsü saatlerdir koşuyormuş gibi kalkıp iniyordu.

"Belki." Ona pis bir bakış attım.

Huysuzluğumu görmezden gelerek bileğimi çözdü, kesiği incelemek için iyi bir zaman olduğuna karar vermiş gibiydi. Taze izi kontrol ettikten sonra temiz bir kumaş parçasıyla sardı, eskisini suyla ıslattı. Kalp atışım düzene giriyordu, bacaklarımı altıma çekip oturdum. Ateşli gerginlik üzerimden çekiliyordu, sinir bozucu derecede memnun görünen Griffin'in benimle ilgilenmesine izin verdim.

"Gidip diğerlerini kontrol edeceğim. Birazdan dönerim," diyerek elimi dudaklarına doğru kaldırdı. "Burada kalıp dinlen."

Başımı salladım, lambayı kısmasını ve çadırdan çıkmasını izledim. Elim hâlâ karıncalanıyordu.

Gittiğinde onu özledim, bu kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar korkutucu bir şeydi. Geri döndüğünde yine benimle oturması ve beni yakınında tutması için fazlasıyla hazırdım. Hâlâ uyanık olup onu beklediğimi görünce beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Biraz önce..." Boğazımı temizleyip ona yaslandım. "Senden istediğim için mi durdun?"

Griffin'in çenesi başımın tepesine sürtündü, yavaşça okşuyordu. "Evet. Ayrıca bütün kampı uyandıracak kadar ses çıkarıyordun."

Hiddetle, "Hiç de öyle bir şey yapmıyordum!" diye bağırdım.

Sessizce güldü. "Hem ondan hem de kıyafetlerini parçalayıp içine gömülmeme üç saniye kalmıştı. Buna hazır olduğundan emin değilim."

Sıcaklıkla doldum. Kalbim kaburgalarıma çarptı. Bunun için hiç hazır olacak mıydım bilmiyordum.

"Önce güçlenmelisin."

"Sana yapamayacağımı söyledim." O yüzden hayal kurmaya gerçekten bir son vermem gerekiyordu.

"Kendini kandırma, Cat. Bunun nereye gittiğini sanıyorsun?"

Sözleri ciğerlerimdeki havayı söktü aldı. *O haklı mı? Tek seçeneğim onu terk etmek ya da pes etmek mi?*

Profiline göz attım. Geniş elmacıkkemikleri, güçlü çenesi, şahin gagasını andıran burnu. Loş ışıkta yüzü gölgeliydi. Öyle dingin ve kendinden emindi ki benim tam zıddımdı. Sadece bunun için bile, ondan asla vazgeçmek istemiyordum. Her dokunuşu, her sözüyle bana hayatın her zaman bildiğim şeklinden daha farklı olabileceğini gösteriyordu, geçmişimi susturacak ve geleceğimi unutturacak kadar farklı. Kehanet bile solup gidiyordu. Onun yanındayken ben sadece bir kadındım, dünyayı yok edecek kadın değildim.

Temiz bandajımı dürtükledim. Griffin parmaklarını benimkilere doladı. "Düğümü çözeceksin," diyerek elimi bırakmadı.

Sıcaklık elimden doğruca kalbime gitti. Griffin için hayat kesin çizgilerle çizilmemişti ama epey siyah ve beyaz sayılırdı. Sahip olmamız gerektiğini düşündüğü şeyden daha azına razı olmayacaktı ve ben... ben...

Ne yapacağımı bilmiyordum. Fisa yonca suyunun olduğu matarayı çekip aldı, açtı ve bana uzattı. İçip geri verdim.

"Güzel," dedi. İlk defa deniyordu. "Tadı serin ilkbahar sabahları ve tatlılık gibi."

Serin ilkbahar sabahları ve tatlılık. *Eleni.* Derin bir nefes aldım. Titrek bir şekilde çıktı.

Sırtımı ovalarken, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Başka biri tarafından teselli edilmek, önemsenmek, bir şeyler paylaşmak benim için rahatsız ediciydi. Belli ki dipsiz kuyuya düşmüştüm.

Tekrar yalnız olmaya geri dönebilir miyim?

Griffin'in bana izin vereceğinden şüpheliydim. Mecbur kalırsa beni büyülü ipiyle bağlardı.

Gülümsedim, saklamak için başımı eğdim. "Beni güçsüzleştiriyorsun."

Hareketsizleşti. Nefes alıp verişi bile sessizleşmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha fazla kan akıtmayalım. Benim kanımın seninkine ne yaptığını tanrılar bilir."

"Senin kanında ne var, Cat?"

Dudağımı ısırdım. "Sadece dikkatli ol."

"Sen güçsüz değilsin." Sesi özgüvenliydi. Sakindi. "Sen ve ben, biz güçlüyüz. Birlikte durdurulamaz olacağız."

Nefesi saçımı dalgalandırdı. Çenesi hemen önümdeydi, o yüzden alnımı uzatıp kara sakalına sürttüm ve elimi dizine koydum. *Dize konulan elde ne var ki? Hiç, değil mi?*

"Kendimi ele vereceğim." Söylediğim anda doğru olduğunu biliyordum. Zaten bir kere Sybaris'le yapmıştım ki o bütün bunlardan önceydi.

Etrafımdaki kolu öyle çok gerildi ki canımı acıttı. "Neden bahsediyorsun?"

Gözlerimiz buluşana kadar başımı geriye yatırdım. Karanlığa rağmen Griffin'in gözleri fırtına gibiydi. "Andromeda artık benim için gelmeyecek. Bu yaptığımızı öğrenirse senin peşinden gelecektir."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

SİNTA ŞEHRİ'NE GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE GRİFFİN'İN ailesinin kadınlarından mide bulandıracak derecede ilgiye maruz kaldım. Egeria boğucuydu ve durmadan bana yemek yedirmeye çalışıyordu. Nerissa tadı keçi peynirine benzeyen bitkisel karışımlarla beni tedavi etmek istiyordu, Kaia fazlasıyla heyecanlanıyor, her şey hakkındaki her detayı öğrenmek istiyordu. Sürekli. Hiç durmadan. Zıplıyor, zıplıyor, zıplıyordu.

Anatole'un da geri kalır yanı yoktu. Beni ne zaman görse, "Erittin mi? Onları öylece *erittin* mi?" diyordu.

Milyonuncu defa, "Mum gibi," diye cevap verdim.

Yaşlı adam keyifli görünüyordu. Gözlerinde tanıdık ve endişe verici bir parıltı vardı. Acımasızlık kalıtımsal olmalıydı, şüphem olduğundan değildi tabii. "Keşke görebilseydim."

Gerçekten mi? İğrenç sayılırdı bence.

Ejderha nefesim derinlerde bir yerlerde saklanıyordu. Hissediyordum ama ulaşacak kadar güçlü değildim. Görünmezlik çoğu zaman işe yarıyordu. Koşamayacak, ata binemeyecek, atışamayacak ya da bıçak bile atamayacak kadar güçsüzdüm, yani asabi ve sıkkındım. Uyumadığım zamanlarda aileyi kraliyet yemeğine hazırlamak için Sintalı asiller, geçmişleri ve büyü kabiliyetleriyle ilgili bilgiler konusunda test ediyordum. Onları bilgiyle silahlandırmak

mühimdi. Başarının sürmesi küçük şeylere dayanırdı ya da bu gibi durumda, büyük bir partiye.

Griffin daha fazla kana ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Yapmayacaktım. Burada olmazdı. Sinta Kalesi evim olacaksa, burayı lekelemeyi reddediyordum. Onun yerine mümkün olduğunca sıklıkla tükürük değişimi yapmaya razı oldu. Derin, aç öpücükleri işe yarıyordu herhalde çünkü gittikçe daha iyi oluyordum. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak viraneydim. Griffin'in beni bulabileceği yerlerde gizlice dolanıyor ve geldiğini duyduğumda kaçıyordum. Onu hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyordum... saray hayatını oluşturan komplo, ihanet ve intikam pisliğinden kurtulmak haricinde sanırım. Sorun şuydu ki ikisine birden sahip olamazdım.

Tanrılara şükürler olsun, Jocasta vardı. Beni yemeye zorladığı zamanlar haricinde normaldi. O zamanlar ise korkutucuydu. Egeria'yla onun bitmeyen çabalarına rağmen karnım hâlâ büzüşmüş bir üzüm kadardı ve içeri giren her şeyi reddetmeye çalışıyordu. Üçüncü defa üzerine kusacak gibi olduğumda Jocasta hamile olup olmadığımı sordu.

Gözlerim kocaman açıldı. "Hayır!"

Omzunu silkti. "Seni Griffin'i öperken gördüm."

"Sen de öylece sırtımın üstüne yattığımı mı düşünüyorsun?"

"O çok yakışıklı."

"Bu bir sebep olmaz!"

"Bana şey yapmadığını söyleme..." Ellerini etrafında salladı.

Kelimeyi söyleyemiyorsun demek ha? "Hayır, şey yapmadık..." Elimi gelişigüzelce salladım. *Sanırım ben de söyleyemiyorum.*

"Ama bazı şeyler değişti. Bunu herkes görebilir. Döndüğünden beri Griffin'i yemek masasında bir kere bile tekmelediğini sanmıyorum."

"Tekmelemedim," dedim. Kendimden sadece birazcık tiksindim.

"Yapmalısın."

"Tekmelemeli miyim?"

"Sırtüstü yatmalısın."

Sesi kendinden çok emindi. Öyle bir şey yapmayı planladığımdan değildi ama tüm bu konuyla ilgili biraz endişeliydim, özellikle de Griffin ölçülerinde biriyle. Sadece üzerimde kaslardan bir duvar olduğunu ve ağırlığının beni yatağa bastırdığını düşününce bile titriyordum. Ne kadarının beklentiden ne kadarının korkudan olduğundan emin değildim. Onu sert ve harekete hazır hissetmiş olduğumdan bahsetmiyordum bile. O sırada çaresizce onu içimde istiyordum, öte yandan sığacağına pek ikna olmamıştım.

"Sen öylece yatıp kendini verir misin?" diye sordum.

Jocasta kahkaha attı ama pek neşeli değildi. "Böyle abilerim varken kimse bana yaklaşmaz."

Onun durumunda, "hiç kimse" Flynn oluyordu. "Nasıl hissettiğini biliyor mu?"

Duvara odaklanarak iç geçirdi. "Gerçekten bilmiyorum."

Elini sıktım, garip hissedince parmaklarımı geri çektim. "Seninle evlenmek onun için farklı bir hayat anlamına geliyor. Kurallar ve yapılması gerekenler var. Sorumluluklar var."

"Her durumda kurallar ve yapılması gerekenler var."

"Şey, basit şeyler," diyerek kabul ettim. "Şu anda Flynn son derece basit. Emirleri takip et. Silahlarını temiz tut. Sırf yüzünü beğenmedin diye bir adamı öldürme. Donunu indirip kıçını kaşıma."

Jocasta kahkahalara boğuldu.

Yüzümü buruşturdum. "Ah, tanrılar aşkına. Şimdi de gözümün önünde Flynn'in kıçı beliriyor."

"Benim de." Mavi gözleri parıl parıldı, hayal gücünün sunduklarından, benden daha çok hoşlandığına emindim.

"Flynn harika bir savaşçı ama asla lider olmak zorunda değildi. Birdenbire hükümdarın ailesinin bir parçası olması göz korkutucu olabilir." Kolunu dürttüm. "Senin de bildiğin gibi."

"Senin de," diye cevap verirken kolumu dürttü.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen de ailenin bir parçası sayılırsın ve Griffin er ya da geç bunu resmileştirecektir."

İçim buz kesti. "Benim ailelerle aram iyi değildir. Bu kararı vermek ona düşmez."

Jocasta kahkahalarla güldü. "Kusursuzca uyum sağlıyorsun. Hepimiz seni seviyoruz ve Griffin bir şeye hiç bu kadar odaklanmamıştı, krallığı ele geçirdiğinde bile. Sen onun her şeyisin. Tüm bunlardan daha fazlasısın." Eliyle etrafı gösterdi, sanırım Sinta Kalesi'ni değil, bütün Sinta'yı kastediyordu.

İçimdeki buz eridi. Birdenbire yanıyor ve korkuyordum, direnemeyecek kadar güçsüz olmaktan ödüm kopuyordu.

Alakası yoktu. Çoktan teslim olmuş olmaktan ölesiye korkuyordum.

Başım dönmeden avluyu geçebildiğim anda kışlaya geri taşınmaya çalıştım. Griffin bana odasını verip koridorun sonuna taşınmıştı ama yeniden odasına dönmeyi planladığını düşünmeden edemiyordum. Yakında. Ben hâlâ odadayken. Aramıza birkaç bina sokmak kesinlikle aklımı başımda tutardı.

Akşam yemeğinden sonra beni toplanmanın eşiğinde yakaladı ve kaşlarını çatarak odama girdi. Kollarını kavuşturdu ve tek bir kelime söyledi.

İnanamayarak, "*Hayır?*" diye tekrarladım.

"İşaret dilinde de mi söylememi istersin?"

Gözlerimi devirdim. "O gerekli olmayacak."

"Olacağı belli." Ellerini kalçama koyup beni duvara doğru geriletti ve nefes alamayacak hâle gelinceye kadar öptü. Nefes almak bir yana, düşünemiyordum bile. Belli ki ayakta da duramıyordum çünkü bıraktığında sendeledim.

Muhteşem dudakları kendinden tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrılırken dengemi sağladı.

"O kadar kendini beğenmiş görünme," diye soludum. "Son zamanlarda sürekli düşüyorum zaten."

"Ayakta hareketsiz dururken düşmüyorsun." Tuniğini başından çıkardı.

Gözlerimi dikip baktım, kaslarını kasıp bıraktı.

"Gösterişçi," diye homurdandım.

Sırıtıp tuniğini başımdan geçirdi. "Öldürülüyormuş gibi bağırma diye," diyerek odadan çıktı.

Tuniği dizlerime kadar geliyordu, kollarımı da geçirdim ve kabaca bir el hareketi yaparak yatak odasının kapısını sertçe çarptım.

Onu özleyerek yatağına girdim, Griffin'in kocaman tuniğiyle kıvrıldım ve kimse göremiyorken ne yaptığım gerçekten önemli mi diye merak ederek uykuya daldım.

Devam eden danışmanlığımla kraliyet yemeği hazırlıkları iyi gidiyordu ve kraliyet ailesi saray etiğiyle ilgili konuları hatırlama konusunda kusursuzdu. Zamanım olduğu anda kuzey duvarının tekrar inşa edilmesine yardım etmeye geri döndüm. Flynn ve Kato'yu da yardım etmeleri için yanıma aldım. Jocasta ve Kaia da bize yemek getirdi.

Ios'tan döndükten sonra yaşı büyük çocukları kaleye hizmetkâr olarak işe almayı önermiştim. Kraliyet yemeği ve daha sonrası için fazladan iş gücüne ihtiyacımız vardı. Önceki kale hizmetkârları işgal sırasında kaçmışlardı ve kalede yaşayanlar daha basit bir hayata alışkın oldukları için şu âna kadar kimse hizmetçilerin yerine birilerini alma ihtiyacı hissetmemişti. Yaşı yeterince büyük olan çocuklar aileleri için daha fazla para kazanma fırsatına balıklama atladı ve Sinta kraliyet ailesinin artık sevgi dolu, sadık hizmetkârları vardı. Sizi seven bir ev dolusu çocuk büyüdüğünde, sizi ölümüne savunacak bir ev dolusu yetişkin olurdu. Bu Andromeda'nın asla anlamayacağı bir şeydi.

Jocasta ve Kaia onlarla ilgili işleri ele aldılar. Çocukların güzelce yıkanmaları ve yeni üniformalarını giymeleri için onları kaleye götürmüşlerdi. Ertesi gün duvar işçilerimizin yerine yenilerini aldık, yine yemek ve eğlenceyle başladık. Yeni çocukların artık kemikleri sayılmasa da, yüzleri çökmüş ya da boş görünmese de hâlâ

açlıktan ölüyormuş gibi yiyorlardı. Hızlı ve iyi çalışıyorlardı, öğle yemeğinden sonra oyun oynamaya vaktimiz kalıyordu, böylece günün en sıcak zamanında çalışmak zorunda olmuyorlardı.

Flynn sıradan bir iki söz haricinde Jocasta'yla iletişim kurmuyordu. Flynn'in onun emeklediği zamanları bildiğini öğrendim, bu da Jocasta'nın aklındaki şey için pek iç açıcı değildi. Tam da söylediği gibi, kimse ona yaklaşmıyordu; Flynn ve Kato prenseslerini etkilemektense çocukları etkilemekle daha ilgili görünüyorlardı. En ağır taşları taşıyıp oğlanlara sataşıyor, onlara dövüş hareketleri gösteriyor ve yaşları büyüyünce orduya katılmaları için cesaretlendiriyorlardı. Güçlü, yakışıklı ve eğlencelilerdi, oğlanlar onlara tapıyordu.

Jocasta'nın Flynn'e hemen hemen hiç bakmayışı ve Kaia'nın da Kato'ya çok fazla bakması adamlar tarafından fark edilmiyordu. *Benim* fark ettiğim şeyse bu harika, büyük tekerleğin göbeği olduğum ve bensiz tüm yapının dağılacak olmasıydı. Kalenin içi de dışı kadar kötüydü. Griffin etrafta değilse herkes benden emir bekliyordu. *Benden!* Bu nasıl olmuştu böyle? Şimdi organize etmem, yönlendirmem, planlamam ve belirli insanları bir araya getirmem gerekiyordu. *Tanrılar aşkına! Sorumluluktan nefret ediyorum.*

Kraliyet yemeğinden iki gün önce, çocuklar önümüzden ana kapıya doğru yürüyor, Kato'nun onlara öğretmemiş olması gereken müstehcen bir şarkıyı söylüyorlardı. Kaia kıpkırmızı olmuştu ve Jocasta duymuyormuş gibi davranıyordu.

Ayağımı rahatça yana doğru uzatıp Jocasta'ya çelme taktım.

Jocasta bilmesine bile şaşırdığım bir küfür savurdu, sonra yerden bana kötü kötü baktı. Yanakları pespembeydi ve tek kara buklesi gözünün üstüne düşmüştü. *Mükemmel.*

"Ah, hayır! Ağacın köküne takıldın." Çömelip bacağını dürttüm. "Bileğini burkmuşsun."

"Hayır, ben..."

"Yürüyemezsin," diye lafını kestim. "Flynn, onu taşıman gerekecek."

Jocasta ağzını kapatıverdi, safirlere benzeyen gözleri mavi ateş saçıyordu. Flynn eğilip onu kucaklayarak kaldırdı. Jocasta kollarını boynuna doladı, deli gibi kızarıyordu.

Hah! Bu epey kolay oldu. Kato'yu yakalayıp öne çektim.

"Elimi tutma. Griffin görürse beni parçalara ayırır."

Gözlerimi devirdim. "Elini tutmuyorum. Seni sürüklüyorum."

"Niye ki?"

"Büyüdüğünde açıklarım."

Sırıttı. "Fazla umutlanma. O da umutlanmamalı."

"Niye? Çok güzel bir kız."

"Mesele güzellik değil. Mevki."

"Ben sirkten gelme önemsiz biriyim ve Griffin yine de beni istiyor."

Kato alayla dudak büktü. "Önemsiz biri?"

"Sen Adonis gibi görünüyorsun," diyerek kuşkusunu unutturdum. "Seni istememesine şaşırdım."

Suratını son derece ifadesiz tutarak, "Ben kendimi Kaia'ya saklıyorum," diye cevap verdi.

Alayla güldüm.

"Jocasta *iyi biri*," dedi Kato. "Flynn *iyi biri*."

"Sen değil misin?"

Geniş omuzlarını kaldırıp silkti. "Jocasta altı ya da yedi yaşlarındayken ağaçtan düştükten sonra Flynn onu evine taşımıştı. Kimse bunu geçemez."

Evet, haklı sanırım.

"Uyuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Başımı okşamanı özlüyorum." Sesimi arsızca çıkarmaya niyetlendim ama yapmadım.

Birden ciddileşerek bana bir bakış attı. "Kâbuslar?"

Başımı iki yana salladım.

"Griffin'le birlikte uyuduğun için mi?"

"Griffin'le birlikte uyumuyorum! Onun odasında uyuyorum." Tuniğini giyerek. Onun yatağında... "Tamamen farklı şeyler."

Kato'nun kaşları kalktı. "Anlıyorum."

Kelimeyi uzatarak söylemişti. Sinir bozucu olduğu için onu ittim ama tepki bile vermedi. Oyunbaz boğuşmalar yoktu. Hızlıca saldırmalar yoktu. *Eğlence* yoktu.

Bezginlikle haykırdım: "Ben camdan yapılma değilim!"

Kolunu kaldırdı. Beni itince yana doğru sendeledim, neredeyse düşüyordum.

Kato bana imalı bir bakış attı. "Üstesinden gelebildiğinde seni yere sereceğim."

Kaşlarımı çatarak yeniden ilerlemeye başlarken Flynn ve Jocasta'ya baktım. Jocasta kaskatı duruyordu, Flynn'se doğruca karşıya bakıyordu. "Şu ikisinin nesi var? En azından bir deneyebilirler."

Kato, "Bunu duymamışım gibi davranacağım," dedi.

"Niye?"

Saçımı sevgiyle karıştırdı. "Çünkü ben de aynı şeyi senin için düşünüyorum."

Griffin'in sonsuza kadar beklemeyeceğini bilmeliydim. Yemeğin ardından, kraliyet yemeğinde destek kazanma hakkındaki bütün stratejilerimizi uzun uzadıya konuştuktan sonra, her zaman yaptığı gibi benden yatak odasının önünde ayrılmadı. Beni içeri kadar takip edip kapıyı kapadı.

"Ne yapıyorsun?" Geri geri giderken gözümü üzerinden ayırmadım.

İki adım attı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni gözü dönmüş gibi öpmeye başladı. "Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Mümkün olduğunca uzun saatler boyunca, senin dışında hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Yüreğim çaresizce sıkıştı. Griffin beni kollarına çekip çenemden boynuma doğru yakıcı öpücükler kondurdu. Nabzımın deli gibi attığı yere nazikçe dişlerini sürttü.

Şimdiden nefes nefese kalmış bir vaziyette, "Senin bir sürü şeye ihtiyacın var," dedim. "Mesela bir ejderhaya. Bu alacağın anlamına gelmiyor."

"Şu anda ejderha umurumda bile değil, isterse bir Kentaur'un götünden çıksın."

"Griffin! Küfürlü konuşma!"

Boynuma doğru, "Annem gibi konuşmaya mı çalışıyorsun?" diye hırladı.

"Üzerine dökülen bir kova su etkisi mi yarattı?"

Beni kaldırıp yatağın üzerine attı. "Sence?"

Homurdanarak yatağa düştüm. Öyle bir etki yaratmamıştı belli ki.

Emekleyerek üzerime çıktı, kollarımı başımın yanında sabitledi ve ağzını göğsüme dayayıp meme ucumu doğruca elbisemin üzerinden emmeye başladı. Çığlık atıp zevkle kıvrandım. Arzuyla sarsıldım. Ellerimi çekiştirdim, ona dokunmak istiyordum ama Griffin daha sıkı tutarak elbisemin yakasını sıyırmak için dişlerini kullandı. Memelerim dışarı fırlayıverdi, sanki ona sunulan birer hediyeymiş gibi kalkıklardı. İkimiz de çıplak tenime baktık, koyu tepeciklere. Sonra başını eğip meme ucumu yaladı. Sıcaklık karnıma hücum etti. Sert tomurcuğun üzerinde dilini kıvırdıktan sonra diğerine geçti ve beni yataktan kaldıracak kadar sertçe emdi. Nefes nefeseydim, meme ucumu ağzıyla çektiğinde içimde gerilim dolu bir sızı beliriyordu.

Ona doğru kalktım, şimdiden sırılsıklamdım. Sertliği en mahrem yerime dayanıyor, her hareketiyle sıcak duygu sarsıntıları yaratıyordu. Ben altında kıvranırken emiyor, yalıyor ve sürtünüyordu. Tuttuğu ellerimi sımsıkı kapamıştım. Tüm düşüncelerimden uzaklaştığımı hissediyordum.

Griffin başını kaldırıp bileklerimi bıraktı. Nasırlı parmakları kollarımdan aşağı kayarak acelesiz dokunuşuna heyecan verici bir sertlik katıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, toplanan fırtınaya, aramızda artan sıcaklığa ve gerilime dayanacak gücüm yoktu. Bacaklarımı kalçasına sardım çünkü üstümüzdeki giysilerle birbirimize yeterince yakın olamıyorduk. Ona özlem duyuyordum. Bacaklarımın arasındaki boş, zonklayan yeri doldurmasını istiyordum.

Dudakları tekrar benimkileri buldu, derin bir şekilde öptü. "Beni istiyorsun," diye soludu ağzıma doğru. "Vücudunda hissediyorum bunu. Nefesinde duyuyorum."

Duygular baskın geldi. Sözleri çok mahremdi. Ve gerçekti. Kalçasını benimkine doğru bastırdı. Ağırlığının çoğu kollarındaydı, kol kasları çelikten bir kafes gibiydi. Omuzlarına dokunup oradaki gerginliği hissettim. "Benim ne istediğim önemli değil."

"Doğru olan bu," diye karşı çıktı. "Biliyorum."

Öpücükleri şiddetli bir hâl aldı, dili talepkârdı. Tuniği hassaslaşmış meme uçlarıma sürtünüyordu, çıplak tenini üzerimde hissedebileyim diye kıyafetlerini parçalamamak için zor duruyordum. Ellerimi kumaşın altına kaydırdım, avuçlarımı geniş sırtında gezdirdim. Güneşle ısınmış mermer gibiydi, beline doğru inen kaslar sevimli bir çukurla son buluyordu. Çukuru parmaklarımla takip ettim, üzerimdeki saf fiziksel güce hayret ediyordum.

Griffin alnını benimkine dayadı. "Durmamı istiyorsan daha ikna edici olman gerekecek."

Nefesimi düzenlemeye çalıştım. "Önce kendimi ikna etmem gerekiyor."

"Etme," diye üsteledi. "Biz birbirimizin kaderiyiz. Bunu biliyor olmalısın."

Boğazım kasıldı, acımaya başladı. "Bunu yapamam."

"Neden?" Hırlamıştı neredeyse.

O kadar çok sebebim, o kadar çok korkum vardı ki. "Çocuklarımızın peşine düşecektir."

Başını kaldırdı. "Onları koruyacağım. Seni koruyacağım." Alnı kırıştı. "*Sen* onları koruyacaksın, seni geçecek pek bir şey görmedim."

Gözlerimin gerisinde birden bir batma hissi meydana geldi. "Beni ele geçirmek için onları kullanacak. Seni kullanacak." İçimde azılı bir koruma duygusu patladı. Çocuğum bile yoktu ve ben şimdiden onlar için her şeyi feda etmeye hazırdım.

Griffin yüzümü ellerinin arasında tuttu. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim ve çocu-

ğumuz bile yok, en azından henüz. Çocuğumuz olup olmadığını bilmesine gerek yok. Nasıl öğrenecek ki?"

Kahkaha attım. Sesim biraz titrekti. "Kan akmayacağını mı sanıyorsun? Zaten şeyden kurtulmak yeterince zorluyor..." Kulaklarım yanana kadar kızardım. "Aylık... şeyden."

Alnı kırıştı. En azından beni ciddiye alıyordu. "Konu oraya gelirse başka bir yere gideriz ve bebekle geri döneriz." Beni hızla ve sertçe öptü, garanti vermeye çalışıyordu.

"Fakat çocuklar yaralanır. Dizleri çizilir, dudakları patlar. Onların kanı benim kanım olacak. Öğrenecek. Onları alacak."

"Bazı insanların çocuğu bile olmuyor," dedi Griffin.

Başımı salladım. "Buna bel bağlayamam."

Dudakları dümdüz bir çizgi hâlini aldı, çenesindeki kaslar belirginleşti. "Yöntemler var. Bitkiler. Kılıflar. Dışarı çekebilirim."

Deneyimsiz olduğumdan bunların hiçbiri aklıma gelmemişti ama Griffin'in ne demek istediğini anlıyordum. Mantıksız bir hayal kırıklığı yaşadım. Saçma ve tehlikeliydi ama kalede koşturan küçük kara kafaları şimdiden görebiliyordum. Siyah saçları, kemerli burunları, geniş ağızları ve yeşil Fisalı gözleri olan küçük Griffinler. Egeria'nın eteğini çekiştiren, Kaia'yla oyunlar oynayan, Flynn ve Kato'nun tepesinden inmeyen ve Nerissa'nın bitkileriyle uyutulan çocuklar.

"Hayatını yaşa," dedi Griffin. "Kendin için. Benim için. Andromeda'yla mecbur kaldığımızda uğraşacağız."

Başımı kaldırıp ona baktım, kalbim ile beynim arasında bir savaş vardı. En sonunda Griffin'in bakışlarındaki sıcaklığa karşı gözlerimi yumdum. Kalkıp oturduğunu, baldırlarımın arasında diz çöktüğünü hissettim. Beni bırakacaktı ve çaresizce onu geri çekmek istiyordum.

Parmaklarını memelerimde gezdirip vücuduma ürpertiler gönderdi. Sonra büyük bir yırtılma sesi duyduğumda gözlerim açılıverdi.

"Bu benim kraliyet yemeğinde giyeceğim elbisemdi!" Partiden önce son kez düzeltilmesi gerekmediğinden emin olmak için bu

akşam giymiştim. Zayıf fiziğime uyması için özellikle tadilat ettirmiştim ve elbiseyi ortadan ikiye ayırmıştı!

"Yarın seni pazara götüreceğim."

"Bunun için zamanın yok!"

"Zaman yaratacağım." Sesi boğuktu, gözleri beni yiyip bitirirken parmakları düz karnımda ve artık kemikleri çıkık kalçalarımda tüy gibi gezindi. İçimde endişe ve arzu aynı anda titreşiyordu. Tenim dokunuşuyla ısındı.

Griffin yavaşça ve maharetle omuzlarımdaki askıları açtı, kollarımı mahvolan elbiseden kurtardı. Sanırım karşı çıkmamı bekliyordu. Karşı çıkmadığımda yüzünde şevkli bir bakış belirdi, beni çekip kaldırdı. Artık önünde diz çöküyordum. Her okşayışı çıplak vücudumu yalayan bir alev gibiydi. Omuzlarım, sırtım, kalçam... sonunda popomu sertçe sıkarak beni kendine doğru çekti. Dudakları kısık, boğuk bir sesle aralandı ve ellerini kaldırıp memelerimi avuçladı, meme uçlarımı nazikçe sıkıştırdı.

"Daha sert," diye inledim. İçimde büyüyen karmaşayı dindirmesini istiyordum. Onu her yerimde istiyordum. Dokunmadığı yerlerde bile onun için yanıyordum.

Meme uçlarımı parmaklarının arasında çevirdi, sonra leziz bir sızı oluşturmaya yetecek kadar güçle çimdikledi. Nefes alıp verişim hızlandı. Boynumu öptüğünde gözkapaklarım titreyerek kapandı, en duyarlı olduğum yerde oyalanıyordu. Hafifçe ısırıp emiyordu, göğsümdeki kanatlar açıldı ve artık bir parçam –parçamız– olan tanıdık ritimle çırpınmaya başladı.

Griffin'in ağzı tekrar benimkini buldu, aç kurt gibiydi. Öpücüğüne kendimi bıraktım, ellerimi tuniğinin altına kaydırıp geniş göğsünden yukarı çıkardım. En sonunda ona dokunma ihtiyacıma teslim oluyordum, vücudunu öğreniyor, her mahrem girintiyi ve her çeliğimsi kıvrımı tanıyordum.

Ben keşfederken öpüşmeyi bıraktı, yavaşça saç örgümü çözüp saçlarımı omuzlarıma yaydı. Kara bir bukleyi parmak uçlarıyla okşadı, kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Bana bensiz nefes alamazmış gibi bakıyordu... hatta belki bensiz nefes almayı iste-

mezmiş gibi. Birden dünyanın bütün yükünü hiç olmadığı kadar omuzlarımda hissettim.

Bu çok fazla.

Kaçtığımda sadece ailemden kaçmamıştım, sorumluluktan da kaçmıştım. Griffin hayatıma girdiği gün sorumluluk da gelmişti. O, Beta ekibi, ailesi, krallığın kendisi...

Bunu istemiyorum.

Bunu istemiyorum.

Bir kez daha söylersem kendimi ikna edebilirim...

Griffin boğuk bir sesle, "Tuniğimi çıkar," diye emretti.

Kalbim kulaklarımda attı, girdap gibi dönüyordu. *Çok yakınım. Kendimi her zamankinden daha savunmasız hâle getirmeye çok yakınım.*

İçimi karamsarlık kapladı. Gözlerimi yumdum. Ellerim yanlarıma düştü. Bunu yapamazdım. Griffin'in mezarını kazamazdım.

Kapalı gözkapaklarımın arkasında fırtınalı bir okyanus kükreyerek can buldu. Şimşekler göğü yardı. Keskin kenarlı, kör edici ışıklar kaotik dalgalardan yansırken derinlerden devasa, karanlık bir üç dişli mızrak yükseldi. Köpüklü deniz suyu ve Olymposlu gücü çağlıyordu.

Yüksek sesle nefes verdim. *"Şimdi mi? Gerçekten mi?"*

"Armağanımızı reddediyorsun!" Poseidon'un kafamın içindeki sesi öfkeliydi.

"Griffin mi? Tanrılardan bir armağan mı? Bunu ona söylemesem iyi olur yoksa ömrümün sonuna dek bunu dinlerim."

"Onu sana verdik!" Manevi babam köpürdü. O ulu ve korkutucuydu. Mizah anlayışımı takdir etmezdi.

"Niye?"

Poseidon bana daha önce verdiği cevabın aynısını verdi. *"Şifa."*

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum!"

Fırtına, üç dişli mızrakla, şimşeklerle ve dalgalarla birlikte ortadan kayboldu.

Griffin'in sesinin boğuk tınısı beni odaya geri getirdi. *"Agapi mou?"*

Sevgilim. Gözlerimi açtım. Önümdeki adam görüş alanımı dolduruyordu. Kalbimi dolduruyordu.

Griffin'in çenesi kasıldı. Bana sert bakışlarından birini attı. "Sorgulamayı bırak. Şu tuniğimi çıkar artık."

Onu soyarsam rıza göstermiş mi olurdum? Sanırım öyleydi ve endişeli olmama rağmen dediğini yaptım. Andromeda çocukluğumu almıştı. Köpeğimi almıştı. Dadımı almıştı. Ablamı almıştı. Muhtemelen akıl sağlığımdan da bir parça almıştı. Beni Griffin'den ve kendime ait bir aileden mahrum etmesine izin vermeyecektim. Eğer becerebilirsem mutlu bir aile olacaktı. Nedendir bilinmez, tanrılar bizim birleşmemizi istiyordu. Poseidon bundan daha net olamazdı. Hiç onun isteklerine karşı gelmemiştim. Buna *şimdi* başlamak gerçekten aptalca olurdu.

Derin bir nefes alıp Griffin'in tuniğini çıkardım. Nasıl beceriyorsa, aynı anda hem rahatlamış hem de endişe verecek kadar hararetli görünmeyi başarıyordu.

Endişeyle yutkundum. "Beklentilerini karşılayamayabilirim."

Ellerimi tutup yeniden göğsüne koydu, avuçlarımı ona dayadım. Biçimli kaslarının üzerindeki teni sıcak ve pürüzsüzdü. "Bundan şüpheliyim."

Pürüzlü ses tonuyla kızardım ve ellerimi gövdesinde kaydırdım, parmaklarım karnındaki sert girinti ve çıkıntılara çıkıp indi. Daha hiçbir şey yapmadığım hâlde inledi, sesinde ihtiyaç ve pamuk ipliğine bağlı kontrolünden bir karışım vardı. Kalbim tekliyor; korkuyla, heyecanla ve istekle çarpıyordu. Öne doğru eğilip onu öptüm. Meme uçlarım göğsüne sürtündüğünde sertleşiverdiler.

Griffin belimi kavradı. Öpüşmemizi derinleştirmek için beni kendine doğru kaldırdı. Bir elimi ensesine dolarken diğerini aşağı doğru kaydırdım. Tırnaklarımı kıyafetinin üzerinden sertliğine sürttüm, yanıt olarak hareket etmesi beni şaşırttı. Karnımda endişeli bir çırpınış oldu. Ona dokunmak, onu memnun etmek istiyordum. Pantolonunu çekip açtım, onu elime alarak tedbirli bir şekilde sıktım.

Yanağıma sert soluğu çarptı. Griffin hareketsizleşti, beni öptüğünü unutmuştu bile. Başımı eğip arzusunun kanıtına baktım. Derisi yumuşaktı ama çelik gibi sertti. Muhteşem bir zıtlıktı. Elimi kalın erkekliğinde dikkatlice aşağı yukarı hareket ettirdim, keşfime hayretle bakıyordum. Tekrar yaptım. Bu defa başparmağımı ucuna sürdüm ve bir damla ıslaklık hissettim.

Griffin gerildi. Geriye çekilip kıyafetlerinin kalanını her zamanki hızıyla çıkardı. İşini bitirdiğinde kocaman erkekliği sertçe dikiliyordu. Gözümün korkmaması zordu. Bakmadan duramıyordum.

Birdenbire kuruyan dudaklarımı yaladım. "Başarabileceğimizi sanmıyorum."

"Merak etme."

İçin için yanan gözleri üzerimde gezindi. Yatakta dizlerimin üzerinde çırılçıplak duruyordum, saçlarım açıktı, derim kızarmıştı ve meme uçlarım sertti. Ona bakarken nefesim kesildi; ince beline, sert uyluklarına ve kıvırcık kıllarına. Uzanıp kalçasının kenarında çukur yaratan kaslara dokundum.

Griffin'in gözleri parladı, hevesli bir itişle beni yatırdı. Geriye düştüm, kafam karışmıştı. Sonra dizlerimin arkasından beni yakalayıp yatağın kenarına doğru çektiğinde ciyakladım. Daha ben ne yaptığını anlamadan yere diz çöktü ve ağzını bacaklarımın arasına yaklaştırdı.

"Griffin!" Sıçradım ama kalçamdaki elleri beni olduğum yerde tuttu.

"Rahatla." Sesi beni titretti. İçimden geçmişti sanki. Diliyle yalayıp katları araladı ve hassas sinir uçlarıma saldırdı. Gelmiş geçmiş en inanılmaz his vücudumu sarmalarken gözlerim kocaman oldu. Sonra emmeye başlayarak keskin bir zevk patlaması yaşattı. Şimşekler çaktı. Gök gürültüsü yatağı sarstı. Ağzım açıldı, başım geriye düştü. İnledim, dizlerimi genişçe ayırdım.

"İşte bu, *agapi mou*. İşte aynen böyle." Yaladı, diliyle darbeler attı ve emerek beni deliye çevirdi. Ağzının altında bir gerginlik toplanıyor, merkezimde sıkışıyordu. Nefes nefese kıvrandım, parmaklarımı kara saçlarına soktum, sonra aklımı kaybederek buruş-

muş çarşafı kavradım. Ben oradan oraya savrulurken Griffin tek parmağını içime sokup yavaşça sıvazladı. Nefesim kesildi, şaşkına dönmüştüm ama daha fazlasını istiyordum. İkinci bir parmak ilkine katıldı, beni esnetiyor ve mahvetmekle tehdit eden bir ritme doğru kayıyordu. Karıncalanmalar ve sarsıntılar vücudumu kaplıyordu, acı verecek kadar yoğundu. Elinin ve ağzının altında kıvrandım, baskıyı rahatlatmaya çalışıyordum.

"Griffin. Griffin! Çok fazla." Durması gerekiyordu. İstiyordum. Sızlıyordum. Çözülüyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bırak kendini, *kardia mou*. Her şey yolunda."

Dilini bir kez daha uzunca, kıvırarak kaydırdığında parçalara ayrıldım. Beni bir deprem gibi sarstı, dengemi altüst etti ve doğruca saf zevkten bir boşluğa sürükledi. Kenardan aşağı yuvarlandım, nabız gibi atan coşkuyla dalga dalga titriyordum. Çığlık atmadım. Daha kötüsünü yaptım. Yavru bir kedi gibi sesler çıkarıp inledim. Tekrar tekrar, "Tanrılar aşkına," dedim.

Dalgalar diner, yavaşça çekilirken, odaklarını kaybetmiş gözlerimi açtım. Bunun diyarlarda yaşanmış en iyi doğal felaket olduğundan emindim.

Hâlâ kalçamı tutan Griffin ağzını yeniden bana yapıştırdı, bütün vücudumu zevkten kıvıran bir artçı şoka sebep oldu. Miyavlar gibi ses çıkardım ve başını kaldırıp sırıtarak baktı.

Nefesim titrekti. "O kadar kendini beğenmiş görünme."

"Niyeymiş?" Ayağa kalkıp üzerimde dikildi.

Gözlerim istemsizce bacaklarının arasına indi. Uyuşukluğumun birazını üzerimden atarak geriye doğru kaçtım. Dişlerimin arasından, "*O kadar* iyi değildi," diye yalan söyledim.

Kahkaha atarak üzerime tırmandı. "Öyleyse daha fazlasının gelecek olması iyi bir şey."

Bacaklarımın arasına ağır bir şekilde yerleşti, kalçasıyla bacaklarımı ayırıyordu. Yine endişeye boğuldum ve topuklarıma dayanarak geriye kaydım.

Griffin hızla başını kaldırdı. Elini karnıma koyup beni aşağı bastırdı. Bakışlarını ayırmadan yine ileri doğru geldi, kendini yine

aynı pozisyona getirdi. Bekledi. Tekmeleyebilirdim, yumruk savurabilirdim, çığlık atabilirdim, ısırabilirdim ya da sadece kalkıp gidebilirdim.

Yüzündeki ifade beni ne kadar istediğini gösteriyordu. Kendini tutması beni ne kadar önemsediğini gösteriyordu. Fırtına bulutlarını andıran gözlerinin içine baktım ve direnemedim. Sertliğinin sıcak ucu bana dayanana kadar kalçamı yukarı kaldırdım.

Nefesini yavaşça verdi. Gözlerini yumdu ve yeniden açtı. İleri doğru kaydı, yavaş yavaş içeri itiyordu. Kalınlığı rahatsız edici bir baskıyla beni esnetiyordu. Burun deliklerim genişledi, gerildim. Esneme hissi yanmaya dönüştü.

Griffin durup alışmam için beni bekledi. "Rahatla." Zorla aldığı nefeslerin arasında beni öptü. "Daha iyi olacak."

Rahatlamamı istiyordu ama kendi sesi hiç de rahat gibi gelmiyordu. Alnı terden nemlenmişti. Terlediğini gördüğüm birkaç seferden biriydi. Haklıydı gerçi. Gittikçe daha iyi oluyordu, ta ki o yeniden hareket edene kadar.

Griffin ağırlığını kollarına verdi, kasları geriliyor ve şişiyordu. Arada sırada hafifçe sarsılıyordu. Yüzünde sert çizgiler vardı. Bu kısımdan, benim hoşlandığımdan daha fazla hoşlanıyor gibi görünmüyordu, o yüzden başımı çevirip kolunun iç kısmını öptüm; ona has tuz, güneş ışığı ve narenciye karışımı kokusunu içime çektim.

Dikkatim dağılmışken içime giriverdi. Aramızdaki son engel de bozulurken nefesimi tuttum.

Griffin başını boynuma indirdi. Dişlerinin arasından çıkardığı ses acı mı çekiyor diye merak etmeme sebep oldu. Ben acı çektiğimi biliyordum.

Derinime gömülerek hareketsiz kaldı. Sonra ağzı yine benimkini buldu, vücudum onunkine karışana kadar öptü beni. En sonunda kendimi kıvranırken, tekrar hareket etmek isterken buldum. Griffin nefes kesen, yavaş, kontrollü bir hamleyle yanıt verdi. İnlediğimde daha derine bastırıp beni daha fazla esnetti. Üzerimde hareket ederken dizlerim yukarı kalktı. Rahatsızlık hissi yüzünden azalan arzum ânında tekrar tutuştu.

Griffin'in iniltisi dudaklarımı ısıttı. Nefeslerimiz birbirine karıştı, kısa kısa nefes ve zevk sesleri çıkarıyorduk. Düzenli ritmi ve uzun, derin darbeleri beni mantıksızlığın sınırlarına sürükledi. Vücudum iyice kasılmıştı, rahatlamak istiyordum. Kollarımı boynuna dolayarak Erinyslerin tüm tutkusuyla onu öptüm. Kalçamı onunla buluşturmak için kaldırıyordum, beni aşağı doğru bastırıyor, duyarlı ve zonklayan sinirlere sürtünüyordu.

İçimde bir gerginlik toplanırken haykırdım. Etrafında nabız gibi atıyordum, yeniden parçalara ayrılmanın eşiğindeydim.

Tam zirveye varmak üzereyken Griffin yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerine bakmamı sağladı. Sesi kısık, ateşli bir hırıltıya dönüştü. "Sen benimsin." Geri çekildikten sonra sertçe içime girdi, beni tamamen doldurdu. "Bana aitsin."

Rahatlamak için yanıp tutuşuyor olsam bile kalbim patlamak üzereydi. Bu güneyli törenini şimdi anlıyordum. Bana bir malmışım gibi sahip oluyor değildi, *onun üstündeki* hakkımı dile getiriyordu. Sonsuza kadar benimdi.

Başımla onaylayarak yanağına dokundum, armağanı olan duygusal bağlılığını ve korumasını kabul ettim. Griffin'in gözleri erimiş gümüşe döndü. Ağzını sert bir öpücükle benimkine yapıştırıp daha sert, daha hızlı bir şekilde içime girip çıktı. İçimdeki duygular dayanılmaz bir seviyeye ulaştı. Bacaklarımı beline dolayıp parmaklarımı sırtına geçirdim, neredeyse acımasız darbelerine kendi vahşiliğimle karşılık veriyordum.

Griffin tek elini altıma kaydırıp yeni bir açıyla içime girdi, doğruca merkezime çarpıyordu. Bağırıp yine miyavlarcasına sesler çıkararak sarsıldım. İçimde parlak bir ışık çaktı ve gök gürültüsü odayı sarstı. Griffin hareketsizleşti, o da görüp duyuyordu. Ben onun etrafında nabız gibi attığım sırada zor nefes alıyordu. Bacaklarımın arasındaki sıcak, gümbürdeyen ritimden her yerime patlayıcı bir zevk yayıldı. Parmaklarını popomda genişçe açıp vücutlarımızı birbirine dayadı, bu sert hareketi zirvemi yıkıcı seviyeye getirdi. Acı verecek kadar tatlı bir orgazm daha yaşadım.

Nefes nefese, sersemlemiş ve muhteşem parçalara ayrılmışken

yavaşça kendime geldim ve gözlerimi açtım. En temel bileşenlerimi yeniden inşa ettiğimi hissediyordum. Her şeyim yeniden dizilmişti.

Griffin başımı nazikçe tuttu. "Dışarı mı boşalmalıyım?"

Cevap vermedim. Bilmiyordum.

"Catl Hemen söyle."

Evet demek için ağzımı açtım. Ağzımdan tam tersi çıktı. "Hayır."

Çıkardığı ses sert ve boğuktu, son derece ilkel bir tatmindi bu. Kollarını bana dolayıp kalçasını hızla itti, en sonunda vahşi bir iniltiyle içime girdi. Doyumunun simgesi sıcak bir akıntıydı. Hırıltılı solukları yüzümü ısıtırken kendini sıkıca üzerimde tutuyordu. Son bir titremeyle birlikte bütün vücudu rahatlayıp üzerime yığıldı.

Bir anlık mutlak hareketsizliğin ardından dudaklarını yanağımdan ağzıma doğru hareket ettirdi, beni öpüyor ve boğuk sesle övgüler fısıldıyordu. Kızarıp sersem gibi sırıttım, dudaklarını boynumdan göğsüme doğru kaydırdı. Alnını omzuma dayadı, gülümsediğini hissettim.

Gece karası saçlarını okşadım, hayatımda ilk defa tamamen huzurluydum. Ben de gülümsedim, ta ki garip, canlandırıcı bir hisle dolana dek. Griffin'in sıvı sıcaklığı rahmimde kalmadı. Uzuvlarıma, başıma, el ve ayak parmaklarıma dağıldı. Derin, şaşkın bir soluk aldım ve Ios'tan bu yana ilk defa kendim gibi hissettim.

Kahkaha atarak, "Beni iyileştirdin!" dedim.

Griffin başını kaldırdı. "Hımm?"

"Sanırım az önce bana yaşam gücümü geri verdin."

Sırıttı, her zamanki gibi fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu. "Günlerdir bunu yapmamız gerektiğini biliyordum."

Haklı olduğunu itiraf edecek değildim. İnleyerek omuzlarını ittim. "Öküz gibi ağırsın."

Sessizce gülüp ağırlığının birazını üzerimden kaldırdı. Ama üstümden çekilmek yerine beni yine okşadı... içimden. "Belki biraz daha yaşam gücüne ihtiyacın vardır."

Gözlerimi devirdim. "Kasığına bir tasma tak, Beta Sinta. İyileşmem lazım."

Ânında hareket etmeyi kesti. "Çok mu serttim?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sen..." Harikaydın, akıl uçuracak cinstendin, hayal ettiğim her şeyden daha iyiydin. "Fena değildin."

Sırıtıp beni öptü. "Senden geldiği düşünülürse bu büyük bir övgü. O tiz, yavru kediyi andıran seslerin kendi adına konuşmasına izin vereceğim."

"Öyle yap," diye homurdanırken onu üstümden ittim.

Griffin içimden çıkarak yana yuvarlandı ve beni titretti. Ayağa kalkıp yıkama kabına giderek soğuk suyla bir kumaşı ıslattı. Çılgınca karşı çıkmama rağmen bacaklarımın arasını sildikten sonra kendini temizledi. İkimizin üzerinde de biraz kan vardı. Çok değildi ama bizi endişelendirmeye yetecek kadardı. Çarşafta da bir nokta vardı, ayrıca ikimizin de bir yorumda bulunmadığı, benim şeklimde bir yanık izi vardı. Bu yeni gök gürültüsü ve yıldırım olayını yakında çözmem gerekecekti. Tanrılara şükürler olsun ki Griffin'e büyüyle zarar veremiyordum, bu büyü üzerinde bir kontrolüm yok gibiydi ve Griffin *kesinlikle* içimdeki büyüyü ortaya çıkarıyordu.

Griffin üstünü giydikten sonra çarşafı, kumaşı ve leğeni alıp odadan çıktı. Kanımı mutfaktaki ocağın ateşinde yakıp suyu da kale giderlerine dökecekti.

O yokken yatak odasındaki dolabın dibinde yeni bir çarşaf bulup yatağa serdim. On dakika sonra Griffin tekrar çırılçıplak soyunup yatağa girdi, beni kendine doğru çekip sırtım göğsüne dayanacak şekilde sarıldı. Saniyeler içinde tekrar sert ve hazırdı. Saçımı yana atıp boynumu koklamaya başladı, nefesi daha hızlı bir şekilde tenime vurup beni ısıtıyordu.

"Baştan çıkarıcı," dedim. Çıplak popomu ona doğru kaldırdım.

Kulağıma, "Ateşle oynuyorsun," diye hırladı.

"Ateşten bahsetmişken..." Sırtüstü yatıp ejderha nefesini üfledim, tavan kararardı. "Geri döndü!"

"Güzel." Griffin koca elini karnımın üzerine koydu. "Birini ne zaman eritmen gerekeceğini bilemezsin."

OTUZUNCU BÖLÜM

FAZLA SICAKLAYARAK UYANDIM. NEDENİNİ ÇÖZMEM ÇOK uzun sürmedi. Sırtıma yapışmış bir savaş lordu vardı. Azıcık öne gidip onu uyandırmadan çıkmaya çalıştım.

Çelik gibi bir kol belime dolanarak beni geri çekti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Griffin'in sesinde uykuya dair bir iz yoktu. Bir süredir uyanık hâlde beni tutuyor olmalıydı. Yüreğim burkuldu ve yoğun bir kaçma isteği hissettim.

Ona bakmam için beni çevirdi, beni yeniden istiyormuş, tek istediği benmişim gibi bakıyordu. Gözleri kendimi içlerinde tamamen ve sonsuza kadar kaybedebileceğim gölgeli havuzlardı. Yüreğim kabardı, ta ki arapsaçına dönmüş duygulardan oluşan bir yığın boğazımı tıkayıp beni boğana kadar.

Panikleyerek görünmez oldum ve yataktan aşağı yuvarlandım.

"Cat?" Griffin az önce olduğum yeri eliyle körlemesine yokladı. Kaşlarını çatarak doğrulup oturdu, örtüyü attı.

Ona bakarak donakaldım. Elimde değildi. Çıplaktı ve olağanüstüydü, her kası sert ve biçimliydi, sırım gibi ve güçlüydü. Sıcak bastı, o vücudun benimkine neler yapabileceğinin bilgisiyle içim âdeta kasıldı. Pürüzsüz, güneşle esmerleşmiş tenini yeniden öpmek için ağzım sulandı. Ona yeniden dokunmak için parmaklarım sızladı. Onun yerine parmaklarımın ucunda sessizce yürü-

düm, Griffin'in yüzündeki gittikçe yoğunlaşan hiddetli ifadeyi görmezden geldim. Yere attığım kıyafetlerden bazılarını alıp hızlıca hareket ettim, elimden geldiğince sessizce hareket ediyordum çünkü artık beni takip ediyordu. O ve büyüyen erkekliği. Çizmelerimi elime aldığım an kapıyı açıp kaçtım.

"Cat!" Griffin havayı yakaladı, bağırışı mermer duvarlarda yankılandı. "Sana bir zil taksam yeridir!"

Kalbim gümbürdüyordu, kışladaki eski odama koştum. Üstümü giyinip bütün gece oradaymışım gibi dışarı çıktım. Çarpık yürümemeye çalışıyordum. Griffin azıcık sert mi davranmıştı acaba? Belki de böyle hissetmem gerekiyordu. Hassas ve azıcık kaygan. Kaçmanın verdiği heyecan gittiği anda yerini donuk bir sızı aldı.

Flynn ve Kato'yu yemekhanede buldum. Bir süredir onlarla kahvaltı etmediğim için beni havaya kaldırdıkları kaşlarıyla karşıladılar.

Kato, "Kalede yemek yok mu?" diye sordu.

"Buradaki yemekler daha iyi," diyerek oturdum.

Flynn bana kendi meyve suyunu verdi, asla içmezdi. "Griffin'le kavga mı ettiniz?"

Aldığım yudumla boğuluyordum. "Tam olarak değil."

"Bu sabah yanakların pek kırmızı." Flynn beni fazla dikkatle izlerken alnını kırıştırdı. Kıpkırmızı parlamamı kastediyordu.

Kato daha iyi bakmak için eğilerek, "Ayrıca boynunda emilme izi var," diye ekledi.

Çenesinden iterek onu gerilettim. "Benimle uğraşma. Artık yumruk atabilirim ve canını gerçekten acıtabilirim."

Kato ilgili göründü. "O nasıl oldu?"

"Sorma. *Lütfen*, sorma."

O sırıtınca daha da kızardığımdan emindim. Zaten daha da sıcaklamıştım.

Flynn, "Griffin nasıl?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Ben nereden bileyim?"

Kahkahalara boğuldular, kaşlarımı çattım. "Pekâlâ. Her zamanki gibi kendini beğenmiş ve hâlinden memnun."

"Öyle mi olmalı peki?" Kato hâlâ sırıtıyordu. Şimdi bir de kaşlarını oynatıyordu. Kaşlarını yakmayı düşündüm ama yanlışlıkla onu kör etmek istemiyordum.

"Bunların hiçbiri sizi alakadar etmez. Kim derdi ki erkekler böyle burunlarını her şeye sokan dedikoducular olsun?"

Madalyonumu göğsüme bastırdım, arada sırada basan sıcaklardan korunmam için Buz Düzlükleri'nden bir parçamın olmasına memnundum.

Flynn baharatlı kekini uzattı. Karnım öyle bir guruldadı ki üç masa öteden duyulurdu. Yine acıkmıştım!

"O senin," dedim gözlerimi kekten ayırmadan.

Omzunu silkti. "Yemesem de olur, senin tekrar kilo alman lazım."

Tekrar kilo almak mı? Bundan o kadar emin değildim. Keki yine de aldım.

"Bugün ata binemeyeceğine, hatta yürüyemeyeceğine göre ne yapmalıyız?" diye sordu Kato.

Öksürdüğümde masanın üzerine baharatlı kek kırıntıları saçtım. "Affedersin?"

"Griffin şey değil ya, ıı..."

Ona gözlerimi kısarak baktım ve Kato gerçekten de pembeleşti. *Hah!*

Flynn, "Nazik doğasıyla bilinmez," diye tamamladı.

"Peki *bunu* kaç kadın biliyor?" Sesimdeki öfke ikisinin de kaşlarını kaldırdı.

Kato yeniden sırıttı, tepkimden keyif aldığı belliydi. "Sahip olmak istediği kadını nasıl memnun edeceğini öğrenmesine yetecek kadarı."

Öyleyse fazlasıyla pratiği olmuş. Aman ne hoş. Fakat yanılıyorlardı. Griffin benimleyken dikkatliydi. Belki de ben nezaket nedir hiç bilmiyordum.

"Peki yürüyebilir misin?" diye sordu Flynn.

İkisini de diri diri yakma dürtüme direndim. "Buraya geldim, değil mi? Daha fazla bundan bahsetmeyeceğiz. Asla. Kraliyet ye-

meği için beklenmedik bir son dakika alışverişi yapmam gerekiyor ve ikiniz beni pazara götüreceksiniz." İkisine en soğuk bakışımı attım. "Ayrıca yürüyeceğiz, atla gitmeyeceğiz." Bugün ata binmemin imkânı yoktu, Panotii gibi iyi huylu bir ata bile.

Şüpheli bir şekilde kıkırtıya benzeyen sesler çıkardılar.

Griffin büyük adımlarla yemekhaneye girdi, kılıcı kınındaydı, çizmelerini vura vura yürüyordu ve acayip kızgındı. *Harika.*

Doğruca masamıza gelip ayağını sandalyemin ayağına taktı ve ahşabı taşın üzerinde gıcırdatarak çekti. Beni kollarımın üst kısmından sıkıca tutup kaldırdı. Kalbim dörtnala giden bir Kentaur sürüsü gibi atmaya başladı. Ona bakmak için başımı arkaya yatırmam gerekti.

"Benimleyken sakın görünmez olma, Cat. *Yapma.*" Beni tekrar sandalyeme bıraktı ve sızlayan her şeyin üzerine oturuverdim. "Pazaryerine gidiyoruz. Şimdi."

Burnumdan yavaş bir nefes aldım, daha rahat bir pozisyona gelmek için kıpırdanmayı reddettim. "Kraliyet yemeği yarın. Yapacak başka işlerin var."

"Sana seni götüreceğimi söylemiştim."

"Flynn ve Kato'yla gideceğim. Kızları da alacağız."

Çenesindeki bir kas seğirdi. Ona baktım, yüz ifadem açık ve dürüsttü. Dün gece bütün varlığımın şeklini değiştirmiştim. Böyle düzenlemelere uyum sağlamak benim için kolay değildi. Zamana ihtiyacım vardı. Zamana ihtiyacım olduğunu anlaması gerekiyordu.

Griffin sesli bir şekilde soluk verdikten sonra başını salladı. "İki saat içinde geri dönün yoksa peşinden orduyu gönderirim."

"Üç," dedim. "Hatırlarsan elbise için ölçülerimin alınması gerekiyor."

Burun delikleri alev aldı. Gözleri de. Fakat öfkeli değildi. Ateş bastı. Tekrar başıyla onayladıktan sonra masaya bir kese para bıraktı.

Jocasta, Kaia ve ben önden yürüyorduk, Flynn ve Kato birkaç adım geriden geliyordu. Beyaz evlerin dizildiği dolambaçlı sokaklardan geçerek gidiyorduk. Evler aşağı doğru eğimli çatılarıyla gölgeleniyordu, gömme pencereleri vardı, etrafları selvi ve limon ağaçlarıyla çevriliydi. Daha serin olan yağmur sezonu yaklaşıyordu ama şimdilik hava hâlâ güneşli ve kuruydu. Sinta Şehri böyle günlerde ışık saçardı ama şimdi parlaklığı etrafımızdaki yüzlerden de yansıyordu. Dilenci çocuk yok denecek kadar azdı, çoğu Piers'ın inşaat projelerinde çalışıyordu. Sakat ve yaşlı askerler artık sokaklarda güneşin altında terleyerek birkaç bakır para verilsin diye ellerini uzatmıyordu, gölgede oturuyorlardı. Griffin emeklilik maaşı verdirmeye başlamıştı, hatta ona karşı savaşanlara bile. *Duy da inanma.*

Vergileri kesip para vermeye başlayınca asker alacak parayı bulamayacağından endişeliydim ama Griffin eski hükümdarların biriktirdiği zenginliklerle, isterse bir nesil boyunca verginin kesilebileceğini söylemişti. Tartışmayı bırakmıştım, yıllardır ilk defa Fisa'nın finansal durumunu merak etmiştim.

Sinta Şehri'nin her yerinde yüzler daha tombul, gözler daha dost canlısıydı. İnsanların keselerinde daha fazla para vardı ve pazaryeri ağzına kadar doluydu. Önce yemek tezgâhlarını geçtik, epey dikkat çekiyorduk. Pişen ekmeğin ve cızırdayan etin kokusu karnımı guruldattı, o yüzden balla kaplı bir çörek alıp yürürken yedim.

Herkes prenseslere dokunmak istiyordu; sadece elini hafifçe ellemek, parmaklarını biraz da olsa omuzlarına değdirmek. Tüm o temasları izlemek bile derimi karıncalandırıyordu ama kızlar aldırıyor gibi görünmüyorlardı. Herkes için güzel bir söz buluyorlardı. Derme çatma bir el arabasıyla gelen yaşlı bir kadın bize limon satmak istediğinde on tane satın aldım. On limona ihtiyacım yoktu, eklemleri şiş görünmesine rağmen Jocasta ve Kaia'ya uzun ve yere yakın bir reverans yaptığı içindi.

Meydan seslerden, kokulardan ve renklerden bir cümbüştü. Buraya defalarca gelmiştim ama hiç böyle görmemiştim. Tüccar-

lar gülümsüyor ve kahkaha atıyor, bizi karşılamak için koşturuyor, prenseslerin ellerine hediyeler tutuşturuyorlardı. İhtiyacım olan yeni kıyafetlerin yanı sıra limon gibi kokan iki sarı sabun aldım. Kimse bir şeyin tam fiyatını ödememe izin vermedi.

Kızların yanlarında koruma olarak sadece Kato, Flynn ve benimle çıkmasından endişeliydim. Üçümüzün savamayacağı bir şey olduğundan değildi, sadece yeni kraliyet ailesinin Sintalılar arasındaki müthiş popülerliğine rağmen bu tam anlamıyla akıllıca görünmüyordu. Sokak çocuklarının arasında laf çabuk yayılmıştı gerçi, kuzey duvarındaki varlığımız şehrin her yanına yayılmış olmalıydı çünkü Kato ve Flynn'e paketlerin taşınması dışında bir şey için ihtiyacımız olmadığı ortaya çıktı. Jocasta, Kaia ve hatta ben bile herkes tarafından hayranlıkla selamlanıyorduk. Dışarıdaki pazarda acı verecek kadar yavaş bir hızla ilerledikten sonra, biri Sinta Şehri'nde bizden birine yanlış bir şekilde bakacak kadar aptallık ederse öfkeli bir kalabalık tarafından parçalara ayrılacağının gayet açık olduğunu gördüm.

En sonunda tepedeki daha özel dükkânlara vardığımızda ancak Griffin'in ardımdan ordu göndermeyeceği kadar süre vardı. Samimi görünen bir yer seçtim ve hazır elbise seçeneklerine hızla baktıktan sonra kenarları altın işlemeli fildişi rengi bir elbisede karar kıldım. Yüksek topuklu sandaletler, geometrik desenli altın kemer ve onunla uyumlu bir omuzluk buldum. Her şeyi giyip denedim, terzi etek ucundaki son düzeltmeleri bitirirken yakışıklı ve genç tüccarın Jocasta'ya özel bir ilgi göstermesi beni saçımı süslemek için altın ipten bir örgü almaya ikna etti.

Aldıklarımdan tatmin olmuş ve yeniden tuniğimle pantolonumu giyinmiş bir hâlde arkadan çıktığımda Jocasta'yı denediği bir kolyeyi çıkarmakta zorlanırken buldum. Tüccar yardım etme hevesiyle ona doğru atıldı ama tenine dokunduğu anda, alışverişten kaçmak için Kato'yla gölgelerde duran Flynn şimşek fırladı. Hırlayarak adamı öyle bir çekti ki mekânın yarısına kadar itti. Hep neşeli olan Flynn bir anda kudurmuş gibiydi.

Kaia alaylı bir ses çıkardıktan sonra sözlerini yutuverdi.

Jocasta gerginlik ve minnettarlıkla Flynn'in gözlerine baktı. Flynn'in yanaklarının renklendiğine yemin edebilirdim. Geri çekilmeye çalıştı ancak saçını yana alan Jocasta'ya kolye konusunda yardım etmekten başka çaresi yoktu.

Eve yürüyüş biraz garipti, en büyük sebebi Flynn ve Jocasta'nın aralarında yirmi adımdan fazla olmamasına rağmen birbirlerine bakmamalarıydı. Griffin vardığımızda Athena avlusundaydı. Güneş saatine baktı, arkasına dönüp içeri girdi. Beş dakika erken gelmiştik.

"Bir saat içinde burada buluşalım," diye önerdi Flynn. "Kuzey duvarındaki çocuklara öğle yemeği götüreceğiz." Bana bakmıyordu. En sonunda Jocasta'ya bakıyordu.

Jocasta başıyla onayladı ve kendi yollarımıza gittik.

Akşam yemeğinden sonra yatak odasına kadar beni takip eden Griffin, "Ne kadar çok limon var," dedi.

Geldiğimizde bir kâse bulup limonları masanın üzerine koymuştum, mutfağa vermek yerine dekorasyon olarak kullanıyordum. "Onları satan yaşlı kadın kardeşlerinin önünde eğildi, o yüzden limonlarını satın aldım."

"*Hepsini mi*?"

Ona pis bir bakış attım. "Hayır, *hepsini* değil."

Arkamdan gelip kollarını belime doladı, çenesini başımın tepesine dayadı. Önceki rahatsızlığını unutmuş görünüyordu. Ben de kendimi daha huzurlu hissettim.

"Acımasızmışsın gibi davranıyorsun ama alakan yok," dedi.

"Ah, ama öyleyim," diyerek garanti verdim.

Sessizce güldü. "Özürlerimi kabul edin. Size inanıyorum."

"Herkes onları seviyor." İç geçirdim. "Hepinizi seviyorlar."

"Öyle görünüyor." Sesi memnun, biraz gururlu çıktı.

"Mide bulandırıcı." İkimiz de bunu kastetmediğimi biliyorduk.

"Umalım da Magoilerin kalbini kazanmak da Hoi Polloilerinkini kazanmak kadar kolay olsun."

"Buna güvenme ancak güçle olduğu kadar karizma ve fikirlerle fethedebilme yeteneğine sahip biri varsa o da sensin. İnsanları kazandın. Asilleri de kazanırsan Magoilerin çoğu seni takip eder. Sinta tam anlamıyla kontrol altında olur."

Çenesini saçıma sürüp derin bir nefes aldı, içine çektiği kokudan hoşlanır gibiydi. "Sinta tamamen istikrarlı olunca sonraki adımımıza odaklanabiliriz."

Karnım endişeyle kasıldı. Sinta'nın savunmalarını artırıp Egeria'yla planladıkları projelere yönelmekten mi bahsediyordu yoksa başka bir şeyden mi? Daha tehlikeli bir şeyden? Öğrenmek istemiyordum. Bu akşam olmazdı. Belki hiç istemezdim.

Konuyu değiştirmek için heveslenerek kollarının arasından kıvrılıp çıktım, aldıklarımı karıştırdım ve sabunu eline tutuşturdum. "Bu senin için."

Şaşırdı. "Bana bir şey mi aldın?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece sabun. Parasını da sen verdin zaten."

"Hayır, sen verdin. Sana maaşını vermeyi unutup duruyorum, o yüzden hepsini tek seferde verdim."

"Ah, ölmekle, iyileşmekle ve... diğer şeylerle meşguldük."

Dolgun dudakları kıvrıldı. "Diğer şeyler derken?" Sesi boğuklaştı. *Diğer şeyler* kısmıyla daha ilgili gibiydi. "Canın acıyor mu?"

Baştan ayağa kızardım ama başımı iki yana salladım. "Şimdi daha iyi."

"Güzel." Aramızdaki ufacık mesafeyi kapatıp kollarını belime dolayarak beni kaldırdı ve dolu dolu öptü. "Ares ve Aphrodite'le ilgili ne derler bilir misin?"

Kollarımı boynuna doladım. Ayaklarım yere basmıyordu. Güçlü ve yapılıydı, sıcaklığına istekli biçimde tutundum. Dudaklarımız ile dillerimiz dans etmeye başladı ve Griffin'in etrafındayken her zaman hissettiğim farkındalık yoğun, iliklerime işleyen bir arzuyla patladı.

"Cat?" diye mırıldandı ağzıma doğru.

"Hıı?"

"Ares ve Aphrodite?"

Öpüşmek daha çok ilgimi çekiyordu. Griffin ayaklarımı tekrar yere indirdi, böylece ellerini popomun kıvrımına kaydırıp beni sıkıca kendine doğru çekti. Arzusunun simgesi karnıma dayandı, bacaklarımın arasında bir sızı başladı.

En sonunda nefes nefese, "Aphrodite onun vahşi doğasına çekilmiş," dedim.

Sessizce gülerek boynuma öpücükler kondururken kemerimi çözüyordu. "O da var. Ama ben başka bir şeyi düşünüyordum. Aphrodite öyle güzeldir, öyle imrenilir ki istediği herhangi birini elde edebilir. Ancak yine de tekrar tekrar Ares'e dönmüştür, hem de Ares başka tanrılar tarafından hor görülmesine rağmen. Ares onu kendine bağlamıştır. Aphrodite onun dokunuşu olmadan yaşayamaz."

Kaşlarımı çattım. "Beni seksle kendine bağlamak zorunda değilsin."

Griffin beni kaldırıp yatağa taşıdı, yanıma uzandı. "Seni kendime yapabildiğim her yönden bağlayacağım. Seksle. Çocuklarla. Aşkla."

Kalbim sıkıştı. Ciğerlerim birden gerildi. "Birlikteyiz. Bu yeterli değil mi?"

Başını iki yana salladı. Beni soymasına izin verdim. "Sen bir yıldız gibi parlaksın. Şimdi benim için parlıyorsun ama gökyüzü değişir. Yarın nerede parlayacaksın? Ya da ondan sonraki gün? Gitmene izin vermem, tanrıları korkudan titretecek bir savaş vermeden asla olmaz."

Sözleriyle sarsılarak titredim. "Kendini bana adadığın için pişman olacaksın. Bu senin hayatını kısaltacak."

"Benim hayatım artık sensin. Ya birlikte yaşarız ya da denerken ölürüz."

Yine ürperdim. Hem sıcaktan hem soğuktan tüylerim diken diken oldu. "Karar mı verdin yani? İkimiz adına?"

Başını salladı, eliyle vücudumu aşağı kadar okşadı. Sıcak parmakları şimdiden istekle kayganlaştığım yere çok yakındı.

Huzursuzca kıpırdandım. "Benim de bir söz hakkım olmalı."

Başını eğip ağzıyla mememe dokundu, eli bacaklarımın arasındaki buklelere birkaç santim daha yakındı. "Öyleyse bana ne istediğini söyle."

Parmağı katlarımın arasından nazikçe kayınca inledim. Şimdi söyleyeceğim şeylerin sonuçları olacaktı. Sözlerin bağlayıcılığı vardı, her biri bir vaat ya da bir ihanetti. Parmağının birini içime kaydırdı, sıcak ve geniş avucu duyarlı sinirlerime baskı uyguluyordu. Kalçamı kaldırdım ve bütün o konuşmaları unuttum.

"Agapi mou?"

İçimdeki gerilim hızla artıyordu. Nabzım sıvı gibi atıyor, bacaklarımın arasında gümbürdüyordu. Bir parmak iki oldu, sertçe sokuyordu. Başımı geriye doğru eğip çarşafı kavradım. "Sen bana dokunurken düşünemiyorum."

Griffin durdu ve nemli meme ucumun üzerinden bana baktı. "*Sen* ne istiyorsun?"

Bana tekrar dokunmasını öyle çok istiyordum ki her şeyi söyleyebilirdim. Neyse ki o kadar aptal değildim. Ya da daha doğrusu, önceden aptaldım. "Kaçırdıysan diye söylüyorum, dün gece bana sahip olmanı kabul ederek ve yaşam gücünü içime boşaltmana izin vererek kendimi sana bağladım."

Alaycılığıma karşılık vermedi. "Birlikte yaşayacağız ya da denerken öleceğiz?"

Sözleri ağzımdan çıkarmak biraz zamanımı aldı. Griffin ve ölme kısmı konusunda endişeliydim. "Birlikte yaşayacağız ya da denerken öleceğiz."

Griffin'in omuzları rahatladı. Beni uzun uzun öptü, kılıç kullanmaktan sertleşmiş elleri uyluklarımın iç kısmına dokunduğunda harika hissettiriyordu. Ellerimi tuniğinin altına kaydırıp onu sıkıca tuttum, yüzümü boğazına yapıştırıp sıcak, erkeksi kokusunu içime çektim.

Çenesini öptüm. Artık resmîydi: Ben bir aptaldım. En azından artık iki kişiydik. "Ares'im ol ve başladığın şeyi bitir. Aksi takdirde seni öldürebilirim ve tüm bu yeminler anlamsız olur."

Sırıttı. Bana tekrar dokunacağını düşündüm ama dokunmadı. Ağzını vücudumdan aşağı doğru indirdi. Nereye gittiğini biliyordum, sabırsızlandım. Kalçamı dişledi, ardından baldırımı, bacaklarımı ayırdı. Sonra ağzı yavaş, leziz bir işkenceye başladı, ben parçalanırken elleri beni hareketsizce tutuyordu. Acele etmedi; tadıyor, sataşıyor, beni neyin kıvrandırdığını keşfediyordu ve en sonunda beni doyuma ulaştırana, beni nefes nefese, tatmin olmuş ve sersemlemiş bırakana kadar devam etti.

Griffin öpe öpe karnıma ve memelerime çıktı. Yanımda uzanıp ağır kollarından birini kalçama attı. Gözlerim parmaklarına takıldı, benim solgun tenimde esmer görünüyordu. Bana böyle rahatça dokunmasına hiç alışabilecek miyim diye merak ettim.

"Adın sana uyuyor." Gözkapakları kapanacak gibiydi; kalın, kara kirpikleri altlarındaki erimiş gümüşleri kısmen gizliyordu. "Kedi gibi mırlayıp miyavlıyorsun."

"Bu saçmalık," diyerek elini üstümden attım.

Griffin biraz alınmış göründü ama onu yatağın kenarına çekip tuniğini çıkardığımda üstelemedi. Yatağın ayakucuna yakın bir yere atladım, ayaklarım kalın halıya gömüldü. Onu çekip yanımda ayağa kaldırdım, kemerini çözüp pantolonunu indirdim. İçinden çıktı, ayakları çıplaktı, pantolonu kenara attı.

Ne kadar büyük olduğunu gözünce gözlerim büyüdü. Ereksiyonu beni hâlâ şaşırtıyordu. Ayrıca hâlâ göz korkutucuydu. Çenemin ne kadar açılacağını merak etmeme sebep oldu.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Erkeklerin bundan hoşlandığını duymuştum.

"Cat!" Beni çekerek ayağa kaldırdı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Sen yaptın."

"O sadece vermek içindi ve keyif aldım. *Hem de çok*. Karşılığında bunu istemiyorum."

Her saniye daha da endişeleniyordum. "Sen çok vericisin. Bu mide bulandırıcı."

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Söylediklerimi umursuyormuş gibi görünmüyordu. "Güçlü olduğumu kanıtlamak için günün yirmi dört saati kötü huylu olmam gerekmiyor."

Dudağımı ısırdım. Muhtemelen bunu hak etmiştim. "Endişelenme," diyerek ellerinden kurtuldum ve tekrar yere eğildim. "Ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Nefret edebilirsin."

Dilimi değdirdiğimde tepemden kesik bir nefes sesi geldi. Sesi şimdiden boğuklaşmışken, "Öyle bir ihtimal yok," dedi.

Tekrar yaladım, bu defa daha cüretkârca. Yalan söylemiyordum. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Bunu batırmanın fazla bir yolu olmadığını düşünüyordum, o yüzden tepeden başladım. Kalınlığına ve dilime sızan sıvısının tadına alıştıkça ağzıma daha fazlasını aldım ve çıkarırken biraz emdim.

"Yüce tanrılar," diye homurdandı. Tek eliyle karyolanın direğine tutundu. Diğeriyle başıma dokunuyor, elini saçıma doluyordu. Yukarı ve aşağı hareket ederek yalıyor ve dilimi kıvırıyordum. Yapacak başka bir şey düşünemedim, o yüzden dibini elimle tutup sıktım. Kalçası seğirdi, o yüzden tekrar yaptım. Nefesi düzensiz bir hâl aldı. Parmakları saçımı daha sıkı tutup beni daha hızlı bir ritme yönlendiriyordu.

Bana yaptığı gibi zevk vermek isteyerek topuklarımın üzerine oturup ona baktım. Griffin beni izliyordu, yüzü ihtiyaçla sertleşmişti. Orada başka hisler de vardı, açık duyguları onu memnun etmekten daha fazlasını yapmak istememe sebep oldu. Benim için deli olmasını istiyordum, böylece ne yaparsam yapayım ya da kim olursam olayım beni affederdi. Ares ve Aphrodite'ten bahsederken ne demek istediğini anlıyordum. Beni yeterince istemesini sağlayabilirsem belki benden asla vazgeçmezdi.

Hayalarını kavrayıp onu dibinden başına kadar yaladım. Griffin her hareketimi takip ediyordu, beni izleyiş şekli –karanlık bir yoğunluk, gözlerindeki hasret ve saf bir arzuyla parlamaları– yıllanmış bir şarap gibi içime yayıldı. Karnımın alt kısmında kuvvetli bir baskı oluştu. Bacaklarımın arası gittikçe daha çok ıslanıyordu.

Tekrar aşağı kadar indim, aletini iyice ağzıma aldım. Griffin'in

boğazından bir inilti çıktı. Nefesleri daha hızlı, daha sertti. Onu daha derine, daha sertçe aldım ve baştan ayağa titredi.

Omuzlarıma uzanıp beni yukarı çekmeye çalıştı. "Böyle devam edersen ağzına boşalacağım."

Beni kıpırdatmasına izin vermedim. Yaşam gücünü reddedecek değildim. Belki öncekinden iki kat güçlü olurdum. Tırnaklarımı heykeltıraş elinden çıkmış gibi olan poposuna sapladım ve sertçe emdim.

Nefesi tekledi. "Cat..."

Uyaran ses tonuna rağmen durmadım, yetenekte olabilecek eksikliğimi saf coşkumla telafi etmeye çalıştım.

Griffin başını geriye atıp kükredi. Arzuyla çıkardığı ses içimde bir fırtına başlattı. Bacaklarımın arası duyduğum ihtiyaçla yangın yerine döndü. Onu içimde istiyordum, sertçe ve hızlıca.

Sıvısı ılık ve tuzluydu ve şaşırtıcı miktardaydı. Tam da öğürmeden daha fazlasını yutamayacağımdan korktuğumda kasılmaları durdu.

Griffin beni kaldırıp göğsüne bastırdı, göğsü inip kalkıyordu. "Tükürebilirsin," diye soludu, beni fazla sıkı tutuyordu. "Ya da istersen kusabilirsin."

Kahkaha attım, ardından boğulur gibi oldum.

"Bu harikaydı." Ellerini saçlarıma daldırıp yüzümü öpücük yağmuruna tuttu. "Harikasın. Seni seviyorum."

Kalbim bir takla attı, burnumu göğsüne gömdüm. Terden kayganlaşmış tenine doğru, "Ah şu erkeklerin seks için söyleyeceği şeyler," diye homurdandım.

"Bu seks sonrası."

Başımı hızla kaldırıp kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Daha fazlası yok mu?"

Yüzünde bugüne kadar gördüğüm en geniş, en çekici sırıtış belirdi ve kalbimi tamamen ona kaptırdım. Griffin kalçamı kavrayıp beni yatağa fırlattı. Öpücükler, dokunuşlar, yalayışlar ve dişlemeler ardı ardına geldi. Ta ki ben vahşice kıvranana kadar. En sonunda bana geldiğinde bütün vücudum ona duyduğum

ihtiyaçla titriyordu. Sağlam darbeleriyle hissettiğim doluluk ve zevkle inledim. Onunla buluşturmak için kalçamı hevesle kaldırıyordum, Griffin bizi öncekinden daha yoğun ve daha parçalayıcı bir zirveye götürdü.

Fırtınam dindikten ve kalp atışlarımız düzene girdikten sonra yan yana, birbirimize karışmış hâlde, terli ve yorgun argın uzandık. Griffin bir ara kalkıp lambaları üfleyerek söndürdükten sonra geri geldi ve beni yanına çekti. Fazla sıcaktı ama kıpırdamadım ya da onu itmedim çünkü istemiyordum.

Alışkın olmayınca mutluluk garip, korkutucu ve kırılgan bir histi. Ona dönüp elimi göğsüne koydum ve kıvırdığım bacağımı baldırına dayadım. Sanırım dokunulmaya alışabilirdim.

Huzurlu bir ses çıkaran Griffin elini benimkinin üzerine koydu. Eli benimkinin iki katıydı ve onu tamamen kaplıyordu.

Birleşmiş ellerimize uzun uzun baktım, yarının ne getireceğini merak ediyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SONRAKİ AKŞAM, JOCASTA SAÇIMI YAPMASI İÇİN HİZmetçisini yolladı. Yarısı yukarıda, yarısı aşağıda bir modeldi. Kraliyet yemeği için sinirlerim karman çorman bir hâlde elbisemi giyerken zarif altın iple birlikte örülen buklelere dikkat ettim. Tam ben sandaletlerimi ayağıma geçirirken Griffin içeri geldi. Yeni, koyu renk pantolonu ve kenarında altın rengi işlemeleri olan kar beyazı tuniğiyle akıl almaz derecede yakışıklı görünüyordu. Duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir bileğini diğerinin üzerinden çaprazlayıp beni izledi. Rahat görünüyordu ama gözlerinin içi alev alevdi. Vücudum ısındı.

Doğrulup aynaya doğru yürüdüm, yeni elbisemin incecik katlarının altında kendimi hayalet gibi hissediyordum. Yumuşak bir sis gibi etrafımda süzülüyordu. Fazla sıskaydım ve zeytuni tenli yansımamda bir hayalet gördüm: kapkara saçlı, yeşil gözlü, çöküк yanaklı ve dalgın gözlü. Bu kızın öldüğünü düşünmüştüm.

Griffin arkamdan gelip saçlarımı çekti ve ensemi öperek beni ürpertti. "Başkalarını da görmüştüm. Kraliyet ailelerini yani. Ama bir kraliçe gibi görünen sensin."

Yine ürperdim. "Kraliçelerden nefret ediyorum."

"Sen Alfa Fisa'dan nefret ediyorsun." İnce altın bir kolyeyi kaldırdı, klipsini açtı ve boynuma takıp kapadı.

Soğuk, hafif metale dokunarak, "Bu ne?" diye sordum.

"Süs."

Sağ elimi kaldırıp ortaparmağıma bir yüzük taktı. Geniş, kare bir zümrüdü olan altın bir yüzüktü, taşı gözlerim gibi açık yeşildi.

Karnım şiddetle buruldu. "Ya bu?"

Griffin parmaklarımı dudaklarına bastırdı. "Bir armağan."

"Hazineden mi?"

"Pazaryerinden." Elimi bıraktı. "Görünce dayanamadım."

Boğazıma bir yumru oturdu, zor nefes alıyordum. "Benim sana verecek hiçbir şeyim yok."

Griffin'in gülümsemesi kurtları andırıyordu. "Bu korkunç hatayı bu akşam tartışacağız."

Birden ateş bastı, öyle kızardım ki bir an saçımın bile tutuşacağını hissettim.

"Gelip konukları karşıla," diyerek kapıya doğru ilerledi.

Başımı iki yana salladım, kendimi serinletme dürtüme direndim. "Daha sonra ineceğim. Burada resmî bir yerim yok. Karşılama sırasında olamam."

Çenesi kasıldı. "Sen Beta Sinta'nın müstakbel karısısın. Sanırım bu yeterince resmî."

Beynim bomboş kaldı. Sonra kekeledim. "A-affedersin? *Buna* ne zaman karar verdin?"

Gözleri tetikteydi. "Seninle ne yapacağımı düşünüyordun? Seni kullanıp gayrimeşru çocuklarımın kalede koşturmasını izleyeceğimi mi?"

Yüzümdeki kan öyle hızlı çekildi ki başım döndü. Kalbim gümbür gümbür atıyordu, görüşüm bulanıklaştı. Birdenbire Griffin'in bana verdiklerini bir nişan armağanı olarak görünce mücevherleri çıkardım ve ona attım. Yakalamak için çaba göstermedi, gerdanlık ve yüzük göğsünden sekip halıya düştü. "Seninle evlenemem."

Ses tonu rahatsız edecek kadar ifadesiz bir hâl aldı. "Neden evlenemezmişsin?"

Gözlerimi ona diktim ama cevap veremedim. Andromeda'nın ilişkimizin boyutunu öğrenip pençelerini Griffin'e geçirmesinden

ödüm kopuyordu ama Griffin bunu asla kabul etmezdi, o yüzden bir şey söylemedim.

Ben sessiz kalırken onun sesi kısıldı, sinirlerimi harap edecek kadar sakindi. "Öyleyse biz ne yapıyoruz? *Sen* ne yapıyorsun? Birlikte yaşa ya da denerken öl. Onlar boş sözler değildi. Ben ciddiydim." Uzanıp çeneme dokundu, başımı çevirmeye çalıştığımda beni ona bakmaya zorladı. "Peki sen?"

Griffin tepemden bakıyordu. Beni inceliyordu. Keşke öfkeden köpürüyor olsaydı. O zaman ben de öfkelenebilirdim.

Çaresizlik, delilik, ezici duygular beni boğdu ve onun benim için ne kadar büyük bir anlama geldiğine inanamadım. Keskin bir acıyla sarsıldım, pişmanlık ve suçluluktu bu. Yerdeki nesnelere odaklandım. Aldığım armağanları eğer o bana atsaydı öfkeden delirir, pençelerimi çıkarırdım, yumruklarım havada uçuşur ve muhtemelen ömür boyu sürecek bir kinle dolardım. Tanrılara şükürler olsun ki aramızdan biri, bugüne kadar başıma gelen tek iyi şeyi mahvetmeme izin vermeyecek kadar akıllıydı.

Bir defalığına olsun tükürdüğümü yaladım, eğilip mücevherleri yerden aldım. Yüzüğü tekrar parmağıma geçirdim ve barış teklifi olarak gerdanlığı uzattım. Griffin sitem dolu sözler etmeden altın halkayı boynuma takmama yardım etti.

Zorla bir nefes aldım. "Benim doğru ve yanlış kavramlarım çoğunlukla kendi kendime öğrendiğim şeyler."

Gözleri gölgeli kaldı, yüzü ifadesizdi.

Yutkundum. "Hâlâ uğraşıyorum."

Gerginliği biraz dindi ve yüzü yumuşadı.

Elimi göğsüne doğru kaldırdım. Parmak uçlarımda kalp atışını hissettim, ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkındaydım ve onu kaybedebileceğim yolları düşündükçe kaskatı oluyordum. "Seninle olmak istiyorum. Olmak istediğim başka bir yer yok."

Griffin yüzümü avuçladı. "Ben de benimle olmanı istiyorum."

Kendimi hasta gibi hissediyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu. Midem düğüm düğümdü. "Fakat seninle evlenemem."

Burun delikleri genişledi, tekrar gerilip başımı biraz sıktı. "Neden?"

"Kim olduğumu bile bilmiyorsun!"

"Öyleyse söyle bana, kahretsin!" diye hırlayıp beni bıraktı.

Daphne haklıydı. Griffin kör olmuştu... Hak etmediğim sevgi ve güvenden kör olmuştu. Ben korkunç şeyler yapmıştım, korkunç şeylere sebep olmuştum. Geleceğim korkunç şeylerle doluydu ve Griffin çok iyiydi. "Asla özgür olmayacağım," diye fısıldadım.

Beti benzi attı. "Zaten evlisin." Sesi boğuluyormuş gibi çıktı. Darbe almış gibi görünüyordu.

Kahkaha attım. Kendimi tutamamıştım. Biraz zorlamaydı. "Hayır. Ne düşünüyorsun sen? Bir çeşit bakire gelin olduğumu falan mı?" Kollarımı ona dolayıp yanağımı göğsüne yasladım. Griffin'in elleri sırtımdan aşağı kayıp beni daha yakına çekti. Limon ve parlak, güneşli günler gibi kokuyordu. Sonsuza kadar bu şekilde kalmak, asla birileriyle ya da bir şeylerle karşılaşmamak istiyordum.

"Düşünmüyordum. Sadece gerçeği istiyorum." Parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. "Bana güvenebilirsin. Bunu biliyorsun."

Gözlerim batmaya başlayınca kırpıştırdım. Ona güveniyordum ama bu yeterli miydi? "Geçmişi ait olduğu yerde bırakmaya çalışıyorum. Uzun süre yaşamayı beklemiyorum. Hiç beklemedim. Sadece sahip olduğumuz zamanın tadını çıkarıp başka bir şeyi düşünmesek olmaz mı?"

"Hayır."

Ona kaşlarımı çattım. "*Hayır mı?*"

"Sürekli işaret diline ihtiyaç duyuyorsun." Griffin başını eğip beni öyle yoğun bir arzuyla öptü ki içime ânında sıcaklık ve istek hücum etti. Dudakları bir bütünün iki parçası gibi benimkilere uyum sağladı ve arzum ani bir fırtınayla can buldu, havada gök gürültüsü gümbürtüleri yankılandı.

Konuşmak için öpüşmeye ara verdi, dudakları hâlâ benimkilere değiyordu. "Sen akıllısın, cesursun, yeteneklisin ve ölümcülsün.

Poseidon ve Hades seni gözetiyor. Genç öleceğine inanmıyorum, sana izin vereceklerine inanmıyorum. Onlar dikkat etmiyorsa bile ben ediyorum. *Ben* sana izin vermeyeceğim. Bana ait olduğunu söylemiştim. Sözlerimde ciddiydim."

Sözleri içimi titreterek geçti. İçindeki yemini, kati, inkâr edilemez gerçeği hissettim. "Neye bulaştığını hiç bilmiyorsun," diye uyardım.

Başını kaldırıp, "O zaman anlat bana," dedi rahatça.

Kulağa öyle kolay gelmesini sağlıyordu ki. *Ben olduğumu sandığın kişi değilim ve bu arada, şöyle bir kehanet var...* O sohbeti düşünmek bile midemi bulandırıyordu. "Daha sonra." *Belki.* "Bu akşam Sinta'yla ilgili. Aşağı in. Ben de kısa süre sonra ineceğim."

"Gözün seğiriyor."

Kahrolası göz!

"Bu iş bitmedi."

Bahse girerim öyledir.

Griffin bana sert bir bakış attı. "Kısa sürsün yoksa senin için geri gelirim."

Yüzümü ekşittim, şimdiden alev alev yandığımı hissediyordum. "Yapacak bir işim olduğunu biliyorum."

"Bu yalanlarla ilgili değil," dedi sertçe. "Yanımda olmana ihtiyacım var."

Boğazımda bir yumru yokmuş gibi davranarak başımı salladım.

Görünmez olarak, beni görmeyen çatal dilli asillerden bir kalabalığın arasına girdim. İç organlarım kızarmak üzereydi. Eriyen kemikler. Pişen organlar. *Muhteşem.*

Konukların hepsi kalede kalıyordu ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir biçimde, çoğu kalenin sahibiymiş gibi yürüyordu. Ya da sahibi olmaları gerektiğini düşünüyorlarmış gibi. Geniş karşılama salonuna girmeden bile, güçlü ailelerin akıllarında sadece bu düşünceyle geldiklerine bahse girerdim. Tahtı ele geçirme düşüncesiyle. Onlar

Magoi'ydi. Onlar daha iyiydi. Öyle olmak zorundaydılar. Muhtemelen başka hiçbir şey onlar için kabul edilebilir değildi. Fakat kasıla kasıla yürümelerine ve duruşlarına rağmen, parlakça aydınlatılmış salonda attığım iki turun ardından, Griffin ve ailesine meydan okumayı ciddi ciddi düşünen tek bir kişi bile bulamadım. Hepsi ondan ve şu âna kadar başardığı şeylerden korkuyordu.

Şu âna kadar duyduklarımdan ateş basmış ve terlemiş bir şekilde konuk denizinin arasında üçüncü turuma başlayıp ilk iki turumda karşılaşmadığım insanlara baktım. Bir kez daha özel konuşmalara ve asillerin hiçbir sebebi yokken birbirlerine söyledikleri yalanlara kulak misafiri oldum. Bana sadece gittikçe artan bir baş ağrısı ve hemen peşinden gelen tartışmasız gerçekleri veriyorlardı.

"Çok az eğitimleri var," diyerek burnunu çekti bir kadın. *Gerçek: Alfa Sinta ve kız kardeşleri benden daha bilgili!*

"Ya şu her yerdeki şifa merkezlerine ne demeli? Hayal edebiliyor musun? Düşünülemez!" diye karşılık verdi yanındaki kişi. *Gerçek: Bunu ben düşünmüş ve gerçekten yapmış olsaydım, belki de etrafımda yaşayan Hoi Polloiler geçen yaz evim yandığında bana yardım etmek için bir kova su taşırlardı.*

Devam ettim.

Yaşlıca bir kadın ofladı. "Beta Sinta bir ejderha öldürmedi!" *Gerçek: Beta Sinta bir ejderha öldürdü! Bir ejderha öldürdü!*

Yanındaki adam, Griffin'e bakmak için döndü. "Beta Sinta'nın onun için çalışan güçlü bir Magoi kadınla olduğunu duydum. Belki de ejderhayı o öldürmüştür." Adam yüzünü buruşturdu. "Bunların hepsini tek başına yapabilmesinin imkânı yok. Ben yapardım tabii." *Gerçek: Bunu asla kendi başıma yapamazdım. O kadına ihtiyacım var. Onu alabilir miyim? Satın alabilir miyim? Baştan çıkarabilir miyim? Onu kullanabilir miyim? Kadınla neler yapabilirim?*

Alayla güldüm. Sessizce elbette.

Annesi olabileceğini düşündüğüm kadın kolunu kavradı. "Seni tanıyorum. Aklına öyle fikirler getirme. Beta Sinta. Magoi kadın.

Kim olursa olsun. Önceki kraliyet ailesini öldürdüler. Bir ejderhayı öldürdüler. Sen onların dengi değilsin." Gerçek.

Adam rahatsız olmuş görünüyordu. "Elbette öyleyim. Adam sadece Hoi Polloi." *Gerçek: Ya Beta Sinta sadece Hoi Polloi değilse? Bu Magoi kadın kim? Annem haklı. Ben onların dengi değilim.*

Önemi ve büyüsü daha fazla olan insanlara yöneldim. Sadece tariflerinden bile olsa tanıdığım insanlara.

Myloslu Calandra gözüme takıldı, sadece genç ve güzel olduğu için değil, Griffin'i izleme şekli yüzünden. Daha önce Griffin kendini taşıyış şekliyle üç metre gibi görünerek her santimiyle bir fatih gibi kasıla kasıla yürürken de onu izliyordu, şimdi açık bir pencerenin yanında bir grup konukla konuşurken yine aynı şeyi yapıyordu. Gözleri bulunduğumuz salon kadar sıcaktı. "Tarvalıları eriten kişi kadındı. Duyduğuma göre ağzından alevler çıkmış, öyleyse ejderha nefesi olmalı."

"Fakat o nadir bir şey ve yaratık büyüsü. Ona nasıl sahip olabilir ki?" diye sordu yanındaki adam. Kocasıydı ama kadının büyüsü daha güçlüydü. Biliyordum ve hissedebiliyordum.

Calandra omzunu silkti. "Önemi var mı? Beta Sinta için çalışıyor, bu da demektir ki Beta Sinta'da ejderha nefesi var."

Kocası, "Kim bilir başka ne var," diye homurdandı.

Bu pek de bir soru olmasa bile Calandra cevapladı. "Büyüler onu etkilemiyor. Kaleye öylece girip el koydu. Kimse ona dokunamadı. Ne güçleriyle ne de kılıçlarıyla."

Ses tonu gözleriyle uyumluydu. En sonunda kocası Calandra'nın hayranlığını fark etti.

Adam kaşlarını çatarak ona kızdı: "Herkesin neden bahsettiğini bilmiyorum. Beta Sinta bana korkutucu ya da etkileyici görünmüyor!" *Gerçek: Tanrılar aşkına! Adam dev gibi! O adam bana ters bir bakış atsa altıma işerim.*

"Haklısın," dedi Calandra. *Gerçek: Adam olağanüstü. Onu yatağımda istiyorum. Acaba beni kırbaçlar mı? Zincirlere vurur mu? Beni hareketsiz tutar mı? Yalvartır mı?*

Yüzümü ekşittim. Tiksinmiş, kızmış ve mantıksızca kıskanmıştım.

"Magoi kadın ona ihanet edebilir," dedi kocası. "Hem neden bir Magoi, bir Hoi Polloi için çalışır ki?"

Calandra dalgın dalgın, "Kendine saygısı olan bir Magoi yapmaz," diye cevapladı. *Gerçek: Bana doğru şekilde bakarsa onun için her şeyi yaparım.*

Griffin'i herkese göstere göstere sahiplenme ihtiyacı görünmez olan göğsümde yansa da dolanmaya devam ettim. Yakışıklı, orta yaşlı bir adam dikkatimi çekti ve onu gizli bir girintide özel bir sohbete katılana kadar takip ettim. Orada kiminle konuştuğunu görünce ve fiziksel özelliklerinden o insanları tanıyınca keşke onları daha önce bulsaydım diye geçirdim içimden.

Bu insanları tanıyordum, daha doğrusu haklarında pek çok şey duymuştum. Agatone ve Urania ebeveyndi, yaşlılardı fakat hâlâ son derece güçlüydüler ve hiç şüphe yok ki bütün Sinta'daki en etkili asillerdi. Az önce onlara katılan adam belli ki tek oğulları Oreste'ydi. Kraliyet yemeğinden önce benim de birkaç Sintalı asille ilgili bilgimi tazelemem gerekmişti. Bu Magoiler onların arasında değildi. Beni sadece on yaşındayken yetişkin oğulları için satın almaya çalışan insanları unutmak kolay değildi. Beni hiç görmemişlerdi. Her şey habercilerle olmuştu ve Andromeda'nın cevabı haberciyi parçalayarak göndermek olmuştu.

Oreste'ye gözlerimi dikip baktım, ne kadar sağlıklı ve çekici göründüğünü fark edince şok oldum. Elbette benden oldukça büyüktü ama ağzının ya da gözlerinin kenarında acımasız çizgiler bile yoktu. Son derece normal ve makul görünüyordu. Annem o kadar burnu büyük biri olmasaydı bu adam benim kaderim bile olabilirdi.

Urania, "Ee?" diye sordu.

Oreste, "O iyi," diye cevapladı. "Dinleniyor. Daha sonra aşağı inecek."

Oreste'nin kimden bahsettiğini bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla kız kardeşi yoktu, öyleyse bir eş mi almıştı?

"Etkilenmeyi beklemiyordum ama etkilendim," dedi Urania. Kadın konuşmalarla uğuldayan kalabalık salona oğlunun omzunun üzerinden baktı. Doğruydu.

Agatone gür kaşlarından birini kaldırdı. "Sinta, tahtta Hoi Polloi bir aile varken güç dalaşı için zayıf bir pozisyonda." Doğru. En azından onun düşüncesine göre.

Karısı dalgın dalgın, "Emin değilim..." diye karşılık verdi. "Dedikodular doğruysa belki de daha iyi bir durumdayızdır." Doğru.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Oreste. Dikkati dağınık görünüyordu. Merdivenlerden birinin gelmesini bekliyor gibiydi.

"Hiçbir şeyi önceden kestirmenin mümkün olmadığı bir dönemdeyiz. Tarva kraliyet ailesi belli ki bir şeyler peşinde. Ios'ta burunlarının ucunda meydana gelen saldırı için suçlanmamış olsalar da arkasında onlar olduğundan eminim."

Benim teorilerimin de başında bu vardı. Bence Griffin'in yanına geldiğimden beri gerçekleşen iki saldırının arkasında da onlar vardı. Paralı asker alacak paraları vardı. Ayrıca komşunun tahtında Hoi Polloi olması resmen istila için davetiye çıkarmaktı. Fakat Griffin'in peşinden devi yolladıklarında onları engellemiştik ve Ios'ta da onları yenmiştik. Ne yazık ki Tarva kraliyet ailesini resmî olarak suçlamak savaş ilanı gibi olurdu, o yüzden bundan kaçınmak en iyisiydi... Şimdilik.

"Yeni Sinta kraliyet ailesinin öldürülmesi için Ios'a yollanan tüm Tarvalılar, birkaç adam ve bir kadın tarafından katledildi," diye devam etti Urania. "Ellerinde bizim bildiğimizden daha fazlası olmadığı sürece böyle bir şey olmaz."

Agatone, "Başka neleri olduğunu merak etmeme sebep oluyor," derken Griffin, Piers ve Egeria'ya bakıyordu, bizim duyamayacak kadar uzak olduğumuz bir grup insanı bir hikâyeyle eğlendiriyor gibi görünüyorlardı. Agatone'un sesinde merak, hatta belki saygı bile vardı. Bu kişilerin en kötüsü olacağını düşünürken, salonda dolaşırken duyduğum sert, kıskanç, küçümseyici tonlar bu köşede yoktu.

"Savaştan sonra Ios'un üzerinde büyük bir şimşek çaktığını ve peşinden sağır edici bir gök gürlemesi geldiğini herkes biliyor," diye ekledi Oreste. "Ya Beta Sinta'yı hayatta tutmak için Zeus araya girdiyse?"

Ağzım şokla açıldı. Parıltı, gürültü, kafamda beliren daha önce hiç duymadığım ve tanımadığım o kocaman, korkutucu ses... Bilinçsizce yattığım günlerde hepsi hafızamdan kaybolmuştu. *Zeus. O Zeus'tu!*

Urania'nın neredeyse şeffaf olan yeşil gözleri kısıldı. "Tanrılar. Güçlü büyüler. Burada bir şeyler dönüyor. Hayatlarımıza değer veriyorsak doğru tarafta yer almalıyız." Doğru.

"Fakat tanrılar bir Hoi Polloi'ye mi arka çıkıyor?" diye sordu Oreste. Tüm bu olanlardan doğası gereği rahatsız olmak yerine, daha çok şaşırmış ve ilgili geliyordu sesi.

"İmkânsız değil. Unutma, ellerinde gizemli bir Magoi kadın var," diye hatırlattı babası. "Duyduğuma göre Fisalıymış, bu da gerekeni söylüyor zaten. Kadın onlarda ya da en azından Beta Sinta'da bir şey görüyor olmalı. Ayrıca istedikleri şey için savaşmaya karar verdiğinde asla bir Hoi Polloi'yi hafife alma. Değersiz insanlar olabilirler ama değersizlerin acımasız olabileceğini unutma."

Griffin? Değersiz mi? Ben de bu insanlardan hoşlanmaya başlıyordum. Bütün sohbetleri boyunca birbirlerine hiç yalan söylememiş, beni bir defa bile yakmamışlardı.

"Yeni yol, okul ve şifa merkezi projeleriyle Sinta daha güçlü olacaktır. Gittikçe büyüyen ve sadık Hoi Polloi ordusundan bahsetmeye gerek bile yok. Ayrıca sadece kendilerini değil, krallığı savunmayı da gerçekten önemseyen bir kraliyet ailesi var." Urania'nın gözleri Griffin'e çevrildi. Herkes Griffin'e bakıyordu. Sürekli. O kadar dikkat çekiciydi işte. "Ona bir baksana. Bu Güç Dalaşı diğerleri gibi olmayacak. Belki de Tarva bu defa Sinta konusunda endişelenmelidir, tam tersi değil."

Rahatsızca kıpırdandım. Tüm bu istila konuşmaları kurdeşen dökecekmişim gibi hissettiriyordu.

Oreste, "Peki Fisa?" diye sordu.

Annesiyle babası omuzlarını silkti. Sonra Agatone konuştu: "Alfa Fisa bir engerek. Sadece fazla yaklaşırsan ısırır."

Şimdiden uzun süre kuytuda kalmışlardı ve diğer konuklardan gelen meraklı bakışları sezmişlerdi, aile salonun ana kısmına geri döndü. Diğer asillere ilginç bir şey söyleyeceklerinden şüpheliydim. En azından bu akşam. O yüzden ayrıldım ve yeterince duyduğuma karar verip bu defa görünür olarak geri döndüm.

Griffin beni hemen gördü ve Jocasta'nın yanına doğru götürürken elime bir bardak soğuk şarap verdi. Üçümüz dolaşırken beni Jocasta'nın arkadaşı olarak tanıttılar fakat Griffin'in belimi sahiplenici bir şekilde tutuşuna bakıldığında daha fazlası olduğum açıktı. Griffin'in yanındayken istediğimden daha çok dikkat çekiyordum, havada "Fisalı", "Magoi" ve "güç" kelimeleri uçuşuyor, beni boğuyordu.

Bir müddet sonra Griffin beni az önce bulunduğuma çok benzeyen bir girintiye doğru soktu ve kulağıma doğru eğildi. "Ios hakkında bir şeyler duydun mu?"

Başımla onaylayınca ağrıyan başım zonkladı. "Zaten bildiğimiz şeyler. O kabileyi saldırması için yollayan büyük ihtimalle Tarva kraliyet ailesi."

Griffin'in ifadesi sertleşti. "Kim böyle düşünüyor?"

Bakışlarımı sağa doğru çevirdim. "En göze çarpanı, şuradaki beyaz saçlı Su Büyücüsü Agatone ve karısı Urania. O da yılan oynatıcısı."

"Ve zehir ustası."

Bu defa azıcık onayladım. Griffin'in araştırması işe yarıyordu.

"İlgililer. Etkilenmişler. Açık açık böyle söylemediler ama Güç Dalaşı olursa desteklerini alacağını düşünüyorum."

Griffin şaşkın görünerek, "Benimle birlikte savaşırlar mı?" diye sordu.

"Şey, sana karşı savaşmazlar ki bu da bir şeydir."

Homurdandı. "Onlar kilit oyuncular. Diğerleri onları takip edecek."

"Dostluklarını kazanmak önemli," dedim. "Ayrıca mantıklı ve akıllı görünüyorlar, bu da iyi bir başlangıç."

Griffin, "Başka ne var?" diye sordu.

"Myloslu Calandra. Ona gülümse, sonra da zıplamasını iste, sana ne kadar yükseğe diye sorar," dedim ekşi bir ifadeyle.

Griffin bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"O kocasından daha önemli," diye devam ettim, "hem para hem de büyü açısından. Kocası evlenerek yükselmiş. Kadının güzel adamlara karşı bir zaafı var, belli ki garip ve şiddetli cinsel birleşmelere de." Yüzümü buruşturdum, o gerçeğin tadını almamış olmayı diliyordum. "Adam ona istediğini veriyor, karşılığında üst düzey bir pozisyon alıyor." Griffin'e bir bakış attım. "Kadın sana bir bakış attı ve her şeyin harika olduğuna karar verdi. Sanırım senin hoş olduğunu düşünüyor."

"Tanrılar esirgesin," diye homurdandı.

Cansızca gülümsedim. Kafamda Zeus'un egosu kadar felaket bir baş ağrısı vardı ve yanıyordum. Parmaklarımı alnıma değdirdiğimde nemli olduğunu fark ettim. "Buradaki en güçlü Magoi değil ama zengin ve şehrinin savunması tarafından korunuyor."

"Mylos bilgi parşömenleriyle dolu ve onların bulunduğu her tapınağın kendine ait muhafızları var. Hepsi birleşince orada resmen bir ordu var ve kumandan, Calandra gibi yerli asilleri dinliyor. Güçlü bir müttefik ve potansiyel olarak zor bir düşman olur. Benim tarafımda yer aldığından emin olmam gerek," dedi Griffin, gözleriyle endamlı sarışını bulurken.

Sesim daha da ekşidi. "Evet ama garip seks kısmı olmasın."

Kıskanç ses tonumla dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Göğsünün şiştiğine yemin edebilirdim. "Başka bir şey?"

"Bir sürü şey var ama endişelenmeye değecek bir şey yok. Önceki kraliyet ailesini kolayca alt etme şeklinle herkesi hem korkuttun hem de etkiledin. Fisa'dan gelen haberlerde Sinta'da birisinin Sybaris'i öldürdüğü söyleniyor ve bunu senin yaptığını düşünüyorlar ya da en azından seninle bir alakası olduğunu. Tabii bir de eriyen Tarvalılar var." *Bir de Zeus'un muhtemel müdahalesi.*

"Elbette senin için çalışan gizemli ve güçlü bir Magoi de var. Neredeyse senin kadar dikkatleri çeken biri," dedim mutsuzca.

Griffin, "Ya da daha fazla," diyerek sinirlerimi iyice bozdu. "Peki ya önceden duyurduğumuz projeler ve sorumluluklarla ilgili bir şeyler?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Gerçek bir dirençten çok şaşkınlık var. İlgi. Agatone ve Urania gibi bazı insanlar fikirlerin iyi olduğunu ve Sinta'nın bunlar sayesinde daha güçlü olacağını düşünüyor."

"Sen de Egeria onların bölgelerinde şifa merkezleri açma konusunda başı çekiyor diye asillerin içten içe krizlere gireceklerini düşünüyordun."

"Girdiler zaten. Yani kısmen. Bu kadar hızlı aşacaklarını düşünmüyordum."

"Kendi kasabalarının ve şehirlerinin savunmalarını desteklemekte daha çok sorumluluk almaya başlamaları konusundaki isteğimle ilgili bir şey var mı?"

"Aynı tepki. Çoğunlukla şaşkınlık. Önceden vergilerini ödemek ve üstünlük taslayarak oturmaktan başka bir şey yapmaları hiç istenmedi." Altdudağımı ısırdım, günlerdir tartıştığımız şeylerin olası sonuçlarını düşünüyordum. "Hâlâ kendi güçlerini oluşturmalarına izin vermenin bir ölçüde riskli olduğunu düşünüyorum. Asi şehir devletlerine dönüşebilirler. Fazla güçlü olabilirler."

"Sana söyledim, sadık kalmaları için teşvik vereceğim; altın, ayrıcalıklar, seslerinin önemli olduğunu bilsinler diye sözlerine kulak da vereceğim." Griffin arkama bakıp kalabalığı inceledi. "Bu akşam herkes geldi. Kimse rahatsız edici bir şey yapmadı. Bizi öldürme ya da tahttan indirme planları duymadın. Sadece statülerini korumak istiyorlar. Aksi takdirde şimdiye kadar bir şey yaparlardı."

Muhtemelen haklıydı. "En azından Mylos'un fazladan korumaya ihtiyacı yok."

"Evet ama bir şifa merkezine ihtiyacı var." Göz kırptı. "Calandra'nın ondan sorumlu olmasını bizzat isteyeceğim."

Alayla güldüm. "Buna bayılacaktır."

"Söz hakkı olmasını ve şifacıları istediği gibi yönetmeyi sevecektir. Bu insanların çoğu sadece sıkılmış. Onların yıkıcı bir şey yerine yararlı bir şeyler yapmalarını sağlamak bana kalmış."

Şakaklarım zonkluyordu ama onun için gülümsemeyi başardım. "İşte bu yüzden sen bilge bir yöneticisin."

Griffin beni girintiye daha çok çekip sessizce konuştu: "Fakat tüm bunların ötesinde, Alfa Tarva bize saldırmaya hazırlanıyorsa öylece oturup bekleyemeyiz. Ios'ta planlarını sadece erteledik. Galen Tarva öyle kolayca pes etmeyecek."

"Ya Alfa Tarva değilse? Ya kız kardeşi Acantha'ysa? Hepsini o planlamış olabilir."

"Teorin mi var?" diye sordu.

Benim her zaman bir teorim vardı. "Hepinizi ortadan kaldırıp Alfa Sinta olarak kendini tahta oturtmayı planlıyor olabilir. Öyle olursa kendi kardeşini ve yeğenlerini öldürmek zorunda kalmaz, zaten bu zor görünüyor. Böylece yan komşusu müttefiki olur ve kendine ait bir tahta oturmayı da başarır. Gerçekten istediği tek şey de bu."

Griffin kaşlarını çattı. "Alfa Fisa iki krallığın ona karşı birleşmesini istemez. Saldırır mı?"

Dayanılmaz baş ağrımdan ötesini düşünmekte zorlanıyordum. Derin bir nefes aldım ama faydası olmadı. "Sınırını güçlendirir ama saldıracağını sanmam. Kimsenin Fisa'yı ele geçirmeye cüret edemeyeceğini düşünür herhalde, yaparlarsa da fazla endişelenmez. Fisalılar kendi üstünlüklerinden epey eminlerdir."

Ağır ağır, "Deme?" dedi.

Ona kötücül bir bakış attım. Pek kötücül gibi gelmedi. "Büyü Fisa'da en güçlü hâlinde. Buz Düzlükleri'nin en büyük parçası orada ve Fisa kraliyet ailesi hâlâ Köken'le kan bağı olan tek aile."

"Köken mi? Thalyria'nın ilk kralından mı bahsediyorsun?"

"O bir tanrıydı, hatırlasana. Zeus'un oğlu. Yarı Olymposlu yarı Titan. Eski ve yeni tanrıların bir karışımı. Zeus, Thalyria'yı onun için yarattı."

Griffin sövdü. "Bu Andromeda'nın tanrısal bir gücü olduğu anlamına mı geliyor?"

Başımı iki yana salladım. "O çok güçlü ama soyu fazla seyreldi. Binlerce yıl oldu. Tanrılar ölümsüz, öldürülemez değiller. Köken'in yarı tanrı çocukları –iki erkek ve bir kız– ona karşı ayaklandı. Babalarının kafasını kestikten sonra birbirlerine karşı savaş açtılar, en sonunda babalarının krallığını üç krallığa böldüler: Sinta, Tarva ve Fisa."

"Peki Andromeda, Köken'in soyundan gelen ve yaşayan tek kişi mi?"

"Andromeda... ve onun çocukları."

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Rengim biraz atmış olabilirdi ama başından beri solgundum zaten.

"Zeus'un lütfu onunla mı?"

Yutkundum, göğsüm tanımlayamadığım bir duyguyla sıkışıyordu, gümbürdeyen bir sesin yankısı kafamda gittikçe yükseliyordu. "Sanmıyorum."

"Niye?" diye sordu. "Onunla kan bağı var."

Sadece onunla değil...

Başımı kaldırıp ona baktım. Griffin öyle becerikliydi ki bazen farklı yerlerden geldiğimizi unutuyordum. Güneyde insanlar savaşmayı ve hayatta kalmayı, çiftçiliği ve inşa etmeyi, yapmayı ve takas etmeyi öğrenirdi. Her şeyleri iklimleri gibiydi, dayanıklı ve gerçek. Antik dönem anlamsızdı ve tanrılar araştırılmaz, onlara yalnızca tapılırdı. "Zeus yeni doğmuş çocukların öldürülmesinden nefret eder çünkü kendisi öz babası tarafından neredeyse bir lokmada yutulacaktı. Bence Andromeda kendi öz çocuklarına o kadar fazla ölüm getirdi ki Zeus'un lütfunu alamaz," diye açıkladım.

Griffin kalabalığa baktı, gözleri soğuktu, değerlendiriyordu, duruşunda özgüven ve gurur vardı. İnsanlar bizi merakla izliyordu ama kimse özel girintimize yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Konuklar Alfa kurdu mağarasında rahatsız edecek kadar aptal değillerdi. "Güç Dalaşı başladı. Geri dönüşü yok." Bakışlarını bana çevirdi. "Hadi bunu kendi yolumuzla yapalım."

"Ne yapalım?" diye sordum.

"Krallıkları ele geçirelim."

Nefes almayı kestim. "Affedersin?"

"Her şeyi birleştireceğiz. Ayrı hükümdarlar olmayacak. Tek bir krallık, Köken'inki gibi."

"Kim? Nerede?" diye kekeledim.

"Biz. Sen nerede istersen."

Ben de *öncesinde* hasta hissettiğimi sanıyordum. Bu konuşma bana kalp çarpıntısının bambaşka bir yönünü göstermişti. Nefes nefese kalmamaya çalışarak, "Hırslısın, değil mi?" diye sordum.

"Olmasaydım burada olur muydum sence?"

"Zaten bir krallığın var. Savaşta ölebilirsin. Her şeyi yıkabiliriz." *Ben* her şeyi yıkabilirdim. "Değmez."

"Değer. Her şeyi değiştirebiliriz." Gözleri parlayıp berrak bir gri tonuna büründü. "Kehanet rüyasında bana söylediğin şey buydu."

"Ben... ama..."

"Poseidon bu yüzden bizi bir araya getirdi." İfadesi kararlılıkla sertleşip fatih maskesiyle birleşti. "Şimdi anlıyorum. Yapmamız gereken bu."

"Hayır." Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamaktı, kulağa fazlasıyla doğru gelen şeyi inatçılıkla inkâr ediyordum. "Hayır."

Griffin bana dönerek ellerini kollarımdan aşağı indirdi. "Korktuğunu biliyorum ama büyük bir savaştan kaçınabiliriz."

"Nasıl?" dedim çatlayan bir sesle.

Parmakları benimkilere dolandı. "Gizli bir silahım var."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Sen."

Yüce tanrılar! Bunun ne kadar doğru olduğunu hiç bilmiyor. Bir kişiyi öldürüp meşru yerimi alacak, Köken'in krallığının yeniden kurulacağını duyuracak, Tarva direncini kıracaktım ve... Midem kasıldı, bulantımı bastırmaya çalıştım. "Çocuklarımız birbiriyle savaşmaya başladığında ne olacak? Ya da çocuklarımızın çocukları? Hepimiz bulunduğumuz yere bu şekilde geldik."

Griffin başını iki yana salladı. "Öyle olmayacak. Krallıklara huzur getireceğiz. Şifa getireceğiz."

Şifa. Bu tam olarak Poseidon'un söylediği şeydi, kulaklarımda gümbürdeyen sesi denizleri karıştıran bin fırtına gibiydi. Ya bizim gerçekten de krallıkları birleştirmemiz gerekiyorsa? Peki ama ya kehanet? Neden benim kaderimde yıkım vardı?

Griffin kaşlarını çattı. Hasta gibi görünüyor olmalıydım çünkü sesi endişeyle derinleşti. "Cat?"

Ürperdim. "Böyle planları... Egeria'yla konuşmalısın. Alfa olan o."

Gözünün altında küçük bir kas seğirdi. Sanırım ilk defa yetkiyi kendisine almadığı için sinirliydi. Öte yandan, sanırım kendini daha büyük şeyler için saklıyordu... *Her şey* gibi.

"Biz karar vereceğiz," dedi en sonunda. "Sen ve ben."

"*Biz mi* karar vereceğiz?" Alaycı bir ses çıkardım. "Ben evlenmek istemiyorum, Fisa'yı işgal etmeyi *gerçekten* istemiyorum ama iki konuda da bana hiç danışmadan karara varmış gibisin."

İfadesi ciddileşti. "Biraz zaman ver, haklı olduğumu göreceksin. İki konuda da." Griffin ellerini belime koyup tek bir kelime daha etmeden beni girintiden dışarı yönlendirdi.

Tartışma bitmişti. *Off!*

Bizi yeniden müsait ve dolaşırken gören bir çocuk, kuzey duvarındaki ilk işçilerimden biri, bir tepsi yiyecekle yaklaştı. Yeni üniformasıyla tertemiz ve çocuksu bir şekilde yakışıklı görünerek sırıttı. Kafama vuran baş ağrısına ve Griffin'le aramdaki gittikçe büyüyen gerginliğe rağmen gülümsemeden edemedim. Bir meyve kebabı alıp ona yeni işinden memnun olup olmadığını sordum.

"Aslında taş taşımayı tercih ederim, Majesteleri. Beni daha güçlü yapacaktır. Beta Sinta gibi bir savaşçı olmak istiyorum." Utangaçça Griffin'e baktı.

Lokmam neredeyse boğazıma kaçıyordu. "Bana 'majesteleri' demen gerekmiyor."

Griffin, "Yakında diyecek," diye homurdandı.

Çocuk ışık saçtı.

Harika. Gündoğumuna kadar haber bütün kaleye yayılacaktı ve doğru bile değildi. "Bunu daha yeni konuştuk!" diye tısladım çocuk gider gitmez.

"Sen konuştun. Ben kabul etmedim."

Ağzım açık kalmıştı. "Beni bayıltıp sürükleyerek tapınağa götürmeyi ve kukla gibi oynatmayı planlıyor olsan bile, yine de 'Evet,' demem gerekiyor!"

Griffin iyice gerildi. "Bunu daha sonra konuşacağız."

"Konuşmak mı? 'Ben emrediyorum, sen itaat et' yerine bunu mu söylüyorsun?"

Önümden bir tepsi yemek daha geçti, doğru düzgün bakmadan üçgen bir hamur işi aldım. Griffin elimden alıp tepsiye geri bıraktı. "Keçi peyniri."

Kahretsin! Artık kızgın kalmam imkânsızdı.

Egeria yemeğin başlamak üzere olduğunun işaretini verdi ve herkes resmî yemek salonundaki masada önceden belirlenmiş yerlerine doğru ilerledi. Mutfaklardan yemek üzerine yemek geliyordu, araya birkaç güney yemeği sıkıştırılmış olsa da çoğunlukla kuzey yemekleri vardı. Yemek bitmek bilmiyor gibiydi, sadece kendimi sıcak, ağrılar içinde ve hasta hissettiğim için de değildi. Herkes beni izliyor ve kraliyet ailesinin arasında Beta Sinta'nın sağında oturduğum için göze çarpan pozisyonumu tartıyorlardı. Üstelik oturduğum yer dolayısıyla hiç ilginç bir şey öğrenemiyordum. Diğer tarafımda oturan Piers'ın söylediğim her şeyle farklı fikirde olduğunu, hatta tamamen kişisel bir düşünce olduğunda bile aynısını yaptığını fark ettim. Yemeğin sonuna doğru Griffin'in kardeşini çatalla öldürmeye hazırdım.

Temel içgüdülerime teslim olamadan Egeria ayağa kalkıp ellerini birbirine vurdu. "Lütfen yemek sonrası eğlencemiz için bahçelere gelin."

Temiz hava, tanrılara şükür...

Her köşede bolca şarap kaynağı vardı, müzisyenler etrafa dağılmıştı. Genellikle bu tarz şeyler hoşuma giderdi, özellikle de mermer ve canlı yeşil taraçaya yerleştirilen meşaleler altında. Bu

akşamsa kitaranın tek bir telinin oynatılmasıyla başım çatlayacak gibi oluyordu.

Dişlerimi sıkarak Griffin'i bahçelere doğru takip ettim ama yavaş hareket ediyordum ve arkada kaldık. Aydınlık karşılama salonundan geçerken son asiller de gözden kayboldu, gaz lambalarından yayılan ışıklar gözüme atılan yumruklar gibiydi. Merdivenlere özlemle baktım, çıkıp doğruca yatağa girebilmeyi diliyordum.

Ana merdivenden tek bir konuk iniyordu. Kadın başını kaldırıp beni gördüğünde içimdeki her şey panikle donakaldı.

"Talia? Yüce tanrılar! Talia, bu sen misin?"

Nefes almayı bırakıp yürümeye devam ettim. Griffin'in adımlarında bir duraksama oldu, bulunduğu taraftan kadının bunu fark etmediğini umdum. Fazlasıyla hamile olan kuzenim Helen kayda değer bir hızla paytak paytak geldi. Tüm bu süre boyunca yatak odalarından birindeydi herhalde çünkü şu âna kadar aşağıda değildi. Onu görürdüm.

"Bunca yer varken Sinta Kalesi'ndesin!" diye heyecanla bağırdı. "Kimle karşılaştığımı herkese söyleyene dek bekle, kanlı canlı karşımda..."

"Kusura bakmayın," diyerek araya girdim, en sonunda ona döndüm. "Sizi tanıyor muyum?"

Alınmış gibi göründü, sonra güldü. "Çok komiksin. Biz birlikte büyüdük. Aarken ikimize de işkence ederdi." Eğilip sır verir gibi konuştu. "O balığı onu yediği için suçlayamam."

Kafam karışmış gibi göründüm, en azından öyle yaptığımı umdum. "Beni başka biriyle karıştırıyorsunuz."

Kaşlarını çattı. "Benim, Helen. Ben de kaçtım. Elbette senin kadar karışıklığa yol açmadım. Bunu yapabilmek için evlenmem gerekti." Yüzünü buruşturup kocaman karnını okşadı. "Annemle babam iyi bir anlaşma olduğunu söyledi ve Dimitri Amca da memnun gibiydi, gerçi onun düşüncesinin neyle alakalı olduğunu hepimiz biliyoruz." Gözlerini devirdi. "Biliyor musun, bu Sintalılar onları tanımaya başladığında o kadar da kötü değiller." Griffin'e özür diler gibi baktı. "Kusura bakmayın, Majesteleri."

Griffin küçümseyici şaşkınlığını ifade etmek için tek kaşını çok başarılı bir şekilde kaldırdı ve karşısındaki insan Helen Fisa dışında herhangi biri olsa sanırım bayılabilirdi. Ancak Helen kendi değerinin fazlasıyla farkındaydı ve Beta Sinta'nın ne düşündüğü zerre umurumda değildi. Helen'den hep hoşlanmıştım.

"Korkarım hiç tanışmadık. Partinin keyfini çıkarın, bebeğiniz için de sizi tebrik ederim." Yürüyüp uzaklaştım. Çok kötüydü. Helen bana sefalet çektirmeyen birkaç kişiden biriydi ve birbirimizi asla öldürmeye çalışmamıştık, bu da bizi bir çeşit müttefik yapardı.

Sesi arkamdan yankılandı, fazla yüksek sesliydi. "Neyin var senin? Seni tanıyorum! Talia, bekle!"

Yavaşça arkamı döndüm, Griffin yanımda gergindi ve bu sohbet için istenmeyen bir seyirciydi. Helen takip etti. Bana sesleniyordu ve beni bırakması gerektiğini fark ettiği ânı net bir şekilde gördüm. Rengi attı, gözleri büyürken elini korumacı bir şekilde şişkin karnına doğru kaydırdı.

Annem tıpkı kendisi gibi olduğuma ya da en azından sonumun öyle olacağına ikna olmuştu. En büyük korkum haklı olmasıydı, o yüzden asla birinin aklına girmemiştim. Küçük bir adım atarsam, sırlarımı korumak ve Helen'i kendi yoluna yollamak için ufacık bir etki büyüsü kullanırsam beni sonraki adımları;, yavru köpekleri öldürüp çocuklara dehşet saçmaya ve hevesle öldürmeye giden adımları atmaktan alıkoyacak şey neydi?

Kuzenime gözlerimi dikip baktım, annemin sinsi sesinin kulağıma fısıldadığını duyuyordum. *"Büyük bir şey değil, Talia. Sadece bu seferlik..."*

Helen'le birbirimize baktık. Gözleri korku doldu, bütün varlığı doğmamış çocuğunun etrafında toplanıyor gibiydi. Şiddet ihtiyacı hissetmedim. Şefkat hissettim. Onu teskin etme ve koruma ihtiyacı hissettim ve o anda, asla annem olmayacağımı en sonunda anladım.

Üzerimden bir ağırlık kalktı. Kalbim göğsümde kuş gibi hafifledi ve hayatımda ilk defa hava ve ışıkla sarmalandım.

Yeniden nefes aldım, nefes almayı kestiğimi fark etmemiştim.

"Kocan seni arıyor olmalı." İmalı bir şekilde karnına baktım, tehdit edici bir şekilde olmadığını umut ettim. "Ayrıca sağlığın için endişeleniyordur."

Gözlerindeki endişeyle birlikte korumacı duruşu da rahatladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri." Reverans yaptı –karnına rağmen güzelce yapmıştı– ve boş salonu geçip konuklarla dolu bahçede kaybolmak için bir saniye daha harcamadı.

Yüreğim ezildi. Korkuyla Griffin'e baktım ama ters bir şeyler fark etmemiş gibiydi, en azından konuşmanın son kısmıyla ilgili. Beni şimdiden bir prenses olarak gördüğünü fark ettim... *Kendi* prensesi. Helen'in Fisa kraliyeti dışında kimseyi samimiyetle kabul etmeyeceğini bilemezdi. Helen'e göre ondan daha yüksek mertebede olabilecek birkaç kişi vardı ve ben onlardan biriydim.

Griffin kısık sesle, "Senin kralseçen olduğunu nereden biliyor?" diye sordu.

"Ne?"

"Onu 'kralseçen' diyemeden durdurdun. Nereden biliyor?"

Helen öyle söylemeyecekti ve bu hâlde olmasaydım kahkahalarla gülerdim. "Çocukken birlikteydik. Fisa Kalesi'nde bu bir sır değildi."

"Aarken kim?" diye sordu.

"Onun kardeşi."

"Peki ya balık?" diye üsteledi.

"Poseidon'un üç dokunaçlı alabalığı. Donmuş Göl'deki bir Kâhin Balığı."

"Senin Kâhin Balığın mı?"

Gittikçe uyuşarak başımla onayladım.

"Hikâyeni birleştireceğim," diye yemin etti. "Parça parça bulmam gerekse bile."

Karnım sancılandı. "Korkunç bir hikâye. Duymamanı tercih ederim."

Tek elini saçlarının arasından geçirdi, bezginliği açıktı. "Neyi kaçırıyorum, Cat? Fisa Kalesi'nde tutsakken neden ailen senin için gelmedi? Ben seni asla orada bırakmazdım."

Sözleri kalbimi acıttı. Her zamanki gibi sessizliğim onu kızdırdı.

"Helen'e mi sormalıyım?" diye hırladı.

"Lütfen yapma." Sesim paslanmış gibiydi ve boğazımda tıkandı kaldı. Katlanılmayacak kadar sıcaktı ve baş ağrım gözlerimin arkasında nabız gibi atıyordu. Boğazımdan yukarı kusmuk çıkıyordu, zorlanarak yutkundum.

"Gidip partinin keyfini çıkar. Başarının keyfini sür," diye üsteledim. "Bu akşam büyüm beni mahvetti. Şimdi dinlenmeye ihtiyacım var."

Griffin bana baktı, sağlığımla ilgili endişesi ve daha fazla sorgulama isteği arasında kalmış gibiydi. Sonra yüz ifadesi paramparça oldu, döndü ve beni basamaklara doğru yönlendirdi. Beni orada bırakacağını sanmıştım ama çıkmaya başladığımda zor adım attım, o da dirseğimi kavrayıp beni odamıza kadar çıkardı. Kapı kapandığı anda sandaletlerimi çıkarıp saçımdaki tokaları sökmeye başladım.

Sıkı örülmüş tutamları açarken rahatlayarak inledim. "Öfkeli bir Kentaur sürüsü beni öldürene kadar üzerimde tepinmeye çalışmış gibi hissediyorum."

Griffin karanlık gözlerle beni izliyordu. "Hakkında bilmediğim çok fazla şey var. Bana anlatmadığın çok şey var." Aramızdaki mesafeyi kapatarak uzandı ve güçlü parmaklarını kafamda gezdirerek gür saçlarımı sallamama yardım etti. "Bana güvenebilirsin, Cat. Sana asla ihanet etmeyeceğim."

Yüreğime ağır bir his çöreklendi. "Sana güveniyorum."

Saçımdaki elleri hareketsizleştikten sonra düşüverdi. "Ama yeterince değil."

Sıcaklığının kaybını öyle güçlü bir şekilde hissettim ki kendimi göğsüne attım. Kollarının etrafıma dolanması normalden daha uzun sürdü ve kalbim o tereddüdü bıçağın keskin ucu gibi hissetti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

KRALİYET YEMEĞİNDEN GELEN GÜRÜLTÜLER ŞAFAKTAN sonraya kadar sürdü. Şimdiye kadar odalarına çekilmemiş olan asiller belli ki Griffin'in planlarının en başta kendilerinden çıktığını düşünecek kadar sarhoşlardı ve bunda da acayip iyilerdi.

Bahçeden birisi hâlâ, "Diyarın sağlığına!" diye bağırıyordu. Griffin'in yeni kadeh kaldırış tarzıydı. Akıllıcaydı cidden.

Uyuyamıyordum. Hem Griffin geri dönmediği hem de çocukluğumdan beri yalanlarla ve gerçeklerle bu kadar sertçe harap edilmediğim için. Sonuçlarını unutmamıştım. Yine de yapmıştım işte. Griffin için. Şimdiyse vücudumdaki sızlayan her kemiğin farkındaydım. Ufacık olanlar bile yanıyordu.

Dinlenmekten vazgeçip yataktan kalktım. Terli vücuduma yapışan kıyafetleri zorla giyerken kollarım ve bacaklarım titredi. Başımı aşağıda tutarak gizli yan kapıyı kullanıp kaleden çıktım ve kraliyet hamamını geçip kışlaya bağlı kadınlar hamamına yöneldim. Sarhoş asiller yerine erkenden kalkan askerlerle karşılaşmayı tercih ederdim.

Sabah güneşi yüksek kemerli pencerelerden içeri eğik açıyla giriyor, suyu ışık demetiyle yıkıyordu. Acı ve yorgunluğun pusu içinde kıyafetlerimi çıkardım ve iç geçirerek boş havuza girdim. Griffin'in geri dönmesini beklemek –ve ummak– yerine bunu saatler önce yapmalıydım.

Kollarımı genişçe açtım ve güneş ışığının düştüğü yerde yarı uykulu, kulaklarım suyun altında süzüldüm. Çıplak. Rahat. Şifalı.

Tam ortamdan keskin bir sancı yayıldı. Birden nefes aldığımda ağzıma su dolarken gözlerim açılıverdi ve ellerim karnımı buldu. Karnımdaki bıçağa şokla bakakaldım, içimden çıkan kan suda günbatımı gibiydi.

Mermer zeminde çıplak ayaklar sessizce yürüdü. Başımı çevirdim. *Daphne.*

Beni her zaman izliyordu. Sanırım sinsi sinsi dolaşmaları en sonunda meyvesini vermişti. "Gölgelerin arasından bıçak fırlatmak sadece bir korkağın yapacağı iş."

Omzunu silkti. "İşe yaradı."

"Griffin seni asla bağışlamayacak." Suyun üstünde kalmama yardım etsin diye tek elimi kullandım. Diğerini bıçağın etrafından karnıma bastırdım.

"Griffin burada olduğumu bile bilmeyecek. Bu akşam kalede yüzlerce yabancı var. Onlardan biri seni bıçaklamış olabilir."

Dişlerimin arasından soluğumu verdim. Karnımdan yayılan acı nefes almamı zorlaştırıyordu. "Seni sevmiyor."

Dişlerini gıcırdatarak, "Sevecek," dedi, sanki söylemek durumu gerçek kılacakmış gibi. "Sen yolumdan çekilir çekilmez."

Yüce tanrılar. Beni öldürmeye çalışan güçlü ve korkunç insanların arasında bunu başaran *Daphne* olursa acayip büyük bir hayal kırıklığı olurdu.

Ağzımı açtım ama ejderha ateşi beni yarı yolda bıraktı. Dün gece yüzünden yorgundum. Önemli değildi. Öldürmek için başka yollarım da vardı.

"Sana tolerans göstermek için elimden geleni yapıyordum," diye hırladım, "ama şimdi beni kızdırdın." Bıçağı karnımdan çıkarıp geri yolladım. Ayaklarım havuzun dibine değmiyordu ve bıçağı fırlatırken içim acıyla parçalandı. Bıçak benimkilerden daha ağırdı ama farklı bıçaklarla çalışmaya alışkındım ve epeyce atış pratiği yapmıştım. Saçma sapan, yavaş öldürecek şekilde karnın-

dan yaralamayı planlamıyordum. Doğruca gözünü hedef alıp fırlattım. Daphne geriye düşüp başını mermer zemine çarptı.

Genelde hissettiğim tatmin duygusu eksikti. Kendimi... kasvetli hissettim. Ayrıca başım dönüyordu. Nefes nefese havuzun sığ tarafına yüzmeye çalıştım. Suda kalmamalıydım ama kanımı seyreltiyordu.

İçime bir serinlik sızınca ürpermeye başladım. Yüreğim ağır, tenim soğuktu. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Genç ölmek konusunda haklı olmak istemiyordum ve asla böyle olacağını düşünmemiştim. Havuz kanımla pembeye dönüşüyordu, tek görebildiğim buydu.

Bu ve beni bulduğunda Griffin'in yüzünün alacağı hâl.

Sadece birkaç saat önce asla birinde etki büyüsü kullanmayacağımdan emindim ama kafamın içinden Griffin'i çağırmaya başladım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum ve birinin yardımını çağırmak zihniyle oynamak sayılmazdı. Fakat annemin kafamdaki sesi dışında beni her zaman korkutan şey o küçük, görünüşte tehlikesiz olan adımlardı.

Gelmedi. Belki fazla uzaktaydı. Belki ben çok güçsüzdüm. Büyük ihtimalle etki büyüsüne karşı bağışıklığı vardı ya da ben bunda iyi değildim. Boynumdaki buz parçası, etrafındaki suyu buza dönüştürmeye başladı. Sanki solup gittiğimi hissediyor ve benim için çalışıyordu.

Henüz pes etmeye hazır değildim. Asla pes etmezdim. Görüş alanıma gölgeler sızıyordu ama Griffin'i aklımdan ittim ve parlak sarı saçlar ile kobalt mavisi gözlere odaklandım.

Kato! Kato! Sana ihtiyacım var!

Ona bağırdım ve hamamda olduğumu gözümde canlandırdım. Ta ki her şey uzak ve uyuşuk bir histen ibaret kalana kadar. Kapılardan içeri dalacağını düşündüğüm iri yapılı, güçlü, güvenilir adam girmedi, son derece aptalca davrandığımı fark ettim. Hâlâ yardım bulacak gücüm varken sudan çıkmalıydım.

Yavaşça, çok yavaşça basamaklara doğru hareket ettim, su hâlâ göğsümdeydi ve elimle havuzun kenarını tutuyordum. Kan kulak-

larıma pompalandı, basamaklar hiç yaklaşmıyor gibiydi. Bacaklarım pes etti, elim kenardan kaymaya başladı ve başım suyun altına kaydı. Boğulacaktım. Bu ne garip ironiydi.

Bu sessiz ortamda gözlerim kapandı ve bedenim benim için seçim yapıncaya kadar nefes almayı kestim. İlk ciğer dolusu sıvı göğsümü yakarak beni boğdu. İkincisi hızla girip beni doldurdu. Boğazım aniden acıdı, sanki birisi bıçağını çıkarıp kulaklarımın altındaki deriyi kesmişti. Ciğerlerimdeki son hava baloncukları da çıkarken güçlü eller kollarımın üst kısmından kavrayıp beni sudan dışarı çıkardı.

Biri beni mermer zemine dümdüz yatırdı. "Sakın ölme. Sakın ölme."

Kato'nun sesi etrafımı saran karanlığı parçaladı.

"Nefes al!" diye bağırıp ellerini başımın iki yanına koydu.

Göğsüm kasılırken boğazımdan sular akarak beni öğürtüyordu. Öksürüp nefes aldım, yaramı iyice açtım. Boynumdaki batan acı geldiği gibi gidiverdi.

Kato, "Griffin'i getir!" diye bağırdı.

Birisi hamamdan dışarı koşturdu, ağır adım sesleri Flynn'inkilere benziyordu.

"Kan..." diye mırıldandım, dudaklarım uyuşuktu.

"Başlatma kanından şimdi!" Kato elini karnıma bastırdı. Vücudum yanıt olarak kasılırken nefes nefese kaldım.

Birkaç dakika geçti. Saniyeler gibi geldi. Belki de bayılmıştım. Sonra Griffin'in sesi bana ulaştı, panik doluydu. "Cat! Tanrılar aşkına, Cat!"

Griffin asla paniklemezdi. Her zaman sinir bozacak kadar sakindi. Elimi kaldırıp onu aradım, parmaklarımı tutup öyle çok sıktı ki acıttı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Gözlerimi açılmaya zorladım. Odaklanabildiğimde, görmek için o kadar çok uğraşmamış olmayı diledim. Yüzündeki bakış beni korkuttu. Yürek burkan bakışında, keskin hatlarında ve üzgün ifadesinde kendi ölümümü gördüm.

"Ölme," diye emretti boğuk sesle. "Sakın öleyim deme."

Gözlerimden yaşlar döküldü ve yüzümün yan tarafından sıcak bir şekilde aktı.

"Tanrılar kahretsin!" diye patladı. Kardeşlerine döndü. Onunla gelmişlerdi herhalde. "Piers! Şu şifacıyı getir."

Misafirler arasında sadece bir şifacı vardı, yemek boyunca Griffin'e ve bana pis bakışlar atan münzevi bir adam.

"Hangi odada olduğunu bilmiyorum." Piers tereddüt etti. "Arkadaş canlısı görünmüyordu."

"Umurumda değil!" Griffin hırladı. "Getir onu! Carver, sirk alanına git. Geri döndüler. Selena'yı buraya getir."

İkisi de ânında gitti. Sirk yine Sinta Şehri'nin dışındaysa Selena'nın nerede olduğunu biliyordum. Oraya gidip dönmek bir saat sürerdi. Benim o kadar zamanım yoktu. Ölüme karşı şaşırtıcı bir şekilde dirençliydim, o yüzden kan ve Andromeda'nın izimi bulması konusunda bu kadar endişelenmeseydim belki hayatta kalmayı başarabilirdim. Birinin beni bulmasının bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmemiştim. Suda kalmak aptalcaydı. Annemden her zamankinden daha çok nefret ediyordum. Bana her şeye mal olmuştu. Yine.

Titredim, dişlerim birbirine çarpıyordu. "Üşüyorum."

Griffin gözle görülür şekilde solgunlaştı. Beni kaldırıp kucağına aldı. Sıcaklığı merhem gibiydi ama beni ısıtacak kadar değildi. Kato elini yaramdan ayırmadı. Dirseğine kadar kanıma bulanmıştı ve yüzü Griffin'inki kadar beyazdı.

Flynn deli gibi volta attıktan sonra koşmaya başladı. "Sanırım bir şifacının yerini biliyorum!"

Griffin, "Benimle yürü," diye emretti Kato'ya. Beni aralarında tutarak hamamdan çıktılar, kalenin yan kapısından girip merdivenlerden çıktılar. "Onu nasıl buldun?"

"Kafamın içinde bağırıyordu. Rüya sandım ama doğru gelmedi, o yüzden Flynn'i kaldırdım ve beraber aramaya çıktık."

Griffin'in etrafımdaki kolları kasıldı. "*Bana* seslenmeliydin."

Kıskanıyor muydu? Şu anda bile? "Denedim. İşe yaramadı."

Başını eğip baktı, daha da yaralı görünüyordu. "Daphne konusunda bir şey yapmalıydım. Hiç düşünmedim..."

"Senin hatan değil." Keşke ona karşı daha dürüst olsaydım, sadece Daphne konusunda da değil.

Odamıza gelince Griffin beni yatağa yatırmaya yeltendi ama karşı çıkacak kadar doğruldum. Kanım neye değerse yakmak zorunda kalacaktık. "Yatağı yakamayız." Kendimi mutlu ve güvende hissettiğim tek yerdi.

Kato boştaki eliyle bir battaniye alıp kalın, koyun derisinden halının üzerine attı. Griffin beni yere bırakırken Kato karnımdaki baskıyı hiç azaltmadı. Gözlerimden yaşlar akıp duruyordu, sessizce dökülüyorlardı. Arkamda bırakacağım çok fazla insan vardı. Griffin vardı.

Ben ona bakarken yana geçti, bakışlarım limon kâsesine odaklandı. Gözlerim büyüdü. *Ya yaşarsam?* "Limonları getir. Kanı limon suyuyla yıka."

Griffin yüzüme neredeyse panikle baktı. "Bu delilik. Yeraltı Dünyası'nın ateşleri gibi yakar."

Sanırım tam olarak mantıklı olmadığımı artık öğrenmiştik, o yüzden ona bulunduğum şartlar altında atabileceğim en manyakça dik bakışı attım. "Kanı bozar. Büyüsünü karıştırır. Sudan daha etkili olur."

Çenesinde bir kas seğirdi. Yüzü fırtına gibiydi. Ama on limonu da kesti ve Kato'nun eliyle karnıma sularını sıktı. Asit çarptığında bir çocuk gibi çığlık attım. Peşimde Minotauros varmış ve labirentinde kapana kısılmışım gibi haykırdım. Öyle bir çığlık attım ki Griffin yaptığı işi bırakıp öfkeyle küfretti, limonu duvara doğru fırlattı.

Griffin'in kız kardeşleri ve annesiyle babası gecelikleriyle panik içinde odaya daldılar.

"Cat!" Jocasta yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Titreyen parmaklarıyla boynumdaki ve yanaklarımdaki ıslak saçları kenara çekti. Gürültüyle burnunu çekip gözyaşlarına boğuldu. O ağlamaya başladığı anda diğer kadınlar da başladı.

Kurşundan yapılmış gözkapaklarımı kaldırıp onlara bakmaya devam etmek istedim. Benim için ağlayan bir ailem vardı. *Ne garip bir düşünceydi.* Karanlığa batıp çıkarken o düşünceye tutundum. *Eleni beni karşılamak için gölgelerin arasından çıktı, dudaklarında bir gülümseme vardı, sarı saçları parlıyordu, yeşil gözleri neşeliydi ve elinde bir şişe yonca suyu tutuyordu.* Hades beni alması için onu mu yollamıştı?

Sanırım öyle değildi çünkü yok oldu ve ben acı içinde uyandım. Çıplaklığımı örten bir çarşaf vardı. Griffin yanımda dizlerinin üzerindeydi, başı eğikti. O güzel, geniş ağzı sessiz kelimelerle hareket ediyordu; dua ediyordu. Dudaklarından Poseidon'un adını okudum.

Poseidon, diye yalvardım. *Lütfen ona iyi bak.*

Piers peşinde iki kişiyle odaya daldı. "Onu buldum! Ve başka birini daha buldum. Bir kız."

Griffin ayağa fırladı. Adamı yakalayıp bana doğru sürükledi. "İyileştir onu!"

Adamın gözleri bana çevrildi, şifacı ölmek üzere olduğumu biliyormuş ve bunun tadına varıyormuş gibi gülümsedi. "O benim karımı öldürdü!" diye tısladı.

Ne?

"Belinda, Ios'a gitmişti." Yakıcı, nefret dolu gözlerini bana çevirdi. "O şifa merkezi çöplüğünü durdurmak istedi."

Ah, tanrılar. Boktan şansa bak. Bu adamın karısını yakalayıp yanlışlıkla öldürmek zorunda mıydım?

Griffin'in gözlerinde bir fırtına patlak verdi. *Sersem şifacı.* Biraz işaret dili okumak üzereydi.

Griffin yüzünde cinayet işleyebilecek gibi bir ifadeyle bana, "Bu herifi özümseyebilir misin?" diye sordu. "Kendini iyileştirebilir misin?"

Başımı iki yana salladım. Gözlerim kalanını söyledi. Zaten çok güçsüzdüm, zaten bir önemi olmazdı. Şifacılar bile kendilerine şifa veremezdi.

"Onu iyileştir. Bu bir emirdir." Griffin'in sesi demir gibiydi.

"Yeraltı'nın ateşlerinde çürüyebilirsiniz," diye tükürdü. "Sen ve Fisalı orospun."

Griffin hırlayarak adamın kafasını tutup boynunu çevirdi ve bedenini odanın karşısına fırlattı. Şifacı duvara çarpıp limon artıklarının yanına düştü.

Kaia korkmuş bir koyun gibi ses çıkararak yatağa oturdu. Yüzü kül rengine dönen Nerissa kollarını kızına doladı ama ondan beklediğim gibi Griffin'i azarlamadı.

Piers kızı bana doğru itti. On ikiden daha büyük olamazdı, yani öldüm desem yeriydi.

"Be-ben sadece bir çırağım. Buraya ailemle geldim. Daha önce birini hiç tamamen iyileştirmedim."

Griffin kızı omuzlarından yakaladı, az önce bir adamı öldürüp odanın karşısına atmış olmasına rağmen sakin davranmak ve tehditkâr görünmemek için elinden geleni yapıyordu. "Birisi buraya gelene kadar onun tutunmasını sağla sadece. Lütfen. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Kız sarsakça başını salladı, her yeri titriyordu. "Güçlüyüm. Bana hep güçlü olduğumu söylüyorlar."

"Güzel." Griffin kızı bana doğru iteledi. "Güçlü olmana ihtiyacımız var."

Hemen sonrasında Piers'ı hamama yolladı. "Yerdeki kanı yıka. Havuzu boşalt. Doldur ve yeniden boşalt."

Piers başını sallayıp odadan çıktı ama çıkmadan önce gözlerinde bir gölgenin izini gördüm. Parşömenlerinde büyü ve kanla ilgili ne okuduğunu merak etmeme sebep oldu.

Kız yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Battaniyeyi belime kadar çekti ve ellerini karnıma koydu. Büyünün gıdıklayıcı hissini hissettim, saf ve güçlüydü. Dişlerimin arasından bir nefes aldım. Yırtılan yerler yavaş, ıstırap verici bir süreçle kendini onarırken acı gittikçe yoğunlaştı. Artık daha fazla dayanamadığımda inledim.

Griffin çocuğu üzerimden çekti. "Ne yapıyorsun?"

Kız nefes nefese kaldı. "Be-ben söylediğinizi yapıyorum."

"Onun canını yakıyorsun!"

Kız, "Biliyorum," diye haykırdı.

"Devam et," dedim çatlak sesle. "İyi gidiyorsun."

Bana baktı. Solgun, oval bir yüzde kocaman kahverengi gözler. Tırnaklarım avuçlarıma batana kadar yumruklarımı sıktım ve cesaret verircesine onayladım.

Büyünün ısırışı ve verilen şifanın sefaletiyle acı çekerken öyle çok kan kaybetmiştim ki sanırım derim doğruca kemiklerime yapışacak, geriye çıkıntılar, boşluklar ve çökmüş etler bırakacaktı. Bir müddet sonra kızın büyüsü değişti. Şifa gücünü kurutmuştu. Bu, onun yaşam gücüydü.

"Dur," diye emrettim sertçe. "Çok fazla veriyorsun."

Geriye çekildi, yorgunluktan titriyordu.

Başımı Egeria'ya çevirdim. "Ellerini yıka. Kendine zarar vermeden yapabileceği her şeyi yaptı."

Egeria çabucak gelip şifacı çocuğu bir nevi taşıyarak odadan çıkardı.

Kıpırdandım, acıyla irkildim ama hareket edebildiğime hayret ettim. Kız hasarı onarma konusunda bir başlangıç yapmıştı, gerçi kesik hâlâ açıktı ve sızdırıyordu. "Limon kabuklarını üstüne sürün," dedim dinleyen herhangi birine.

Griffin üzerime eğilip ters ters baktı. "Zaten çok fazla kan oldu. Boş yere kendi canını yakma."

Boş yere mi? Andromeda beni bulamasın diye kolumu keserdim. Burada mutlu olacaktım. Griffin'le. "Yap şunu!" dedim dişlerimin arasından.

"Hayır!"

Tam ben ona küfrederken Flynn peşinde bir yabancıyla kapıdan içeri daldı. "Onunla bir tavernada tanışmıştım. Yine buldum," dedi soluk soluğa. "Diğerleri gibi değil. Şifa merkezlerini destekliyor."

Griffin tek bir bakışla şifacıyı ölçüp biçti. Ben de öyle. Adamın göğsü hızla kalkıp iniyordu ve öyle soluksuz kalmıştı ki kusacak gibi görünüyordu ama isteksiz görünmüyordu. Otuzlu yaşlarday-

di, tamamen eğitimliydi ancak gücünün zirvesinde değildi. Mütevazı gözleri vardı.

"Onu kurtarırsan Ios'taki yeni şifa merkezi senin olabilir," dedi Griffin. "Senin."

Şifacının gözleri ölü meslektaşına çevrildi, kıvrılmış boynundaki Asklepios dövmesi kolayca tanınabilirdi. Tereddüt etmedi. Yanıma diz çöküp ellerini yaramın üzerine koydu. "Çok kan kaybetmişsin." Sertçe bastırdığında keskin bir soluk aldım. "Hâlâ hayatta olmana şaşırdım."

Kato, "Güçlü bir bünyesi var," dedi.

Griffin aynı anda, "Bir Kyklop kadar inatçı," diye homurdandı.

"İşe koyul." Dişlerimi sıktım. Bu acıtacaktı.

Büyü tutuştu, derimi, kasımı ve organlarımı tekrar bir araya getirmeye başladığında içimi yakıp kavurdu. Öncekinden çok daha hızlıydı. Sırtım yay gibi gerildi, çığlık attım. Beni bilincim açık kalacağım kadar iyileştirdiği için şifacı kızdan nefret ettim.

Griffin dönüp duvarı yumrukladı. Mermer savaşı kazandı, elinden kan aktı.

"Kan kaybetme!" diye bağırdım ona, sonra biraz daha çığlık attım.

Etkileyici sayıda küfrü ardı ardına dizdi. Kanlı eklemlerini boş bir limon kabuğuyla sildi. Onunla işi bittiğinde devasa bir sandalyeyi alıp geriye bir şey kalmayıncaya kadar duvara geçirdi. Elinde kalan parçalanmış ahşap parçasına tiksintiyle baktı ve bir bağırışla pencereden dışarı fırlattı.

Ailesi ona şokla baktı. Yalnızca Anatole onu anlıyormuş ve aynı şeyi yaparmış gibi bakıyordu.

Griffin hiddetle, "Hoşunuza gitmiyorsa dışarı çıkın!" diye kükredi.

Kimse kıpırdamadı. Jocasta saçımı okşamaya geri döndü.

Şifacı topuklarının üzerine oturup ellerini üzerimden kaldırdı ve alnındaki teri kollarıyla sildi.

Griffin ona çullandı. "Ne yapıyorsun? Daha işin bitmedi!"

Şifacı, Griffin'in yüzündeki gazaptan irkilmemeye çalıştı ve başardı. Büyük ölçüde. "Dinlenip daha çok büyü toplamam lazım. Tamamlanana kadar devam etmem imkânsız. O kadar çok şifa gücünü bu kadar hızlı kullanmanın korkunç sonuçları olabilir."

Bunun doğru olduğunu gayet iyi biliyorduk. Griffin bezgince küfrederek yanıma oturdu.

Ona kaşlarımı çattım. "O sandalyeyi seviyordum."

Dudakları şaşkınlıkla seğirdi. "Sana yeni bir tane alırım."

"Ben *onu* seviyordum."

Gözlerine biraz ışık döndü. Elimi ağzına doğru kaldırıp avucuma kavurucu bir öpücük kondurdu. "Kendini daha iyi hissediyor olmalısın. Kafa tuttuğuna göre."

Nefesinin tenimi gıdıkladığı yerleri ateş bastı. Hâlâ üşüyordum, hayatımda emin olduğum tek bir şey vardı. Beni yalnızca o ısıtabilirdi.

Kaia, "Cat artık ölmüyor, değil mi?" diye sordu.

Griffin başını iki yana salladı, gözleri sadece bana odaklanmıştı. "Herkes yataklarına geri dönsün. Cat'in sessizliğe ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Griffin'in ailesi dışarı çıktı, isteksizce gidiyor gibilerdi. Flynn ve Kato kapının yanında kaldılar, çıkmaya niyetlerinin olmadığı belliydi.

Şifacıya dönüp adını sordum.

"Eneas," diye cevap verdi.

"Ne zaman bitirebilirsin?"

"Yakında." Yüzü solgun, sesi güçsüzdü.

Eneas yapabildiği kadar kısa sürede işi bitirdi. Önceki gibi acıtmasa da kolay değildi. Griffin öfkeyle volta atıyor, eline geçen her şeyi mahvetmek istiyor gibi görünüyordu. Durmadan inledim, tam bir korkak gibiydim.

Bittiğinde Griffin üzerime eğildi, kaşlarını çattı. "Neden yara izi var?" diye hesap sordu.

Eneas'ın alnı kırıştı. "Limon suyuyla alakası olabilir." Bana yandan bir bakış atarak yer bulma büyüleriyle ilgili bir şeyler bil-

diğini ima etti. Kanımı son derece dikkatle ellerinden yıkadı. Akıllı adamdı.

Egeria başını kapıdan içeri soktu, arkasında şifacı kız vardı. "Calla'ya tekrar ihtiyacınız var mı?"

Başımı iki yana salladım ama Griffin kıza içeri girmesini işaret etti. Aynı boyda olmak için kızın önünde eğildi. "Ios'tan sorumlu şifacının şahsi ve baş çırağı olmak ister miydin?" diye sorarken başıyla Eneas'ı işaret etti.

Calla kızardı ve saygılı bir reveransla eğildi. "Çok isterim, Majesteleri."

Griffin doğruldu. "Şimdi bunu hallettiğimize göre, herkes dışarı. Cat'in uyuması gerekiyor." Herkesi odadan dışarı kovaladı, Kato ve Flynn'e yakında kalmalarını söyledi. Ben orada yorgun ve sancıyla yatarken üzerimi açıp kanı yıkadı. Temizlendiğim zaman beni yatağa taşıdı ve kendi tuniklerinden biriyle sarmaladıktan sonra örtüyü çenemin altına kadar çekti.

Kapanan gözkapaklarımın arasından odadaki kanlı her şeyden kurtulmasını izledim. Lekeli kıyafetleri ve kanlı kumaşları mahvolan halının içine koyup yuvarladı. Griffin, Kato ve Flynn her şeyi odadan çıkardı, kışlanın arkasında beni sıcaktan şikâyet ettirecek büyüklükte bir kamp ateşi yakmaya söz verdi.

Geri döndüğünde Griffin çizmelerini çıkarıp yanıma uzanarak beni kendine yakın tuttu. "Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu.

Hâlâ biraz üşümeme rağmen başımı iki yana salladım. Onunla uzanmak yardımcı oluyordu.

Boğuk sesle, "Beni ölümüne korkuttun," dedi.

Uykulu bir sesle, "Ben de korktum," diye mırıldandım. Güven ve sıcaklık kozama birazcık daha sokuldum, Griffin'in canavarların geçmesine izin vermeyeceğini biliyordum.

"Uyu," diyerek beni kollarında daha sıkı tuttu. "Uyandığında seninle sevişeceğim ve sana verebildiğim kadar yaşam gücü vereceğim."

Göğsüne doğru sırıttım. Sabırsızlanıyordum. "Şu anda ne kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?"

"Çok," diye itirafta bulundu.

"Önce karnımı doyur."

Kıs kıs güldü. "Eğer mecbursam." Küçük bir duraksamanın ardından ekledi: "Sonra seninle bir konuşma yapacağız. Daha fazla gizem yok, Cat."

Gülümsemeyi kestim. İşte *onun* için bekleyebilirdim.

Fısıltılı bir tartışma beni uyandırdı. "Benimle sekiz yıl geçirdi ve akrobatlığa fazla heveslendiği için sadece *bir* kolunu kırdı. Seninle birkaç ay geçirdi ve neredeyse ölüyordu! Tekrar tekrar! Senin ne derdin var böyle?"

Selena.

Griffin, "O iyi," diye homurdandı.

"Çünkü senden nefret etmeyen bir şifacı buldun! Ve o adamı kalede bile tutmuyorsun. Ios'a yolluyorsun!"

"Kale için birini bulacağız."

Selena alayla güldü. "Çoğu şifacı bir Hoi Polloi'yi iyileştirmeyi bir tarafına bile takmaz."

Griffin'in ses tonu yanıltıcı bir kayıtsızlığa büründü. "Seni tutabilirim."

Gözlerim açılıverdi. Tamamen düzgün, tamamen dengeli Selena'nın sabrını yitirdiğini hiç görmemiştim ve bunu kaçırmak istemiyordum. Gördüğüm şey afallatıcıydı. Uzun örgüsü karman çormandı. Yaşlanmayan yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve mavi gözleri benim asla bilemeyeceğim ya da diğer tarafını göremeyeceğim başka dünyaların ışığıyla parlıyordu. Furialar kadar kinci görünüyordu ve Griffin'in postunu her an tutuşturacak gibiydi.

"Buraya zamanında gelemedim. Bu iş bitti!" Elini havada son der gibi salladı. "Onu geri götürüyorum."

"Cesedimi çiğnersin." Griffin kollarını kavuşturarak önüme geçti.

Selena ona gözlerini dikip baktı. "Sen o kısmı kafana takma."

Yüreğim boğazımda attı. Blöf yapmıyordu. "Kimse kimseyi öl-

dürmüyor," dedim. Uykudan sesim pürüzlü çıktı. "Ayrıca barıştıran kişiy bensem, krallıklar için üzücü bir gün. Dünya havaya uçmak üzere herhalde."

Aslında bu komik değildi.

"Cat!" Selena kanatları varmışçasına uçuverdi. Yanıma oturup elimi ellerine aldı. Gözleri doğal olmayacak kadar parlaktı.

"Geldiğin için teşekkürler," diye mırıldandım.

Omzunun üzerinden Griffin'e karanlık bir bakış attı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Geldiğimde çok geç olabilirdi."

Elini sıktım. "Bir yolunu bulurdun."

Bana döndü, yüzüne endişe yer etmişti. "Ben bile ölüleri geri getiremem."

"Öyleyse ölmemiş olmam iyi bir şey." Şakam berbattı, kimse gülmedi.

"Bana dürüstçe söyle, Cat. Burada mutlu musun?" Basit bir soru değildi ama basit bir cevabı vardı.

"Evet." Gözlerim Griffin'inkileri buldu. Sesim yumuşadı. Aslında bütün vücudum yumuşadı.

"Anlıyorum." Selena dudaklarını büzdü. "Aetos ve Desma hayal kırıklığına uğrayacak. Vasili de. Herkes seni özlüyor, özellikle de Kerberos."

Sırıttım. Kerberos'un umurunda bile olmazdı. "Yakında ziyarete geleceğim."

"Daha güçlü olduğunda," dedi Selena. Her zamanki soğukkanlı hâline bürünüyordu.

"Seni özlüyorum," dedim. "Herkesi özlüyorum."

"Biz de seni özlüyoruz." Eğilip kulağıma aile kelimesinin kadim dildeki karşılığını fısıldadı. Gücü bir yıldırım gibi içime elektriğini saldı, damarlarıma büyü hücum etti. Vücudum ayak uydururken Selena'ya ağzım açık baktım. Hayal ettiğimden daha fazla güç saklıyordu.

"Gerçek aile iki yönlü işler," dedi esrarengiz bir gülümsemeyle. Sonra incecik bedenime bakarak gözlerini kıstı. "Kıvrımlarına ne oldu? Seni bulduğum zamanki gibi görünüyorsun."

Komik. Ben onu bulduğumu düşünürdüm hep. "Geri gelecekler. Yakında malum pantolona girmek için yine savaş vereceğim. Bazı insanlar o şekilde yaratılmıştır ve baharatlı keklerin de yardımı olmuyor."

Tekrar oturdu, kırışmış kıyafetlerini düzeltti. "Kalmamı ister misin?"

Omzumu silktim. "Evet. Ama işletmen gereken bir sirk var ve ben günlerce uyuyacağım."

Selena sertçe, "Uyuyacak ve yemek yiyeceksin," dedi. Eğilip alnımı öptü. Gonca güller ve tomurcuklanan yapraklar gibi kokuyordu, sevgi dolu bir annenin olması böyle mi hissettiriyor diye merak ettim.

"Hades nasıl?" diye sordum o gitmeden önce.

Bana imalı bir bakış attı. "Her yönden enerjik. Her zamanki gibi."

Gülümsedim. Artık ben de anlıyordum. "Kerberos'u benim için okşa."

Şekilli kaşlarından birini kaldırdı. Kimse Kerberos'u okşayamazdı. Selena ve ben ona yaklaşan tek kişilerdik. Diğer herkesin ödünü patlatıyordu.

Parmaklarımı sıktıktan sonra ayağa kalktı. "Sen gelene kadar Kerberos sirki korumuyordu. Sen gittiğinden beri de orada değil."

Sözlerini kavramam biraz zamanımı aldı. Hades onun âşığı olabilirdi ama Kerberos benim bekçi köpeğimdi. Gözlerim puslandı ve burnum acıdı, nedenini gerçekten bilmiyordum. Bir duygu selinin yaklaştığını hissederek dudaklarımı birbirine bastırdım.

Selena, Griffin'e tüyler ürpertici bir dizi tehdit savurduktan sonra Carver'la birlikte gitti. Her şeyi duymadım ama duyduğum kadarıyla Griffin bana bir şey olmasına izin vermese iyi ederdi.

Ağır ağır bir nefes alarak sevdiğim adama döndüm. Diğer tarafta duruyordu, başımdan ayrılmıyordu. Korumacı ve tamamıyla erkeksiydi. "Söylediklerini yapmayacak."

Şüpheli görünüyordu. Selena epey ikna ediciydi. "Yani atan

kalbimi göğsümden söküp almayacak ve bağırsaklarımı Yeraltı Dünyası'nın bir ucundan diğerine kadar germeyecek mi?"

Yüzümü buruşturdum.

"Ya da kafamı koparıp çiğneme oyuncağı olarak Kerberos'a vermeyecek mi?"

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yakışıklı bir kafaya yazık olurdu."

"Ya da bir Kyklop kemiklerim kürdana dönüşene ve organlarım akana kadar koca yumruklarıyla beni dövmeyecek mi?"

Yüzümü ekşittim. "Iyy!"

Griffin homurdandı. "Aslında ayy demen gerekiyordu."

Acıyan karnımı tutarak güldüm ve Griffin'in ona söylemeye katlanamayacağım her şeyi çözmeye yemin etmiş olmasını umursamadım. Krallıkları ele geçirmek istemesini, Andromeda'nın benim için geldiğini, damarlarımda gök gürültüsünü ve şimşekleri barındırdığımı ya da kaderimin bildiğimiz dünyayı sona erdirmek olduğunu umursamadım. Fakat sonra gözlerimi kısacık bir an kapadım ve savaşı, yıkılan krallıkları ve ortalarında durduğumu gördüm. Elimde olmadan, mutluluğumun ne kadar kısa süreli olacağını ya da benimle birlikte kaç insanın acı çekeceğini merak ettim.

Gözlerimi açtığımda Griffin'in bakışlarıyla karşılaştım. "Seni seviyorum ve sen de beni sevdiğin için çok mutluyum."

İtirafımla gözleri kocaman oldu. Aldığı nefesi kesildi, bütün bedeni tamamen hareketsizleşti. "Birlikte yaşayacağız ya da denerken öleceğiz?" dedi soran bir sesle. Sesinde derin bir tını vardı.

Başımla onayladım. "Biz. Birlikte. Sonsuza kadar." İçgüdüsel olarak güvenle konuştum ve bu defa büyü içimden geçerken, kader kulağıma sonsuzluğumun pek de uzun sürmeyeceğini fısıldasa da bozulmaz yemini kabul ettim.

Elimi uzattım. "Seviş benimle."

Gri gözleri tutuştu. "Emin misin?"

"Seni istiyorum. İçimde. Her yerimde. Her zaman."

Hemen sonra yanımdaydı, sızlatacak kadar sert, korkutacak kadar nazikti, kırılabileceğimden korkuyordu. Her okşayışıyla,

yumuşakça söylenen her sevgi sözüyle ya da dudaklarının tenimdeki her şehvetli hareketiyle beni hiçbir büyünün yapamadığı gibi iyileştiriyordu. Üzerimde yükselip beni tamamen doldurduğunda bir kaya ve bir duvardı. Benim sığınağım, yuvamdı. Kollarını sıkıca etrafıma sardı, hazzımı yeni seviyelere çıkarmak için yavaşça girip çıkıyordu. Altında titrediğimde omzumu öptü, ardından zirvede bana katıldı. Başını boynuma gömerek bana gücünü sunuyordu, güçlü vücudu üstümde sarsılıp titredi. Yana kaydığında çenemi avuçlayıp dudakları dudaklarıma tüy gibi öpücükler kondurdu; henüz gerçekleşmeyen yüzleşmemizle ilgili korkumu, mırıldandığı sevgi ve övgü sözcükleriyle bir kenara itti.

Öpücüğüne karşılık verdim ve uzanabildiğim her yerine dokundum. Benimle yeniden seviştiğinde hassasiyetinden ağlayabileceğimi hissetmiş olsam da ağlamadım ve ona, kırılacak olsaydım bunun çok uzun süre önce olacağını söylemedim.